

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

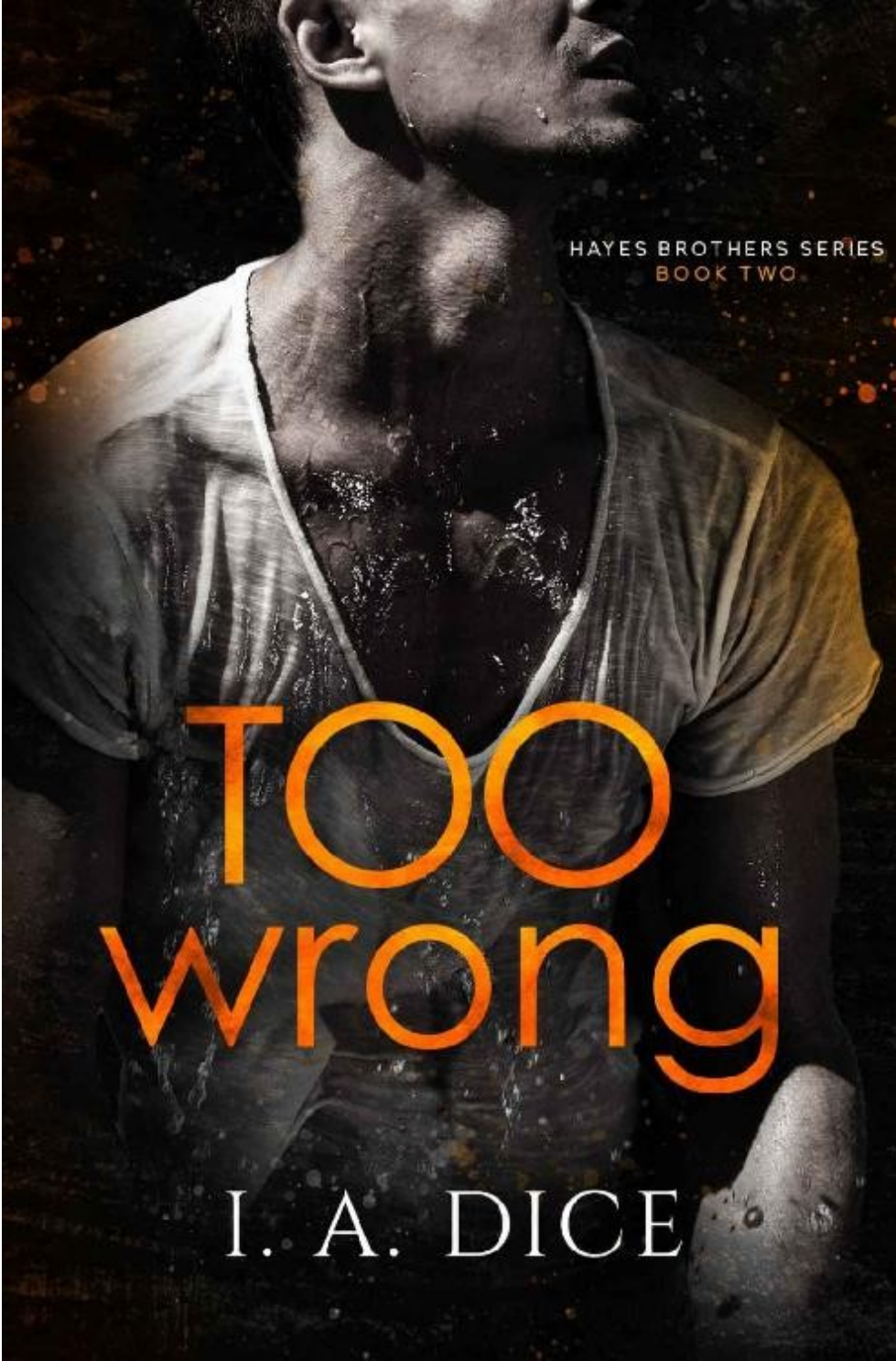
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HAYES BROTHERS SERIES
BOOK TWO

TOOO wrong

I. A. DICE

Telif Hakkı © 2022 I. A. Dice tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: [Final Cut Editing](#)'den Kylie Ryan

e-Kitap Kapağı: [Pretty in Ink Creations](#)'da Dez Purington

Hayes Kardeşler serisinin çizimleri harika bir sanatçı olan Danny O'Connor DOC Art tarafından yapıldı. Serideki her FMC'yi mükemmel bir şekilde yakaladı ve kızları hayata geçirmek için nazikçe yarattığı her parçayı kesinlikle seviyorum.

Çalışmalarını buradan takip

edebilirsiniz: Facebook: Danny

O'Connor (DOC) Instagram:

@artbydoc

Web sitesi: www.docart.bigcartel.com

Art by @artbydoc

BİR

Logan

"Bunu neden bu kadar büyütüyorsun?" Küçük kardeşimin, karısının doğum günü partisine davet ettiği elli küsür kişiyi ağırlamak için oturma odasını yeniden düzenlemesine yardım ederken soruyorum. İki yıldır evli ama küçük kardeşimi bir koca olarak düşünmek hâlâ doğal gelmiyor. "Sanki geçen yıl yirmi beşinci yaş günü için bir parti verdin ve bu yirmi altıdan daha önemliydi."

Theo kanepenin bir ucundan tutuyor ve benim de diğer ucundan tutmamı istiyor. Gerçekten de bu lanet iş için uygun kişi ben değilim. Kaslarım var, tamam, nispeten iyi durumda kalmak için haftada dört kez evimdeki spor salonunda çalışıyorum. Hava müsait olduğunda arka bahçemdeki havuzda elli boy yüzüyorum. Bu yüzden yüzücü vücuduna ve yüzücü gücüne sahibim. Kanepe kaldırmak benim en güçlü yanımdır değil.

Ayrıca, çok tembelim.

Burada olmamın, Theo'ya yardım etmenin acısını çekmemin tek nedeni onun kardeşim olması. Uzun zaman önce, akrabam olan altı pislikten hiçbirine yardıma ihtiyaçları olduğunda *hayır* dememeyi bir kural haline getirdim. Bu, bu canavar kanepayla tartışırken belimi incitirsem dava açmayacağım anlamına gelmiyor.

Theo, küçük kardeşimiz Nico'dan yardım istemek yerine beni arayarak topu düşürdü. O deli herif kanepayı omzuna atar ve koşmaya giderdi.

Önemli bir şey değil.

"Geçen yıl Thalia'nın doğum günü için tatildegdik," diye hatırlatıyor Theo bana, üç kişilik, bir inek kadar ağır, parlak turuncu kanepayı parti süresince misafir yatak odalarından birinde saklamak için koridorda geriye doğru yürürken.

Sanırım bütün akşam ayakta durmam gerekecek. Bu parti gittikçe daha da güzelleşiyor, değil mi?

"Bu yıl herkesi burada istiyorum. Thalia ve annem hâlâ anlaşıyor ve bunu düzeltmek için fazla şansımız yok."

Elli kişiyi davet etmek onlara kaynaşmaları için en iyi fırsatı vermeyecektir, ama bunu belirtmek için nefesimi harcamıyorum. Ayrıca ona son başarısız anne Thalia kaynaşmasını da hatırlatmıyorum. Geçen ay bizimkilerin evindeki buluşma pek iyi geçmemişti. Theo'ya göre Thalia'nın yapması altı saat ve dört deneme süren çilekli cheesecake'e annem hakaret edince zavallı Thalia tatlının yarısında hışımla dışarı çıktı.

Annem yapay ve eğlenceli bir ses tonuyla pastanın yeni yürümeye başlayan bir çocuğun kustuğu bir şeye benzediğini söylediğinde içimden annemin tarafını tuttum ama Thalia'ya tek kelime etmedim.

Dürüst olmak gerekirse, beni biraz korkutuyor. Güzel, sevecen ve her şeyiyle harika biri ama pek hoşlanmadığım bir yanı var: ateşli, Yunan tavrı; yaşayan, nefes alan bir volkan. Renkli, kalın aksanı ne zaman sinirlense alevleniyor ve İngilizce kelimeleri anlamayı imkansız hale getiriyor.

Annemin onu Hayes klanının bir parçası olarak kabul etme konusundaki isteksizliği, klanın şu anki tüm üyelerini şaşırtmıştı. Babam da dahil. Dahası, Theo ve Thalia çıkmaya başladıklarında, ikisi de bir tür anne ve gelin ödülü kazanma yolunda ilerliyordu... ta ki Theo Las'taki kızla evlenmeye karar verene kadar. Siktiğimin Vegas'ta evlenmeye karar verene kadar.

Annem büyük bir kilise düğününün olmayacağını anlayınca fikrini değiştirdi.

Theo ve Thalia, Thalia'nın soyadı Dimopopololu ya da Dimopopus ya da Dimo bilmem neyden Hayes'e dönüşmeden önce birkaç ay çıktılar, yani muhtemelen bu da durumlarına yardımcı olmadı, ancak T&T'nin dizginlenemez, mide bulandırıcı mutluluğu neredeyse iki yıldır devam ediyor ve bu da zamanın yarısında iki büküm olup gökkuşağı kusmak istememe neden oluyor.

Annemin şimdiye kadar kendini aşacağını düşünmüştüm.

Her zaman bir kızı olsun isterdi - dolayısıyla yedi oğlu vardı - ama şimdi teknik olarak bir tane var, klişeleşmiş bir canavar kayıncıya dönüştü. Kıskanç, küçük ve gösterişli.

Theo benden çok daha sabırlı. Ortada hiçbir neden yokken benim kızıma da aynı soğukkanlılık ve sertlikle davransaydı annemin kafasını koparırdım. Bir kızım olduğundan değil ama durum bu.

Babamın sözleriyle, annem tüm oğullarının birer birer bir kadın tarafından kapılacağını, onu yalnız ve istenmeyen biri olarak bırakacağını fark etti. *"Anneme ihtiyaç duyulduğunu hissettirin."*

Yedimiz daha sık ziyaret ediyor ve aklımıza gelen her konuda yardım istiyoruz. Sabahın yedisinde onu arayıp bir krep tarifi istemenin ruh halini nasıl düzelttiği inanılmaz. Ne yazık ki bu numara onu Thalia'ya pek ısındırmıyor. *Civil* olabildiğince sıcak.

"Eminim annemi yemeğe çıkarıp onunla konuşmanın bir zararı olmaz," diyorum, kanepeyi kapıdan geçirmeye çalışıyorum, aklımdan Ross, "Friends" ve *pivot* geçiyor. "Söyleyeceklerini dinle. Sadece ikiniz. Thalia yok."

"Evet," diye homurdanıyor, yan tarafını bırakıyor ve durumu değerlendirmek için geri adım atıyor. Bu o kadar da zor olmamalıydı, ama burada şekil değiştiren bir küpün önünde kalp şeklindeki bir deliğe eşkenar dörtgen sığdırmaya çalışan iki küçük çocuğa yakışır bir ikilemle karşı karşıyayız. "Bunu düşüneceğim."

"Sen bunu düşünüürken, bir an için karını hamile bırakmayı da düşün. İki yıldır birliktesiniz. Evlisiniz. Ne bekliyorsun? Davetiye falan mı? İstersen bir tane bastırabilirim. Torun üretimine şimdiden başlarsan belki annem Thalia'yla daha mutlu olur."

Theo bir kahkaha atıyor ve bana kanepeyi dik tutmamı işaret ediyor. Kahretsin... İhtiyacın olduğunda Nico hangi cehennemde?

"Shawn ve Jack gibi konuşuyorsun. Josh'a ayda en az iki kez bakmamızı istediklerini biliyor musun? Küçük şeytanla ilgilenmenin Thalia'nın annelik içgüdüsünü yeniden harekete geçireceğini düşünüyorlar." Kanepe sallanıp başının üstüne düşme tehlikesi geçirdiğinde onu sabitliyor. Bundan en azından omurgası kırılmadan kurtulacağından şüpheliyim. "Şimdiye kadar tek yaptığı vazektomi yaptıрма isteği uyandırmak oldu."

Duracell Tavşanı Josh'a karşı hiçbir şey yapamaz. Kendisi odada olmasa bile her yerde aynı anda ortalığı karıştırır. En büyük kardeşimiz Shawn, Theo ve Thalia'nın çok saygın *Viva Las Vegas Düğün Şapeli*'ndeki yarım yamalak düğün töreninden kısa bir süre sonra kocası Jack ile birlikte küçük adamı evlat edindi.

Ne şaka ama.

Hayes kardeşlerin grup sohbetine kendisinin ve gelininin söz konusu saygın kuruluşun dışında dururken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdiğinde kışına tekme basmaya hazırımdım.

Josh o zaman on beş aylıktı. Geçen hafta üç yaşına girdi ve işaret parmağında bir kova dolusu Red Bull'dan daha fazla enerji var.

Çocuğu bu kadar çok sevmemin nedeni bu olabilir. En sevdiği amcası benim, hemen ardından Cody geliyor - en küçük kardeşim ve üçüzlere verdiğim isimle Kutsal Üçlü'nün üçte biri. Cody, Josh'ın cinayetten paçayı sıyırmasına izin veren kişi.

Diğer ikisi, Colt ve Conor, olması gerektiği gibi kedi peşinde koşmakla meşgul, uzak duruyorlar. On dokuz yaşındalar, üniversite ikinci sınıf öğrencileri ve en iyi hayatlarını yaşıyorlar. "Aileye bir bebek daha katılabilir," diyorum kanepeyi tekrar yatay konuma getirirken. Kapıdan dik olarak geçemeyecek kadar uzun. "Artık gençleşmiyorsun. İşe koyulun ve bir kız çocuğu hedefleyin,

Tamam mı?"

"Sen mi diyorsun?" Theo sırtıyor. "Sen benden daha yaşlısın Logan. Otuz yaşındasın. Ve ben bir kız çocuğu istemiyorum. Kahretsin, bu çağda bir kız çocuğu yetiştirmeyi düşünsene. Bir bodrum kazmam ve on sekiz yaşına gelene kadar onu oraya kilitlemem gerekir."

Dudaklarımın arasından bir kahkaha patlaması geçti. "Hayal görüyorsun. Ona saygısızlık etmeye cüret eden her pisliğin bağırsaklarını deşmeye hazır altı amcası var. Merak etme, onu yakaladık."

"Ben mi hayal görüyorum? Sanki duvarın arkasında, beşikte uyuyormuş gibi konuşuyorsun. Öyle biri yok, kardeşim. Elinde *hiçbir şey yok!*"

Homurdanarak karşı duvara dayandı ve kanepeyi misafir yatak odasının içine doğru itti. Kumaşın yırtılma sesiyle ikimiz de donup kaldık. Evlilikte sorun çıkacağını haber veren bir ses. Tahmin yürütmem gerekirse, bir hafta boyunca seks yok.

Thalia yırtığı gördüğünde burada olmak istemiyorum. Ve kanepeyi geri çekme zamanı geldiğinde burada olmak istemiyorum, bu yüzden telefonum yarın kapalı olacak.

Theo ayakkabılarının tabanları üzerinde dönerek oturma odasına doğru ilerliyor. "Benim üreme programım seni hiç ilgilendirmez. Eğer ailede bir kız bebek istiyorsan, git ve bir tane yap."

"Benim elimle mi? Pek olası değil."

"Çok fazla bilgi." Yüzünü buruşturuyor ama eğlence ses tellerini zorluyor. Her ne kadar büyümüş ve evcilleşmiş olsa da, arada sırada başını kaldırmayı seven olgunlaşmamış bir yanı var. "Elini bir kızla değiştirmenin zamanı geldi, öyle değil mi? Sana birini ayarlamamı ister misin? Thalia'nın bir sürü arkadaşı var. Seçip seçebilirsin."

Seçip *seçiyorum*.

Yani ben değil. Theo, Nico ve iki dostumuz Toby ve Adrian benim için seçim yapıyorlar. Kendi iyilikleri için çok yaratıcılar.

Bana *hayır* diyecek bir kadın bulmak için. İki aydır her cumartesi bu işi yapıyorlar ve yelpazenin her iki ucundan da kızlar seçiyorlar. Hepsine kur yaptım: uzun, kısa, dolgun ve zayıf; yaşlı, genç, gevşek ve muhafazakâr. İddiayı her kaybettiklerinde bana seçtikleri bir saati almak zorunda kalmalarına rağmen vazgeçmiyorlar. Kutudaki en parlak ampuller değil.

Yeterince kadın adımı inlettii ve yeterince kadın beni bir çubuğun üzerindeki s e k s m i ş i m gibi süzdü ki sözleri doğru çıksın: Çoğunun söylediği gibi... *karşı konulmazım*. Kulağa ne kadar aptalca gelse de. Kadının ne kadar tutucu olduğu önemli değil. Kafama koyarsam bir rahibenin donunu bile etkileyebilirim.

İlk başta, erkekler güzel, alıngan gençler ve güzel, naif yirmili yaşlar arasında seçim yaptı. Çok da güzel olmayanları seçmeye başladıklarında bahisler yokuş aşağı gitti.

Bu saçmalığa bir son vermeliyim.

Otuz yaşındayım ve birkaç aydır da öyleyim ama kahretsin. Hayatımda yapacak daha iyi bir şeyim yok.

Bütün iyi kızların kapılmış olması benim suçum mu? Birkaç yıl önce, uysal, güzel ve akıllı kızlar hâlâ mevcutken yuva kurmalıydım ama o zamanlar beynimle değil sikimle düşünüyordum. Gerçi bahisleri düşünürsek, sanırım hâlâ çoğunlukla sikimle düşünüyorum.

"Olacağı zaman olur," diyorum, konuyu tartışmaya hevesli değilim. "Şimdilik böyle iyiyim."

Oturma odasını temizlemeye devam ediyoruz. Nedense mobilyalar olmadan daha küçük görünüyor, ki ben işyerindeki inşaatları denetlerken genelde böyle olmaz. Belki de o alanların çoğunu mobilyalı görmediğim için karşılaştırma yapamıyorum.

Geçen yıl Theo, rahat dairesini büyük bir bahçesi ve havuzu olan dört yatak odalı bir evle takas etti. O boş yatak odalarına gerçekten birkaç çocuk koymalı.

Yemek şirketi yarım saat sonra yiyecek dolu arabalarla geliyor. Bazıları mutfakta kamp kuruyor; diğerleri ise barbekünün hazır ve nazır olduğu dışarıya çıkıyor. Önlüklerindeki logo Nico'nun Adrian'la birlikte sahibi olduğu *The Olive Tree* adlı restoranın logosu. Eskiden Nico ve Jared'e aitti, ancak bir yıl önce işler sarpa sarınca Nico Jared'e ödeme yaptı ve Adrian'ı iş ortağı olarak atadı.

Sonra da Thalia'yı baş aşçı olarak atadı. Ve bu ne kadar iyi bir seçimdi. Restoran kısa sürede Newport Beach'te gidilmesi gereken bir yer haline geldi.

Yunan spesiyaliteleri sayesinde. Harika bir aşçıdır. Ama kek konusunda işe yaramaz.

"Pekâlâ, senin fikrine ihtiyacım var çünkü savaşı kaybettim sayılır." Theo sigara içebilmek için beni dışarı çıkardı. Ona sorarsanız, sigara içmez. En azından karısının önünde. "Thalia Cassidy'yi davet etti. Sence Nico'ya haber vermeli miyim?"

"Neden? Kaya'yla arkadaş olduğu için mi?"

Theo bu ağza alınmayacak ismi duyunca irkildi ve o geceyi hatırlayınca ben de kıpkırmızı kesildim.

Yirmi yıllık en iyi arkadaşını yedi aylık *kız* arkadaşını öldürürken yakaladığı Country Club'daki soyunma odasından hışımla çıkan Nico'nun yüzünde beliren öldürücü öfkeyi hâlâ hatırlıyorum.

Nico içten içe Jared'in bu çılgın sürtüğü elinden alarak ona bir iyilik yaptığını biliyordu ama o, Jared'in çıktığı ilk ve şimdiye kadar da tek kadındı.

Tüm kardeşlerim Kaya'nın ihanetinin en çok Nico'yu etkilediğini düşünüyor ama ben en iyi arkadaşını kaybetmenin onu daha çok yaraladığını biliyorum. Bu, Kaya'nın aldatmasını hafife aldığı anlamına gelmiyor. Onu bir şekilde önemsiyordu. Önemsemek zorundaydı, yoksa yedi ay dayanamazdı.

Hiçbir akli başında insan dayanamazdı.

Hiç bu kadar zehirli bir kadınla tanışmamıştım. Bu kadar manipülatif. Bu kadar ikna edici. Nico'yu uzun, manikürlü parmağına dolamış, çaldığı her melodiyle dans ettiriyordu. Ve onun kusurlarını, takıntılı aşırı korumacılığını, kıskançlığını ve kabadayı öfkesini beslemek ve beslemek için çok fazla melodi çaldı. Her zaman çabuk sinirlenirdi ama Kaya bunu on bire katladı.

Ayrılmalarının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, Kaya Nico'dan önceki haline hiç dönmedi. Neyse ki Kaya dönemindeki öfke dolu evresinde fazla oyalanmadı. Şimdi sadece... gergin. Temkinli. Ateş, kükürt ve lanet olası ölüm. Çıplak gözün görebileceğinden daha hızlı sinirleniyor.

"Belli ki," diyor Theo. "Thalia ve Cassidy yakınlar ve Cass Kaya'nın en iyi arkadaşı olduğu için Nico'dan ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Thalia Kaya'yla vakit geçirmiyor, yemin ederim, ama Nico bu sonuca varabilir."

"Evet, uyarmak fena bir fikir olmayabilir."

Theo dişlerini gıcırdatıyor ve numarayı çevirmek için telefonu çıkarıyor. "İşte hiçbir şey." Omurgası dikleşir, aniden bir yay kirişi gibi gerilir.

Nico cevaplıyor. Burada bile değil, ama komuta eden kişiliği uzun mesafelerde de işe yarıyor. "Hey, kardeşim, dinle-"

Onu kendi haline bırakıyorum, yemek şirketi hazırlanırken birkaç atıştırma çalmak için eve giriyorum. Thalia'nın restorandaki diğer aşçılara da aktardığı mükemmel aşçılık becerileri sayesinde yemeklerin tadı, arada sırada bizi yemeğe davet ettiğinde sunduğu cennet gibi.

Kutsal Üçlü bile nihayet yedimizin bir odada oturup eşitler gibi konuşabileceği yaşa geldikleri için artık daha sık katılıyor. Liseden mezun olduklarından ve Nico ile yaşamak için ailemizin evinden taşındıklarından beri çok olgunlaştılar.

"Karar nedir?" Theo yüzü asık bir şekilde içeri girdiğinde soruyorum. "Sakin bana gelmeyeceğini söyleme."

"Oh, geliyor. Bunu düşünmesi bir dakikasını aldı," diye tersliyor ve ardından derin bir iç çekiyor. "Siz ya da Thalia arasında seçim yapmaktan nefret ediyorum."

"Seçim yapmıyorsun. Kaya'yı sen davet etmedin ki. Sakin ol. Burada elli kişi olacak ama kendini daha iyi hissedeceksen Cass ve Nico'nun yollarının kesişmemesini sağlarım, tamam mı?"

"Olur mu? Emin misin? Senin de onun hayranı olmadığını biliyorum." Bu tamamen doğru değil.

Üç yıl önce Cass'le birkaç kez bir şeyler içmek için dışarı çıktık. Yatakta anlaşmadan önce onu yemeğe bile götürmüştüm. Newport Beach küçük bir yer. Kardeşlerim ertesi gün akşamı en sevdiğim restoranda geçirdiğimizi öğrendi.

Cassidy'nin güzel ve formda vücuduna sahip olmamın üzerinden on iki saat geçmeden Theo oraya ilk kendisinin gittiğini söyledi.

"Onun için sorun değil." Bir şişe bira bulmak için buzdolabını karıştırıyorum. "Onunla o zamandan beri konuşmadım-" Cümlemin sonu ağzımdan kaçmadan önce frene basıyorum.

Theo da ben de Cass'le en son ne zaman konuştuğumu biliyoruz ve bu konudan kaçınıyoruz: Nico'nun Jared'i Kaya'yı becerirken yakaladığı gece. Bir buçuk yıllık göreceli sessizlikten sonra o gün bana rastgele şifreli bir mesaj atan Cassidy'yd.

Cass: Nico bir şeyler biliyor olmalı. Onu bu gece saat 10'da Country Club'a götür. Çalışan soyunma odaları. Bu mesajı sil. Bu mesajı sil.

Bunu benden biliyorsun.

Yemi yuttum. Cass beni ayrıntılarla donatmayı başaramadı; Kaya ya da Jared'den bahsetmemiştir ama Nico'dan bahsetmişti ve şifreli mesajı çözmek çok kolay oldu. Başından beri Kaya'dan hoşlanmıyordum. Cass o mesajı göndermeden çok önce kardeşimi aldattığına dair içimi kemiren bir his vardı.

Asla tahmin edemeyeceğim şey ise Cruella DeMon'un Nico'nun en iyi arkadaşıyla aldatıyor olmasıydı. Tanrım, Jared'in aptal suratını çivilemek iyi hissettirdi. O pisliği hiç sevmemiştir. Nico ilk yumruğu savuşturdu ama *ben* Jared'in burnunu kırdım ve Theo da ön dişini kırdı. Shawn bir polis olarak kenarda durdu ve yasaların açıkça ihlal edilmesine göz yumdu.

"Teşekkürler. Sana borçlandım," dedi Theo. "Şimdi kanatlı sandalyeyi taşımama yardım et."

Aradığında neden cevap verdim ki?

İKİ

Logan

Partinin saat sekizde başlaması gerekiyordu. Nico ya da Cassidy erken gelmeye karar verirse diye yedi buçukta orada olmam gerekiyordu ama kaderin cilvesine bakın ki saat sekizi geçti ve ben hâlâ evdeyim, arabamda bile değilim. Ceketimi bile giymedim ya da kapının yakınında bile değilim.

Sebebi neydi? Theo'nun lanet köpeği.

Parti boyunca Ares'e bakmamı istedi çünkü küçük Josh zavallı şeyi her gördüğünde ona binmek istiyor.

Düşünceli bir şekilde kabul ettim. Ares uslu bir köpek, bu yüzden halıdaki çiş lekeleri ya da mobilyaların zarar görmesi konusunda endişelenmeme gerek yok. Yavruyken ayakkabılardan, minderlerden ve kemerlerden payına düşeni yedi ve bunu sisteminden çıkardı.

Gözden kaçırdığım tek bir sorun var: *Hayalet*. Birkaç hafta önce albino bir Burma Pitonu aldım çünkü uzun bir iş gününün ardından eve geldiğimde sessiz ve boş bir evle karşılaşmaktan bıkmıştım. Yılanlar fazla ses çıkarmıyor ya da sizi kapıda karşılamıyor, zıplamıyor, havlamıyor ve yüzünüzü yalamıyor ama onun burada olduğunu bilmek bile ruh halimi düzeltiyor.

Bir köpek alabilirdim, ama onu günde on iki saat yalnız bırakmak zalimce geldi, o yüzden bir yılan. Canlı akvaryumu oturma odamın üçte birini kaplayan on beş ayak uzunluğunda bir orospu çocuğu. Ben evdeyken içinde çok az zaman geçirdiği bir vivaryum.

Evde serbestçe dolaşabiliyor, ki şimdi düşününce bu pek de iyi bir fikir olmayabilir. Geçen gün onu yatağımda yorganın altında kıvrılmış bulduğumda beni çok korkuttu. Arkadaş istiyordum ama o tür bir arkadaş değil.

Ares'in intihara meyilli olduğu anlaşılıyor çünkü kendisini fazla çaba harcamadan yutabilecek pitonla oynamak istiyor. Yalvarmak, bağırarak ve onu oyuncak ve yemek vermemekle tehdit etmek işe yaramıyor. Onu mutfığa kilitlemekten başka çarem kalmadı.

"Üzgünüm evlat ama Hayalet'in seni yemeyeceğine güvenmiyorum," diyerek kapı aralığına çömelip başını okşuyorum. "Canlı akvaryumu açma ihtimali düşük ama onu kızdırırsan camı kırabilir ve burada yaralanırsan annen taşaklarımı keser."

Başını eğiyor, sanki söylediğim her kelimeyi anlıyormuş gibi büyük, zeki gözlerle beni izliyor. Keşke. Hâlâ yavru olsaydı, Josh'tan uzak tutmak için bütün akşam onu taşırdım ama o bir yavru değil. Yetişkin biri, 60 kilo ağırlığında ve daha önce de belirttiğimiz gibi, kaldırmak benim en güçlü yanımdır değil.

Onu boktan bir çiğneme oyuncağıyla mutfığa kilitlememi telafi etmek için birkaç ödül maması bırakıyorum çünkü Thalia'nın paketlediği tek şey oydu ve Ghost'un kilitli ve güvenli olduğunu dört kez kontrol etmek için oturma odasına dönüyorum. Tembelce kalın bir ağaç dalına sarılıyor, hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamıyor.

Önceki sahibi bir kez beslendiğinde iki hafta tok kalacağını söylemişti, yani sekiz gün daha aç kalmaması gerekiyor ama risk almayı reddediyorum. Hele ki Thalia'nın köpeği yetkinliğinden şüphe duyduğum bakımım altındayken. Bebeğinin saçının bir teli bile dökülse beni parçalara ayırır.

Kahretsin, bu sinir bozucu.

Ya Ares o değersiz oyuncağı çiğnerken boğulursa? Ya temizlikçim Mira'nın kullandığı temizlik malzemelerinin bulunduğu dolabı açıp bir şişe çamaşır suyunu ısıtır mı? Ya-

Aptal olmayı bırak, Logan.

Başka bir önlem olarak oturma odasının kapısını kapattım. Yılanlar kapıları açamaz, değil mi?

Siktir! Peki ya köpekler?

Belki de evde kalmak daha iyi olur. Telefonumu çıkarıp Hayes kardeşlerin grup sohbetine bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Ares kapıları açabilir mi?

Theo: Bildiğim kadarıyla hayır. Neden?

Ben: Sadece kontrol ediyorum. Köpeği yilandan uzakta saklamanın en güvenli yolunu bulmaya çalışırken biraz lojistik bir kabus yaşıyorum.

Saklamak mı? Köpeği saklayamazsın, göt herif. Gördün mü? İşte bu yüzden o küçük pisliği bana bırakmalıydın, Theo.

Ben: Siktir git.

*Hayır,
teşekkürler.*

Kaldır kışını da buraya gel. Geç kaldın.

"Yardımcı olmuyorum kardeşim," diye homurdanıp telefonu cebime sokuyorum.

Her neyse. Dört ayaklı, tüylü yaratığın güvenliğini sağlamak için elimden geleni yaptım, bu yüzden vicdanım rahat. Theo, köpeğini yerse açık yılan ameliyatı yapabilir. Ben de Thalia'nın ulaşamayacağı Mozambik'e taşınacağım.

Letterman ceketimi giydim ve Charger'ımın direksiyonuna geçerek garaj yolundan geri geri çıktım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Theo yirmi dakika sonra beni içeri aldığı anda şikâyet ediyor. "Köpeği kilitle, yılanı kilitle." Sağa sola işaretler yapıyor. "İş tamam."

"Bu iş kan gölüne dönerse beni suçlama. Ares mutfakta. Hayalet oturma odasında. Aralarında iki kapı var. İşe yaramak zorunda," diye homurdanarak ceketimi çıkarıyorum.

"Thalia'ya köpek yiyen yilandan bahsetme."

Söz konusu kadın koridorda beliriyor, göz kamaştırıcı bir gülümseme ve beklenti dolu bir baş eğimiyle beni selamlıyor: yanağını öpmem için sözsüz bir emir. Bunu yapmazsam Tanrı yardımcım olsun.

Küçük kardeşimin ilk kaptığı kadınlardan biri daha. Thalia'ya olan ilk aşıklığımı çabuk atlattım ama güzel olduğunu inkar edemem. Uzun bacaklar, kıvrımlı bir vücut ve egzotik bir yüz. Esmer, yani benim tipim değil, ama ikinci bir bakış atmadan geçemeyeceğiniz kadınlardan biri. Ve üstüne üstlük, içi de dışı kadar güzel... kızgın olmadığı zamanlarda yani.

Theo çok şanslı bir piç.

"Mutlu yıllar, tatlım." Ona bir hediye paketi uzatıyorum ve yanağına zorunlu öpücüğü konduruyorum, yoksa onaylamamasının tadına bakacağım. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Dolgun, kan kırmızısı dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. "Sen de oldukça yakışıklı görünüyorsun."

"Evet, evet," diye araya giriyor Theo, sesi kesik ama gözleri şakacı. "Bu kadar yeter. Sana bir içki alalım." Omuzlarımdan tutarak beni

İnsanların küçüklü büyüklü gruplar halinde alanı doldurduğu, ses sisteminden çalan seksenlerin hit şarkıları eşliğinde konuşup gülüştükleri açık oturma alanı.

Annem bir kenarda durmuş, elinde bir flüt şampanya tutuyor, değerlendiren gözleriyle konukları tarıyor. Yeni saç modeli, kısa bir pixie kesim, onu elli yedi yaşından on yaş daha genç gösteriyor. Bu kadar taze, dinlenmiş ve güzel görünürken yedi erkek çocuk büyüttüğünü asla tahmin edemezsiniz.

Babam siyasi kariyeri ve bitmek bilmeyen gülümsemesi sayesinde kırış kırış ama altmış bir yaşında hala şık giyiniyor. Ona üst üste iki kez seçim kazandıran o komşu çocuğu havası var.

Muhtemelen şimdiye kadar bir futbol takımı kuracak kadar torunları olmasını umuyorlardı, ama şanssızlık. Sadece Shawn bu görevin altından kalkabildi ve şimdi Josh daha idare edilebilir olduğu için Jack'le birlikte bir çocuk daha evlat edinmeyi düşünüyorlar.

Theo sebepsiz yere kaytarıyor; bırakın karımı, bir kızım bile yok; üçüzler çok küçük ve Nico... O adamın, deli kışına dayanabilecek bir kadın bulabileceğini hiç sanmıyorum. Tabii etrafta Kaya gibi biri daha yoksa. Kendi ayakları üzerinde durabilecek ve Nico'nun öfkelerini ve zorba kişiliğini dizginleyebilecek biri.

İçki içen, aldatan, *cehennemi* karıştıran, manipülatif, çılgın, şeytani sürtük tarafı hariç Kaya gibi bir kız.

"Durum nasıl?" Theo buzdolabından bir bira aldığı anda soruyorum. "Herkes rahat mı?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet." Sesini alçaltarak yaklaşıyor. "Cass, Nico'dan vebadan kaçır gibi kaçıyor."

Yüksek sesli bir tezahürat havayı dolduruyor ve ikimiz de yan gözle Shawn'ın Josh'ı yerden kaldırıp başını öptüğü yere bakıyoruz. "İyisin," diye mırıldanarak açık sarı saçlarını karıştırıyor. "Nereye gittiğine dikkat etmelisin."

"Ve *yürü*, koşma," diye sırtarak ekliyor Jack, gözleri benimkilerle kilitlenmeden ve dudaklarında şeytani bir sırıtma belirmeden önce. "Bak Josh, Logan Amca burada."

Josh'un iri gözleri Jack'in parmağını takip ediyor. Beni görür görmez Shawn'ın kollarında zıplıyor, en az otuz metre uzakta olmama rağmen ellerini bana doğru uzatıyor.

Ne yapabilirim ki?

Odayı geçiyorum, yolda birkaç kişiye selam veriyorum. Annemi yanağından öpüp Nico'nun sırtını sıvazladıktan sonra en büyük kardeşime ulaşım onun çocuğunu çalışıyorum. "Sen ve ben, dostum," diyorum yerden küçük bir oyuncak araba kaparak

Biri üzerine basıp havalanmadan önce. "Herkes göz kulak olmalıyız ki uslu dursunlar. Bana yardım edeceksin, değil mi?"

Beyzbol şapkamı çekiştirerek başını sallıyor. "Hayır."

Kısa, tatlı ve öz. Bu çocuğu seviyorum.

Üçüzler kıkırdıyor, Josh'a beşlik çakıyorlar.

"İyi karar, adamım," diyor Cody, mesafesini koruyarak. Josh'un elinde bir oyuncak olmadığı sürece yaklaşmaması gerektiğini öğrenmişti. Eğer yoksa, Cody'nin erkek topuzunu büyüleyici buluyor ve saçlarını kafatasından koparmaya çalışıyor. "Logan Amca'yı dinleme. Ona uçağı yapmasını söyle."

Josh kollarımda zıplıyor, bu fikirden heyecan duyuyor. Biramı Cody'ye veriyorum, sonra çocuğu odanın çevresinde birkaç dakika uçuruyorum. Kollarım onun ağırlığını ön kolumla desteklemekten ve gerçekten uçup gitmesini önlemek için tişörtünü kavramaktan yanıyor.

Görölmeye değer bir manzara

olurdu. Josh'ın uçması değil.

Ben ağabeyimin ellerinde *ölüyorum*. "Tamam, yeter." Onu tekrar yere yatırdım. İşte o zaman gözlerim Cassidy'ye takıldı.

Onu bir süredir görmemiştim. Beş, belki de altı ay önce şehirdeki kulüplerden birinde karşılaşmıştık ama o sırada oldukça sarhoştum ve koluma asılan çevik bir üniversiteli kızı hayal meyal hatırlıyorum. Daha sonra telefon numaramı değiştirmek zorunda kaldım çünkü beni mesaj bombardımanına tutmaktan ve göğüslerinin fotoğraflarını çekmekten vazgeçmiyordu. Şımarık ve güzel göğüsler, tabii ki, ama *bunu yaşadım*.

Şimdi ayık olduğum için... kahretsin.

Ya zihnim bana oyun oynuyor ya da zaman anıları silikleştiriyor çünkü işte burada, süt gibi köprücük kemiklerinin bir milimetre bile altında kalmayan kumaşıyla, vücuda oturan kırmızı elbisesiyle büyüleyici görünüyor. Kusursuz bacaklarını tarayarak içten içe gülümsüyorum. Üç yıl önce bir gece belime sarılmışlardı. Tek gösterdiği şeyin bacakları olması çok kötü. Ve çok fazla değıller.

Elbisesi dizinin sadece bir santim üzerinde, alt kısmı kloş, kaburgalarının etrafına ipek bir kurdele bağlanmış. Kan kırmızısı rengi tek abartı ama orasındaki burasındaki danteller Cassidy Annabelle Roberts hakkında zaten bildiklerimi kanıtıyor. Üst sınıfa uyum sağlamaya çalışıyor olabilir; olgun, sofistike bir kadın olarak görünmeye çalışıyor olabilir, ancak kendini tasvir ettiği kadar iyi huylu değil.

Hayır, hayır, *hayır*. Cass vahşi bir kurabiye.

Sarı saçları narin yüzünü çerçeveliyor ve kalın kirpiklerle çevrili peygamber çiçeği mavisi gözleri benimkilere bakıyor. Dudakları elbisesiyle uyumlu, belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, Hayes'le dolu bir odada durmaktan rahatsızmış gibi bir ayağından diğerine adım atıyor.

Güzel.

Olmalı da.

O sadece Kaya'nın en iyi arkadaşı değil, bu da onu bizim çevremizde istenmeyen biri yapıyor, aynı zamanda Theo'yu becerdi ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi onun oturma odasında durup karısının doğum gününü kutluyor.

Beni de siktiğinden bahsetmiyorum bile.

Ve ne geceydi ama...

"Daha fazla!" Josh etrafımda zıplıyor, elleri havada. "Tekrar!"

Boğazımı temizliyorum, bakışlarımı Cass'ten küçük çocuğa kaydırıyorum. "Cody Amca'yı bul. Sıra onda."

"Ben devralırım." Babam yanımda duruyor, üç parçalı kömürlü takım elbisesi içinde ve her zamanki gibi *belediye başkanı* modunda. Josh'un elini tuttu, gülümsüyordu. "Gel bakalım. Babanın sana yeni bir araba aldığını duydum. Bakabilir miyim?"

İstemedim ve daha iyi bir yargıya karşı, gözlerim Cassidy'ye geri döndü. Artık beni izlemiyor, Thalia'nın iş yerinden arkadaşlarından biriyle sohbet dalmıştı.

Her zaman bu kadar güzel miydi?

Eskiden kıkına kadar inen çok uzun saçlarını omuz hizasına kadar kestirmişti. Stil anlayışı da gelişti. Elbisesi ilk başta düşündüğüm kadar mütevazı değil ama fazla da açıkta bırakmıyor. Eskiden Kaya'yı taklit eder gibi giyinir, uygun olandan daha fazla kalça ve göğüs gösterirdi.

Artık öyle değil. Bu gece seksi ama şık. Önde göğüs dekoltesi yok ama sırtının tamamı açıkta ve güneşte kızarmış tenini ortaya çıkarıyor.

Birlikte geçirdiğimiz geceye geri dönüyorum, bir kadında gördüğüm en seksi şey olan Venüs'ün alt sırtını işaretleyen gamzelerine olan hayranlığımı yeniden yaşıyorum.

Çıplak bedeninin şehvetli bir ritimle üzerimde gezindiği görüntüler yeniden canlandığında sikim kıpırıyor. Dudaklarımı ısırması ve dilime boşaldığında tırnaklarını kafa derime geçirmesi, limon ve zencefil gibi taze kokması.

Kafamdaki porno klip aniden durdu.

"İyi misin?" Nico soruyor ve başımı o kadar hızlı ona çeviriyorum ki boynumda bir çatlak duyuyorum. Alnında iki dikey kırıışıklık belirirken midemin çukurunda suçluluk duygusu filizleniyor. "İyi misin Logan?" diye tekrarlıyor. "Kaybolmuş görünüyorsun." Josh'u mutfak adasının etrafında uçuran Cody'den almış olması gereken bir şişe Bud Light'ı bana uzatıyor. Bu çocuk ergenlik çağına geldiğinde tam bir kabus olacak. Altı amcası onu çok şımartıyor. Bu en iyi strateji olmaya b i l i r , ama canı cehenneme. Babası Shawn. Çocuğu yetiştirmek onun işi, Josh'un babasını nasıl kullanacağını bilmesini sağlamak da bizim işimiz.

aptalca şakalarla duvara tırmanmak.

"Ben iyiyim." Kot pantolonumun fermuar bölgesindeki belirgin şişkinliği gizlemek için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Cass'in..." olduğunu unutmuşum. *Geliyor* demek istiyorum ama şu anki halimle bu tehlikeli bir kelime oyunu olur, "...burada olacak."

Yalancı, yalancı.

Nico sakinleşmek için derin bir nefes alırken çenesi geriliyor ve görünüşe göre kontrolü tekrar ele alarak konuyu değiştiriyor. "Evi yenilemeyi düşünüyorum. Bu hafta bana bazı planlar çizmek için vaktin var mı?"

"Elbette. Ne zaman istersen."

Sanki beni milyoner yapan adama *hayır* diyebilirmişim gibi. Şirketimin - düzeltiyorum, çalıştığım *büyükbabamın* şirketinin - geçen yıl inşa ettiği dört yatak odalı evi onun sayesinde alabildim.

Theo ve üç katlı bir doğum günü pastası tarafından bölünmeden önce zemin katı yeniden şekillendirme fikrini tartışarak yirmi dakika geçirdik.

Konuşmalar kesiliyor ve hemen yerini akortsuz, senkronize olmayan bir *Happy Birthday şarkısına* bırakıyor. Herkesin birkaç saniyelik dikkatsizliğini kullanarak Cass'e bir kez daha bakıyorum ve onun bana baktığını görüyorum.

ÜÇ

Cassidy

Parti çok ama çok yavaş ilerliyor. Ayrılma vaktinin geldiğinden emin olana kadar dakikalar sakız gibi uzuyor ama kol saatime bir bakış yanıldığımı kanıtlıyor.

Otuz yedi dakika.

Sadece *otuz yedi* dakikadır buradayım.

Burada ne işim var benim?

En hafif tabirle, en büyük hayranlarım olmayan insanlarla dolu bir odada her hareketimi incelemek yerine evde Netflix izlemeyi ve dondurma yemeyi tercih ederdim.

Ama buradayım.

Buradayım çünkü iyi bir arkadaşım. Bu yüzden buradayım.

Thalia bana bir hastalıklımıym gibi davranmayan tek Hayes olmasaydı, partiyi terk ederdim ama biz arkadaşız. *Çok iyi* arkadaşız. Hayatımda gerçekten arkamı kollayan tek kişi o olabilir ve iki yıl önce ilk tanıştığımızdan beri çok yakınlaştık. Bazen artık en iyi arkadaşımın Kaya olmadığını düşünüyorum. Thalia.

Yedi Hayes kardeş ben havadaymışım gibi davranırken o beni eğlendirmeye çalışıyor. Hem de çok pis, kokulu bir hava. Theo ve Logan'ın sevişme fiyaskosundan sonra benden pek hoşlanmamışlardı ama medeniydiler.

Artık değiller.

Şimdi, tasarım kıyafetlerinin üzerinde bir güvercin pisliğiyim. Karışmış bir kulaklık kablosu. Ayak parmağımı çarptım. Yirmi dakika sırada bekleyen ama kasaya ulaştığında ne sipariş edeceğini bilemeyen bir müşteri. Sabahın üçünde tepesinde vızıldayan bir sivrisinek.

Evet, o benim. Baş belası.

Bir numaralı halk düşmanıya arkadaşlık etmek beni Nico'nun kalbine bıçak saplayan kızla aynı torbaya koyuyor.

Gerçi bu biraz abartı olabilir.

Nico'nun Kaya'yla ilişkisine birinci elden tanık oldum. Doğruyu söylemek gerekirse, hayranlık ve yüksek amaç duygusu dışında ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. En azından anlamlı duygular. Çoğu zaman onunla vakit geçirmek için kendini zorluyordu. Ona dokunmak ve öpmek için kendini zorladı. Bir seyircinin bakış açısından, daha iyi bir yargıya karşı yerleşmeye çalışan biri gibi görünüyordu.

Ve onu bu karmaşaya sokan da zayıf muhakemesi oldu.

Kaya iyi bir arkadaş; sevecen, yardımsever ve ona ihtiyacım olduğunda çoğunlukla yanımda olurdu ama kız arkadaş ya da eş olacak biri değil. Çapkın ve bir tür sürtük. Hiçbir şekilde yargılamıyorum. Bir kız da bir erkek kadar çapkınlık yapabilir ama evliyken yapmayabilir...

Kaya'nın kocası nasıl bu kadar kör olabilir? Newport'un çoğu onun Jared'i neredeyse her hafta sonu aldattığını biliyor. Ya söylentiler kulağına gitmiyor ya da onları görmezden gelmeyi seçiyor.

Küçük kardeşini zehirli bir ilişkiden kurtardıktan sonra Logan'dan bir *teşekkür* beklemiyordum. Bunu izleyen sessiz muameleyi ya da ne zaman karşılaşsak kardeşlerinin nefret dolu bakışlarını da beklemiyordum.

Thalia yanımda durarak, "Burası güzel ama benim dışarıda bir geceye ihtiyacım var," dedi. Giydiği kısa siyah elbise kocaman göğüslerini zapt etmekte zorlanıyor. "Gelecek hafta vaktin var mı? Mary-Jane ve Amy'yi davet edip Q'ya gidebiliriz."

Thalia ve Kaya'yla arkadaşlığımı yürütmeye çalışmak çekiçle sert bir yer arasında sıkışıp kalmak gibi bir şey. Prensip olarak birbirlerinden nefret ediyorlar, bu da kızlar gecesi planlamanın en azından sorunlu olduğu anlamına geliyor.

Her zaman biri ya da diğeri arasında seçim yapıyorum, ama onlardan bir odaya girmelerini istemektense kendimi ikiye bölmeyi tercih ederim. Eminim Kaya, Thalia'nın izniyle güzel yüzünde pençe izleriyle acil servise giderdi. O olabildiğince vahşi ve ailesini dışı bir aslan gibi koruyor. Hiç kimse Hayes hakkında tek bir kötü söz söyleyemez ve onun gazabını tatmadan çekip gidemez.

"Onlara soracağım ama bu fikri sevdim," diyorum. "Çok uzun zaman oldu. Erkeğinle çok meşgulsün."

Sırıttıyor, sonra Theo elinde bir kadeh şarapla yaklaştığında gözleri parlıyor. Boştaki elini kadının ortasına doluyor, dudaklarını şakağına bastırıyor, öpücük yumuşak, tatlı ve şefkatli.

Birlikte çok sevimliler. Aradan geçen iki yıl, sanki gördüğü tek kadın oymuş gibi onunla ilgilenme şeklini değiştirmede. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmem,

Ama Theo ve Thalia'nın ilişkisi en çok kıskandığım ilişki. Thalia onun hayallerinin gerçeğe dönüşmüş hali. Yaptığı her şeyi Thalia'yı düşünerek yapıyor ve o da aynı: aşık ve seviliyor. Kayıtsız şartsız.

Neden ben onların sahip olduğu şeyi bulamıyorum? Yirmi beş yaşındayım ve hiç uzun süreli bir ilişkim olmadı.

Benim sorunum ne?

Neden beni ben *olduğum* için sevecek bir erkeğe sahip olamıyorum? Eve gelebileceğim bir adam. Birlikte televizyon izleyebileceğim ve yanında uyuyabileceğim bir adam.

"Pasta zamanı, *omorfiá* (D) (D) (D)," diyor Theo bana bakmadan önce, varlığımı kabul etmek için çenesini kibarca sallamaktan başka bir şey yapmıyor.

Bu, kardeşlerinden herhangi birinin bugün beni selamladığından daha fazlası, ama varlığıma sadece Thalia yüzünden tahammül ettiğini biliyorum.

"Hemen döneceğim," diyor bana ve eli Theo'nun elinde, aceleyle uzaklaşıyor.

Başım ağrıyormuş gibi yapmadan, doğum günü kızından özür dilemeden ve tam kırk dakika içinde hızlı bir çıkış yapmadan önce bir süre konuşacak tanıdık bir yüz arayarak odaya göz gezdiriyorum. Beni hor gören insanların arasında bir buçuk saat yeterli bir süre. Thalia'nın yirmi altıncı doğum gününü kutlayan yüzlerin oluşturduğu kalabalıkta Logan Hayes'i görüyorum.

Kalbim hızlanırken vücudum anında alev alıyor, sabit bir gümbürtüden aceleci bir dörtlü fırlıyor. Bu aptalca duygular daha ne kadar sürecek?

Aradan üç yıl geçti ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım ondan kurtulamıyorum. Bugünlerde nadiren karşılaşıyoruz ama karşılaştığımızda da en uygun anda oluyor. Son saniyede. Tam onu *unuttuğumu* düşündüğüm anda, sanki "*Hayır prenses, beni o kadar kolay unutmana izin vermeyeceğim*" der gibi karşımda beliriyor.

Duygularım alevleniyor ve beni tekrar dizlerimin üstüne çökertiyor.

Hatamı takıntı haline getirdiğim ve bir lamba bulup dileğimi yerine getirmesi için bir Cin çağırmayı dilediğim ruh haline geri dönüyorum: zamanı geri al; yeniden başlamama izin ver.

Burnumdan derin bir nefes alıp dudaklarımdan geçiriyorum, omuzlarımdaki ve boynumdaki gergin kasları gevşemeye zorluyorum.

İşte burada... Nico'nun bir buçuk yıl önce Kaya'yı iş üstünde yakalamasından beri hiç olmadığı kadar yakınımda.

Olacağını bildiğim gibi burada.

İçten içe, bu gece burada yüzümü göstermemin asıl sebebinin o olduğunu itiraf edecek kadar dürüstüm. Thalia partiye katılmak yerine bir akşam kutlama içkisi içmek için *Tortugo*'da benimle buluşmasını istesem anlayışla karşılardı ama Logan'ı görme fırsatını geri çeviremezdim.

Tam 1.80 boyunda, üniversitedeki yüzücü gibi yapılıydı. Saygısız bir stil anlayışı, otuz yaşına rağmen yakışıklı, çocuksu bir yüz ve içinde boğulabileceğim gözler.

Tanrım, o mükemmel biri.

Bayılacağınız türden bir adam. Saatlerce bakıp tertemiz saçlarına, yüksek elmacık kemiklerine, zeki gözlerine ve dolgun dudaklarına hayran olmaktan asla bıkmayacağınız türden.

Koluna yasladığı Josh'la birlikte odanın içinde koşturuyor. Küçük çocuk gülüyor, ağzı açık, ellerini uzatmış ve Logan gülümsüyor. Ve o gülümseme... gözlerindeki ışıltı, ağzının kıvrımı... bana bir şeyler yapıyor. İstenmeyen duygular çığ gibi büyüyor, beni yoğun duygulardan oluşan kalın bir battaniyenin altına gömüyor.

Herkes hata yapar.

Bir partide sarhoş oluruz ve tuvaleti bir santimle kaçırarak kusarız. Ya da tuvalete hiç gitmeyiz ve oturma odasına kusarız. Arkadaşlarımızla kulübe gideriz ve en iyi arkadaşımızın aşık olduğu çocukla öpüşürüz çünkü o daha önce bir sürtüktü ve bir ders alması gerekiyordu. Ya da daha kötüsü, söz konusu çocukla takılırız ve sonuç olarak arkadaşlığımızı mahvederiz. Kimseye tek kelime etmememiz söylendiği halde sırlarımızı açıklarız.

Hatalar. İster büyük ister küçük olsun, bunlar hayatın bir parçasıdır, büyümenin bir parçasıdır ve dünyada nasıl işlev göreceğimizi ve ormanda nasıl gezineceğimizi öğrenmenin bir parçasıdır.

Bazılarını zamanla unuturuz. Diğerleri kafamızda daha uzun süre kirasız yaşar... *sonsuz kadar*. Bazıları bize bir ders verir. Diğerleri ise gençliğimizin acı-tatlı bir anısı haline gelir.

Çoğu insan iki ya da üç büyük hata yapar. Aradan ne kadar zaman geçtiğine bakmaksızın ara sıra takıntı haline getirdiklerimiz. Bizi geceleri uykusuz bırakanlar.

Çoğumuz gerçek ve anlamlı bir ilişki şansımızı yok eden hatalar yapmayız.

Ben yaptım.

Benim gibi birisinin başına asla gelmemesi gereken bir hata; akademik bir öğrenci, uslu, itaatkâr bir evlatlık kız, bir hayır kurumu gönüllüsü.

O hata *Theo* Hayes'ten başkası değildi.

Newport'taki ilk günümdü. Üniversiteden mezun olduktan sonra arkadaşım Luke'un yanına taşınmıştım. Bir fotoğraf stüdyosu açmak için yeterli parayı biriktirmek üzere yaz boyunca Country Club'da çalışacaktık. Yeni keşfettiğimiz bağımsızlığımızın başlangıcını kutlamak için birkaç içki içmek üzere şehre indik.

Theo oradaydı. Yakışıklı, kibar, komik. Bir an barın yanında durup bana anlattığı bir fıkraya güldüm, bir an sonra dairesindeydim ve aletine boşalıyordum.

Adı dışında hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ne belediye başkanının oğlu olduğunu ne de altı erkek kardeşi olduğunu. Newport'un kalp kırıcıları olarak görüldüklerini bile. Bu son kısım, Theo barda beni eğlendirirken bir sıra kadın bana doğru kaşlarını çatışında aklıma gelmeliydi.

Bildiğim şey, onun seksten fazlasını istemediğiydi. Benim için sorun yoktu. Ben de daha fazlasını istemiyordum. Sadece bir gece. Anlık bir şeydi, ilk tek gecelik ilişkimdi. Eğlenceli ve tatmin ediciydi ve birkaç saat önce tanıştığım dikkatsiz şakacı, işimiz bittiğinde hâlâ oradaydı. Bana bir taksi çağırırdıktan sonra birbirimizi bir daha görmeyeceğimizden emindim.

Daha iyi bilmeliydim.

Birkaç gün sonra, onu üç adamla golf oynarken gördüm. Logan, Nico ve Shawn'la o zaman tanıştım ama son ikisine hiç dikkat etmedim. Geriye dönüp baktığımda, akrabalıklarına rağmen kardeş olduklarını fark etmememin nedeni bu olabilir.

Logan'a masum bir bakış, kan dolaşımda endorfin salgılamam için yeterliydi. Bu çekim gün boyunca artarak devam etti ve şimdiye kadar hissettiklerimden çok daha güçlü bir hal aldı. Kibar, çekici ve ölünecek kadar yakışıklıydı. Golf oynamayı bitirdiklerinde numaramı istedi ve iki saat sonra bir içki davetiyle aradı.

Uzun süre gardırobun önünde durdum, ne giyeceğime karar vermeye çalıştım, yakışıklı çocuk bana çıkma teklif ettiği için bir ergen gibi sersemlemiştim. Ondan sonra her akşam takıldık ve hafta sonu şehrin en popüler restoranlarından birinde gerçek hayatta bir randevuya çıktık. Kıvılcımlar uçuşuyordu, cinsel gerilimi görmezden gelmek zordu.

Pes ettim.

Hayır, ben *başlattım*, taksi şoförü stüdyo dairemin önünde durduğunda bir öpücük çaldım.

Daha bir hafta önce, hiçbir erkeğin Theo'nun yataktaki performansını geçemeyeceğinden emindim ama Logan sahneye çıkar çıkmaz bu düşüncem soldu. Ona doyamıyor ya da yeterince yaklaşıyordum. Onun olmuştum, aynı anda hem ele geçirilmiş hem de tapılmışım.

Kulağıma fısıldaması, güçlü ama şefkatli dokunuşu, aç gözleri... bir fantezinin gerçeğe dönüşmesiydi.

İnkâr edilemez yetenekleri de üstüne tuz biber ekmişti.

Ertesi gün mutluluktan çılgına dönmüş, kaslı kollarına dolanmış ve bunun sadece bir başlangıç olduğuna ikna olmuş bir şekilde uyandım. *Daha fazlasının başlangıcı.*

Birkaç saat sonra bana bir mesaj gönderdiğinde büyü bozuldu.

Logan: Tebrikler. İkisi gitti, beşi kaldı. Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama Shawn eşcinsel, Nico sana bir metrelik sopayla bile dokunmaz ve üçüzlerin yaşları tutmuyor. Hayes kardeşler koleksiyonunuz burada bitiyor.

Hayatımda hiçbir zaman, sadece bir hafta arayla iki erkek kardeşle yattığımı fark ettiğim o sabahki kadar aşağılanmış ve değersiz hissetmemiştim. Logan aramalarımı ve kardeş olduklarını bilmediğimi açıklamak için gönderdiğim mesajları görmezden geldi. Theo barda bana yaklaştığında *onu* tanımadığımı söyledim.

Cevap vermedi.

O andan itibaren her Pazar kardeşleriyle golf oynarken benim varlığımı görmezden geldi.

Onu dinlemeye zorlamalıyım ama utandım ve incindim. Yüzleşmekten kaçınarak sinmişim. Zaman geçtikçe Logan teatral kafa çevirme ve ellerini göğsünde kavuşturma hareketlerini azalttı ama *hey* ya da *Bud Light*, *lütfen* dışında konuşmadık. Ta ki ben en iyi arkadaşımın Nico'yu aldatmasına göz yummamaya karar verene kadar.

Şimdi, gözlerimiz odanın diğer ucunda kilitleniyor.

Avuçlarım soğuk ve nemli, sinirlerim yüzeye çıkıyor ve kalbim bir müzik seti gibi atıyor. Kendini beğenmiş bir sırıtma, diş gıcırdatma ya da gösterişli bir baş çevirme veya göz devirmesi bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Sadece bakıyor, gözleri yavaş ve hararetli bir şekilde vücudumu baştan aşağı süzüyor.

Birkaç uzun, gergin saniye boyunca onun yakıcı bakışlarının yoğunluğu altında tutsak kaldım. Arkasını dönüyor, tüm yaklaşılmaz ihtişamıyla yanında duran Nico'dan gözle görülür bir şekilde irkiliyor.

Hayes kardeşler uzun boylu, yapılı, sıcak tenli, kahverengi ya da siyah saçlı ve birkaç ton kahverengi gözlüdür. Rahatsız edici auraları uzaktan sizi ürkütüyor ama yaklaştığınızda göründükleri kadar korkutucu değiller.

En azından altısı değil.

Shawn büyük, yumuşak bir ayıcık. Polis olabilir ve silah taşıyabilir ama Hayes'in en kibar olanıdır. Theo şakacı, her zaman neşeli, yardım etmeye ve gerginliği azaltmaya hazır. Logan asabi, sinirli ve isterse hırçın olabiliyor ama altın gibi bir kalbi ve hayata karşı kaygısız bir tavrı var.

Üçüzlerle fazla vakit geçirmedim ama Cody, Colt ve Conor ağabeylerinin geliştirilmiş versiyonları gibi görünüyorlar, sadece daha pervasızlar. Sanırım hala bir erkek ve insan olarak büyümeye çalışıyorlar.

Ve bir de Nico var. Bir bakıma, o diğer altısından farklı bir tür. Benzer görünümde ama en uzun boylu olanı, geniş, kaslı bir göğsü ve ellerini, kollarını ve boynunu işaretleyen sıkı bir dövme ağı var. Kare çenesi, simsiyah saçları ve kömür karası gözleri var. Şimdiye kadar tanıdığım en uğursuz adam ve yaklaştığınızda da bu değişmiyor. Aksine, tedirginliğim artıyor.

O beni bakarken yakalamadan önce bakışlarımı kaçırıyorum.

Konuşacak birini bulmak için odayı tekrar tarıyorum ama Thalia ve Mary-Jane diğer yarlarıyla meşguller. Yetim Annie gibi duvarın dibinde tek başıma durmak yerine, herkes pastanın tadını çıkarırken ben temiz hava almak için dışarı çıkıyorum.

Normalde ben de yerdim ama içinde fındık olduğu için bir parça yesem epinefrin iğnesi olmam gerekirdi.

Bahçe şu an için boş, ancak parti için balonlar, çelenkler ve bir dizi sahne ve renkli bir fonla donatılmış bir fotoğraf çekme alanı ile dekore edildi. Partinin dışarıya taşınması an meselesi.

Havuzun yanında duruyorum, şişirilmiş bir flamingo rüzgârla sallanıyor. Bir anlık huzur için şükrediyorum. Kafamı boşaltmak için çok çabuk biten bir an. Mary-Jane, iki haftalık erkek arkadaşı Timothy ve Nico'nun restoranı *The Olive Tree*'de Thalia ile birlikte çalışan üç yarı zamanlı garsonla bana katılıyor.

"Hey, burada tek başına ne yapıyorsun?" Üç adam kıyafetlerini çıkarırken MJ soruyor.

Üç su sıçraması beni kenardan geri adım atmaya itiyor. "Havaya ihtiyacım vardı. İçerisi çok sıcak."

"Hadi, Mary-Jane!" Adamlardan biri bağılıyor. "Gir içeri. Su harika."

Ne düşündüğünü kontrol edercesine Timothy'ye bakıyor ve onaylamadığını görünce sırtını bana dönerek saçlarını öne doğru savuruyor. "Fermuarımı açın lütfen."

Şişe yeşili elbisesi sıska, bronz bacaklarından aşağı kayarak siyah külotunu ve push-up sütyenini ortaya çıkarıyor. Utangaç bir kız değil ama partideki konukların on dokuz yaşındaki üçüzlerden yetmişlerinin sonundaki ya da belki seksenlerinin başındaki büyükanne ve büyükbabalarına kadar uzanan bir yaş aralığında olduğu düşünüldüğünde, yüzmeye gitmesine şaşıyorum.

Yani, lanet olası *belediye başkanı* evde.

Havuzdaki çocuklar ulurken Timothy bıyık altından gülüyor, MJ'in kalçalarını sağa sola sallayışını izliyor ve yüzmeye atlamadan önce ona bir öpücük konduruyor.

"Hadi Cass! Senin sıran!"

İki adım daha geriye tökezledim. "Hayır, ben iyiyim. Teşekkürler."

İçlerinden biri, sanırım Jax, ellerini fayanslara dayayıp uzun, açık renk saçlarını karıştırıyor. Kendini kaldırırken kollarındaki kaslar şişiyor, fırtına mavisi gözlerinde bir parıltı var.

"Gevşe biraz bebeğim. O elbisenin altında daha önce görmediğimiz bir şey yok. Havuza gir."

Acaba Theo ve Thalia'daki tüm partiler böyle midir, yoksa havuzdaki üç genç oğlan bu toplantıyı bir kardeşlik partisi mi sanmışlardır? Ne de olsa üniversitedeler ve içki parası kazanmak için restoranda akşam vardiyasında çalışıyorlar.

Jax'in ileri attığı her adımda ben geri adım atıyorum.

Onu uzak tutmak için elimi uzattım. "*Hayır* dedim." Sırtım verandadaki mobilyalara çarpıyor, o yaklaştıkça nabzım hızlanıyor.

"Tamam, tamam. Sakin ol kızım," diye kıkırdıyor ve elini yenilgiyle kaldırıyor. "Sen bilirsin." Arkasını dönüp arkadaşlarına doğru küçük adımlarla ilerliyor.

Rahat bir nefes alıyorum... ama çok erken.

Jax tekrar dönüyor, bileğimi kelepçelemek için öne atılıyor ve Timothy yardım etmek için atlıyor. Bana değil de Jax'e yardım ediyor olması çok kötü. Kendimi onların elinden kurtarmaya çalışmama rağmen ikisi beni kenara doğru sürüklerken havuz partisi alkışlıyor, gülüyor.

"Hayır!" diye bağırıyorum, panik kafamdan ve sesimden taşıyor. Zihnim hızla çalışıyor ve yapamıyorum... kahretsin, başım... Şimdiden nefes alamıyorum. "Şaka yapmıyorum! Bırakın beni! Ben yüzemem! Lütfen, ben-"

Beni suya attıklarında cümle kısa sürüyor, tamamen giyinik ve hala elinde şarap kadehi var, içindikiler fayansların üzerine dökülmüş.

Derin bir nefes almak için zaman yok. Göğsüm su tabakasıyla birleştiğinde ciğerlerimde ne kadar hava varsa dışarı atılıyor. Suyun altına girdiğim anda korku devreye giriyor.

Yüzeye doğru yüzmek için çılgınca çabalarım rağmen ıslak elbisem beni aşağı çekiyor. Ya da belki de koordinasyonsuz el sallama ve bacak tekmeleme beni daha hızlı boğuyor.

Kaldıraç yok. Bacaklarımı dayayabileceğim ve tutunabileceğim hiçbir şey yok. Bilmiyorum; neresi yukarı, neresi aşağı *göremiyorum*. Ciğerlerim yanıyor, hava almak için çılgık atıyor, şiddetli bir acı, bembeyaz bir şimşek gibi içimden geçiyor ve kaburgalarım metal zincirlerle eziliyormuş gibi hissediyor.

Oksijen vücudumdaki her hücreden saf bir ıstırapla boşalıyor. Artık net düşünemiyor, nefes nefese kalıyor, ilkel nefes alma ihtiyacına yenik düşerek dudaklarımın aralanmasına izin veriyorum. Yapmamalıydım. Yapmamam gerektiğini *biliyorum* ama bu karşı koyamadığım bir refleks.

Ciğerlerime su doluyor.

Keskin, batıcı bir acı sinir sistemimi binlerce iğne gibi delip geçiyor ve acı kalbimin etrafında senkronize oluyor.

Dehşetin sersemliğiyle gözlerim açılıyor ve ne kadar savunmasız... ne kadar *çaresiz* olduğumu, sessizce boğulduğumu alaya alırcasına yukarıdaki sudan yansıyan güneş ışığının parıltısını görüyorum.

DÖRT

Logan

"Hadi, MJ!" Bahçede biri bağıyor ve havuzdaki üç çocuğu incelerken başım istemsizce o yöne kayıyor. "Girin. Su harika," diye ekliyor.

Theo omuz silkiyor ve ben ona sorgulayan bir bakış attığımda beni başından savıyor. "Thalia iş yerinden herkesi davet etmemi söylediğinde bunu bekliyordum. Onlar üniversitede okuyor."

Bu, ev az çok sofistike konuklarla doluyken yüzmeye gitme cüretlerini açıklıyor. Belediye başkanı karısıyla birlikte burada. Büyükanmem ve büyükbabam da burada.

Colt elinde bir avuç birayla bize katılıyor ve bu akşam için barmenlik görevini üstleniyor. "İyiler." Bana bir şişe Bud Light uzattı. "Flamingodaki bir DJ. Bahar Tatili partimizde çalmıştı."

"Nico'nun neredeyse üçünüzü de tahliye ettireceği partiden mi bahsediyorsun?" Theo kıkırdıyor ve her zamanki gibi sessizce söylenmekte olan söz konusu adama yan gözle bakıyor.

"Kalabalığı kontrol etmeyi öğrenmelisiniz çocuklar," diyorum ve biramın üçte birini çekiyorum. "Ve gelecek yıl, kirli işleri yapması için birkaç birinci sınıf öğrencisi almayı unutmayın."

"Kaldırımda kusmuk kazımak gibi mi?" Conor uzun saçlarını yüzüne doğru savurarak soruyor. "Fena fikir değil. Aferin, kardeşim." Sırtımı sıvazlayarak sırtıyor.

Kendini beğenmiş küçük pislik.

Üçüzler hâlâ on dokuz yaşındalar ama yirmi yaşına girmelerine sadece birkaç ay kaldı ve her geçen hafta daha da ukalalaşıyorlar.

Birisi -muhtemelen Mary-Jane- suya atladığında yüksek bir ses kulaklarıma ulaşıyor. Nico onun çığlıklarını kısa kesiyor, veranda kapısını kapatıyor ve sanki gürültü migrenini azdırıyormuş gibi şakaklarına masaj yapıyor.

Çok narin biri. Bir seksen üç boyunda ve üç yüz elli kilo kaldırıyor ama aynı zamanda kulağında AirPods ya da kulaklık olmadan, indie alternatif rock, pop ya da her ne boksda onu dinlemeden duramıyor.

"En iyi tavsiye," diyorum üçüzlerin arasına bakarak. "Gelecek yıl birkaç tane port-a-john kiralayın ve Nico'yu gece için evden çıkarmanın bir yolunu bulun."

"Sen kimin tarafındasın?" Nico, duvara yaslanmış kırıyor. "Partiden sonra evin halini gördün Logan. Neden zemin katı yeniden düzenlemek istediğimi sanıyorsun? Misafir banyosunun duvarında kırmızı şarap kusan bir hatunun kocaman bir lekesi var."

İki hafta önceki partiden sonraki sabah grup sohbetine gönderdiği resimleri hatırlayarak kahkahayı patlattım. Kargaşa bunu anlatmaya yetmez. Kırık mobilyalar, her düz yüzeyi kirleten kırmızı solo bardaklar ve üç kova dolusu konfeti ve çok renkli çılgın ipler.

Oh, ve piyano...

Üçüzlerin, üstüne dökülen biranın ve kafasını tuşlara dayayıp uyuklayan bir pisliğin bedelini kafalarıyla ödeyeceklerinden emindim. Nico artık çalmıyor ama oturma odasındaki enstrüman kutsaldır. Annemiz dışında kimsenin ona doğru nefes almasına bile izin verilmiyor.

Üçüzlerin ortalığı temizlemesi üç gün sürdü. Havuza düşen düz ekranı değiştirdiler ve alt kattaki tuvaleti yeniden boyadılar ama birkaç kırık fayansı ve bir salağın başka bir salağın kafasıyla duvarda açtığı deliği düzeltemediler. Kutsal Üçlü'ye acıyarak, yardım etmeleri için müteahhit ekibimi gönderdim. Şimdi onların kışlarına sahibim ve bu bir gün borcu tahsil etme zamanı geldiğinde işe yarayacak.

Nico'nun sırtını sıvazlıyorum. "Onların yaşındayken neler yaptığımızı unuttun mu? Onları biraz rahat bırak. Gelecek yıl daha iyi öğrenecekler. Eğer öğrenmezlerse, tamirat ve profesyonel temizlik ekibini karşılamak için portföylerini her zaman nakde çevirebilirsiniz."

Üçüzler bu fikir karşısında utanç içinde başlarını sallarlar. İki yıl içinde, Nico'nun birkaç yıl önce onlar için hazırladığı hisse senedi portföylerine erişim kazanacaklar ve her birinin şimdiden kuzeyde altı haneli rakamlara ulaştığını biliyorum.

Benimki yıl sonuna kadar bir milyona ulaşma yolunda ilerliyor. Evi müteahhitlerin fiyatından satın almak için geçen yıl zaten bir milyonu bozdurmuştum. Piyasada iki milyona satılıyor ama onları ben tasarladım ve inşa ettim. Bir tanesini ucuza almam adil olur.

"Yüzemiyorum!" Kapalı veranda kapısına rağmen tiz bir çığlık kulaklarıma ulaşıyor. "Lütfen, ben-"

Cassidy'nin sıkıntılı sesini tanıyarak doğruldum.

Sözünü bitirmez, gürültülü bir su sıçramasıyla kesilir. İki adam havuzun kenarında duruyor, ikisi de Mary-Jane'le birlikte suyun içinde, ama Cassidy orada değil. Sesinin çığlığı ensemdeki ince tüyleri diken diken ediyor. Ben onun su yüzüne çıkmasını beklerken endişe zihnimi dürtüyor, soğuk tırnaklarını omurgamda gezdiriyor.

Saniyeler geçiyor ama sarışın kafasından hiçbir iz yok. Çocuklar burunlarının altından sırtarak bakıyorlar, bu yüzden hareket etmiyorum. Eğer iyi olmasaydı orada öyle rahat durmazlardı. Biri diğerine dirsek atıp suyu işaret edene kadar on beş saniye daha geçiyor, yüz ifadesi ölçülü bir şaşkınlık portresi. Daha fazlasını beklemiyorum.

Sanki bir sonraki hamlelerinin ne olacağını merak ediyormuş gibi yerlerine yapışmış durumdalar.

Lanet olası *atlama*!

Korku çelik bir kıymık gibi içime saplanıyor. Cass dibe battığından beri neredeyse yarım dakika geçmişti. Şimdiye kadar yüzeye çıkmış olmalıydı. Biramı Colt'un göğsüne dayadım, ayağa fırladım ve odanın karşısına geçtim, gözlerim havuzun üzerinde duran iki adamdaydı. Yüzleri her saniye daha da şüpheli bir hal alıyor.

Cassidy'nin *I can't swim!* şarkısı kafamın içinde bozuk bir plak gibi yankılanıyor ve diğer sesleri susturuyor. Kapıyı kaydırarak açıyorum ve hala havuza bakan iki pisliği kenara iterken tetikte ve odaklanmış bir şekilde koşmaya başlıyorum.

Durumu değerlendirmek için hiç vakit kaybetmeden havuza atlıyorum ve çapa gibi dibe batan kırmızı elbiseli kızı hedef alıyorum.

Görünmez eller tarafından şiddetle sarsılmış gibi çırpınıyor.

Daha yakın yüzüyorum, kaslarım taştan daha sert. Neden böyle çırpındığını biliyorum. Bunu üniversitede yüzme antrenmanı sırasında görmüştüm. Çocuklardan biri yorgunluktan bayılmış ve havuza yuvarlanmıştı. Suyu düştüğünde ciğerlerinde çok az hava kalmıştı ve oksijenin tükenmesi uzun sürmedi ve tıpkı Cassidy'nin şimdi yaptığı gibi şiddetle çırpınmaya başladı, kardeşimin havuzunda boğuldu.

Dehşet, tıpkı suyun onun ciğerlerini doldurduğu gibi zihnimi dolduruyor. Korku boğazımı sıkıyor. Hatıralar gerçeklikle karışıyor ama adrenalin beni daha derine ve daha hızlı itiyor.

Üç saniye. Ona ulaşmak için gereken tek şey bu, ama sanki *sonsuz*a dek yüzüyormuşum gibi geliyor.

Hareket etmeyi bırakması için yeterli olan üç saniye. Kıpırdamadan duruyor, vücudunda bir gram bile oksijen kalmamış. Havuzun dibinde dinleniyor, kolları ve saçları başının etrafında uçuşuyor, ağzı açık, gözleri kapalı. Belini kavıyorum, gevşek bedenini yanıma çekiyorum ve ayaklarımı kaldıraç olarak fayanslara yerleştiriyorum, tüm gücümü toplayarak yukarı fırlıyorum, görüşüm bulanık, gözlerim klordan yanıyor.

Su yüzeyine çıktığımızda sert bir nefes çekerek ciğerlerime oksijen pompalıyorum.

Ama Cass'ten aynı şeyi duymuyorum. O

nefes almıyor.

Kaçınılmaz olanın ağırlığı beni içten dışa doğru eziyor.

Kardeşlerim kenarda durmuş, gözlerini kocaman açmış ve kaşlarını kaldırmış. Partinin geri kalanı da dışarıda, Colt ve Conor'ın Cass'i kollarının altından tutup havuzdan çıkarışını izliyor.

Bir saniye sonra, yapay çimlerin üzerindeki kısa mesafeyi sürünerek geçip Cass'in korkunç derecede solgun ve kıpırtısız yattığı yere geliyorum. Saçlarımdan, burnumdan ve kıyafetlerimden su damlıyor ve kalbim sanki içi boşmuş gibi göğsümde çarpıyor.

Nefes *almıyor*.

"Ambulans çağırın!" Cassidy'yi sırt üstü iterek bağıriyorum, kulağım dudaklarının üzerinde geziniyor.

Yaklaşan bir kıyamet duygusu midemin çukurundan yukarı doğru süzülüyor ve hızla çalışan zihnimi ele geçiriyor. Burnunu sıkıyorum, başını eğiyorum ve titreyen ellerimle ağzını açıyorum, sonra dudaklarını kendi dudaklarımla kapatarak ciğerlerine hava girmesini sağlıyorum.

Bir kez.

İki kez.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Hiçbir şey

olmadı.

İşe yaramıyor.

"Hadi Cass," diye mırıldanıyorum, boğazımın arkasına yapışmış sıcak ve acı bir şeyi yutuyorum. Parmaklarımla göğüs kemiğini bulup avucumu üzerine yerleştiriyorum ve göğüs kompresyonuna başlıyorum. "Hadi, nefes al. Nefes al, nefes al..." Etrafımızdaki gürültüye aldırmadan, yaban mersini mavisi dudakları ve kesilmiş süt kadar beyaz yanakları olan cansız kıza odaklanarak sessizce zikrediyorum. I

ciğerlerine beş nefes daha pompaladı. "*Nefes al* Cass." Göğsüne her bastırıışında kaslarını yanıyır.

"Ambulans iki dakika uzaklıkta," diyor Theo arkamdan, ses tonu içimden akıp giden ve parlak beyaz bir panik donmasına dönüşmekle tehdit eden dehşetin küçük bir parçasıyla süslenmiş.

Böyle bir şey olamaz. O
ölemez.

"Durma, devam et-" Cassidy soluk soluğa kalıp tek bir nefes almak için mücadele edince sözünü kesti.

Gözleri açılıyor, mavi irislerine akılsız hayvan paniği kazanmış. İçimde bir rahatlama ürpertisi, bir resmin yeniden netleşmesi gibi sarsılıyor. Öksürük krizine girdi.

"Sorun yok, sorun yok," diyorum, zayıf bedenini iyileşme pozisyonuna getirerek. "İyisin Cass. Bir şeyin yok. Sakin ol, sadece nefes al."

Fayansların üzerinde titriyor, lanet olası havuzun yarısını öksürürken nefes nefese kalıyor. Elimi buldu ve sıkıca tuttu.

Tanrım, ne... siktir! Tek bir düşünceye bile odaklanamıyorum.

Parmaklarını sıkıyorum, gevşek bir bahçe hortumu gibi su tükürmeyi bırakana kadar omurgasının çizgisini okşuyorum ve nefes aldığını gördüğümde aklım başıma geliyor.

Sarsılarak oturur pozisyona geliyor, düzensiz nefes alıyor, geniş gözleri benimkilere bakıyor. Saçlarından ve burnundan aşağı su damlıyor, yanakları minik rimel nehirleriyle lekeli.

"Konuşmaya çalışma," diyorum. Klor boğazını kavuruyor olmalı ve konuşmak işe yaramayacak. "Sadece nefes al, tamam mı?" Omuzlarını kavrayıp ağızımdan derin, titrek bir nefes alıyorum ve onu da aynısını yapmaya teşvik ediyorum. "Güzel, güzel," diyorum. "Aynen böyle. İyisin. İyi olacaksın."

Kollarını zayıf, titreyen bedenine sarıyor, dişleri soğuktan çok korkudan takırdıyor. Kendine sarılırken sarı saçları boynuna yapışıyor, sessiz, paniğini bastırmaya çalışıyor.

Nabzım hâlâ düzensiz bir şekilde dört nala atıyor ama artık nefes aldığı için etraftan gelen boğuk sesleri duyuyorum; Theo'nun hâlâ telefonda santralle konuştuğunu duyuyorum.

"Tanrım, ödümü kopardın." Thalia yanımda dizlerinin üzerine çöküyor, Cass'i bir havluya sarıyor ve bir tane de bana uzatıyor. Cassidy'yi kucaklayarak yanına çekti ve daha fazla insanın gelip Cassidy'nin iyi olup olmadığını kontrol etmesini sağladı.

Neredeyse ölüyordu. O iyi *değil*.

Yüzümü kurulaşıp havluyu saçlarımin arasından geçirerek uzaklaştığımda konuşmalar daha da artıyor; kemiklerim buharlaşmış, beni dik tutacak derimden başka bir şey kalmamış.

Havuzda bakıyorum, beynimi meşgul etmek ve çılgınca duygularımı kontrol altına almak için beyzbol şapkamı arıyorum ama bulamadan gözlerim Cassidy'yi neredeyse boğacak olan herifle karşılaşılıyor.

Düşünmek için durmuyorum. Asla düşünmem.

Bir yay gibi öne fırlıyorum, boğazından kavıyorum, elimi geriye atıyorum ve sonra son hızla havada vınlayarak gönderiyorum. Yumruğum çenesine çarptı. Başı yana döndü ve ağzından kan fışkırdı. Ona tekrar vuruyorum, kafamın içinde dönen duygu kasırgası gözümü kör ediyor. Son kalan soğukkanlılığımla da gerçek bir şeyin şehirleri yok ettiğı gibi yok ediyor.

Düzgün göremiyorum. Yumruğum o pisliğin suratına tekrar çarparken tek bir mantıklı düşünceyi bile kavrayamıyorum. Burnundan daha fazla kan fışkırıyor. Bir ara elimden kurtuluyor, dizlerinin üzerine yuvarlanıyor, ellerini yüzüne kapatıyor.

Birkaç mahcup soluk ve annemin öfkeli ve korkmuş *Logan!* sesi, sanki gelişen sahnenin bir müziğı gibi kulaklarıma ulaşıyor, ama dikkat etmiyorum.

Ve durmuyorum.

Kırmızı delilik bulutunun ötesini zar zor görebiliyorum.

"Ne düşünüyordun lan sen?" Kışını geri çekmek için yakasından tutup çekiştiriyorum. "Oturma odasından yüzemiyorum diye bağırdığını duydum!"

Burnunun kenarını sıkıyor, aramızdaki mesafeyi artırmak ya da kanamayı durdurmak için başını geriye eğiyor. Gözleri korkuyla parlıyor ve omuzları çöküyor. "Şaka yaptığını sanmıştım! Özür dilerim, ben-"

"Düşünmedin mi?!"

Nico omzumu kavıyor, beni bir adım geriye çekerken parmaklarını kemiğıme morartacak kadar sert batırıyor. "Sakin ol Logan," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, sadece benim duyabileceğim şekilde. "O iyi. İyileşecek."

Ambulansın siren sesi öğleden sonraki havayı yırtarak bana Cassidy'yi hatırlatıyor. Omzumun üzerinden hâlâ yerde oturduğu yere bakıyorum, Thalia'nın yanına sıkıca bastırılmış. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Öfke arka plana itiliyor ama bu, sorumlu herifi tüm gücümle itmeden önce olmuyor.

Bir dakika derin nefes aldıktan sonra, babamın önderliğindeki sağlık görevlileri bahçeye girdiğinde kendime geliyorum. Gözleri üzerimde, patlamamdan dolayı yüzünde en ufak bir kınama izi yok.

Öte yandan, annemin solgun yüzü Cassidy'nin yanaklarının beyazlığıyla yarışabilir.

Sağlık görevlileri Cass'i oksijene bağlayıp hastaneye götürmek üzere sedyeye çektiklerinde daha da sakinleşiyorum.

"Ne zamandır baygındı?" Biri Cass'in üzerini battaniyeyle örterken diğeri soruyor.

Hâlâ titriyor, güzel yüzünde üzgün, kasvetli bir ifade var, gözleri korku dolu.

"Yaklaşık iki buçuk, belki üç dakika," diyor Theo, sağlık görevlisine yaklaşıp. "Logan onu sudan çıkarır çıkarmaz kalp masajına başladı."

Theo'nun soruları yanıtlamasına yardım etmeye kısmen odaklanmış durumdayım. A, Cass nefes almaya başlamadan önce damarlarımda dolaşan panik titremesi olayları yorumlamama engel oluyor ve B, hâlâ ondan başka bir şeye odaklanamayacak kadar gerginim. Thalia'yı onu hastaneye kadar takip etmemesi için ikna ederken dikkatimin çoğu onun üzerindeydi.

Neden olmasın ki?

Biri onunla gitmeli. Biri onun dikkatini dağıtmalı. Neredeyse *boğuluyordu*. Yalnız olmamalı.

"Urgh, iyi!" Thalia, mutsuz olduğunun açık bir işareti olarak aksanını kabartıyor. "Ama hastaneden çıktığında beni ara. Ve bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Cassidy'nin çantasını almak için evin içine koşuyor.

Üç dakika sonra sağlık görevlilerinin onu yan kapıdan bahçeden çıkarışını izliyorum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, uyanık bir şekilde yatak odamın tavanına bakıyordum. Ay ışığı beyaz tuval üzerinde dans ediyor, garip ve çarpık bir şekilde bana Cassidy'nin cansız bedenini hatırlatan gölgeler oluşturuyor. Bugün ölebilirdi.

Aynen böyle.

Birkaç saniye daha geç kalsaydım, kim bilir onu geri getirebilir miydim? Ya banyoda olsaydım? Ya da evin önünde Nico'nun yeni arabasını kontrol ediyor olsaydım. Ya da evde Ghost'un Ares'i yemediğinden emin olsaydım.

Ya orada olmasaydım?

Bahçede olanlara başka kimse dikkat etmedi. Birinin tepki verip onu havuzdan çıkarmak için atlaması ne kadar sürerdi?

Sorular ve *keşkeler* saatlerce bitmiyor. Telefonum çaldığında komodinin üzerindeki saat gece ikiyi gösteriyordu.

Cass: Asla yeterli olmayacak, ama sahip olduğum tek şey bu... teşekkür ederim.

Mesajı Yunanca yazılmış gibi on kez okuyorum. Parmaklarım birkaç dakika boyunca ekranın üzerinde geziniyor ve sonra gerginliği azaltmak için esprili bir cevap yazıyorum. Hortumla nefesim kesilmiş gibi hissediyorum ama biri hortum yerine nefes boruma hava kompresörünün başlığını sokmuş ve düğmeyi çevirerek ciğerlerimi balon gibi şişirmiş.

Ben: Sanırım koruyucu meleğinin uyuşturucu sorunu var.

Cass'in: Artık benden bıktı. Bir süredir kaytarıyor. Ben: Hala

hastanede misin? Doktorlar ne dedi?

*Cass: Yüzme dersleri almam gerektiğini ve iyi olacağımı.
Beni sabah taburcu edecekler.*

Ben: Biraz uyu. Cass:

İyi geceler.

Bir cevap yazıyorum, sonra siliyorum, sonra tekrar yazıyorum ve onu da siliyorum. Birkaç denemeden sonra derin bir iniltiyle telefonu komodinin üzerine fırlatıyorum ve gözlerimi kapatmaya zorluyorum.

BES

Logan

Bu çok yanlış.

Eğer kardeşlerimden biri burada olduğumu bilseydi, benimle bir daha asla konuşmazlardı, ama bacaklarımın hareket etmesine engel olamıyorum. Bütün gün kendimi buraya gelmekten vazgeçirmeye çalıştım ama bu güzel Pazar akşamı Cassidy'nin apartmanının önünde şarj cihazımdan inmenden de anlaşılacağı üzere başarısız oldum.

Dün Theo'nun oturma odasından çıktığımdan beri omuzlarımdaki, kollarımdaki ve göğsümdeki kaslar gergin. Korkunç duygulardan oluşan bir telaş hâlâ kemiklerimi sıkıca sarmış durumda ve onları silkeleyemiyorum.

İyi olduğuna inanmak için onu kendi gözlerimle görmem gerekiyor. Ne zaman gözümü kırpsam göz kapaklarımın arkasında beliren kül rengi yüzünün ve mavi dudaklarının görüntüsünü geçersiz kılmak için.

Bu sabah doktor onu hastaneden taburcu ettiğinde gönderdiği bir mesaj endişemi dindirmeye yetmedi. Hâlâ orada, göğsümde amansız bir gerginlik var.

Burada olmamalıydım.

Olmamalıyım... ama buradayım.

Daha iyi bir yargıya karşı, kapıyı üç kez çaldım. Beklenti boynumda ve parmaklarımın ucunda karıncalanıyor ve sonra tenimin her yeri karıncalanıyor... hoş bir şekilde değil.

Kahretsin. Hâlâ burada mı yaşıyor?

Kapıyı çalmadan önce bunu düşünmek daha akıllıca olurdu, değil mi? Buraya son gelişimden bu yana üç yıl geçmişti. Ya taşınmışsa?

Kapı uçarak açıldı ve kısa bir süreliğine içim rahatladı. Bu Cassidy, tamam. Hâlâ burada yaşıyor.

Ve çırılçıplak.

Tam olarak değil ama siyah gece elbisesi karnında dantelli ve sadece stratejik yerleri kapatıyor. Kendi kanımın bende ikinci derece yanıklara yol açabileceğini düşünüyorum. Onu içime çekerken nabzım kafamın içinde atıyor, kalçasının kıvrımı, göğüslerinin kabarıklığı... Tanrım, merhamet et.

Gözleri büyüyor ve artık kül rengi olmayan yanakları pembeleşiyor, sonra kapıyı suratıma çarpıyor, onun gibi kokan ılık bir hava yüzüme çarpıyor.

Yumuşak ayak sesleri dairenin içine doğru çekilirken "Dayan!" diye bağıyor.

Bekliyorum, bacaklarım yere çivilenmiş. Kapıyı kırmak, peşinden koşmak ve o ateşli bedenın üzerindeki geceliği yırtmak için kaşınısam da bekliyorum. Onu duvara çarpmak, elimi ağzına kapamak ve sikimin üzerine boşalırken etimi ısırmasını sağlamak istesem de bekliyorum.

Hayır.

Kesinlikle hayır.

Böyle bir şey olmayacak. Böyle bir şey olamaz. Nico ya da Theo öğrenirse ölmüş sayılırım.

Kapı tekrar açıldı, bu sefer daha genişti ve Cassidy eliyle işaret ederek beni içeri davet etti. Gittiği otuz saniye içinde siyah gece elbisesini gri eşofman altı ve tişörtle değiştirmişti. Sütyen giyme zahmetine girmemesi çok kötü.

Buruşuk meme uçları beyaz kumaşa baskı yapıyor, o kadar ince ki areolalarının tam şeklini seçebiliyorum. Gitmeliyim. Kendimi bir uçurumun kenarında dengemi sağlamaya ve ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Göğsümde yoğun bir ateş yükseliyor ve doğruca sikime gidiyor.

"Uğramasını beklediğim son kişi sensin," diye itiraf ediyor, sırtını mutfak tezgahına dayamış, kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş, onları daha da öne çıkarıyor.

Gözleri daha yukarıda, göt herif. Yukarı bak.

Evet. Mücadele etmeden olmaz. Bugün gözleri belirsizlikle parlıyor.

Dün gördüğüm panikten daha iyi.

Dün...

Neredeyse boğuluyordu ve ben burada onu sikime nasıl geçireceğimi düşünüyordum. "Nasıl olduğunu kontrol etmek istedim."

Gül goncası dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Dün mavinin iğrenç bir tonuna dönüşen dudakların aynısı. "Daha iyiyim. İçecek bir şey ister misin?" Buzdolabını açtı. "Meyve suyu, su ve bira var. Bud Light değil ama. Corona."

"Corona iyidir."

Hayır, hiç de değil.

Bira alkoldür; alkol de muhakeme yeteneğimi bozar ve Cassidy'yle yalnızken muhakeme yeteneğimin bozulması, taş gibi olmuş sikim düşünüldüğünde hiç de iyi bir şey değil. İyi ki formamı giymişim, şişkinlik kolayca gizlenebilir.

Cevabı değiştirmiyorum, onun iki şişenin kapağını inkâr edilemez bir kolaylıkla açmasını izliyorum. Hayallerinin peşinden gitmek için geçen yıl Country Club'daki işinden ayrılmış olsa da içindeki arabacı kız hâlâ hayatta ve tekmeliyor. Şimdi şehirde bir fotoğraf stüdyosu var.

Birayı bana uzattı, gözleri benimkiler yerine şişenin boynundaydı. yüz.

Rahatsız edici sessizliği bozarak "Pek uyumadın," diyorum. kulaklarımda çınlıyor.

"Nereden biliyorsun?"

Çünkü o kadar da iyi görünmüyorsun, bir kadına söylenecek en iyi söz olmayabilir. Daha az iğrenç bir seçenekle yetiniyorum. "Bana gece yarısı mesaj attın, sonra bu sabah erkenden tekrar mesaj attın."

"Hiç uyumadım. Hastane yatakları rahatsız ve kâbuslar da yardımcı olmadı." Sanki çok şey söylemiş gibi yanakları tekrar ısındı. "Buraya gelmene gerek yoktu ama teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyi bırak." Şişeden bir yudum alıp sohbeti güvenli sulara yönlendiriyorum. "Neredeyse her evde yüzme havuzu olan bir kasabada, sahil kenarında yaşıyorsun ama nasıl oluyor da yüzemiyorsun?"

Odanın diğer tarafındaki koltuğa doğru ilerliyor ve benim de onu takip etmemi işaret ediyor. Koltuğa oturup ona katılmam söz konusu bile olamaz. Çok yakın. Çok samimi.

Köşede, aşk kitaplarının ağırlığı altında eğilen bir sıra rafın altında duran berjer koltuğu kaçırıyorum. Buraya son geldiğimde hava karanlıktı ve Cassidy'yi soymakla o kadar meşguldüm ki çevreye dikkat edemiyordum. Daire küçük ama işlevsel. Koltuk duvara yaslanmış, pencere kenarında birkaç bitki duruyor ve oturduğum sandalyenin üzerinde büyük bir lambader asılı.

Cass ayaklarını poposunun altına sokuyor, kabarık bir battaniyeyi katlıyor ve sanki yerinde duramıyormuş gibi birkaç yastığı yeniden ayarlıyor. Yapacak bir şeyi kalmadığında birasını sehpadan alıp bana bakıyor. "Ailelerimden hiçbiri beni yüzme derslerine yazdırmayı düşünmedi ve hiçbirinin havuzu yoktu. Plajları da yoktu."

"Aileler mi?" Beyzbol şapkamı çıkararak soruyorum. "Çoğul mu?"

"On dört tane. On sekiz yaşına gelmeden önce altı yıl koruyucu aile yanında kaldım."

Bunu nasıl bilmem? Fotoğrafçılık bölümünden mezun olduğunu biliyorum. Bir stüdyo açma hayalinden bahsederken sesindeki tutkuya bayıldım. En sevdiği renk mavi. Doğum günü Kasım ayında, deniz ürünlerini midesi kaldırmıyor ve fındığa alerjisi var. Tüm standart ilk buluşma sorularının cevaplarını biliyorum ama önemli olan şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Neden umursuyorsun ki?

"Altı yıl ve on dört aile mi? Neden bu kadar sık taşınıyordunuz? Ve nasıl oldu da koruyucu aileye verildin?"

Bileğimi dizime dayayıp onu izliyorum, o da beni başından savmak mı yoksa bir adım atıp geçmişini anlatmak mı istediğini merak ediyormuş gibi beni izliyor.

Üç yıl önce olsa tereddüt etmezdi ama artık işler değişti. O zamanlar aramızdaki bağ, hayatımın en unutulmaz gecesini birlikte geçirmeden bir hafta önce kardeşimle yattığını öğrendiğimde üzücü ve ani bir şekilde öldü.

İçimdeki o yoğun çekimi, ona yakın olma, dokunma, öpme ve bütün gece kollarımda kilitli tutma ihtiyacını bugün bile hatırlıyorum. O güne kadar karşılaştığım en tuhaf ve büyüleyici duyguydu.

"Babam ben üç yaşındayken içmeye başladı," diyor Cass, uzun, bej rengi tırnağıyla bira etiketinin köşesini kaşıyarak. "İki yıl sonra annem de içmeye başladı. Beni çoğunlukla komşumuz Bayan Jones büyüttü. Beni besledi ve her sabah ben okula yürürken market alışverişi yaptı, böylece bana göz kulak olabiliyordu. Annem ve babam çoğu gün sarhoştı ve ben on yaşına geldiğimde ortadan kaybolmaya başladılar ve beni günlerce yalnız bıraktılar." Burnundan hüznü, yenilmiş bir nefes üflüyor, gözlerimle buluşmak için yukarı bakıyor, onunkiler donuk, doğal ışıltıdan yoksun. "Sanırım Bayan Jones sosyal hizmetleri aradığında benim için doğru olanı yaptığını düşündü."

Ne tür bir ebeveyn çocuğunu *günlerce* terk eder? Soğuk, boş bir evde tek başına oturan, aç ve endişeli, korkmuş sarışın kızı hayal etmemeye çalışıyorum, ama işte bu... bir şeyi düşünmemeye çalıştığınızda, duramıyorsunuz.

"Öyle değil miydi? Ailen tarafından ihmal edildin Cass. Bence onları çok daha önce aramalıydı."

Bunu bilmek beni bu şekilde etkilememeli. Beni hiç etkilememeli ama ben taştan yapılmadım ve kaburgalarımın arkasında bir hüznün yumağı şişiyor. Cass artık o küçük kız değil, ama koltukta otururken gözleri nasıl gülümseyeceğini hatırlamıyor gibi görünüyor.

Hayat adil değil. Tüm hayatım boyunca bana bakıldı, sevildim ve sevgi yağmuruna tutuldum, ailemin malikanesinde yaşadım, etrafım kardeşlerimle çevriliydi. Cassidy kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldı. Kafamın içinde dolaşan görüntülerden kurtulamıyorum. Korkunç sahneye eklenen en tuhaf kırıntılar. Bunların onun yaşadıklarına yakın olup olmadığını bile bilmiyorum ama yine de görüyorum; ağlamaklı gözler, kirli kıyafetler, sıyrılmış dizler.

"Ailem çok iyi değildi," diye itiraf ediyor hafifçe omuz silkerek. "Ama dışarıda daha kötü insanlar da var. Beni yanına alan bazı aileler..." Başını iki yana sallayarak anıları yok sayıyor. "Açlık ve yalnızlığın en kötü duygular olmadığını çabucak anladım."

Soru dilimin ucunda dolaşıyor. Sorulmamış. En kötü duygunun ne olduğunu bilmek istiyorum ama aynı zamanda bunu duymak da istemiyorum. Kafamda çoğalan senaryolar her geçen saniye daha da uğursuzlaşıyor. Onunla ilgilenilmediğini bilmek beni zaten geriyor. Yaşadığı her ne boksda onu yeniden yaşamasını istemiyorum.

"Koruyucu aileye verildiğinden beri aileni hiç gördün mü?"

"Hayır. Hâlâ hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyorum." Hüznü bir kıkırdamaya zorladı ve aniden doğruldu, yanakları yeniden ısındı. "Özür dilerim, bu konuşmanın bu kadar ağırlaşmasını istemezdim. Geçmişte kaldı. Yıllardır iyiyim."

Tanrım, bana ne yapıyor böyle? Tek bir kelimeyle beni neredeyse ikiye bölecekti. *Mutlu* yerine iyi mi? Gerçekten mutlu olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Hiç mutlu olmuş gibi görünmüyor.

"Birkaç yıldır Newport'tasın," diyorum, düşünce tarzımı tekrar değiştirerek. "Yüzmeyi öğrenmek için bolca zamanın oldu."

Kapı hafifçe vurulunca ikimiz de
irkiliyoruz. "Üzgünüm, muhtemelen
Kaya'dır."

Bir saniye önce hissettiğim tüm duygular dağılıyor ve yerini anında damarlarımı yakan saf bir öfkeye bırakıyor.

Şansıma küseyim.

Yine de Cruella'nın müdahalesi için biraz minnettarım. Orospuyla bağı olan herkes otomatik olarak Nico'nun çöküşünün suç ortağı oluyor.

buraya gelmenin aptalca bir fikir olduğu anlamına geliyor. Asil ve masum niyetlerime rağmen.

I. Olmamalıydım. olmamalıydım. *olmamalıydım*.

Gerçi Cass'in göğüslerine aval aval bakarak geçirdiğim zamanı düşünürsek, niyetim o kadar da saf olmayabilir. Bir telefon yeterli olurdu ama Logan harekete geçtikten *sonra* düşünür.

Aptal herif. "Ben çıkıyorum." Ayağa kalktım.

Güzel yüzü hayal kırıklığıyla titriyor ve ben gitmekte kararlı bir şekilde dişlerimi sıkıyorum. Cruella'yla bir saniye bile geçirmeyeceğimi bildiği için başıyla onaylıyor. Odayı geçiyoruz ve Cassidy kapıyı açıp şeytanın kendisini, çarpıcı derecede güzel dış görünüşü, çarpıcı derecede iğrenç iç görünüşüyle uyuşmayan ince bir esmeri ortaya çıkarıyor.

Tanrım, o kadar güzel ki dünyadaki hiçbir erkek onun cazibesine karşı koyamaz.

Varlığım Kaya'nın mükemmel yüzünü şaşkınlıkla karışık bir kaş çatmaya zorluyor ve ağzı açık kalıyor. "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağıyor, kollarını iki yana açmış.

Kaltağı omuzlayarak geçiyorum, bacaklarım otomatik pilotta.

"Kabalaşma," diye tıslıyor Cassidy. "İçeri gir, tamam mı? Ben hemen döneceğim. Logan, bekle. Lütfen."

Dairesinin kapısı olması gerekenden daha yüksek sesle kapanırken arkamdan yumuşak ayak sesleri geliyor. Küçük, sıcak bir el kolumu kelepçeliyor. Ya da en azından deniyor. Cass'in parmakları buluşmaya yaklaşıyor bile.

"Özür dilerim. Saatler önce burada olması gerekiyordu. Bu kadar geç geleceğini düşünmemiştim." Etrafımda dolanıyor, açık renk, neredeyse platin sarısı saçları omuzlarıyla flört ediyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Senin için yapabileceğim bir şey olursa... Sadece söylüyorum, sana borçluyum."

"Bana teşekkür etmeyi kes," diye homurdanıyorum, yüz ifademi kayıtsızlığa çeviriyorum, böylece elinin pazıma dokunuşunun ne kadar iç gıcıklayıcı olduğunu görmeyecek. "Bana borçlu değilsin ama bir şey yapmak istiyorsan kendine yeni bir Koruyucu Melek bul. Bir dahaki sefere yüzmeye gittiğinde ben yanında olmayacağım ve birinin olması gerekiyor."

Uzun, siyah kirpiklerinin çevrelediği bebek mavilerine ilk kez ulaşan sevimli bir gülümseme takınıyor ve göğsümdeki hava kompresörü yeniden ateşleniyor.

Bu da ne böyle?

Her neyse, beni bir adım öne itiyor. Onun alanını dolduruyorum, 1.75'lik zayıf bedeninin üzerinde yükseliyorum ve vücudundan dalga dalga yayılan sıcaklığı *hissediyorum*; zencefil ve limonun taze, lezzetli kokusunu; manyetik çekimi. Bana bakıyor, kıpırdamadan, gözleri daha koyu, göz bebekleri şişmiş. Dudaklarını aralayıp uzun, titrek bir nefes verdiğinde etrafımızdaki hava solunamayacak kadar yoğun hale geliyor.

Sol tarafımdaki kapı açılıyor ve Cassidy'nin komşularından biri elinde siyah bir çöp torbasıyla eşikte duruyor. Cassidy'den bir adım uzaklaşıp adamın geçmesine izin verme fırsatını değerlendiriyorum. Onun yakınlığından mahrum kalınca kafamdaki şehvet dolu sis dağılıyor ve ellerim hüsrarla yumruk oluyor.

Bu kızın etrafında hiç kontrolüm yok. "İyi geceler Cass."

Hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesi daha. "İyi geceler,

Logan." *Yürü...* seni aptal herif. *Koş* amına koyayım.

Ve kaçtım da.

Binadan çıkıyorum çünkü kararlılığım azalıyor ve bedenlerimiz onun yatağında birleşene kadar ya aramızdaki mesafeyi artıracak ya da azaltacağım.

ALTI

Cassidy

Haftanın son müşterisi Cumartesi öğleden sonra saat beşe altı kala stüdyoma girdiğinde kapının zili çalıyor. Çilek sarısı saçları muhteşem yüzünün etrafında dalgalanırken etrafı inceliyor. Uzun, ince boynunu sağa sola çevirerek duvarlarda asılı birçok portreyi tarıyor.

"Hey, yardım edebilir miyim?" Kapatmadan önce mekânı toparlamak gibi sıkıcı bir görevi bırakarak soruyorum.

Yani *ben kapatıyorum*. İş ortağım Luke, bir partiye hazırlanmak için öğleden sonra izin aldı ve sahne malzemelerinin güvenli bir şekilde dolaplara geri döndüğünden ve stüdyonun Pazartesi sabahı yerel bir kuyumcu ile yaptığı reklam çekimi için hazır olduğundan emin olmak için beni bıraktı.

"Hey, evet. Sen Cassidy'sin, değil mi? Portre fotoğrafçılığı konusunda buraların en iyisi olduğunuzu duymuştum." Yaklaşıyor, elini uzatmadan önce bir an için gözleri hâlâ resimlerde. "Ben Aisha Harlow." "Harlow," diye tekrarlıyorum, kaşlarımı düğümleyerek. "Aisha Harlow. Neden Tanıdık geliyor mu?"

Pembe dudak parlaticısıyla kaplı dudağını ısırarak gülümsüyor, soyadını tanıdığımı memnun olduğu belli. "Belki kitaplarımdan birini okumuşsundur?"

"Evet!" Tıkladığında haykırıyorum. Aisha Harlow, müstehcen romantizmin kraliçesi. "*Hepsini* okudum kızım. Tanrım, yazılarına bayılıyorum." Hikâye anlatma konusunda çok yetenekli. İlk kelimelerden itibaren içine çekiliyorsun ve kitabı elinden bırakamıyorsun.

Sadece bir bölüm daha... evet, doğru. Ne zaman onun yeni kitabını elime alsam, bir oturuşta bitirmek için altı ila sekiz saat boş zamanım olmadan kitaba başlamıyorum.

"Buralardan olduğunu bilmiyordum."

"Pek fazla insan bilmez," diye itiraf ediyor, odanın etrafında tekrar dönerek. "Orange County'den olduğumu söyleme eğilimindeyim ama Newport Beach'i belirtmiyorum." Dönüyor

yüksek topuklu ayakkabısının üzerinde tekrar bana baktı. "Her neyse, kapaklar için fotoğraf çekecek güvenilir bir fotoğrafçıya ihtiyacım var."

Hemen Aisha'nın kitaplarının kapaklarını hatırlıyorum ve aklında ne tür fotoğraflar olduğunu merak ediyorum. "Yani yakışıklı, yarı çıplak erkekler, seksi, düşünceli pozlar mı?"

"Aynen öyle. Beğendiğim bir modeli kiralayıp sana göndereceğim, böylece sen de sihrini konuşturabilirsin." Ana kapının yanında sergilenen Luke'un resmini işaret ediyor. Kamera onu seviyor. Yakışıklı ve biraz da narsist ve kamera önünde poz vermenin sağladığı ilgiye bayılıyor. Boş zamanlarında, portföyümü genişletmek istediğimde benim için modellik yapmaya hevesle gönüllü oluyor. "Bu tür şeyler. Geç olduğunu biliyorum ve şu anda gitmem gereken bir yer var, o yüzden bunu kahve içerken ne zaman konuşabileceğimizi bana söylemeye ne dersin?"

Takvime bakmak için not defterimi çıkarıyorum. "Salı günü öğleden üçe kadar boşum. Uygun mu?"

"Mükemmel. Köşedeki kafede buluşalım."

Telefon numaralarımızı değiş tokuş ediyoruz ve Aisha ayrılıyor, adımları zıplıyor, saçları ve kalçaları sallanıyor. Uzun boylu, yırtık pırtık, kel bir adam dışarıda siyah bir motosiklete yaslanmış bekliyor. Kitaplarındaki erkek karakterlerden birinin vücut bulmuş hali ve erkek arkadaşı mı yoksa sadece bir araştırma vakası mı merak ediyorum.

Stüdyoyu temizleyip kilitledikten sonra Luke'a mesaj atıyorum, heyecanım her halimden belli oluyor.

Ben: Az önce stüdyoya kimin geldiğine asla

inanamayacaksın! Luke: Tanrım.

Kıkırdıyorum, arabamın kapısını açıyorum ve çantamı yolcu koltuğuna yerleştiriyorum.

Otur.

Neredeyse. Aisha Harlow. Geçen ay sana verdiğim kitabı hatırlıyor musun?

Onu o yazdı. Kapakları için fotoğraf çekmemi istiyor. Haftaya detayları konuşmak için buluşacağız!

Luke: Vay anasını! Seni şanslı ördek. Onlardan biri için model olarak beni tavsiye etsen iyi olur.

Fotoğrafını gördü. Bence bir şansın var.

Bir süre mesajlaştık ve bir kez daha beni bu geceki partiye katılmaya ikna etmeye çalıştı. Luke'u ve erkek arkadaşını ne kadar sevsem de, kalabalıklarından hoşlanmıyorum. Benim için çok fazla alkol ve kokain çekiyorlar. Telefonu yolcu koltuğuna fırlatıyorum ve sevgili sarı Fiat'ımı çalıştırıp park yerinden geri geri çıkıyorum. Hoparlörlerden Toni Basil'in "Mickey" şarkısı geliyor, ama radyo değil. Bu benim telefonum ve benim ayarladığım zil sesi.

MJ.

"Alo?"

"Bebeğim! Lütfen bana bu gece boş olduğunu söyle!" diye ağlıyor. "Amy beni ekti ve bir eküriye ihtiyacım var!"

"Kanatçı mı? Kanatçı değil mi?" Hayır, bu kulağa doğru gelmiyor. Winglady? "Planım yok ama-"

"Tanrıya şükür! Amy'nin midesi bulanıyor ve-" Teatral bir şekilde nefesi kesiliyor. "Kutsal inek! Belki de hamiledir?! Yani, kim durup dururken kusmaya başlar ki? Son zamanlarda da çok huysuz."

"Bebeğim, konunun dışına çıkıyorsun. İnsanlar durup dururken hastalanır, biliyor musun?" Kırmızı ışığın değişmesini beklerken biri bip sesi çıkarınca dikiz aynasını kontrol ediyorum. Kahretsin. Çoktan değişmiş. "Bir hafta önceden haber vermek için kartpostal göndermiyorlar ki."

"Evet, evet," diye mırıldanıyor. Sanırım yemek yiyor. MJ'i tanıyorsam, muhtemelen sırlı çörektir. Keşke onun metabolizmasına sahip olsaydım. Ben formda kalmak için spor salonunda kendimi öldürürken o ne isterse yiyebiliyor ve hiç kilo almıyor. "Ama eğer hamile ise, bunu ilk benim tahmin ettiğimi unutma."

"Bunu not edeceğim. Şimdi konuya gel."

"Ah, doğru, evet, lütfen, lütfen, *lütfen* bu gece benimle gel! Çok eğlenceli olacak, söz veriyorum!"

"Seninle *nereye geleyim*?"

"Express Dates! İki kişilik yer ayırttım ama Amy'nin çocuğu olabilir de olmayabilir de, o gelemaz. *Lütfen, lütfen*-"

"Pekâlâ!" Yalvarmayı kısa kesiyorum. Evet demem ne kadar sürerse o kadar süre *lütfen diye* mırıldanacak. Göstergeyi çevirerek inliyorum. "Kulağa korkunç geliyor. Neden oraya gitmek istiyorsun ki?"

"Erkeklerle tanışmak için. Başka neden olsun ki?" Hattın aşağısına doğru ofluyor. "Hadi ama, senin de bir erkeğe ihtiyacın var. En son ne zaman biriyle çıktın?"

Üç ay önce. İnternette tanıştığım bir adamla çıktım. Adı Mathew'du ve *tek bir t* ile yazıldığını bilmemi sağlamayı bir onur meselesi haline getirmişti. Genç bir Tanrı

resimlerde Napolyon kompleksi olan sıska, pasaklı bir adam çıktı. Hayatımın en kötü randevusuydu. En azından Express Dates'te bir sepet dolusu ıvır zıvır almayacağım.

"İyi. Nerede ve saat kaçta?"

"Şey... *Q. Amaretto* ya da *Argento*'dan çok uzak olmayan yeni bir barda. Saat yedide orada olmamız gerekiyor. Seni çeyrek kala alırım."

"Yedi mi?! Saat altıyı on geçiyor ve ben daha eve bile gelmedim." "Seni seviyorum!" Telefonu kapatmadan önce kıkırdıyor.

Harika. Eve gitmek, duş almak, giyinmek ve makyajımı yapmak için yarım saatim var. Kim olduğumu sanıyor ki? Sonic the Hedgehog?

YEDİ

Logan

Otuz kişi.

On beş kadın, on beş erkek. Randevu başına beş dakika.

Cumartesi akşamını böyle hayal etmemiştim ama Nico, Adrian ve Toby çok yaratıcı olmaya başladılar. Sanırım bu durumda, Nico'nun dağılmış beyni iş başında. Ekspres Randevular'a katılmak onun aptalca fikriydi.

"Bu gece o gece!" Toby, modern kokteyl barına adımlarında bir sıçrayışla girerek gürlüyor. "Aşağı iniyorsun, Logan. Aşağı, aşağı, *aşağı!*"

Sikerim böyle işi.

Adrian omuzlarımı kavırıyor, beni sağa sola sallıyor, heyecanı kulaktan kulağa bir sırtışa yansıyor, dişleri görünüyor. Bir şeyin peşinde olabilirler. Ekspres randevular, bana defolup gitmemi söyleyecek bir kız bulmak için mükemmel bir ortam. Biraz eğlenmek isteyen insanlar için bir yer değil. Hayır, ekspres randevular ruh eşini arayan ve oldukça çaresiz olanlar için tasarlanmıştır.

Yine de endişelenmiyorum. Aslında, daha az umursayamazdım.

Bahisler eğlenceli başladı, ancak birkaç hafta sonundan sonra her şey kadar sıkıcı hale geldi. Gururumun beyaz bayrak sallamama izin vermemesi çok kötü. Bu bahisler sayesinde sekiz saat kazandım ve dokuzuncuyu da kazanacağım.

Kapıdaki hostes isimlerimizi beyaz etiketlere yazıyor ve göğsümüze yapıştırıyor. Makul bir kadın; sarışın, düzgün göğüslü ve güzel kalçalı ama Newport Beach ve Orange County'deki çoğu kadın gibi unutulmaz.

"İçkinizi alıp ilk zil çaldığında istediğiniz masaya oturabilirsiniz." Çift kapıyı işaret ediyor.

Önce Adrian içeri giriyor, başını sağa sola çeviriyor. Açıkça bakıyor, bu gece sikini sokacak birini arıyor. Herkes olur. Adrian seçici değildir.

İşkence başlamadan önce bir içki sipariş etmek için beş dakikam varken, dirseklerimi tezgâha dayayıp barmenin yaklaşmasını bekliyorum. Daha önce

Burası altı aydır açık olmasına rağmen henüz gelmedi. Newport, parası olan insanların mekânıdır. Genç girişimciler zenginlerden faydalanmaya çalışırken her yerde bunun gibi yeni barlar açılıyor.

Oda loş bir şekilde aydınlatılmış, yarım daire oluşturacak şekilde etrafa dağılmış on beş küçük kabin, her birinde bir masa ve küçük bir vadi zambağı buketi var. Zambakların kokusu, on beş marka parfüm ve on beş marka kolonyayı bastırarak havada yoğun bir şekilde asılı duruyor. Kabinlerin çoğu randevuların başlamasını bekleyen kadınlar tarafından işgal edilmiş durumda.

Neyse ki hiçbirini tanımıyorum ve hiçbirisi kısa bir bakıştan daha uzun süre dikkatimi çekmiyor.

Toby barmene eliyle işaret ederken ben de arkadaşlarımla bu gece hedefim olarak hangi kadını seçeceklerini merak ederek odayı tarıyorum. Hiçbiri kalabalığın arasından sıyrılamıyor ve hiçbirisi özellikle eğlenmeye yatkın görünmüyor.

Kimse bana *hayır* demeye de pek meyilli görünmüyor.

"Evet!" Adrian omzumun üzerinden görmek için boynunu bükerek fısıltıyla bağıyor.

Tam iki adam içkilerini alıp uzaklaşırken, beyaz gömlek, kırmızı blazer ceket ve ona uygun pantolondan *oluşan takım elbiseli*, ince, keskin hatlı bir kadın ortaya çıkıyor. *Benim stictektomi* dediğim küçük bir prosedüre ihtiyacı var. Tanımı: kışında bir sopa var ve birinin onu derhal çıkarması gerekiyor.

Gerçi bu görevi yerine getirecek kişinin ben olacağımdan şüpheliyim. Tam Nico'nun tipi. Koyu renk, düz saçları yüksek bir at kuyruğu, camı kesecek kadar keskin yüz hatları ve çarpıcı yüzünde saçmalamayan bir ifade. Kardeşime dönüyorum ama esmer kızla ilgilenmiyor, odanın diğer tarafındaki bir şeye bakıyor.

Onun görüş açısını takip ediyorum ve içimden lanet okuyorum.

Mary-Jane odayı geçer, hemen ardından *Cassidy* gelir. Kısa kollu lacivert elbisesi kalçalarını ve belini sarıyor, çok da büyük olmayan göğüslerini vurguluyor.

"Ben çıkıyorum," diyor Nico, barmenin otuz saniyeden kısa bir süre önce kendisine uzattığı viski bardağını boşaltırken. "Burada işin bitince beni ara."

"Asla olmaz." Uzaklaşmadan önce ön kolunu kavriyorum. "Sakin ol, sadece Cassidy ve Mary-Jane var. Kaya yok."

"Evet, bu gece ne olursa olsun derhal Kaya'ya rapor edilecek. Sağ ol ama almayayım."

"Ne yaptığını bilmesini neden umursuyorsun?" Lütfen, sevgili Tanrım, *lütfen* kardeşimin hâlâ Cruella'ya karşı bir şeyler hissetmesine izin verme, yoksa beyzbol sopasıyla beynine mantıklı düşünmeyi geri sokmak zorunda kalacağım. "O kaltağın canı cehenneme, Nico. Jared'in de canı cehenneme."

Dişlerini gıcırdatıyor, Cassidy'ye sanki onu aldatan oymuş gibi bakıyor. Nico tarzı karar verirken bir dakika geçiyor -aşırı düşünüyor ve aşırı analiz ediyor. "Peki." Bir içki daha sipariş etmek için bara geri döner. "Ama Cass ile randevularımı devralıyorsun. Onunla konuşacak bir şeyim yok."

Aptalca bir fikir.

Gerçekten aptalca bir fikir. İki haftadır aklım Cassidy ile meşgul. Onun yanında bir dakika daha geçirmemeliyim ama ya öyle olacak ya da Nico arkasına bile bakmadan çıkıp gidecek.

"Evet, her neyse. O ısırmaz, kardeşim. Unutma ki onun sayesinde-"

"Kapa çeneni," diye tersliyor, ses tonu konuyu kapatmazsam kafamı koparacağını ima ediyor.

Onunla, Kaya'yı Jared'le uzlaşmacı ama yaratıcı bir pozisyonda gördüğü gece hakkında konuşmak yok.

Adrian'ın bu geceki oyunum olarak seçtiği kız, adımları küçük ama kendinden emin, omuzları geride ve başı dik bir şekilde odanın içinde ilerliyor. Uzun at kuyruğu yanlara doğru sallanıyor, sonra bir bacağını diğerinin üzerine atarak oturuyor. Seksi bir şekilde yaklaşılmaz. Her hareketi bir üstünlük havasıyla noktalanıyor ve erkeklerin ikiye katlanmasına neden oluyor. Kafalarının içindeki düşüncelerin çılgınlıklarını duyar gibiyim.

Kan kırmızısı dudaklarını bir pipetin üzerine kapatıyor, pembe bir kokteylden bir yudum aldığı anda yanakları sanki yatakta bir ucube olduğunu belli etmek istercesine bilerek çukurlaşıyor.

İşe yarıyor. Buradaki her pislik ona asılacak. Görünüşe göre ben de dahilim.

"Belki de bu iyi bir fikir değildir." Toby yüzünü buruşturuyor, mavi gözlerinde parlayan bir huşu ve çekingenlikle seks bombasına bakıyor. "Bence yanlış bir adım atarsa Logan'ın aletini kesebilir. Bunun vicdan azabını çekmek istemem."

"Katılıyorum," diyorum, gerçekten rahatlamış bir şekilde. Kendine aşırı güvenen, soğuk kadınlarla aram hiç iyi değil. "O benim ligimin çok dışında. Bırak Nico

ona sahip ol. Kraliçe Arı'yı evcilleştirebilecek biri varsa, o da sensin." Onu biraz neşelendirmek için kaburgalarına dirsek atıyorum ama karşılığında istediğim gülümseme gelmiyor.

Anlaşıldı. Bu göt herifin gerçekten gülümsediği gün, muhtemelen o kadar şaşıracağım ki lanet olası bir anevrizma geçireceğim.

Onu kontrol etmek için omzunun üzerinden bakıyor, orta derecede ilgili. Bu dünyada Nico'yu ayağa düşürecek bir kadın olduğunu sanmıyorum.

"Oyun başlasın," diyor.

Adrian hiç eğlenmeden ofluyor. "Tamam, onu alabilirsin, Nico. Ve sen," omzumu tutuyor, kadınları tekrar kontrol ediyor, "altıncı masadakini al."

Söz konusu kız üniversite son sınıftan daha büyük olamaz ve kapıdan girdiğimizden beri bizi süzüyor.

"En azından bunu bir meydan okuma haline getirmeye çalış."

"Şuna bakın!" diye yüksek sesle bağırıyor ve birkaç kafa bize doğru dönüyor. "Bahse girerim bir vaizin kızıdır." Ciddi bir sikişe ihtiyacı olan bir vaizin kızı. "Senin saçmalıklarına kanmaz. Ve eğer yutarsa," Nico ve Toby'ye bakıyor, "ona o saati kendim alacağım. Sana numarasını verirse yüzünü kırıma dövme bile yaptırırım, dostum."

Adrian'ı her zaman değil, çoğu zaman yumruklamak istiyorum. Tam bir hayvan.

"Yani bu sefer onu öpmek zorunda değil miyim?"

"Hayır, ama sihrini konuşturmak için sadece iki randevun var."

"Logan'ın yüzünü kırına dövme yaptırmak istemiyorum Adrian," diyor Toby. "Popona dokunmak istemiyorum!"

"İyi akşamlar ve Express Dates'e hoş geldiniz." Odanın önündeki bir adam mikrofondan gürleyerek konuşmamızı durdurdu. Ne *yazık*. "Kurallar basit. Henüz yapmadıysanız lütfen isminizin yazılı olduğu etiketi göğsünüze yapıştırın ve seçtiğiniz bir masaya oturun. Zil çalınca, beyler saat yönünde bir sonraki masaya geçecek. Birinci raunttan sonra on beş dakika ara vereceğiz ve yeniden doldurmak isterseniz istediğiniz zaman bir garson çağırabilirsiniz. Keyfinize bakın."

Çoğu erkek oturmak için acele eder, ama dördümüzün dünya kadar zamanı var. Belki altıncı masaya oturup gösteriye başlamam gerekse acele ederdim ama orada zaten bir pislik var. Çoğu erkek bir masa seçtikten sonra ben on iki numaraya oturuyorum, gözeneklerinden neredeyse botoks sızan şımarık bir sürtük bir tutam pembe saçıyla oyuncak oynuyor.

Cass yarım dairenin diğerk tarafında ve onun güzel yüzünü net bir şekilde görebiliyorum. Güzelliğini ortaya çıkaran şeyin ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama sessiz bir gecede yüksek sesli bir patlama gibi dikkat çekiyor.

Zaman zaman, randevumuzdan önce onun hakkında bir şeyler öğrenmeyi umarak hedefimin masasına doğru bakıyorum. Elimde bir koz olmasını isterim ama o bana hiçbir şey vermiyor. Vücut dili çekingen, elleri bardağın üzerinde, omuzlarında hafif bir kamburluk var. Ona daha sık dönüyorum çünkü masasındaki farklı erkeklerle gülerken Cassidy'ye açıkça bakmamı engelleyen tek şey bu.

Onu çığlık attırmak için nereden başlayacaklarını bilemezler.

Altıncı masadaki kızın üzerindeki etikette *Sofie* yazıyor. Şarap kadehi en az iki randevudur boştu ama benden önceki ahmakların hiçbirini fark etmemişti. Bir garson çağırıp kendime bir bira daha, kıza da şarap söyledim. Bu benim her zamanki stratejim: kızı içkiyle etkilemek.

Benden önceki kadın Carmen, "Ben şarap içmem," diyerek uzun bira bardağını işaret ediyor.

Birayı bir erkek gibi yudumlaması yeterince itici değilse, sağ gözünün köşesindeki büyük, siyah rimel kesinlikle itici. Kadınların bira içmesini umursamıyorum ama Carmen içmiyor. Sanki beni etkilemesi gereken bir parti numarasıymış gibi altın rengi sıvıyı yutmadan boğazından aşağı döküyor.

"Fark ettim."

Zil tekrar çalıyor. Cassidy'nin önüne oturma sırası bende ama hemen döneceğimi bildirmek için işaret parmağımı kaldırarak yanından geçip gidiyorum. Altıncı masada durup şarabı Sofie'nin boş bardağının yanına koyuyorum. Gözleri vücudumda geziniyor, dudakları büzülmüş ve gözlerinde memnun bir parıltı parlıyor. Çok güzel ve kendimi boğazına doğru bir öpücük çizgisi çizerken hayal edebiliyorum ama sonra ağzını açıyor ve balon patlıyor.

"Şimdi külotumu indirmem mi gerekiyor?" diye soruyor, sesini bir parça şakacılık kaplıyor.

Bu cümle beni yanlış etkiledi. Bu ihtimal karşısında heyecanlanmak yerine, gözlerim doluyor. "*Teşekkür etmen* gerekiyor tatlım."

Yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık belirliyor, boynunu ve göğüs dekoltesini işaretliyor. "Teşekkür ederim..." Göğsüme bakıyor. "...*Logan*. Masamdaki sıranın henüz sana geldiğini sanmıyorum."

Hayır, değil ve solumdaki sabırsız adam da öyle düşünüyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri sert bir bakışla beni yere mıhlıyor.

Geri vitesle takıp Cassidy'nin masasının yanına oturmadan önce, "Beş dakika içinde dönerim," diye ekliyorum.

Yarısı boş bardağındaki buz küpleriyle oynuyor, yerinde duramıyor, randevumuzdan ne bekleyeceğinden emin değil. Vücut losyonu ya da saç şampuanının zencefil ve limon kokusu burnumu hedef alırken etrafımıza yakın bir tehlike havası yerleşiyor ve sikim kotumun içinde cehennemi andırıyor.

Aşağı, oğlum.

"Yüzme dersleri için kayıt yaptırdın mı?" Daha iyi bir fikrim olmadığı için soruyorum. Zihnim onun etrafında boşlukta.

Hafif, sıradan bir sohbet hedeflediğim şey. Uygunsuz bir şey yok. Onu aramızdaki küçük masanın üzerine yatırıp, boşalana kadar tatlı amını yalamak ve sonra da sikimi içine sokup uzunluğumun etrafına boşalmasını hissetmek istediğimi ima edecek hiçbir şey yok.

"Hayır ve yapmayacağım," diye itiraf ediyor, tedirginliği azalıyor, yerini bir gülümseme alıyor.

Bu daha iyi. "Belki meleğim kullanmayı bırakır."

"O adama güvenme." *Ve...* boşluk. Nasıl devam edeceğime dair hiçbir fikrim yok. Bir kadının yanında *hiç* bu kadar garip olmamıştım. Cass ve ben üç yıl önce birlikte birkaç akşam geçirdik, bu yüzden ilk buluşmalarda genellikle konuşulan şeyleri biliyorum. En sevdiği rengi tekrar sorabileceğim gibi değil. "Yani..." Cırcır böcekleri. *Cırcır böcekleri*. Şimdi ne diyeceğim? Son çare olarak aklıma çok da parlak olmayan bir fikir gelmeden önce nabzım hızla atıyor. "O kadar yer varken seni buraya getiren nedir? Ne tür bir adam arıyorsun?"

"Amy iyi değil ve MJ'in bir refakatçiye ihtiyacı vardı."

"Soruma cevap vermedin." Bud Light şişesinden içiyorum. "Ne tür bir adam arıyorsun Cass?"

"Peki ya sen?" Yine yan adımlarla ilerliyor, taktığı uzun küpelere dolanan o çekici sarı saç tellerini geriye doğru tarıyor.

Uzanıp saçlarını çözmek, sonra da yüzümü boynunun kıvrımına sokup *içime* çekmek istiyorum.

Neden cevap vermedi? Utandı mı? Kararsız mı? Belki *de* kapılmıştır. Belki de küçük stüdyo dairesinde eve gelmesini sabırla bekleyen bir erkek arkadaşı vardır.

Pek olası değil.

Aklı başında hiçbir erkek kız arkadaşına on beş erkeğin asılmasına izin vermez.

"Görüyorum ki hâlâ erkeklerin senin cazibene karşı koyacak bir kız bulamayacaklarına dair bahse giriyorsun." Omzunun üzerinden göze çarpmayan bir bakış atarak bu geceki hedefimi kontrol ediyor. "Kız çok tatlı. Bu gece kaybedeceğini sanmıyorum."

Cassidy ile meşgul olduğum için vaizin kızını çoktan unutmuştum. Dirseklerini masanın üstüne dayayıp benim duruşumu taklit edene kadar masanın üzerinde giderek daha fazla eğildiğimi fark etmemiştim. Vücudunun hoş kokusu yoğunlaşıyor ve anıları yeniden çağırıyor.

İçine girdiğimde kulağıma gelen tatlı, soluksuz nefesler, kafam tamamen karışmış durumda çünkü o gece sevişmiyorduk. Seviştiğimizi söyleyemem ama şimdiye kadar ve o zamandan beri yaşadıklarımın çok daha fazlasıydı.

"Adrian onun benim saçmalıklarına kanmayacak kadar iyi bir kız olduğunu düşünüyor."

Cassidy omzunun üzerinden bir bakış daha attı. Boynunun narin derisinde tüylerim diken diken oluyor, dikkatimi çekiyor ve masaya eğilip onları öpmemek için içgüdülerimle savaşmam gerekiyor.

"Adrian kötü bir karakter yargıcı olabilir. Çok fazla uğraşmana gerek yok."

Biliyorum. Sofie iki dakikadır aval aval bakıyor, baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarını yalıyor. Bu barın arka tarafında onunla birlikte olmama fazla düşünmeden izin vermişti.

Zil çalıyor, randevu sona eriyor ve doğru zamanda onunla yer değiştireceğimden emin olmak için Nico'nun yerini kontrol ediyorum. Üç masa ötede, Queen Bee'nin önünde oturmak üzere.

Ayağa kalktığımda Cass "İyi şanslar," diye fısıldıyor. "Şansa ihtiyacım yok prenses."

Dudakları bu sevecen ifade karşısında duyulamaz bir *oh* çekiyor, gözleri açılıyor ve göz bebekleri büyüyor. Muhtemelen ona en son ne zaman böyle seslendiğimi hatırlıyor. Üç yıl önce... *Benim için gel prenses.*

Sofie masasına geldiğinde gülümsüyor, otururken kot pantolonumu yeniden ayarlıyor. Bu kızın peşinden koşmaya olan ilgimi kaybettim, ama Sofie kur yapmadan ya da sohbet etmeden bile saçlarını parmağının etrafında döndürüyor, kirpiklerini kırıştırıyor.

Çok zorluyorsun tatlım.

Hâlâ Cassidy'nin masasını duyabiliyorum, sırtım ona dönük, bu yüzden göremiyorum ama adamın sesinin tonu Cass'in şu anda nasıl görünmesi gerektiğinin canlı bir resmini çiziyor -kollar kavuşturulmuş, gözler kısılmış, dudaklar büzülmüş.

"Sen imkânsızsın," diyor gereğinden yüksek sesle. "Randevumuzun nesi vardı? Güzel bir yemek yedik, sen güldün, konuştuk-"

"Benden bir randevu daha koparabileceğini mi sanıyorsun?" Cass soruyor. "Biraz haysiyetli ol."

"Bir an önce büyümen gerek tatlım. Beyaz atlı prensini burada mı bulacağını sanıyorsun?! Etrafına bir bak! Elindeki en iyi şans benim."

"Beyaz atlı prens istemiyorum, yaramaz bir köpek yavrusu da istemiyorum."

Gülmemek için dilimi ısıırıyorum. Garson kız yeniden doldurmak isteyip istemediğimizi sormak için kabine uğruyor. İçimden gelen bir dürtüyle kendime bir bira, Cass'e de bir daiquiri söyleyip garsona masasına götürmesini söylüyorum.

Sofie zil çalmadan önce iki dakika daha benimle konuşuyor. Eğer silah zoruyla tutulup randevumuz sırasında ağzından çıkan tek bir cümleyi söylemem istenseydi, kafamdan vurulmuşa dönerdim.

O kadar sıkıcı ki bir uykusuzluk hastasını bile uyutur.

Bir sonraki randevuma ulaştığımda, artık ilgileniyormuş gibi yapma zahmetine bile girmiyorum. Kendi düşüncelerimi kovalıyor, Cassidy'ye olan ani takıntımı anlamlandırmaya çalışıyorum.

Onun cansız bedeni, ardı arkası kesilmeyen sorulara cevap verircesine gözlerimin önünden geçiyor. Bu yüzden mi onu düşünmeden edemiyorum? Onun hayatını kurtardığım için mi?

Bu *sinir bozucu*.

Sorunu çözmek için onu boğamam.

Ve bu bir sorun. Onun peşinden gitmek aileme karşı gelmekle aynı anlama gelir ve bu olamaz. Onlar önce gelir.

Her zaman. Ne olursa olsun.

Önümdeki kadın biraz sinirli görünüyor ve haklı olarak öyle. Belirsizim, ilgisizim ve Sofie yerine Cass'i kontrol ederek sık sık omzumun üzerinden aval aval bakıyorum.

Beyaz polo tişörtlü bir adam onun önünde oturuyor, tavırları rahat, hatta umursamaz. Cass tam zil çalarken saçının birkaç telini yüzünden uzaklaştırıyor ve Nico benimle yer değiştirip dokuzuncu masaya oturduğunda onu beş dakika boyunca eğlendirme sırası yine bana geliyor.

Polo tişörtlü adam kaşlarını çatarak ayağa kalkarken bakışlarımla karşılaşılıyor. "Bununla uğraşmayın. Burada alacağın tek şey mavi

taşaklar."

"Eminim seninkiler zaten öyledir. Kımılta yoksa setle birlikte sana mor bir göz veririm."

Alay ediyor, sanki benim için üzölüyormuş gibi başını sallıyor.

Çocuklara cebir, mitoz bölünme ve Moğolistan'ın nerede olduğu öğretiliyor ama kimse onlara kendilerinden iki kat büyük bir adamı kızdırmanın kötü bir fikir olduğunu öğretmiyor. Birileri bunu gerçekten müfredata eklemeli. Belki de polo tişörtlü bunu öğrenirse, beni görmezden gelmeden önce iki kez düşünür. Bu birinci ihtar. Bir tane daha olursa kanayacak.

Yan masaya geçiyor, gözdesi Sofie'yi gördüğünde tavrı jigoloya dönüşüyor.

Cass boğazını temizleyerek dikkatimi çekti.

"Ne?" Oturarak soruyorum. "Nico'nun burada olmasını mı tercih ederdin?"

"Hayır," diyor, bu fikir onu telaşlandırıyor. Ağabeyimin kadınlar üzerinde böyle bir etkisi var - tek kelime etmeden onları korkutuyor. "Onunla ticaret yaptığın için teşekkür ederim."

"Seni gördüğünde gitmekle tehdit etti, o yüzden fazla seçeneğim yoktu."

Gülümsemesi hemen kayboluyor. "Önümüzdeki beş dakika boyunca barın yanında durmayı tercih edersen, sorun olmaz."

Gözlerim kısa bir an için dudaklarına kayıyor, sonra yanaklarının kızardığını görmek için tam zamanında tekrar bakıyorum. "Ben kalacağım."

SEKİZ

Cassidy

MJ elini koluma doluyor ve beni dar bir koridora sürüklüyor. Tuvaletin kapısını iterek açtı, gözleri şaraptan, heyecandan ya da azgınlıktan cam gibiydi.

Anlayamıyorum.

"Aşık oldum!" diye
bağırıyor. Azgın.

Kesinlikle azgın.

"Şimdiden mi? Uzun sürmüyor, değil mi?" Makyajımın ve saçımın durumunu kontrol etmek için aynaya doğru dönüyorum. "Şanslı adam kim?"

Kolumu daha sıkı kavırıyor, sabırsız ve kendinden geçmiş bir çocuk gibi bir o yana bir bu yana adım atıyor. "Adrian, her zaman Nico ve Toby ile birlikte olan adam. Eskiden biraz mesajlaşırdık ama ilgisini kaybetti ve şimdi..." diye tekrar ciyaklıyor. "Sanırım yeniden başlamaya hazır! Ne yapmam gerekiyor? Onu istiyorum. Onu gerçekten, gerçekten istiyorum! Onu daha uzun süre istiyorum. Belki de sonsuza kadar."

Bu bir ilk değil. MJ ayda ortalama üç kez aşık oluyor. Sevgisi ucuz bir havai fişek gibi canlanır canlanmaz ölüyor. Timothy bunun en iyi örneği; *onu seviyorum!* iki hafta ileri sarıyorum ve *ondan nefret ediyorum!* Onu memnun etmek çok zor.

Adrian'ı ve onunla ilgili genel izlenimlerimi hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum ama Logan masama oturduğundan beri onu tek odaklı bir mercekten izliyorum ve diğer tüm erkekler bir bulanıklığa dönüşüyor.

MJ parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Dünyadan Cass'e. Ne var ne yok?"

Bu hülyalı gözler kimin için?"

"Zamanımı harcamaya geçecek biri değil," diyorum yüksek sesle, benden kaçmaya devam eden o korkunç gerçeği hatırlatmak için. "Adrian hakkında... Ne yapman gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Sormak için yanlış kişi. Uzun zamandır doğru düzgün bir randevuya çıkmadım."

"Ama erkekler ne olursa olsun sana geri dönmeye devam ediyor! James'i ele alalım. Bütün gece sana bakıp durdu! Randevunuzdan bir saat sonra onu bırakmana rağmen seni istiyor."

"James pantolonuma girmek istiyor. Adrian'ın zaten seninkine girdiğini varsayıyorum. Belki de bu sefer onu bunun için zorlamalısın?"

Sanki eski bir sırrı çözmüşüm gibi yanaklarımı öpüyor. Loş odaya geri döner dönmez James yolumu kesti. MJ onun görüş alanından bana göz kırparak kaçıyor, kalbi ve aklı aşk tanrısı rolünü oynamakta.

"Hey, bebeğim," diyor ukala bir sırıtışla. "Bana bir şans daha vermeye ne dersin? Burayı terk edelim ve bir akşam yemeği yiyelim, ne dersin? Ne dersin bebeğim?"

Bana bebeğim deme demek istiyorum; kulağa ucuz geliyor, ama bunun onu teşvik edebileceğine dair belirsiz bir his var içimde. Elini yüzüme dokundurup yanağını okşuyor ve baştan çıkarıcı olduğunu düşündüğü ama ürkütücü gelen bir şekilde gözlerimin içine bakıyor.

"Aptal değilsin, bu yüzden *ilgilenmiyorum* cümlesinin hangi kısmını anlamadığını bilmiyorum." Bana dokunamaması için geri çekiliyorum. "Başka bir randevu olmayacak."

Çenesi titriyor ve tıpkı ilk buluşmamızda olduğu gibi sabrı tükeniyor. Bileğimi kelepçeleyerek beni odanın köşesine kadar onu takip etmeye zorluyor. Beni duvara doğru itiyor, üzerime doğru geliyor, hâlâ bileğimi tutuyor. Kalbim daha hızlı çarpıyor. Sıcak nefesi yüzümü okşuyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Senin derdin ne Cass? Şu sopayı kışından çıkar da gidip eğlenelim. Seninle yapacaklarıma bayılacaksın."

Logan onun arkasında belirip omzunu kavradığında dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor, parmak eklemleri sıkıldıkça beyazlaşıyor, James'i geri çekiyor, fırtınalı bakışlarını kafatasının arkasına yöneltiyor. "Onu bırakmazsan sana yapacaklarımdan hoşlanacağını söyleyemem. Çok fazla sinirlenmem gerekmiyor, bu yüzden geri çekilmeni öneririm."

James gözlerini devirir, arkasında ne bulacağını tahmin edemez. "Bir sorunun mu var?" Arkasını dönüyor, Logan'ın bakışlarıyla karşılaşmak için başını geriye eğmek zorunda kaldığında kendi içine doğru büzülüyor. "Bu seni ilgilendirmez dostum. Cassidy burada benimle."

Ne? O kim olduğunu sanıyor?

"Ben değilim," diyerek duvardan uzaklaşıyorum.

Logan'ın gözleri bana kayıyor, dikkatini tekrar James'e odaklamadan önce kısa bir süre vücudumda geziniyor. "Dediğim gibi, kendimi kaybetmem uzun sürmez *dostum*. Zaten zamanın kısıtlı. Bir sonraki hamlenin ne olması gerektiğine karar verirken bunu aklında tut."

James'in elleri yanlarında sıkı yumruklar haline geliyor ve kısa bir an için, umursamazlığı bir kenara bırakıp şüpheli yeteneklerine güvenerek Logan'a vuracağını düşünüyorum, ama bir kalp atışı sonra, onun elinden kurtuluyor ve fırtına gibi uzaklaşıyor.

"Teşekkür ederim. Çok sinir bozucu biri." Logan'a, sunduğu güvenliğe ve sıkı vücudunun sarhoş edici kokusuna çekilerek bir adım daha yaklaşıyorum.

"Evet, bunu görebiliyorum. Masanıza geri dönün. Bir sonraki tura başlamak üzereyiz." Beni nazikçe doğru yöne doğru itiyor, büyük eli sırtımın küçük kısmıyla birleştğinde midemde ısı birikiyor. "Yarım saat sonra görüşürüz."

Yarım saat daha yavaş geçemezdi. Logan'ın genel yönüne bakmamak için elimden geleni yapıyorum, sanki telepatik olarak onu kendilerini burada becermeye zorlayabileceklermiş gibi ona bakan kadınları eğlendirmesini izlememek için. Birkaç kez pes edip bir bakış attığımda, gözleri benim üzerimde oluyor ve bir ürperti omurgamdan aşağı kayıyor, nabzım hızlanıyor.

Adrian çok geçmeden masama oturuyor. Coğunlukla konuşuyor ve MJ hakkında sorular soruyor ki bu da standart randevu sorularından hoş bir değişiklik: en sevilen her şey. Logan elinde bir bardak daiquiri ile geri döndüğünde içkimi bitiriyorum, yüzü okunmuyor.

İçkiyi masanın diğer tarafına kaydırıyor ve bakışlarını kaçırmadan önce bir anlığına dudaklarıma bakıyor. "Parti sonrası için kalıyor musun?"

"Parti sonrası mı?" Yankıladım. Daha önce kimse bundan bahsetmemişti.

"Evet, Toby randevular bittikten sonra insanların birbirlerini daha iyi tanımak için kaldıklarını söyledi."

"Telefon numaramı vermemden önce mi sonra mı?" "Sonra. Kaç kişi alacak Cass?"

Sıfır.

"Henüz emin değilim."

Gözleri kısılıyor ve sanırım dişlerini sıkıyor. Kendini o kadar hızlı toparlıyor ki yüzünde gerçekten bir kızgınlık gölgesi mi gördüm yoksa bunu ben mi uydurdum emin değilim. "Adrian, Nico ve Toby senin numaranı alamayacak. O salak da... James'ti, değil mi? On bire düştün."

"Polo tişörtlü adam da alamayacak. On."

Sandalyede arkasına yaslanır. "Yedinci masadaki adam burnunu karıştırıyor.

Dokuzuncu."

"Masa on üç; kendisi bir jinekolog ve bana yumurtalık kanserinin belirtileri hakkında ders verdi."

Olası adayların listesini üçe indiriyoruz ve her birini ellediğimizde nedenler daha da saçmalıyor.

"Masa bir," diyor Logan kısık bir sesle, ellerimizi masaya dayamış, ellediğimiz erkeklerin duymaması için fısıldaşırken yüzlerimiz birkaç santim uzakta. "Dişlerinin arasına bir şey sıkışmış. İki tane."

Dolgun dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi, ancak bir iması oynuyor. O kadar yakışıklı ki. Kolonyasının kokusu etrafımı sarıyor, beni sahte bir güvenlik hissine sokuyor. Tek istediğim kendimi onun bedenine doğru kıvrırmak ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüp uykuya dalmak. Kollarını bana dolmasını istiyorum. Dudaklarını şakağında istiyorum. Beni *istememesini istiyorum*.

Beni önemsemesini.

"Cass?" Parmağıyla elimi dürtüyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Özür dilerim." Hızlıca odaya göz gezdiriyorum. "Kimin kaldığından emin değilim ama sondan ikinci adam her kimse, o da bir şey, yani geriye bir kişi kalıyor."

"Sanırım bana takılıp kaldın prenses."

Umarım bu sevecenliğin beni ne kadar etkilediğini göremiyordur. Birlikte geçirdiğimiz gece zihnimde yeniden canlanırken anılar çeneme vuruyor. "Yan masadaki sevimli sarışın seninle konuşmuyor mu?" Göze çarpmayan, sakinleştirici bir nefes alırken ses tellerimi çalışmaya zorlayarak söylüyorum. "Ayrıca, numaram zaten sende var."

Yüzü düşüyor, çenesindeki bir kas tüyleniyor ve zil çaldığında sanki son beş dakikadır düşmanı ve kardeşiyle yatan kız olduğunu unutmuş gibi kaşlarını birleştiriyor.

Tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi hissetmeme rağmen ağzımı inandırıcı bir gülümsemeye ayarlıyorum.

Tek bir şans. Tek istediğim bu. Yeniden başlamak ve ona onu ne kadar sevebileceğimi göstermek için bir şans. Hayatımda gerçekten sevdiğim hiç kimse olmadı. Duygularım içimde kıpırdanıyor, bir çıkış bekliyor. Logan benimle mutlu olacaktı. Beni içeri alırsa bundan emin olurum.

Başını onaylarcasına salladı, dudakları mühürlüydü ve bana son bir kez baktıktan sonra arkasında oturan küçük, güzel sarışınla ilgilenmek üzere uzaklaştı.

Ben.

Hızlı bir bakış atıyorum, aklımdan çıkaramadığım adamın flört edişini izliyorum başka biriyle.

"Ve?" Express Dates bittikten sonra kokteyl barından çıktığımızda MJ soruyor. Şaşırtıcı bir şekilde, parti sonrası için geride kalmak ve Adrian'a yapışmak istemedi. Kulübe gitmemize karar verdi ve Adrian onu bulmak isterse numarası onda var. "Kaç adamda numaran var?!"

"İki." Caddeyi geçmeden önce sağıma soluma bakıyorum.

"İki mi?! Ne oluyor Cassidy? Neden sadece iki? Bu gece orada bir sürü seksi adam vardı! Ve eminim her biri seninle çıkmak için kolunu bacağını verirdi. Adrian dışında tabii ki. Şanslı iki kişi kim?"

Ben onları şanslı saymazdım. Temasa geçmeye karar verirlerse muhtemelen telefonlarını kapatırım. Logan bu kadar derimin altındayken bir randevu davetini kabul etmenin bir anlamı yok.

"Mathias ve Wes. Numaranı kaç kişi aldı?"

"Altı!" diye homurdanıyor ve dirseğini benimkine geçiriyor. "Bilirsin, Adrian aramazsa diye. Eğer ararsa... Tanrım, çok gerginim! Sanırım ona aşık oldum!"

Çok dramatik.

"Arayacaktır. Aramaması aptallık olur. Gel hadi. Sana bir içki ısmarlayayım." Bizi ana caddede gezintiye çıkarıyorum.

Newport'un en gözde kulübü Q'nun önüne geliyoruz ama kapıdan içeri giremeden MJ adımlarının ortasında donup kalıyor ve çantasını yere düşürüyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, çılgınca telefonunu arıyor. Ellerinin titreyişinden ve dudaklarının geniş bir sırıtışa dönüşmesinden Adrian'ın aramasını umduğunu anlıyorum.

"Alo?" Daha da büyük bir gülümseme. "Oh, tamam. Evet, tabii. Q'ya girmek üzereyiz." Yüzü biraz düştü. "Oh... şey, ben..." Kaşlarını çatarak bana baktı.

Aniden kekelemesi için bir açıklamaya ihtiyacım yok. Hattın diğer tarafında Adrian var ve onu görmek istiyor ama *benim* gelmemi istemiyor. Gerçi onlara katılırsam ayrılmakla tehdit eden muhtemelen Nico'ydu.

Benden kaçmak için bir nedeni yok. Her hareketini Kaya'ya anlatacağımı düşünüyor olmalı ama eski sevgiliyle eskisi kadar vakit geçirmiyorum. O artık

alkol bağımlılığıyla mücadele etmek istemeyen ve uyuşturucu şeklinde başka bir bağımlılık kazanan bir düşünüş sarmalında.

Ya da belki de beni orada istemeyen Logan'dır.

"Sorun değil," diyorum. "Git."

Eliyle mikrofonu kapatıyor. "Emin misin? Seni bırakmak istemiyorum!"

Evet, istiyor ama artık buna alıştım. En azından benim kabul edebileceğim bir nedeni var. Ondan öncekilerin yoktu. Çoğu insan için harcanabilir biriydim ve bir noktada geride bırakılmaya alıştım.

"Eminim. Eve taksiyle giderim."

Yanağıma bir öpücük kondurup telefonu tekrar kulağına götürdü. "Birazdan orada olurum."

Bu arada Thalia'ya akşamın onunda mesaj atıp benimle kasabada buluşup bir şeyler içmesini istemenin Theo'yla şansımı zorlamak olup olmadığını merak ediyorum. Muhtemelen öyledir.

"Çok üzgünüm bebeğim," diye iç geçiriyor Mary-Jane, yüz hatlarında bir sokak köpeği ifadesi beliriyor. "Gelmeni istediğimi biliyorum ama-"

"Üzülme, sadece bu gece onunla yatmayacağına söz ver, tamam mı? Bunun için uğraşmasını sağla."

Şiddetle başını sallıyor, bana tekrar sarılıyor ve beni kaldırımda yalnız bırakarak kokteyl barın olduğu yöne doğru uzaklaşıyor. Karısının varlığını talep ederek bir başka Hayes kardeşin canını sıkmak yerine, bir taksi tutup eve gidiyorum.

MJ'i anlamama rağmen midem hala çalkalanıyor, kaburgalarımın arkasında bir hüznün yumağı şişiyor.

Daireme döndüğümde topuklu ayakkabılarımı çıkarıp bir şişe Corona açıyorum ve televizyonun karşısına geçip yumuşak bir battaniyenin altına kıvrılıyorum. *YOU'nun* bir buçuk bölümünden sonra telefonum masaya vuruyor. Hiç haber almayı beklemediğim bir kişiden gelen bir mesaj ekranda bekliyor. Adını ve beş kelimeyi görünce kanım ısınıyor ve yapış yapış oluyor.

Logan: Bence sevişmeliyiz.

Göz kapaklarımın arkasında bir dizi baştan çıkarıcı, son derece erotik görüntü oynadığında kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başlıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ensemdeki ince tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum.

Beni mi istiyor?

Tüm olanlardan sonra mı?

Neden? Neyi kaçırıyorum? Ne değişti?

Nefesimin altında küfrediyorum, mesaj attığı için ona ve bu fikri düşündüğüm için kendime kızıyorum. Bunu yapamayız. Tek istediğı seks ve bunun harika olacağını bilsem de, sabah olduğunda duygularımın alevleneceğini ve onu unutmanın çok daha zor olacağını da biliyorum.

Parmaklarım ekranın üzerinde geziniyor. O mesaja vereceğim yüzlerce cevap kafamda şekilleniyor. Bazıları iğneleyici, bazıları kaba, bazıları çok uygunsuz, ama geçenlerde hayatımı kurtardı, bu yüzden daha az sinir bozucu bir cevapla yetiniyorum.

Ben: Eğer bu bir şakaysa, hiç komik değil.

Bir mesajdan etkilenmemiş gibi davranabilirim, ama gerçek şu ki, kedi çantadan çıktı ve odaklanabildiğim tek şey üç yıl önce seks yaptığımız o gece. Dolgun dudakları tenimi sıyrıyor, dişleri yumuşak etimi ısıırıyordu. İtişlerinin aceleci, talepkâr hızı. Kulağıma yumuşak fısıltıları; kalçalarımındaki güçlü elleri; teninin sıcaklığı...

Koltuğun üzerinde kıpırdanıyorum, kalçalarımı birbirine bastırıyorum, bir nikel gecesinde genelevin önündeki tüm kuyruk gibi şimdiden heyecanlanmışım. Bir dakikalık sessizlikten sonra telefonu bir kenara fırlatıp banyoya yöneliyorum.

Duş almam lazım. Sakinleşmek için soğuk bir duş çünkü Logan aklımdayken ağrıya teslim olup kendimi boşaltmamın imkânı yok. Bir daha olmaz.

Buz gibi su kafamın içinde ve bacaklarımın arasında yanan ateşi soğutmuyor. Aksine, banyodan beyaz, kabarık bir havluya sarınmış olarak çıktığımda daha da sıcak oluyorum.

Telefonum tekrar çalıyor.

Logan: Üç kelime. İki parmak. Bir gece.

Bir sıcaklık dalgası başımdan karnıma doğru iniyor ve kalçalarımın arkasını okşuyor. O üç kelimeyi hatırlıyorum. Logan'ın iki parmağını içime soktuğunu, sıcak dudaklarını boynumda gezdirdiğini ve *bana gel* diye fısıldadığını hatırlıyorum.

Ve geldim. O gece boyunca pek çok kez. Birbirimizin yanına yığıldığımızda bitkin düşmüştüm, nefes nefese ve ter içindeydim. Logan bir zevk düşkünü. Bir kadının onun sayesinde boşalmasını görmekten zevk alır.

abalar. Orgazmı tetiklemek için çok uğraşması gerekmiyor. Sadece dudakları, siki ve parmaklarıyla iyi değil. Zihinle nasıl ilgileneceğini de biliyor.

Mesaja cevap vermiyorum. Ona bu zevki tattırmayacağım. Nico'yla birlikte ve bu onların eğlence anlayışı olmalı.

Bakalım Cass hala senin sikin için ateşli mi, kardeşim.

Urgh! Dürüstlüğün canı cehenneme. Boşalmam lazım ve Logan'ı düşünerek boşalacağım. Güvenilir silikon arkadaşıımı çıkarmak için komodinin çekmecesine uzandım. Uzun ve kalın, tıpkı Logan'inki gibi, ama içime gömüldüğünde ne kadar iyi hissettirse de, gerçeğiyle boy ölçüşemez.

DOKUZ

Logan

Üç yıl.

Üç. Lanet olası. Yıl.

Ve puf.

Her gün Cassidy'yi düşünmeye, bunca zaman sonra onu tekrar yatağa bağlamanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye geri döndüm.

Düşünmek mi? Hah! *Takıntı* yapmayı dene.

Onu doğurduğumdan beri pek çok kadınla yattım ama hiçbiri bana Cassidy'nin o gece hissettirdiği gibi hissettirmedi, sanki uçuyordum. Beden dışı bir deneyim onunla seks yapmakla kıyaslanamaz. Biz yataktayken dünyanın sonu gelebilirdi ve ben bunu fark etmezdim.

I.

Olmamalı

ydım.

Olmamalı

ydım.

Burada.

Ama bu gece beynimle düşünmüyorum. Aletimle düşünüyorum ve o da daha iyisini bilmiyor, bu yüzden bir kez daha dairesinin kapısını çalıyorum. Kapının açılması biraz zaman alıyor ama açıldığında yerimde kalmak için mücadele ediyorum. Tek istediğim belini kavrayıp onu kendime çekmek ve ağzını benimkiyle kapatmak.

Telaşlı, biraz nefessiz ve üzerinde yine daracık bir gece elbisesi var. Yüzünü boyayan ifade, dakikalar önce ne yaptığını ele veriyor.

O bakışı

biliyorum.

Hatırlıyorum.

Parlak gözlerindeki parıltı çok açık.

Bana kaşlarını çatıyor, yanakları pembenin ışıltılı bir tonunda, göz bebekleri şişmiş. "Burada ne yapıyorsun?"

Her sığ nefesinde dudakları hafifçe aralanıyor, gözleri zevkle parlıyor ve yüzü ışıldayarak güzelliğini daha da ortaya çıkarıyor.

Yaramaz kız.

İş üstünde

yakalandı.

Neredeyse.

"Beni mi düşünüyordun?" Görünmez bir ip tarafından çekilerek daha yakına eğildim. Kaşlarını birbirine düğümlüyor, ikimiz de bunun işe yaramayacağını bilsek de aptal gibi davranıyor. Neredeyse uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. "Az önce kendini boşalttığında... *beni* mi düşünüyordun prenses?"

Kaşları çatılıyor ve iki eliyle belini kavırıyor, gözleri fırtına mavisine dönüyor. Yanaklarının pembesi kızıla dönüşüyor ve boynunun porselen sütunundan aşağıya, göğüs dekoltesine doğru dökülüyor.

Utanma, bebeğim. Çok ateşli.

"İki kelime, bir parmak," diyerek beni tersliyor ve kendinden emin görünmek için çenesini kaldırıyor. "Siktir git."

"Ben *seni* sikmeyi tercih ederim." Bir adım öne çıkıyorum, eğer isterse kapıyı suratıma çarpabileceği kadar boşluk bırakıyorum, bu arada beni gözetleyen kişiye buna izin vermemesi için yalvarıyorum. "Erkek arkadaşın yok."

"Hayır, ama bu-"

Bileğini yakalıyorum ve göğüslerini göğsüme bastırana kadar çekiştiriyorum. Şeker gibi sert meme uçları, ağzıma almak için sözlü olmayan bir davet gibi neredeyse kumaşın arasından bakarak öne çıkıyor. Sıcak bedenine dokunduğumda sinir uçlarımda bir elektrik akımı oluşuyor ve göğsüm üç yıl önce olduğu gibi geriliyor. Cassidy Annabelle Roberts'ta beni şaşkına çeviren bir şey var.

Gözleri kararıyor, yakın zamanda yaşadığı orgazma rağmen uyarılmışlığı su yüzüne çıkıyor. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarım derin, acil bir öpücük için onunkilere iniyor.

Üç yıl geçti ama vücudunun dokunuşuma verdiği tepki hâlâ aynı. Tereddüt etmeden teslim oluyor, kollarımda titriyor, dillerimiz birbirine karıştığında öfkesi yok oluyor, keşfediyor, tadıyor... Tanrım. Tanrım. Tadı çok güzel.

"Ağzın hayır diyor ama vücudun evet diyor," diye fısıldıyorum, başparmağımın ucuyla büzülmüş meme ucunu okşuyorum. Diğer kolumu kürek kemikleri üzerinde gezdirerek onu göğsüme bastırıyorum. Hâlâ yeterince yakın değil. Onu daha yakın istiyorum. "Bir gece, bebeğim. Sadece seks. Az önce kullandığın oyuncaktan çok daha iyi hissetmeni sağlayacağım ve bacaklarının titremesi geçmeden gitmiş olacağım." *Evet* demesini bekleyerek poposunu sıkıyorum ama onun yerine dudaklarından tatlı, keskin bir nefes çıkıyor. İhtiyacım olan tek yeşil ışık buydu.

Onu kaldırıp küçük stüdyo daireye giriyorum.

Kapı kapanırken kulağımın dibinde "Bir gece," diye nefes alıyor. Bacaklarının arasındaki ıslaklık tişörtüme sürtünerek karnımdaki kumaşı ıslatıyor. "Teslim etsen iyi olur."

"Hafızan seni yanıltıyor." Tanıdık oturma odasını geçiyorum, beş uzun adımda yatak odasına ulaşırken adımlarımda bir yay var. "Geçen sefer seni boşaltmamam için bana yalvarmıştın." Onu yatağa fırlatıp, formamı başımın üzerine çekiyorum. "Bu gece yapmayacağım."

"Beni boşaltmayacak mısın?"

Dizlerimin üzerine çöküyorum, sikim zonkluyor, fermuarımı zorluyor ama kendi boşalmamdan daha çok ihtiyacım olan bir şey var.

Kalçalarını kavriyorum ve onu bir vahşi gibi yatağın kenarına doğru çekiyorum. "Durmayacağım. Şimdi... aç bebeğim, bana ne kadar ıslak olduğunu göster." Yine tereddüt yok. Parmaklarımı kalçasında gezdirdiğimde bacaklarının açılmasına izin veriyor, teninin tüylerinin diken diken oluşunu izlerken başka bir boyutta kilitlenip kalıyor. "İki parmak," diye fısıldıyorum, parmaklarımı mükemmel amının kaygan sıcaklığına doğru itiyorum. "Üç kelime... benim için gel."

Başım dönüyor. Başımı eğip kokusunu içime çektiğimde ve kendimi vahşileşmeye bıraktığımda hiçbir kısıtlamam kalmadı.

Klitorisini emiyor ve yalıyorum, duvarlarının saniyeler içinde parmaklarımın etrafında sıkılaştığını hissediyorum. Görünüşe göre bu çok az erkeğin sahip olduğu bir beceri. Çoğu kişi bir kızı dudaklarına ya da parmaklarına boşaltır ama bunu bu kadar hızlı yapabilen pek yoktur.

Kafamı verirsem, Cassidy'yi bir dakika içinde nefes nefese bırakabilirim ve bu gece, her şeyimi ortaya koyuyorum. Odaklandım, kararlıyım, boşalırken çıkardığı her sese açım.

Üç yıl, birlikte geçirdiğimiz gecenin anılarını soldurmadı. O zamanlar istediğim gibi olamayacağımızı kabullenmem biraz zaman aldı.

Şu anda da olmamamız gerektiğinin acı bir şekilde farkındayım. Bu kadar ilkel, fiziksel bir seviyede bile değil, ama yazılı olmayan kuralları çiğnemek açlığımı körüklüyor. Onun o erotik, nefessiz inlemelerindeki bir şey başımı döndürüyor.

Daha hızlı pompalıyorum, vücudu titrediğinde G noktasını okşamak için parmaklarımı kıvırıyorum ve boşalırken dar amı titreşiyor, başımı kalçalarıyla sıkıyor ve adımları haykırıyor.

Onun tadıyla uçuyorum.

Bu anın tadını çıkarıyorum ve işim bitmek üzere. Bir gecemiz var ve ben her saniyeyi en iyi şekilde değerlendireceğim. En tepeden başlayıp parmaklarımı kıvrarak onu olabildiğince hızlı bir şekilde başka bir orgazma ulaştırmaya çalıştığımda hâlâ gelgit dalgasına biniyor.

Cassidy kıvranıyor, kalçalarını sarsıyor, ben uyluklarının tepesindeki aşırı hassas, şişmiş sinir demetini emip çimdiklerken kendini dudaklarıma bastırıyor.

"Yine prenses," diye törpülüyorum, parmaklarımın ona girip çıkma temposunu artırıyorum. "Tekrar boşalmalısın."

Ve yine, ve sonra biraz daha... çünkü geçen sefer doyamadığım bir şey varsa, o da onun boşalmasını hissetmektir. Diğer elimi amına götürüyorum, başparmağımı ıslaklığıyla kaplıyorum ve aşağı doğru hareket ettiriyorum, yeterince baskı uygularken arka girişini daire içine alıyorum, böylece içeri girmeme izin veriyor.

Bu gece bana verebileceği her şeyi istiyorum.

Cass kıpırdamadan durur, vücudunun üst yarısını dirseklerinin üzerinde yükseltirken omurgası kaskatı kesilir. "Logan, ben-"

"Sakin ol," diye araya girdim, çıplak karnına yumuşak öpücükler kondurdum. "Seni yakaladım. Çok iyi hissedeceksin bebeğim." Dudaklarını dudaklarımda yakalayarak daha yükseğe tırmanıyorum. "Bana güveniyor musun?"

Dudağını ısıırıyor, keskin bir nefes alıyor, yüzü şüphe dolu. "I-" Duruyor, ciğerlerindeki tüm havayı boşaltıyor, omuzları gevşiyor. "Ne istiyorsan al," diye fısıldıyor ve geriye yaslanıyor, peygamber çiçeği mavisi gözleri sımsıkı kapalı.

Alacağım. Ona var olduğunu hiç bilmediği yüksekleri göstereceğim.

Tekrar yatağın içinde erimesi birkaç dakika alıyor ama başparmağımın ucu kaybolduğunda Cass sertçe boşalıyor, dudaklarında bir dizi titrek inleme arasında benim adım var.

"Önce amını istiyorum," diyorum, yavaşça sakinleşmesini izlemek için başımı eğiyorum, tatlı, keskin nefesler alırken şişmiş dudakları ayrılıyor. "Olgunlaştığında, tatmin olduğunda ve rahatladığında, kıcını da talep ediyorum."

Gözlerini açıyor, bu sefer gözlerinde tatmin olmuş bir parıltıdan başka bir şey yok. Parmaklarını saçlarımdan geçiriyor, ağzıma ulaşip dilini içeri sokana kadar beni daha yükseğe itiyor, öpücük yavaş ama ciğerlerimi yakacak kadar sıcak.

"Canımı yakma," diyor dişleriyle alt dudağımı sıkarken. Arkasına yaslanıp ellerini yastığın üzerine bıraktığında yumuşak bir iç geçiriyor,

teslimiyeti ima ediyor.

Siktir, *evet*.

Üç yıl önce bunu yaptığında çok hoşuma gitmişti, sakladığım her şeye hazır olduğunun açık bir işaretiydi. Bu gece hayatının en güzel gecesi olacak, yemin ederim.

"Sana zarar vermeyeceğim. Bana doğum kontrol hapı kullandığını söyle." Kıyafetlerimi çıkardım ve geceliğini çıkardım.

"Evet, ama-"

"Ama hiçbir şey." Yatağa geri tırmanıyorum, şilte ağırlığının altında dalgalanıyor. Sıkı vücudundan ısı yayılıyor ve ben ona doğru eğilip göğüs göğüse gelmeden önce bile ne kadar ateşli olduğunu hissediyorum. "Sağlığını kumar oynayacağımı mı sanıyorsun Cass? Asla. Ben temizim, bebeğim." Sağlığımın yerinde olduğundan emin olmasaydım korunmasız seks riskine girmezdim. Aslında, *hiç* korunmasız seks yapmadım ama bu gece, herhangi bir şeyin anı bozmasına izin verirsem lanetleneyeceğim. Bileklerini iki elimle tutarak sikimi onun girişine doğru yönlendirdim. "Aramızda hiçbir şey istemiyorum. Seni hissetmek istiyorum, bu yüzden ya beni öp ya da sorun olacaksa buradan gitmemi söyle."

Dudağını ısıyor, bana güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışır gibi yüzümü inceliyor. "Sorun değil, benim açımdan da hiçbir şey için endişelenmene gerek yok," diyor sessizce, yanakları kızarıyor. "Birlikte olmayalı uzun zaman oldu-"

Hayır.

Kalçalarımı ileri doğru itiyorum, onu susturmak için tek bir hamlede kendimi içine gömüyorum.

Şu anda onun seks hayatını tartışmayacağız.

Benden önce onunla birlikte olan erkekler hakkında da konuşmayacağız. İyi olduğunu söylerse, ona inanırım. Cass pek çok şey olabilir ama yalancı bunlardan biri değil. O anın tadını çıkarmak için bir saniye durduğumda küçük yatak odasında tatmin olmuş bir inilti yankılanıyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, parmaklarımızı birleştiriyorum ve ellerimizi başının üzerine doğru itiyorum. "Seni özledim."

Kıpırdamıyorum, dibine kadar gömüldüm. Kalbim göğsümde çarpıyor ve onunki de bu ritme uyarak kaburgalarına öyle sert çarpıyor ki her yerde hissediyorum.

Beni bir kez daha derin bir öpücük için kendine çekmeden bir saniye önce dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor, dili öyle bir aceleyle ağzımı yeniden keşfediyor ki aklıktan öldüğünü sanırsınız.

"Ben de seni özledim." Ben geri çekilirken omurgasını dikleştiriyor ve bir ritme giriyoruz.

Frenlerim boşalıyor, her itişim daha derin, daha sert. Burada akıl sağlığımı kaybediyorum, sadece ne kadar iyi hissettiğine, ne kadar sıcak olduğuna, kokusunun duyularımı nasıl rahatlattığına odaklanıyorum.

Kalçalarını oynatıyor, aceleyle vuruşlarıma karşılık veriyor ve tırnaklarını hâlâ onunkileri tutan ellerime geçiriyor. "Evet, aynen böyle Logan, durma."

Belini kavriyorum, vücudunu bir kaldıraç ve çapa olarak kullanıyorum. "Görünüyor muyum..." Geri çekilip tekrar içeri giriyorum ve ondan muhtaç bir inilti koparıyorum, "...yol göstericilere ihtiyacım varmış gibi mi?"

Kesinlikle *hayır*.

Daha önce sadece bir kez seks yaptık ama bu onun vücudunu öğrenmek için yeterliydi. Bir tepki almak için nereye bastıracağımı ve ısıracağımı biliyorum; onu sınıra getirmek ve ben onu devirmeye hazır olana kadar orada tutmak için. Çılgılık atmasını ve kasılmasını sağlamak için.

Ve bu gece, o anlar için yaşıyorum.

"Geri durma," diye fısıldıyorum, vücudunun başka bir serbest bırakma vaadiyle titrediğini hissettiğimde tempoyu artırıyorum. Bir meme ucuyla ilgileniyorum, o parmaklarını saçlarımda düğümlerken diğer göğsünü yoğuruyorum. "Bir tane daha, bir tane daha," diye bağıriyorum, yüzüne kilitlenmiş halde. "Bir tane daha, bebeğim."

"Logan," diye inliyor, bana yapışırken alnımı onunkine yaslamaya zorluyor, pençeliyor, orgazm onu sert bir şekilde vururken kürek kemiklerime uzun, öfkeli çizgiler çiziyor. "Yeter artık. Lütfen, ben... I... Ben-"

"Evet, yapabilirsin." Dudaklarımı alnına bastırıyorum ve baldırlarımın üzerine yaslanmadan önce bir süre orada tutuyorum. "Seninle işim henüz bitmedi." Sakinleştğinde onu karnının üzerine çeviriyorum. "Yüzün aşağıda, kığın benim için yukarıda."

Saçlarını parmaklarımla at kuyruğu şeklinde bağılıyorum, omurgasını eğip seksi bir hat gösterene kadar çekiştiriyorum. Memnun, sikimin başını şişmiş, sıırıslıklam kıvrımları arasında kaydırıyorum, birkaç kez yukarı ve aşağı okşuyorum, sonra daha yükseğe çıkıyorum, arka girişe doğru bastırıyorum. Kasılıyor, durgunlaşıyor ve aynı anda nefes almayı kesiyor.

"Sorun yok prenses, rahatla." Sırtına doğru eğilip bakır deliğine baskıyı artırıyorum. "İyi olacak, söz veriyorum. Beni orada hissetmeye bayılacaksın."

Elimi karnından aşağı kaydırıp iki parmağımla klitorisini buluyorum. Kığının içinde santim santim kayarken küçük daireler çiziyorum, yavaşça, çok yavaşça, alışmasına izin veriyorum.

Cass sessiz ve tatmin olmuş bir ılık atıyor, iki eliyle arafları kavırıyor. Sırtını, omuzlarını ve boynunu öpüyorum, dışarı çekiyorum ve sabit, acele etmeyen bir hızda tekrar içeri itiyorum, her seferinde daha derine kayıyorum. İlk başta dikkatli, yavaş vuruşlar, çıkardığı her tatmin edici sesle hız kazanıyor.

"Oh, *oh*," diye ciyaklıyor, kalçaları titriyor. "Aynen böyle."

Lanet olsun bu kıza.

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeyi bırakmazsan, bir daha boşalmana izin vermeyeceğim." Saçlarını serbest bırakıyorum, yanağını yastığa bastırmak için avucumu yüzünün yan tarafına bastırıyorum.

Dudaklarını ayırdığında çok güzel oluyor ve içine her geri ittiğimde inlemeleri kopuk kopuk çıkıyor, hassas bir noktaya vurduğumda nasıl titrediğine odaklanıyorum. Biçimli kıcını daha yukarı kaldırıyor, sessizce daha fazlasını istiyor.

Mükemmel. O kadar mükemmel ki...

Parmaklarımızı tekrar düğümlüyorum, onu kollarımdan oluşan bilerek yapılmış bir kafese kilitliyorum, göğsüm sırtına, kalçalarımı ileri geri hareket ettirirken vücutlarımızı kaplayan bir ter sisi, orgazmımı kontrol altında tutmak için mücadele ettiğim aç benı çok derine sokuyor.

Bu asla olmuyor. Saatlerce devam edebilirim, ama Cass'le zaten sınırdayım, kendimi zor tutuyorum.

Kalçalarını birbirine bastırarak aralarındaki dar boşluğu daha da sıkılaştırıyor. "Oh, Tanrım!"

"Bunu seveceğini söylemiştim," diyorum kulağına, kaslarım alev alev yanıyor, göğsüm daha hızlı inip kalkıyor. Aynı noktaya tekrar vuruyorum, gerçeklik üzerindeki hakimiyetimi kaybediyorum. "Bir tane daha, bebeğim. Sadece bir tane daha, tamam mı?" Onun, sikimi kıkında boğduğunu hissetmem gerekiyor.

Etrafımda titreşmeye başladı, vücudunda dolaşan yoğun zevk eminim alıştığından farklıydı. Birkaç derin itiş daha ve ben de boşaldığımda tüm hava keskin bir patlamayla ciğerlerimi terk ediyor, kendimi ağırlıksız hissediyorum.

ON

Cassidy

Odanın etrafındaki hava şehvet, Logan'ın güçlü kolonyası ve benim parfümümle kokuyor, etrafımdaki dört duvarın birkaç dakika önce tanık olduklarına işaret ediyor.

Dizlerim güçsüz ve ağırlığımı uzun süre taşıyamıyor ama nefesim kalbimin gümbürtüsüyle birlikte sabitleniyor. Logan sıkarken düzensizdi. Benden kaç orgazm çıktığından emin değilim ve şimdi yatağında uzanırken daha yavaş, gözlerim hala kapalı. Yeşil, saten çarşaflar bitkin ve yapış yapış bedenimin sadece sol tarafını örtüyor. Saçlarım etrafımda savruluyor, birkaç nemli tel boynuma ve alnıma yapışıyor. Darmadağınık ve sanırım makyajım da öyle, ama umurumda değil.

Önemli değil.

Önemli olan *Logan*.

Bana tüm çekingenliği kaybettirmesi, hayatımda ilk kez kendimi önemli ve değerli hissettirmesi... o yanımdayken hiçbir şeyin kötü olamayacağına beni inandırması, işte bunlar önemli.

Bu kadar yakın olduğumuzdan beri yıllar geçti. Vücudumda gezinen ellerinin her dokunuşunu hatırlayarak geçirdiğim yıllar. Dudaklarını ve ilgisini arzularak, koyu kahverengi gözlerinin bana bakmasını ve beni *görmesini* özleyerek geçirdiğim yıllar.

Ve bu gece, o beni gördü. İçimi gördü.

Kısa bir süre için, beni on farklı şekilde memnun etmek için çabalarken beni gördü, ama şimdi, tişörtünü tekrar giyip kaslı karnından aşağı düşene kadar çekiştirirken bana bakmıyor bile. Bu adam günahattan yaratılmış. Eminim Tanrı onu kadınları bayılsın diye dünyaya göndermiştir. Uzun bacaklarına siyah bir kot pantolon geçiriyor, sonra kemerini bağlıyor.

İkimiz de konuşmuyoruz. Şehvet dolu şaşkınlık yerini garip bir gerilime bırakıyor. Havada kalın bir şekilde asılı duruyor. Sanki bir el ensemden kavrayıp beni aşağı itiyor.

İlk gecemizden beri beni rahatsız eden bir fanteziyi yaşadım. Gerçekle kıyaslanamayacak bir fantezi. Logan ruhumu parçalayan bir orgazmı ortaya çıkarmak için nereye dokunacağını, beni öpeceğini ve okşayacağını biliyor. Kafamın içinde ağ gibi örülen duyguların suçu olduğuna eminim ama Logan'la orgazm olmak bambaşka bir şey. Yıllar boyunca yatağıma girmesine izin verdiğim hiçbir erkek onunla kıyaslanamaz.

O tanıdığım en olağanüstü erkek. Yatakta şefkatli, talepkâr ve sevecen; perde iner inmez soğuk, kibirli ve mesafeli. O giyinirken hayal kırıklığı zihnimi istila etmemeli. Bu gece hiçbir şey olmadan önce skoru biliyordum.

Üç kelime.

İki parmak.

Bir gece.

Kabul ettim çünkü elleri ve dudakları vücuduma taparken Logan'a fiziksel olarak *hayır* diyecek durumda değilim. Bana dokunmasa bile *hayır* diyebileceğimden emin değilim. Büyülenmiş, neredeyse sahiplenici gözlerini üzerimde gezdirmesi *evet* demem için yeterli olurdu.

Logan şapkasını her zamanki gibi geriye doğru çekip bana dönüyor ve yumruklarını yatağa dayıyor. "Bu aramızda kalacak," diyor, sesi fısıltının biraz üzerinde. Başını eğiyor, yüzü benimkinin üzerinde geziniyor. "Kimse bilmemeli."

Başımı sallayarak, daha fazla tenimi örtmek için çarşafı yukarı çekiyorum. Bunun nasıl biteceğini biliyordum ama gözlerim yaşıyor ve midem ayaklarıma kadar iniyor. Odanın karanlıkla yıkanıyor olması bir nimet, dışarıdaki sokak lambalarından gelen tek ışık perdelerdeki bir aralıktan içeri sızıyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, sesim kesilir diye konuşmaya korkuyorum. "Ben kirli sırrım."

Başını tekrar aşağı eğip dudaklarıma yumuşak, narin bir öpücük konduruyor. "Sonra görüşürüz. Uyu prenses."

Birkaç dakika sonra dairenin kapısı arkasından kapanıyor.

Derin bir nefes alıyorum, gözyaşlarımı durdurmak için iki elimle yüzümü yelpazeliyorum. Derin, sakinleştirici bir nefesle yan dönüyorum ve Tanrı'dan sabah olduğunda onun uyandırdığı duyguları bir kez daha gömeceğimi umuyorum.

Salı günü öğlen olduğunda, yaptığım işi bırakıp çantamı kaptığım gibi stüdyodan çıkmaya ve Aisha ile buluşmak üzere yakındaki bir kafeye gitmeye hazırım. Luke sabahtan beri neredeyse dizlerinin üzerine çökmüş, kahve içmek için bize katılması için yalvarıyor.

"İlk fotoğraf çekimi için geldiğinde onunla tanışacaksın. Bugün seni yanımda götüremem. Sen insan fotoğrafçısı değilsin, bu yüzden onun kitaplarındaki erkeklere olan rahatsız edici hayranlığın dışında orada olman için bir neden yok."

Luke ticari fotoğrafçılığa odaklanıyor ancak vahşi hayvanların fotoğraflarını çekmek için kamerasını vahşi doğaya çıkarmayı seviyor. Gerçi bu onun gelir kaynağından ziyade bir hobi.

"Rahatsız edici mi? Kızım, eğer o adamlar gerçek olsaydı, bir daha asla mücevher fotoğrafı çekmezdim. Sadece zamanın sonuna kadar sıklerinin fotoğrafını çekerdim." Portfolyomu bana uzatıyor ve birkaç sarı saç telini yüzünden uzaklaştırıyor. "Tamam. Ama çok uzun süre dışarıda kalma. Meraktan öleceğim." Ben çıkarken bana bir öpücük gönderiyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor.

Aisha çoktan kafeye girmiş, masalardan birinde oturmuş, 1950'lerden buraya ışınlanmış gibi görünen çarpıcı bir genç kızla kahve içerek sohbet ediyor. Üzerinde, kumaşına mavi ve kırmızı çiçekler basılmış beyaz, A kesim, salıncaklı bir elbise var. Eşleşen bir saç bandı uzun, kirli sarı saçlarını bebek gibi yüzünden uzaklaştırıyor. Bu kızın yüzlerce farklı fotoğrafını çekebileceğimi hayal ediyorum. Kamera onun kusursuz tenine, iri gözlerine ve aşırı dolgun dudaklarına bayılırdı.

Üzerimde erkek kotu ve beyaz bir tişört var. Aisha'nın üzerinde dekolteli, spagetti askılı minik bir elbise ve Luke'un müşterilerini utandıracak kadar mücevher var.

"Selam, geciktiysem özür dilerim."

"Hayır, hayır, hayır, geç kalmadın. Otursana." Çantasını sandalyeden kaldırıp garsonu çağırdı. "Dışarıda karşılaştık." Arkadaşını işaret ediyor. "Ama o şimdi gidiyor, sen gitmiyor musun?"

Sarışın ona şaşkın bir bakış fırlatıyor. Gözleri çok büyük ve yuvarlak olmasına rağmen, bu onun için normal bir bakış olabilir. "Evet, sizi yalnız bırakayım," diyor ve topuklu ayakkabılarıyla ayağa kalkıyor. Paket kahveyi alıyor ve çapraz askılı çantasını omzuna atıyor.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," diyorum otomatik pilotta, dilimi ısırarak için çok geç. Teknik olarak tanışmamıştık. Kızın adını bile bilmiyorum ama Aisha ile aralarındaki atmosfer birden ağırlaştı ve bir şekilde gerginliği azaltmam gerekiyordu.

Kız göz açıp kapayıncaya kadar pespembe kızarıyor, ya utanıyor ya da rahatsız oluyor. Garip bir gülümseme sundu ve topuklu ayakkabılarını giyerek uzaklaştı.

Dalgalı saçları ve çiçekli elbisesiyle bir kasırga gibi kafeden çıktığında mutlu bir şekilde tıklıyor.

"Kahretsin, özür dilerim." Aisha'ya baktım. "Onu üzdüm mü?"

Gözlerini devirerek beni başından savıyor. "Bunun için endişelenme. O üzgün değil, sadece sosyal olarak garip."

Garson siparişlerimizi almak için yaklaşırken ben Aisha'ya portfolyomu ve yıllar boyunca çektiğim, kitap kapaklarının estetiğine uygun portre ve tüm vücut çekimlerimi gösteriyorum.

"Bir sonraki kapak için istediğim adam o." Telefonunu çıkarıp bana koyu kahverengi gözlü, siyah saçlı, dövme, düşünceli bir modelin fotoğraflarını gösteriyor. "Kitapta, adam öldürmeye yardım ve yataklıktan üç yıl yattığı hapisaneden yeni çıkmış eski bir mahkûm."

Fotoğraf çekimi için vizyonunu açıklıyor ve modelin sabah birkaç saatliğine müsait olduğu bir tarih belirliyoruz. Kendimi Aisha'nın bana biraz Thalia'yı hatırlattığını düşünürken yakalıyorum. İkisi de konuşkan, enerjik ve güzel.

Bir saat sonra "Bunu kutlamalıyız," diyor. Lattem soğuk ve defterim onun monologuna dayanan notlar, talimatlar ve fikirlerle dolu. "Kız kıza bir geceye ne dersin? Cuma günü boş musun? Sen arkadaşlarını alırsın, ben de benimkileri alırım ve Q'da buluşuruz."

Bu teklif beni şaşırttı ama sadece birazcık. Aisha tam bir insan canlısı, açık, kendinden emin ve saçmalamayan tavrıyla biraz da korkutucu. "Kulağa hoş geliyor. Uzun zamandır dışarı çıkmamıştım ve arkadaşım da kısa bir süre önce bir kız gecesinden bahsetmişti, yani mükemmel olur."

Yollarımızı ayırdık ve öğleden sonranın geri kalanını Luke'un çok fazla sorusunu yanıtlayarak geçirdim. Onun burnunu sokmasının olumlu yanı, aklımı Logan'dan uzaklaştırması. Ne yazık ki uzun sürmedi. Boş stüdyo daireye geri döner dönmez, zihnim kendi kendine dolaşır ve beynime kalıcı olarak kazınmış olan Cumartesi gecesinin görüntülerini yeniden oynatıyor.

Parmaklarının her dokunuşu, her öpücüğü ve her itiş bana işkence etmek ve istenmeyen duyguları yoğunlaştırmak için geri geliyor.

Gündüz ve

gece.

Gece ve

gündüz.

Zihnim Logan'ın düşüncelerine esir düşmüş durumda. Ona karşı hiçbir şey hissetmediğime kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da, içten içe biliyorum ki

Bu bir yalan. Üç yıldır öyle. Daha kaç kez bu çukurdan çıkacağım? Sonunda işe yaramadan önce kaç kez onu sevmeyi bırakmaya çalışacağım? O zihnimi etkileyen bir hastalık. Şizofreni ya da parafreni. Küçük, kansız bir parçamın Logan'ın bana ait olmasını hayal ettiğini düşünersek, öyle ya da böyle hayal görüyorum. Onunla el ele tutuştuğumuzu, öpücüklerini burnumun ucunda hissettiğimi, birlikte gülerken onu duyduğumu hayal ediyorum.

film izlemek.

Ben kesinlikle deliyim. Sadece evraklarım yok.

Logan kaşıyamadığım bir kaşıntı. Beynimi ve kalbimi kemiren bir parazit.

Nefesimin altında kıkırdıyorum... O bir kalp kurdu.

"Dinlemiyorsun," diyor Thalia, şehre inip Cuma gününün geri kalanını alışveriş yaparak geçirmeden önce iskelenin yanındaki küçük bir kafede oturup buzlu lattelerimizi yudumlarırken beni hayal kurmaktan kurtarmak için elime dokunarak. "Neler oluyor?"

"Bir şey yok." Başımı sallıyorum, Logan'ın yüzünün HD görüntüsünü hayal gücümün ön saflarından uzaklaştırıyorum. "Üzgünüm, aklımda çok şey var."

Gözlerini kısıyor ve dudaklarını büzüyor, belli ki cevaptan memnun değil. Tabii ki, içimden geçenleri anlıyor. Son iki yılda daha da yakınlaştık ve artık yalan söylemek onun üzerinde işe yaramıyor. Beni kolayca göz ardı edilemeyecek kadar iyi tanıyor. Ve daha derine inecek kadar önemsiyor.

Artık tavsiye ya da sıradan bir sohbet için aradığım kişi Kaya değil. Thalia. Haftada en az bir kez öğle yemeğinde buluşuyoruz, telefonda görüşüyoruz ve programlarımızı ayarlayabildiğimiz zamanlarda içmeye gidiyoruz.

Kaya eskiden ihtiyacım olduğunda yanımdaydı ama Nico onu aldatırken yakaladığından beri, sanki içki içmek acısını bir şekilde dindiriyormuş gibi bağımlılığına balıklama daldı. Erkeklerin peşinden koşmakla ve en iyi hayatını yaşamakla o kadar meşgul ki çoğu zaman beni hatırlamıyor.

Yüzümdeki hayal kırıklığını silerek ofluyorum. "Peki. Ben de sana söyleyebilirim..." Thalia yaklaşp kulaklarını dikerken ellerimi tekrar masaya bırakıyorum. "Bir adamla tanıştım."

Kayınbiraderin.

Bu kısmı ekleyemem. Onu ne kadar sevsem ve ona ne kadar güvensen de Logan'ı asla riske atmam.

Thalia'nın yüzünde heyecan çiçekleri açıyor, yanakları pembeleşiyor ve elimi tutup hafifçe sıkıyor. "Nihayet! Senin adına çok sevindim! O kim? Nerede tanıştınız?"

"Gülümsemeyi azalt." Saçlarımı kulaklarımın arkasına toplayıp gözlerinin içine bakmak için elimden geleni yapıyorum. "Sadece bir gecelik bir şeydi. Olmadan önce bunun sadece bir kerelik olacağını biliyordum ama onu düşünmeden edemiyorum."

Yüzündeki kulaktan kulağa sırtış kayboluyor ama gözleri hâlâ parlıyor. "Tamam, sorularımı tamamen görmezden geldin. Kim bu adam? Nerede tanıştınız?!"

Logan'ın sözleri kafamın içinde bir kilise çanı gibi çınlıyor. *Bu aramızda kalacak. Kimse bilmemeli.*

Thalia'ya yalan söylemekten nefret ediyorum ama başka ne seçeneğim var ki? "Geçen hafta Express Dates'te tanıştığım biri."

"Ahh, doğru! MJ numaranı iki erkeğe verdiğini söyledi. Neden ona başka bir gece için açık olduğunu söylemiyorsun? Belki tekrar takılırsanız, seksten daha fazlasını istediğini fark eder."

"Hayır, anlamayacak. Bunu açıkça belirtti. Ayrıca, ben bir ilişki istemiyorum, ama seks..." Saçmalık. Logan'ı istiyorum. Her şeyini ama Theo'yla olan geçmişim ve Hayes'in beni düşman olarak görmesi yüzünden bunun asla yürümeyeceğini biliyorum. "O kadar iyi ki," diye devam ediyorum, dalgın bir şekilde tırnaklarımı masaya vurarak. "Onu biraz tutardım, eğlenirdim, anlıyor musun? Ama o sadece bir gece istedi, o kadar."

Alay ediyor, saflığıma inanamıyormuş gibi tek kaşını kaldırıyor. "Yapma lütfen, teklif edersen gerçekten de sıradan seksi reddedeceğini mi düşünüyorsun? O bir erkek, Cass. Ona istediğini alabileceğini ve seni bir daha asla aramayacağını söyle, o da alacaktır."

Bu çoğu erkek için doğrudur ama Logan için değil. En azından bu senaryoda, kimsenin bilemeyeceği sır ben olduğumda. Tekrar takılmak riskli. Birisi onu apartmanıma girerken görebilir ya da arabasını dışarıda fark edebilir.

Yani, bu küçük bir şans. Hay'lerin şehrin benim yaşadığım kısmında bulunmaları için bir neden yok ama ne kadar küçük olursa olsun bu bir risk ve Logan kardeşlerine tedbiri elden bırakmayacak kadar sadık.

"Nerede yaşadığını biliyor musun?" diye soruyor, fincanındaki köpüğü iki kaşık şekerle kapatarak.

"Hayır, neden?"

Omuz silkiyor ama bana göz kırpmıyor, dudakları yine kıvrılıyor. "Çok kötü. Onun evine seksi bir şeyler giyerek gidebilirsin. Seni geri çevirmesine imkan yok."

Hayır, bu... saçmalık. Aslında bu kötü bir fikir değil. Logan seksten ve benim vücudumdan hoşlanıyor. Eğer onu şaşırtabilirsem, belki hayır demez. Ne de olsa geçen hafta bana baktığında gözlerinde yanan arzuyu gördüm.

"Ya kapıyı yüzüme kapatırsa?" "Ya kapatmazsa?"

Evet... Ya yapmazsa?

ON BİR

Cassidy

Aptal, aptal, umursamaz.

İşte ben buyum. Tanrım, buraya gelirken ne *düşünüyordum*?

Newport'un bu kısmına hiç gelmemiştim. Arazi iki yıldır inşaat halinde, ama araba yollarının etrafındaki arabalara bakılırsa, tüm evler şu anda dolu.

Logan başından beri bu projeyi denetliyor. Büyükbabasının sahibi olduğu Stone & Oak Konut İnşaat Şirketi'nin Mimari Direktörü. Söylentiler doğruysa, şirketin son elli yılda gördüğü en vizyoner mimarlardan biri. Bu iş üzerinde çalıştığını biliyordum ama önü tertemiz çimenlerle kaplı, beyaz ve gri kaplamalı, iki katlı güzel evlerden birinin ona ait olduğunu bilmiyordum.

Adresini bulmak kolay değildi. Thalia'nın ilgisini çekmeden ve nasıl cevaplayacağımı bilemediğim soruları riske atmadan ona soramazdım, bu yüzden kendimi zor durumda bırakmak yerine çok daha ürkütücü ve rahatsız edici bir seçeneğe karar verdim.

Dün onu eve kadar takip ettim... bir Uber'le. Arabam çok dikkat çekicidir. Bir mil öteden geldiğimi görebilirdi, bu yüzden Thalia ya da Kaya ile kulübe gittiğimde kullandığım bir şoförü çağırdım. Havalı bir çocuk, üniversite harcı için para kazanıyor. Dedektifçilik oynamayı umursamadı ama Logan'ın arabasını takip etmesini istediğimde yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

Kendimle gurur duymuyorum, ama şimdi bir fahişe gibi giyinmiş kapının önünde dururken, sapıklık yaptığım için pişmanlık duymaya kendimi alamıyorum. Logan hakkında emin olduğum bir şey varsa o da seksten çok hoşlandığı ve giydiğim uzun, gri hırkanın altında ne sakladığımı görünce beni eve göndermeyeceğidir.

Arabası garaj yolunda duruyor ve içeride ışıklar yanıyor, yani evde olmalı. Yalnız olup olmadığını bilmiyorum. Eğer kardeşlerinden biri onunla birlikteyse ve onun yerine kapıyı açmaya karar verirse ziyaretimi açıklamak zor olacak.

Logan. Hazırda inandırıcı bir yalanım varmış gibi değil. Ya da herhangi bir yalan.

Eğer orada soyunup yatağına atlamaya hazır bir kadın varsa bu çok üzücü olur. Ya da daha kötüsü, kanepede kaslı göğsüne sarılıp dandik bir TV programı izlemeye hazır.

Umarım Çarşamba günü onu ziyaret etmeyi seçmek beni kalp ağrısı ve aşağılanmadan kurtarır. Hafta içi akşam sekizde misafiri olması pek olası değil, değil mi?

Derin bir nefes ciğerlerimden süzülüyor, zihnimi sakinleştiriyor ve cesaretimi sağlam tutuyor. İstedğim, ihtiyacım olan ve düşünmeden durmadığım şey bu.

Tekrar.

Tutku, şehvet, arzu.

Tekrar hissetmek istiyorum. Vücudumdaki büyük, güçlü elleri, tenimdeki yumuşak dudakları, beni her şekilde boşaltmak için elinden gelenin ötesine geçerken kulağıma nefessiz fısıltıları. Bu düşünceyle içimi bir sıcaklık kaplıyor, beklentim şimdiden tavan yapmış durumda.

Duygular yok, kurşun geçirmez bir kapta kilitli ve kimsenin -yarın benim dışımda- onları asla bulamayacağı okyanusun derinliklerine gömülü.

Bu gece fiziksel bir şey olacak.

Sadece seks.

Başka bir şey değil.

Buraya bunun için geldim: bedenimin onun kollarında gevşediğini hissetmek ve sonra ani bir zevk dalgası beni bir yük treni gibi vurduğunda, zihnimi güvenlik duvarından sıyrıp beni kötü hiçbir şeyin bana dokunamayacağı bir duruma fırlattığında gerilmek.

İkinci derin nefes kafamı boşaltmak ve ileride olacıklara odaklanmak için. Tüm varlığımla arzuladığım adama. Neredeyse iki haftadır durmadan hayalini kurduğum adam. Kalbimi küt küt attıran adam.

Titreyen bir elle kapıyı üç kez tıklatıyorum, başımı hafifçe sallayarak saçlarımı havalandırıyorum ve omuzlarımla flört etmelerine izin veriyorum. Hırkamın kemerini çözüyorum ve özellikle Logan için aldığım kırmızı, dantelli iç çamaşırını ortaya çıkarıyorum. Öğleden sonrayı Victoria's Secret'ta geçirdim, küçük göğüslerimi görsel olarak geliştiren ve tonlanmış kıcımı vurgulayan bir şey arıyordum.

O kıcı formda tutmak için haftada beş kez spor salonunda kendimi öldürüyorum. Logan'ı benimle tekrar yatmaya ikna etmek için en iyi özelliğimi kullanmam adil olur.

Tanrım, sanırım bu işi ters anladım. Erkekler genellikle kadınları kendileriyle yatmaları için kandırmazlar mı?

Kol hareket edip, kilit klik sesi çıkardığında ve kapı içeriye doğru açıldığında kalbim küt küt atıyor. Yerden bir santim yukarıda duvara tutturulmuş LED ışıkların yumuşak parıltısı Logan'ı aydınlatıyor, çıplak göğsüne ve yakışıklı yüzüne gölgeler düşürüyor.

Bu gece imzası olan beyzbol şapkasını takmıyor. Koyu renk, gelişigüzel şekillendirilmiş saçlarının yanları kısa, tepesi uzun ve birkaç tutam alnını öpüyor. Sanki spor yapmaya hazırmış gibi boynunda bir havlu asılı.

Tek kelime etmiyor, bana bakıyor, lüks ve pahalı iç çamaşırlarıyla ziyafet çekiyor. Çenesinde bir kas kıpırdıyor ve vücudumun keşfettiği her santiminde gözleri kararıyor.

Arzu zihnini kontrol altına aldığı anda gözlerimin önünde ince bir değişim oluyor. Kapıyı tutuşu sıkılaşıyor, dişleri gıcırıyor. Delici bir bakışla beni yere seriyor, aramızdan bir sıcaklık dalgası geçiyor.

Kolonyasının kokusu beni evimde hissettiriyor: güvenli ve sakin, ama bu düşünceleri bir kenara itiyorum. *Fiziksel*. Bunun fiziksel olması gerekiyordu.

Duygu yok, his yok, özlem yok.

Sadece çılgın, vahşi seks.

Fikrimi değiştirmeden ve kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp kaçmadan önce bir adım öne çıkıyorum. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, dengemi korumak için göğsüne yaslanıyorum.

Tepki vermiyor.

Hareket etmiyor, öpücüğüme karşılık vermiyor, kaskatı kesilmiş.

Utancı duygusu yanaklarımı yakıyor ve kalbimin ritmini darmadağın ediyor. Öpücüğü kesiyorum, topuklarımın üzerine çöküyorum ve uzaklaşıyorum ama Logan bir adım atmama bile izin vermiyor. Bir eliyle çenemi kavırıyor, diğer eliyle etrafımı sarıyor ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakalayarak bizi evinin içine sürüklüyor.

Dilinin dudağımı okşaması, daha fazlası için yalvarması en tatlı işkence. Ağzımı açıyorum, öpücüğünü derinleştirmesine izin veriyorum, vücudumun her hücresinde alevlenen yangına benzin ekliyorum. Kapı büyük bir gürültüyle kapandığında patlamaya hazır bir yanardağın ağzındayım.

Logan beni kapıya doğru itiyor ve sanki beni ilk kez öpüyormuş gibi dudaklarımı yalayıp yutuyor. Sanki yıllardır beni tatmak için bekliyormuş gibi. İri vücudu bana o kadar sert bastırıyor ki ereksiyonunun karnıma doğru çıktığını hissediyorum.

Elini çenemden vücudumun yan tarafına doğru kaydırıyor ve kalçamı kavrayarak sağ dizimi kalça kemiğine dayanacak şekilde yukarı kaldırıyor. O bacağımın iç kısmına dokunup en hassas noktaya yaklaşırken ben orada tutuyorum.

"Daha fazlası için geleceğini biliyordum," diyor, alnını benimkine yaslayıp bacaklarımın arasındaki nemli kumaşa dokunurken sesi ağırlaşıyor. "Benim için çok hazırsın..."

"Her zaman," diyorum, nefesim kesilmiş ve utanç verici bir şekilde tahrik olmuş bir halde.

Külotumu kenara çekip sanki o anın tadını çıkarıyormuş gibi iki parmağını yavaşça içime soktuğunda omurgamdan aşağı hoş bir ürperti akıyor.

"Oh... kahretsin, ben-" Kelimeler dilimde ölüyor. Parmaklarını on saniyedir içimde tutuyor ama orgazm olmak üzere. Ve tam vurmak üzereyken parmaklarını dışarı çekiyor. "Logan, *lütfe*..."

"Şşş presnes, sorun yok. Geliyor. Söz veriyorum."

Kollarını belime doluyor, beni kollarının arasına alıyor ve koridoru geçip merdivenlere yöneliyor. Endorfin sarhoşluğuyla boynunun kıvrımındaki cennet kokulu teni öpüp ısıyorum. Aptalca, çocukça bir düşünce ama ona bir morluk vermek istiyorum. Onu işaretlemek istiyorum, böylece bir süre başka hiçbir kadın onunla yatamayacak. Bu fikre devam etmiyorum, beni boşaltmadan önce buradan atmasından çok korkuyorum.

Ve gelmem gerekiyor.

İki haftadır onun dokunuşu için yanıp tutuşuyordum, belki de bu yüzden beni ışık hızında uçurumun kenarına getirdi. Komodinimdeki uzun, silikon alet bu işi Logan'ın yarısı kadar bile yapamıyor.

O beni merdivenlerden yukarı taşırken dünya yok oluyor. Parmaklarımı saçlarında düğümlüyorum, sahanlığın yarısına geldiğimizde hafifçe çekiştiriyorum ve o duruyor, beni tekrar öpmek için duvara doğru itiyor. Damarlarımda artık kan yok, yerini adrenalinle karışık şehvet alıyor.

Tekrar yürümeye başladığında resimler kancalardan düşüyor, dudakları dudaklarımdan ayrılmıyor. Nereye gittiğini gördüğünden şüpheliyim ama umurumda değil. Kolları bana sarıldığı sürece hiçbir şey umurumda değil. Beni yatağa attığında soğuk saten tüylerimi diken diken ediyor.

"Parmaklar mı, dudaklar mı, yoksa penis mi?" diye soruyor, sütyenimin askılarını kollarımdan aşağı kaydırarak. Kopçasını açıyor ve kırmızı dantel parçasını yere fırlatıyor. Logan meme uçlarımdan birini emmek için başını eğmeden bir saniye önce külotum odanın diğer ucuna uçuyor.

"Üçünü de lütfen," diye nefes alıyorum, o anın içinde boğuluyorum.

İki parmağını tekrar içeri itiyor, dokunuşu sinir sistemime elektrik şoku gibi geliyor. İki haftadır bu anı hayal ettiğim için o kadar heyecanlıyım ki Logan yarım dakika içinde beni tekrar geriyor. Gözlerimi kapatıyorum, içimden spazmlar geçiyor, yaklaşan orgazm görülmeye değer bir şey.

"Nah-ah," diye fısıldıyor. "Bana bak bebeğim. Kendini kafanın içine hapsetme. Seni becerirken beni izlemelisin. Beni aldığımda ne kadar mükemmel olduğunu görmelisin. Her saniyeyi ezberlemelisin ki bundan sonra beni düşünerek boşalabilesin çünkü bu son kez yapıyoruz."

Başka zaman olsa canımı yakardı ama sözlerinin beni etkilemesine izin vermeyi reddediyorum. Önceki anlaşmamıza göre bu gece olmamalıydı. Bir istisna yaptığı ve bana evinden defolup gitmemi söylemediği için minnettarım.

İçimde kabaran zevk dalgalarıyla bakışlarını tutmak kolay değil. Gözlerimi kapatmak, başımı arkaya atmak ve heyecana teslim olmak istiyorum ama yapmıyorum. Kapüşonlu gözleri yüzüme yapışmış, beni daha yükseğe çıkarırken göz bebekleri şişiyor.

"Şimdi," diyor parmaklarını en hassas noktayı sıyırmak için kısırmak. "Benim için gel prenses."

Ve sanki bu bir emirmiş gibi, vücudum titriyor ve orgazm vuruyor. Kanın sesi kulaklarımda çınlıyor, karanlık noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor ama başka tarafa bakmıyorum. Gözlerini rehin alıyorum, dikiş yerlerinden ayrılıyor. Vücudumu bir ateş dalgası kaplıyor, gözlerimi diken diken edecek kadar yoğun ve her şeyi tüketiyor.

"Boşaldığında çok ateşli oluyorsun," diyor parmaklarını amımı okşamak için gevşeterek. "Bir tane daha istiyorum."

Kalçalarımın arasına dalıyor, yalıyor, emiyor ve iki dakika içinde istediğini alıyor. Eşofmanını çıkarıp sikine bakarken beni izlediğinde titremem daha bitmemişti. Onu içime nasıl sığdırdığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Yatağa geri tırmanıyor, sırtını başlığa dayıyor ve bileğimi kelepçeleyerek kalkmama yardım ediyor. "Sür beni. Nelere sahip olduğunu göster bana."

"Bacaklarım jöle gibi olmadan önce sormalıydın." Dudaklarını öpüyorum, sonra kolundan çekiştirerek onu oturmaktan vazgeçip sırtüstü yatana, başını yastıklara yaslayana kadar aşağıya doğru itiyorum.

Logan'ın benim merhametime, dokunuşuma ve hızıma bağımlı olmasının kontrolünü ve hâkimiyetini severek kendimi onun üstüne bırakıyorum. Ellerimi göğsüne koyup dudaklarını öptüğümde belimi kavırıyor ve en zor işi kalçalarımın yapmasına izin veriyor.

Twerk yapmak gibi, sadece daha hızlı, çıplak, dizlerimin üzerinde ve onun siki içime girip çıkarken.

"Siktir." Parmaklarını etime morartacak kadar sert batırıyor. Sanırım bunu fark etti çünkü bir saniye sonra biraz gevşedi. "Bebeğim, yavaşlamalısın, yoksa bu istediğimden çok daha erken bitecek."

Dudağını ısıriyorum, bacaklarımın ne kadar güçsüz hissettiğine rağmen dayanılmaz hızımı koruyorum. "*Bana neye sahip olduğunu göster* dedin, o yüzden kapa çeneni ve al."

Dinlemeliydim...

Eğer dinleseydim, yatakta birkaç yoğun dakikadan çok daha uzun süre kalırdık, ama dişleri saf, sınırsız bir zevk gösterisiyle alt dudağına battığında pişmanlık duymaya kendimi alamıyorum. Kalçalarımı tutuyor, beni sabitliyor, alçak, taş gibi bir hırıltıyla içime boşalırken gözleri benimkilerde.

Bir dakika. Kalçamı okşayıp beni üzerinden kalkmaya zorlamadan önce nefes almamız için bize verdiği süre bu kadar.

"Son kez Cass," diyor yatağın kenarına oturmak için hareket ederek. "Bir daha buraya gelme."

Başımı sallıyorum, yastığa gömülüyorum, gözlerim kapalı, bedenim zayıf ve sıcak. Kalktığını hissediyorum ve banyo kapısının kapandığını duyuyorum. Ben orada yatarken duş akmaya başlıyor, parmaklarımı şişmiş dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Logan'ı sıcak suyun altında çırılçıplak düşünmek beni yeniden heyecanlandırıyor.

Son sefer kafamda yankılanıyor, damarlarımda bir hayal kırıklığı acısı dolaşıyor. Bir parçam, birlikte ne kadar iyi olursak olalım neden gündelik sekse devam etmek istemediğini anlıyor. O kardeşlerini önemsiyor. Arada sırada beni becermek uğruna onların ilişkilerini asla tehlikeye atmaz. Newport'ta hiçbir sonuç olmadan düzüşebileceği yüzlerce kadın var.

Bunu sürdürmek için bir nedeni yok.

Benim gibi değil.

Duygularımı bastırıyordum ama bu rüzgarla savaşmak gibi bir şey.

Bir daha buraya gelme.

Buna mecbur kalmak akıl sağlığım için daha güvenli olacak. Kalbim için daha güvenli çünkü elleri tenime her dokunduğunda ateş yeniden alevleniyor. Burada biraz daha kalmak istiyorum; Logan banyodan çıktığında onu izlemek; yüzünün hatlarını, yüksek elmacık kemiklerini ve vücudumu ustalıkla işleyen dolgun ahududu dudaklarını incelemek ve ezberlemek istiyorum.

Suyu kapattığında kalbim küt küt atıyor ve duş kapısı karakteristik bir sesle kayıyor. Çarşafı göğsüme yakın tutarak doğruluyorum. Eğer bu son seferiyse belki bir tur daha yapmak ister? Zayıf ve bitkinim, ama ona daha uzun süre tutunmak anlamına gelecekse biraz güç toplayacağım, ama önce temizlenmem gerekiyor.

Banyo kapısı açılıyor ve Logan yan gözle yatağa bakıyor. Adımları titriyor, yüz hatları geriliyor. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?" diye çıkışıyor. "Kapının nerede olduğunu biliyorsun Cass. Burada işimiz bitti. Sen git."

Yüzümdeki kan çekiliyor. Mutluluk dolu gülümsemem iz bırakmadan kayboldu. Sarılmayı beklemiyordum ama beni becerdikten on dakika sonra ve kalçalarım damlayan döllerini silemeden ucuz bir fahişe gibi dışarı atılmak beni derinden yaraladı.

"Kıpırda," diye tekrar kırbaçlıyor ve bana bir kez daha bakmadan hırkamı yatağa fırlatıyor.

Ben hızla giyinirken dikkatini telefonundan ayırmıyor, kalçalarımın içi ıslak ve yapış yapış, pahalı, kırmızı külotu berbat ediyor. Üç yıl önce aşağılanmanın sınırına ulaştığımı sanmıştım.

Yanılmışım. Bu daha kötüyümüş.

Logan'a doğrudan bakmamaya dikkat ederek ellerimi hırkamın kollarına sokup kemeri belime bağlarken gözlerim yaşıyor. İki hafta önce dairemden çıkmadan önce beni öpmüştü. Bugün de aynısını bekliyordum. Bir öpücük ve sonra *görüürüz*, ama kapısına geldiğimde görünmez bir çizgiyi aşmış olmalıyım.

Gerçek Logan tarzında, teklif ettiğim şeyi aldı ve tatmin olduktan sonra gerçek renklerinin parlamasına izin verdi.

Sanki peşimde saldırgan bir köpek sürüsü varmış gibi odadan geri çekiliyorum. Merdivenlerden aşağı uçarken neredeyse topuklu ayakkabı giymiş ayaklarıma takılıp düşüyordum.

her seferinde iki.

Bir insan nasıl olur da bir an bu kadar mutlu ve tatmin olmuş hissederken, bir sonraki an gözyaşlarına boğulmanın eşiğinde dengede durabilir?

Neden bu kadar duygusal olduğumu bile bilmiyorum. Tanrı aşkına, bu *Logan*. Ne bekliyordum ki? Sıcak bir bez getirmesini mi? Kapı koluna uzanırken gözlerim yaşlarla doluyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

Ağır ayak sesleri arkamda yankılanıyor. Logan acele etmiyor, merdivenlerden rahatça iniyor. Sanki beni silah zoruyla tutuyormuş gibi yakıcı bakışlarını sırtımda hissediyorum. "Buralarda araban var mı?" diye soruyor, iki dakika önceki kızgınlığından eser yok.

Cevap vermiyorum. Sesim yaklaşan gözyaşlarıma ihanet ederdi ve ona bu tatmini yaşatmamın imkanı yoktu.

Kapıyı açıyorum, çenem her adımda daha da titriyor. Sıcak, tuzlu damlalar serbest kalıyor ve kapı arkamdan tamamen kapanmadan önce yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Kendimi çok... *kullanılmış* hissediyorum.

Değersiz, pis ve en başta buraya geldiğim için aptalım.

Arabamı iki sokak öteye park *ettim* çünkü düşünceli biriyim ve biri onu ziyaret etmeye karar verirse diye sarı Fiat'ımı Logan'ın evinin önünde bırakmak istemedim. Vizörü indiriyorum, aynada halimi kontrol ediyorum ve yanaklarımdaki ıslak rimel izlerini silip üç derin, sakinleştirici nefes alıyorum.

Bu *hiçbir şey değil*.

Bana sülük gibi davranılmasına alışkınım. Logan Hayes'ten daha kötülerini atlattım. Hayatım beni umursamayan ve doğduğum günden beri baş belası olduğum insanlarla doluydu. Alkolik ailem sadece devlet yardımlarından aldıkları birkaç yüz doları önemsiyordu. Beni yanlarına alan koruyucu aileler için de her şey parayla ilgiliydi.

İhmal, açlık ve yalnızlıktan kurtuldum. Acı ve korku.

Aşağılanma.

Kalp ağrısı.

Beni kıran Logan olmayacak.

Kontak anahtarını çevirip vitese takıyorum ama parmak eklemlerimden biri cama vurunca arabayı hareket ettiremiyorum. Logan eşofman altı ve beyaz bir tişörtle arabanın yanında duruyor, A sınıfı bir dangalak kadar ateşli.

"Ne?!" Camı açmak için düğmeye basıyorum, gözlerim yolda, ayağım frende.

Göz hizamıza gelene kadar eğiliyor ve dirseklerini kapıya dayıyor. "Neden üzgünsün?"

Alay ediyorum. İçimi parçalayan aşağılanma duygusu öfkeye dönüşüyor. "Üzgün değilim." Tırnaklarım direksiyonu sıktıkça daha da beyazlıyor ama dudaklarımı alaycı bir gülümsemeyle kıvırıyorum. "Bana bir fahişe gibi davranıldığında her zaman çok mutlu oluyorum."

"Fahişe mi?" Bir kaşını kaldırıyor, gülümsemesini kontrol altında tutmaya çalışırken dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. "Ne bekliyordun ki? Sevişmeye geldin, değil mi? Teslim etmedim mi? Yoksa gece kalabileceğini mi düşündün?"

"Tabii ki hayır!" La-la diyarında yaşıyor, Logan'ın benim olmasını hayal ediyor olabilirim ama aptal değilim. Bu sadece seks ve ben de kabul ettim ama... "Sadece döllerini kalçalarımından silmeden önce beni dışarı atmanı beklemiyordum, göt herif. Bacaklarının üzerinden geçmeden önce kımıldı."

Sanki kafasının üzerinde bir ampul yanmış gibi yüzünde tanıma titreşimleri belirdi. "Kahretsin." Dikkatsizce ensesini kaşındı. "Düşünmedim, tamam mı? Sarılmak istediğini sanmıştım ama öyle bir şey olmadı. Bir drama kraliçesi gibi fırlayıp gitmek yerine bana duş almak istediğini söylemeliydin. Ben akıl okuyamam Cass."

"Bu basit bir nezaket," diye çıkışıyorum, göğsüm o kadar daralıyor ki sanki kemiklerim ciğerlerimin etrafına sıkışmış gibi hissediyorum. *Onunla* ıslanırken bir çift külot giymenin ne kadar rahatsız edici ve aşağılayıcı bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yok. "Bir dahaki sefere kendine dokunduğunda, pantolonunun içine gir ve yürüyüşe çık. Bakalım hoşuna gidecek mi?" Camı kapatmak için düğmeye basıp frene basıyorum, onu kenara çekilmeye zorluyorum yoksa arabamın arka tekerleği ayakkabılarını çizecek.

ON İKİ

Logan

Tamamen siyah Audi R8 dört arabalık garajın dışında, üçüzlerin Mustang'lerinin, Shawn'ın Ranger'ının ve Theo'nun Camaro'sunun yanında park halinde duruyor. Benim Charger'ım için yer yok.

Birbirlerine daha yakın park etselerdi, arabamı parlak Audi'nin yanına sığdırabilirdim, ama hayır. Colt'un Mustang'ini sanki doksan yaşında ve tek gözü körmüş gibi park etmesiyle oraya sığmam mümkün değil. Garaj yolunu tamamen kapatıyorum, elektrikli kapıdan birkaç metre ötedeki dar yere yanlamasına park ediyorum.

Bu gece kimse eve gitmiyor.

Ilık akşam havası mangal dumanı ve okyanus esintisi ile kokuyor, yumuşak rüzgar yakındaki yaşlı bir meşe ağacının yapraklarını hışırdatıyor. Arabayı kilitliyorum, anahtarları kot pantolonumun arka cebine sokuyorum. Elimde annemin en sevdiği şaraptan bir şişeyle, ailemin evi olan şaheser niteliğindeki malikânenin kapısını çalıyorum. Tavandan tabana pencereler, yirmi bir yılımı geçirdiğim *dokuz* yatak odalı, üç katlı evi çevreliyor.

Çocukken odam en üst kattaydı ve tam boy tenis kortu, spa ve havuzla donatılmış bahçeye bakıyordu. Oraya tırmanıp çıkardım, kendimi aşağıdaki balkona indirmek için etrafı saran balkonun korkuluğunu kullanırdım, sonra güverteye atlardım ve sabahın erken saatlerine kadar parti yapmaya giderdim. Annem ve babam kaçamaklarımı üniversite ikinci sınıftayken öğrendiler. Bir kızı gizlice odama soktum ve daha sonra onu geldiği yoldan tekrar dışarı çıkarmaya çalıştım: balkondan.

Ne yazık ki sarhoştı ve sabahın üçünde güverteye düşerek ayak bileğini kırdı.

Annemden azar işittim ve babamdan kızları ön kapıdan içeri sokup aynı şekilde dışarı çıkarmam için izin aldım. Geldiği kadar rahattır. Sanırım yedi erkek çocuk yetiştiriyorsanız bu sahip olunması gereken bir özellik.

Aile geleneğine uygun olarak, üçüzler Nico'nun yanına taşındıktan sonra annemin her ay düzenlemekte ısrar ettiği buluşmaya modaya uygun bir şekilde geç geldim.

"Birlikte daha çok vakit geçirmeliyiz."

Aldırmasam da endişeliyim. Annem her geçen hafta daha da güvensizleşiyor. İhtiyaç duyulduğunu hissetmek için savaşıyor ve oğullarının ilgisini o kadar çok istiyor ki babama başka bir bebek yapması için şantaj yapmasından korkuyorum. Annemle babamın bu yaşta gebe kalmaya çalıştıklarını düşünüp ürperiyorum. Elli yedi yaşındaki annemin hamileliğe ve doğuma dayanması büyük bir başarı olurdu.

Theo çift kanatlı büyük kapının sol kanadını açıyor ve dağılmış kafamı annemle babamın seks yaptığını hayal etmekten uzaklaştırıyor.

"Geç kaldığına sevindim," diyor yüzünü yüzüme doğru sallayarak. "Nico bugün zamanında geleceğinden emindi."

Zamanında geleceğim üzerine bahse girdiğine göre bu adamın çok parası var. "Beni hiç tanıyor mu?" Theo'nun ve geniş sırtışının yanından geçip ceketimi fuayeye bırakıyorum.

Büyük merdivenin korkuluğuna asıyorum ve John Lennon'ın "Imagine" şarkısının akustik piyano versiyonu kulaklarıma ulaştığında gülümsüyorum. Ev taze pişmiş elmalı turta gibi kokuyor, bu da büyükannemin burada olduğu anlamına geliyor.

Annemin 1904 model Steinway kuyruklu piyanonun önünde oturduğu üç oturma odasından birine geçiyorum, elleri tuşların üzerinde, başı müzikle sallanıyor.

Beklendiği gibi, Nico beyaz chesterfield kanepenin kolçağında, gözleri annemize yapışık. Yüz dolarına bahse girerim ki annemden çalmasını isteyen oydu. Ve bu bana hiç para kaybettirmeyecek türden bir bahis. Nico nadiren rahatlar, ama ne zaman annemi dinlese, genellikle onu fırtınalı bir bulut gibi saran öfke yok olur.

Annem şarkı bittiğinde son notanın havada asılı kalmasına izin verir. Ben küçük bir çocukken her akşamını piyanonun başında geçirdiğini hatırlıyorum, ancak hayatımın ilerleyen dönemlerine kadar onun yeteneğini ve enstrümana olan sevgisini takdir edememişim.

Taburenin üzerinde dönerken yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Logan!" diye bağıyor, hafif, dökümlü bir elbiseyle bana doğru koşuyor.

Elli yedi yaşında pek çok kadın böyle bir elbisenin altından kalkamaz - alt kısmı geniş, beli dar - ama annem doğuştan güzeldir; otuz küsur yıl önce Kaliforniya Güzeli olmuştu. Yaban arısı gibi zayıf bir vücudu var.

bel ve bir melek yüzü. Eğer annemin özelliklerinin çoğunu büyükannemden alan bir kız kardeşim olsaydı, Atlantik'in bu yakasındaki en çekici kız olurdu.

Yedi erkek kardeşi de değersiz kalleşleri uzak tutmak için sağa, sola ve ortaya tekme basardı.

"Herkes dışarıda zaten," diyor şarabı alıp yanağıma yumuşak bir öpücük kondurarak. Muhtemelen kiraz kırmızısı bir ruj izini silmek için o noktayı ovuyor. "Sanırım babanın barbekü için yardıma ihtiyacı olabilir."

Son birkaç haftadır havalar düzelmmişti. Mayıs ayı en sıcak yazlara yakışır bir sıcak hava dalgası getirdi, böylece yemek odasındaki uzun masada vakit geçirmek yerine dışarıda barbekü keyfi yapabiliyoruz.

"Maroonları da davet ettik," diye ekliyor, erimiş çelik grisi gözlerinde dans eden parıltılarla. Kardeşlerimden hiçbirine bu alışılmadık rengin miras kalmamış olması şaşırtıcı. Cody'nin karamelinden Nico'nun neredeyse ruhu kadar siyah olanına kadar hepimiz kahverenginin tonlarıyız. "Birkaç hafta önce buraya geri taşındılar."

"Kim?" Kaşlarımı birleştirerek soruyorum.

"Maroonlar!" diye tekrarlıyor, sanki ilk seferinde onu duymadığımı sanıyormuş gibi.

"Anne, Maroon'ların *kim* olduğunu soruyorum."

Theo köşede durmuş başını sallıyor, kaşlarını çatarak onaylamadığını belli ediyor ve yanağındaki yara izini daha da belirginleştiriyor. "Bu çok alçakça, Logan."

"*Dehşet* verici," diye ekliyor Nico, Theo'dan daha samimi görünmesine rağmen aynı derecede öfkeli. "Yazıklar olsun sana. Nişanlının soyadını nasıl unutursun?"

Theo'nun dudaklarında boktan bir sırıtma belirliyor ve ardından kısa bir kahkaha geliyor. "Ona verdiği lanet yüzük hâlâ onda!"

"Diline hakim ol, Theo," diyor annem, ona o kendine özgü *esir almam* bakışını atarak.

Ellerini havaya kaldırır. "Gerçekten mi anne? *Gerçekten* mi? Yakında 30 olacağım.

Ve Nico küfür *ettiğinde* onu azarlamadın. Bu hiç adil değil."

"Nico, dil, bebeğim. Lütfen," diyor ama sesi yumuşak, gözleri şakacı. O piç kuru cinayet paçayı kurtarabilirdi.

"Konumuza dönelim. Ne oluyor-" Kendimi düzeltmek için tam zamanında annemin yüzündeki çatık kaşları yakalayarak mayından kaçıyorum. "*Lanet* olası yüzük mü?"

"Bakır tel ve yapıştırıcıdan yaptığın nişan yüzüğü," diye açıklıyor Nico. "Bugün ilk kez görüyorum kardeşim ve dürüst olmak gerekirse? İyi iş çıkarmışsın."

Kahretsin. Üstüne süper yapıştırıcıyla küçük beyaz bir çakıl taşı yapıştırılmış tel bir yüzük. Komşu kızın nişan yüzüğünü yaparken parmaklarımı birbirine yapıştırdım ve annem eve gelip bana yardım edene kadar bir saat boyunca ağladım.

Annalisa Maroon.

Garip bir saçakla yarı örtülmüş iri gözleri olan muhteşem sarışın. Annalisa, küçük kabadayı. Şirin at kuyruklu, güzel bir kabadayı. Anaokulundayken bir ay kadar hayatımın aşkıydı. Tanrı aşkına, dört yaşındayken evlenmek istediğim kızı nasıl unuttum?!

Şaşırtıcı.

Ortaokul başlamadan önce Avustralya'da yaşamak için dünyanın öbür ucuna taşınmamış ve görünüşe göre şimdiye kadar Newport'a hiç geri dönmemiş gibi değil.

"Hâlâ çocukluğundaki kadar güzel." Annem ışıldıyor, gözlerindeki sevgi dolu parıltı geri gelmiş.

Bu kadına ayak uyduramıyorum. Bir yandan Thalia'yı kıskanıyor ve oğlunu çaldığı için kızıyor. Diğer yandan, yuva kurmak için bir oğul daha istiyor. Ya ikiye ikiyi toplayamıyor ya da Thalia'ya babamla itiraf etmek istediklerinden daha fazla düşman.

Thalia'nın Yunanistan'da yaşadığı dönemde kocasını öldürmekle suçlanması meselesi var ama annemle babamın bundan haberdar olduğunu sanmıyorum. Bilseler bile, suçlamalar düştü ve Thalia'nın masum olduğuna karar verildi, bu yüzden annemin bu kadar sinirlenmesi için bir neden yok.

Adamı o öldürmedi zaten. En azından Bay ve Bayan Theo Hayes'in resmi, birleşik cephesi bu.

"Git *merhaba* de." Annem beni nazikçe veranda kapısına doğru itti. "O dışarıda."

Theo, "Evet Logan, git *merhaba* de," diye vurguluyor. Buraya geldiğinden beri ikiniz hakkında konuşmayı bırakmadı."

Merhaba demek istemiyorum ama başka ne seçeneğim var ki? Kardeşlerimin peşinden dışarı çıkıyorum. Annalisa, Thalia ile birlikte havuzun kenarında oturmuş, baldızımın söylediği bir şeye gülüyordu. Hâlâ güzel, tamam. Platin sarısı saçlarından bir hale sırtının ortasına kadar düşüyor, bacakları uzun ve pürüzsüz ve olabildiğince zayıf.

Çok zayıf.

Köprücük ve omuz kemikleri çıkıntılı ve elbisesinin dekoltesi düz bir göğsü gizliyor. Cassidy de sıksa ama kemiklerinin üzerinde avuçlayabileceğim kadar yağ ve elimi dolduracak kadar göğüs var.

Bir sarışını diğeriyle kıyaslamaya devam edersem uzun bir gün olacak. Neden Cass'i düşünüyorum ki? Gözyaşlarına boğularak evimi terk etmesinin üzerinden bir buçuk hafta geçti. İlk başta, bu dramatik çıkışa sinirlenmiştim. Üst kattaki yatak odama çıktım, yatmaya hazırdım ama suçluluk duygusu beynimi bir tahta kurdu gibi kemiriyordu.

Belki de ona gitmesini söylerken çok sert davrandım, ama kendimi savunmam gerekirse, duştan çıktığımda hala yatağımda olmasını beklemiyordum. Kadınların hiçbiri o kadar uzun kalmaz. Bu Newport Beach'teki herkesin bildiği, anladığı ve uyduğu yazılı olmayan bir kuraldır, bu yüzden Cass'in bu kuralı çiğnemesi beni şaşırttı.

Notu almamış mı?

Bariz bir şekilde fazla kalmasına aldırmadan, geceyi geçirmek yerine gardıroptan bir tişört çıkardım ve Cass'i arabasına kadar takip ettim. Ben parlak zırlı bir şövalye değilim. Hiçbir tanıma göre değilim ama ergen de değilim. Bir kız sıkıntılıyken, en azından nedenini öğrenmeye çalışmadan gitmesine izin vermek, kibirli, umursamaz çocuklardan bekleyebileceğiniz bir oyundur.

Şimdi, neden aceleyle gittiğini bildiğim için, keşke bir kereliğine de olsa hala bencil bir ergen olsaydım diyorum. Böylece duygularını incittiğim için üzgün olduğunu düşünmeye devam ederdim.

Meğer çok hızlı sonuçlara varmışım. O yanlış bir şey yapmadı. Bir bez uzatmadan önce onu yoluna göndermekle hata *etmişim*. Daha önce hiç benzer bir durum yaşamamıştım. Cass'ten önce hiç bir kızın içine boşalmamıştım. Onun tatlı amından ve kalçalarından aşağıya damlayan döllерimin ortalığı dağıtacağı düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemişti.

Cassidy çıplak ve nefessizken hiçbir şey aklıma gelmiyor. Zihnim tamamen boşalıyor, sadece ona odaklanıyorum. Bağımlılık yapıyor. Gelişi, dudaklarını ayırışı ve beni içine alarak inleyişi...

Onu tekrar becermek için camın üzerine diz çökebilirim. İşte bu yüzden yapamam.

O anın sıcaklığıyla, kardeşlerimin halk düşmanının en iyi arkadaşıyla olan ilişkimi öğrenmeleri durumunda onları kaybedeceğimi unutmak kolay. Belki beni hayatlarından tamamen çıkarmazlardı ama şimdi olduğu gibi birlikte vakit geçiremezdik. Beni sohbetten atarlardı,

aramayı ve gelmeyi bıraktı. Birbirimizi sadece doğum günleri ve düğünler gibi özel günlerde görebiliyorduk.

Yedimizin bu kadar yakın olmasının bir nedeni var: kurallar. Ergenlik yıllarımıza girdiğimizde bunları yaratmaya başladık ve kulaklarımızdan fişkırان testosterone birbirimizi takdir etmemizin önüne geçti.

Kardeşler önce gelir.

Kızları kapmak yok.

Asla kardeşinin kızına dokunma.

Dahası da var, istisnalar da var ama Cassidy ile yaşadığım şey hiçbir istisnaya uymuyor. Kardeşimi becerdi. Nico'ya zarar veren kızın en iyi arkadaşı. Bu onu tüm Hayes'e yasaklamak için yeterli, ama günah listesi burada bitmiyor. Cass yıllar boyunca arkamızdan konuşup kızları uyarmış. Theo onunla ilk tanıştığında Thalia'yı bile uyarmıştı. Uzun zamandır yolumuza çıkıyordu.

Annalisa ayağa kalkıp sarı saçlarını bir omzunun üzerinden savurarak, "Bakın kim gelmiş," dedi. Biri bu kızı beslemeli. Bacakları iki ince çubuğu andırıyor. "Gelmeyeceksin diye endişelenmeye başlamıştım." Sanki uzun zamandır arkadaşmışız gibi yanağımı öpmek için alanımı dolduruyor.

Onu yirmi beş yıldır görmemiştim. O bir yabancı ve bu jest hiç hoşuma gitmedi.

"Selam Ann. Seni görmek güzel," diyorum, kısa ve kesik bir cümlenin bir resim çizmeye yeteceğini umarak - Erdoğan, dışarı. İlgilenmiyorum. Sağa sapıyorum, Thalia'nın şezlonguna doğru eğilip yanağından öpüyorum, yoksa bunu daha sonra duyacağım. Tanıdığım en enerjik kadın. "Hey, tatlım, lütfen bana Yunan salatası ve sos yaptığını söyle."

Thalia ailenin bir parçası olduğundan beri cacık olmadan barbekü aynı şey değil.

"Ve şişler," diye itiraf ediyor, uzun bir bardak buzlu çaya uzanırken.

Meraklı gözleri benden, birkaç metre arkamda duruyor olması gereken Annalisa'ya atlıyor. Keşke Thalia annemle ne kadar çok ortak noktası olduğunu bilseydi. Sanki tek başıma bir kadın bulmaktan acizmişim gibi ikisi de arada bir aşk tanrısı rolü oynamaya çalışıyor. İlişkilerimin geçmişi bu ifadeyi doğruluyor sanırım.

İkisinin de Nico'nun üzerine gitmemesi komik.

"Ne yaptın?" diye soruyor normal bir tonda, sonra da "Çok tatlı!" diyor.

Bu ifadeye başımı sertçe sallayarak cevap veriyorum, şüphesiz kıcıma nişan aldığı kalp şeklinde kafaları olan ok ve yayları bırakması için yalvarıyorum ve sonra soruyu ele alıyorum. "Ortaya çıktım."

"Geçen sefer de yapmıştın. Artık eskidi."

Kıvırcık saçlarını karıştırıp sarışın sopa kadına doğru dönüyorum. Onu sikmeyi düşünmek bile canımı yakıyor. Ona arkadan çarparak kalçalarımı morartabilirim.

Büyükannem bir tabak elmalı turta dilimleriyle evden çıkarak beni uzun zamandır kayıp olan aşkımı eğlendirmekten kurtardı. Yetmiş dokuz yaşında, tanıdığım en zarif kadın. Her zaman etkilemek için giyinirdi.

Şimdi krem rengi, diz üstü bir elbiseyle, boynunu süsleyen ve kulaklarından sarkan incilerle, kısa kesilmiş ve arkaya taranmış beyaz saçlarıyla masaya doğru yürürken alçak topuklu ayakkabıları zemin döşemesini tıkırdatıyor. Büyükbaba, gri bir chino pantolonun içine sokulmuş şık sarı gömleğiyle aynı derecede zarif bir şekilde barbekünün yanında duruyor.

Neyse ki yaşlı kuşak dışında kimse fazla çaba sarf etmedi. Her zamanki gibi yıpranmış siyah kot pantolonum, Los Angeles Dodgers formam ve başımdaki beyaz şapkamla dikkat çekmiyorum.

"Logan," diye sesleniyor büyükbabam, ses tonu bunun işle ilgili olacağını ima ediyor ve annemin kaşlarını çatıldığını görüyorum. "Sadece beş dakika tatlım," diyor ona, kolunu omuzlarıma doluyor ve beni meraklı kulaklardan uzaklaştırıyor. "Bu hafta yapılacak yönetim kurulu toplantısında duyuruyu yapmadan önce sana haberleri vermek istedim." Sırtını tenis kortunu çevreleyen çitlere yaslıyor.

Gözlerimi kısıyorum, yüzündeki ifadeden haberleri okumaya çalışıyorum ama William Hayes'in öldürücü bir poker suratı var. Nerede olduğuna ya da ne yaptığına bakmaksızın bir otorite havası etrafını sarıyor. Onun huzurunda hazır oldaki bir asker gibi dimdik duruyorum, omurgam metal bir direği andırıyor. Acımasız bir özgüven yayıyor ve kendinizi tehlikede hissetmenize neden oluyor.

Bu özellik hem Nico'ya hem de Colt'a miras kaldı. Gerçi Colt daha yumuşak başlı. Nico ise büyükbabamın genlerini almış ve onları sonsuza kadar yükseltmiş.

"Yaz sonunda emekli olmaya karar verdim," diyor büyükbaba, her kelimeyi noktalayarak. "Büyükannen..." Boğazını temizliyor, gömleğinin yakasını gevşetiyor. "Sanırım artık kalan ömrümün tadını çıkarmamın zamanı geldi."

Evet, doğru. Bu onun kararı değildi. Eminim bunu ona büyükannesi yaptırmıştır. Yıllardır emekli olması için onu sıkıştırıp duruyordu ve görünüşe göre

sonunda onu yıprattı. Seksen yaşında, en az on yıllığına emekli olmasını beklersiniz, ancak sıfırdan kurduğu şirketi kendi isteğiyle devredeceğini asla hayal edemezdim. Masasında öleceğini, son nefesini verene kadar çalışacağını düşünüyordum.

Stone & Oak'ın en yüksek teklifi verene satılacağını düşününce içimi bir korku kapladı.

"Senin adına sevindim," diyorum ve bunu içtenlikle söylediğimde kendime şaşıyorum. "Gerisini hak ediyorsun."

Başını sallıyor, görmeyen gözlerle omzumun üzerinden bakıyor. "Benim yerimi almanı istiyorum Logan."

Sanki biri onun sözleriyle tüm dünyayı susturmuş gibi bir anlık sessizlik oluyor. Doğru duyup duymadığımı merak ederek ona bakıyorum. Şirkette canımı dişime takarak çalıştığım inkar edilemez ve kibirli görünmek istemem ama iyi bir mimarım, ama sadece altı yıldır oradayım. En çılgın rüyalarım da bile böyle bir teklif almayı beklemezdim.

"Çok cömertsiniz ama bu iş için doğru kişi olduğumdan emin değilim. Yeterli bilgi ve deneyime sahip değilim."

Elini küçümseyici bir şekilde sallayarak beni susturuyor. "O kadar zor ya da karmaşık değil. Yarın emekli olmuyorum. Seni yeni görevine yerleştirmek için zamanımız var. Bunun ani olduğunu ve uyumaya ihtiyacın olduğunu biliyorum, bu yüzden bugün bu konu üzerinde durmayalım ve bunun yerine barbekünün tadını çıkaralım. Yarın daha fazla konuşabiliriz." Omzumu okşadı ve bana nadir bir gülümseme sundu. "Şirketimi yönetmek için gereken özelliklere sahip olduğuna inanmasaydım, seni seçmezdim."

Egomu yükseltmenin yolu.

Günün geri kalanında kardeşlerimle şakalaşarak, Annalisa'nın flörtlerinden kaçarak ve kendimi yemek ve birayla tıka basa doldurarak bulutların üzerindeydim. Cody akşam saat dokuza doğru herkesi dışarı çıkarmak için arabamı hareket ettiriyor ama ben gitmiyorum. Birkaç ay sonra Stone & Oak'ı devraldığım da hayatımın nasıl olacağını merak ederek eski odama kapanıyorum.

ON ÜÇ

Cassidy

Aisha stüdyomdaki koltuğa oturmuş, gergin bir şekilde ayağını yere vuruyor ve her on saniyede bir saate bakıyor. Fotoğraf çekimi için tuttuğu modelin yarım saat önce burada olması gerekiyordu.

Neyse ki Aisha ile çalışmanın nasıl bir şey olacağı ya da ne kadar talepkâr veya seçici olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden bugün için başka bir fotoğraf çekimi rezervasyonu yapmamıştım. Beklemek umurumda değil.

"Belki trafiğe takılmıştır?" Elimde kahvelerle mutfaktan çıkarken sordum. "Los Angeles'tan geliyor, değil mi?"

Dudakları ince bir çizgi halinde başını sallıyor ve gözlerini kısarak tekrar saate bakıyor.

"Numarası sende var mı?"

"Aramayı denedim ama doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor." Telefonu çıkarıp ekrana dokunuyor. "Menajerini arayacağım. Belki o neler olduğunu biliyordur."

Ben kahvemi yudumlayıp sokağı seyrederken, Aisha kulağında telefon, odada volta atıyor. Ofluyor, bir elini kalçasına dayamış, gözlerinden ateş saçarak kamerama ve mükemmel görüntüyü yakalamak için ayarlanmış fotoğraf çekimine bakıyor.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca kitaplarının kapaklarını inceledim ve Amazon'da saatlerce gezindim, trendleri tespit etmeye ve neyin sattığını yargılamaya çalıştım. Aisha'nın kitaplarının kapaklarında sert, seksi, yırtık pırtık erkekler yer alıyor. Bu her ne kadar çekici olsa da, bana olay örgüsünden ve uzun sarı saçlı genç bir kız olan kahramandan biraz daha bahsettiğinde beni vuran vizyondan kurtulamıyorum. Aisha'nın erkek karakterini hapse atan polis memurunun kızı.

Belli ki birbirlerine aşık oluyorlar. Kahramanın başı belaya giriyor ama bu durum kahramanın özgürlüğünü tehlikeye atsa da, onu korumak için prensiplerine ve inançlarına karşı gelerek onu bir kaideye oturtuyor.

Kadın hikayenin en önemli parçası ve ben onu kapakta kahramanla birlikte görüyorum.

Aisha homurdanıyor, telefonu küçük çantasına geri sokuyor. "O gelmiyor. Menajeri o gün için çifte rezervasyon yaptırmış ve daha iyi para kazandırdığı için başka bir yerde çekim yapmaya gidiyor." Ayağını yere vuruyor. "Beni arayıp haber verme nezaketini göstereceklerini sanırdım!" Güzel yüzünü ellerinin arasına saklayarak koltuğa yığılıyor. "Tanrım, şimdi ne yapacağım ben? Kapak tasarımcısının hafta sonuna kadar çekimlere ihtiyacı var. Kapak tanıtımı bugünden iki hafta sonra!"

"Hey, endişelenme. Eğer başka bir model tutabilirsen, randevularımı ayarlarım ve çekimleri yaparız. Mesai saatleri dışında çalışmak benim için sorun değil."

Yukarı bakıyor, açıkça sıkıntılı. "Sorun da bu zaten. Başka bir model bulamıyorum. Killian'ı ayarlamadan önce on farklı ajansı aradım ve bugün için çok uzun zamandır bekliyoruz! Kimsede müsaitlik yok."

Bu bir sorun. Gecenin bir yarısı çekim yapabilirim ama modelimiz yoksa bunun bir faydası olmaz. Luke seve seve rol alırdı ama kahraman tanımına hiç uymuyor. Hikayenin kötü adamına daha uygun.

"Peki ya şu motorcu adam?" Uzun boylu, kaslı ve kahramanın yerine geçebilecek biri olduğunu hatırlayarak soruyorum.

Aisha iki eliyle kahve fincanını tutarak yüzünü buruşturuyor. "Hayır, artık tam olarak konuşmuyoruz. Urgh! Gerçekten önceden plan yapmaya başlamam gerekiyor." Sanki seksi birinin gelip günü kurtarmasını istemiş gibi kapıya bakıyor. "Peki ya sen? Karaktere uyan ve fotoğraf çekimini yapmak isteyen birini tanıyor musun? Killian'ın fiyatının iki katını öderim ve o adam da çok pahalı."

Tanıdığım uzun boylu, siyah saçlı, kara kara düşünen, yakışıklı, yırtık pırtık bir adam var mı? Eğer varsa. Aklıma hemen üç tane geliyor ama ikisinin de yardım etmeyi kabul edeceğinden şüpheliyim. Soran ben olursam olmaz.

Aisha'nın yüzü sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi aydınlanıyor. "Birini tanıyorsun, değil mi? Lütfen, lütfen, *lütfen* ara onu." Neredeyse dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini dua eder gibi birleştirmiş. "Lütfen."

Havayı burnumdan itiyorum, üç hafta önce beni evinden attıktan sonra Logan'a ulaşma düşüncesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, kelimeleri çiğniyorum, dilim boğazımdan yukarı yükselen safrayla kayganlaşıyor. Bunu yapmak istemiyorum. Bir kurşun ağırlık

Göğsümü çekiştiriyor, parmaklarım tuttuğum bardağı çok sıkı sıkmaktan uyuşmuş.

Normal şartlar altında ondan yardım istemeyi aklımdan bile geçirmezdim ama... *hep* bir ama.

Bu benim işim.

Aisha benim müşterim ve müşterimin mutluluğu her zaman önce gelir. Ayrıca, kızıdan hoşlanıyorum ve kitaplarını seviyorum. Eğer bir model bulamazsak, yayın programını değiştirmek zorunda kalacak ve bunun pek çok okuyucuyu kızdıracağını biliyorum.

"Sorabilirim ama fazla umutlanma," diye zorluyorum kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından, kendime olan saygımı biraz daha kaybetmeye hazırlanarak. "O pek rahat biri değildir."

"Tamam, tamam! Umudlanmayacağım." Sözleriyle çelişircesine ışıltıyor. "Lütfen ona sor."

Logan'ın numarasını çeviremeyecek kadar korkak olduğum için ona bir mesaj atıyorum, kelimeler anlam kazanmadan önce mesajı üç kez yazıp tekrar yazıyorum.

Selam. Bu alışılmadık bir durum ama fikirlerim ve seçeneklerim tükendi ve müşterim aklını kaçırıyor. Bugün kitap kapağı fotoğraf çekimi için randevu alan bir model gelmedi. Yerine birini bulmam lazım: uzun boylu, yapılı, siyah saçlı, siyah gözlü. Bir şey çağrıştırıyor mu? Nico ve Theo'dan soramayacak kadar korkuyorum ve üçüzler de çok küçük.

Gönder tuşuna basıp ekranı izlediğimde kalp atışlarım parmak uçlarımda titreşiyor. Logan mesajı birkaç saniye içinde okuyor, sanki mesajım geldiğinde telefon elindeymiş gibi. Üç nokta dans etmeye başlıyor ve soğuk bir ter cildimi nemli hissettiriyor.

Logan: Eğer beni istiyorsan, kibarca istemelisin.

Bu ne cüret.

Evinden çıkmamı kibarca isteme zahmetine bile katlanmadı. Pislik. Yazıyorum, *unutuyorum* ama gözleri faltaşı gibi açılmış Aisha'nın sanki dileğini gerçekleştirmek üzere olan bir cinmişim gibi beni izlediğini görüyorum. Derin bir nefes alıyorum, damarlarımda yükselen öfkeyi bastırıyorum, satırı siliyorum ve gururumu şimdilik arka cebime koyuyorum.

Ben: Lütfen bugün kameramın önünde tişörtünüzü çıkarır mısınız? Fotoğrafların kapak ve pazarlama için kullanılabilmesi için izin formlarını imzalamanız gerekecek. Aisha çekim için iyi para ödüyor.

Muhtemelen Logan'ı ikna etmenin yolu bu değil. Hiçbir şekilde nakit sıkıntısı çekmiyor.

Ne zaman orada olmamı istiyorsun?

Yapacak mı? Bu şekilde mi? Soru sormadan mı?

Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarımı geriyor. Sanırım onunla tanıştığımdan beri ilk kez kazanıyorum. Yardım etmeye hazır olduğuna göre olanlardan dolayı en azından biraz kötü hissediyor olmalı.

Ben: Mümkün olduğunca çabuk. Ben her

zaman hazırım. Hazır olduğunu biliyorum

prezses.

Yanaklarımı diken diken eden bir sıcaklık dalgasıyla eşzamanlı olarak midem sıkışıyor. Ne halt etmeye çalışıyor bu? İşimizin bittiğini söyledi. Yatakta olduğumuzda nasıl hissettirdiğini ezberlememi ve boşalmam gerektiğinde hayal gücümü kullanmamı söyledi - ki bunu son üç hafta boyunca utanç verici sayıda yaptım - çünkü bir daha sevişmeyeceğiz, ama şimdi mesajı bir ima gibi okunuyor.

Fikrini mi değiştirdi?

Umarım değiştirmemiştir. Bana kendimi bu kadar değersiz hissettirdikten sonra o pisliğe tekrar teslim olmamın imkânı yok.

Hayır, bu bir yalan.

Kaldığımız yerden devam etmek isterse *hayır* diyemeyecek kadar zayıf, onun yanında savunmasızım.

"Karar nedir?" Aisha koltuğunda kıvranarak soruyor. Giydiğı minik mavi elbise göğüslerini yerinde tutmakta zorlanıyor.

"Bir modelimiz var. Yakında burada olacak."

Bir çocuk gibi alkışlıyor, sonra öne atılıp kollarını bana doluyor ve yanaklarımı öpüyor. "Sana çok şey borçluyum!"

Evet, öyle ve bir gün borcumu tahsil etmek için kapısını çalacağım - otuz altı kitabı *imzalı*.

Kırk dakika boyunca detaylar üzerine konuşuyoruz ama aklıma gelen fikri bir türlü atamıyorum.

"Hiç kapaklarına bir çift eklemeyi düşündün mü?" Aklımdakini ona göstermek için albümlerden birinin sayfalarını çeviriyorum. "Bana kadın kahramandan bahsettiğinde aklıma bir fikir geldi." Luke'un bir resmini gösteriyorum, gömleksiz ve kameraya bakıyor, eli bir adım solunda duran ve ona bakan bir kadının omuzlarında.

"Ooh, bunu sevdim," diyor. "Bunu bir sonraki kitapta düşünebiliriz. Tabii kadın kahramana uyan bir arkadaşın yoksa?"

"Hayır, ama senin var. Kafedeki sevimli sarışın."

"Mia mı?!" Sorgulayan bir kaşını kaldırıyor, sonra ben başımı sallayınca kahkahayı patlatıyor. "Yok artık. Yani, haklısın, kadın kahramana bir ölçüde uyuyor, ama kapakta yer almayı asla kabul etmez. Bunun için çok utangaç."

"Kimse o olduğunu bilemez. Fotoğrafta kızın yüzü görünmüyor." Fotoğrafa tekrar dokunuyorum. "Sadece sırtı ve saçları."

Aisha albümün üzerine eğiliyor, omuz silkmeden önce bir süre düşünüyor. "Sormaktan zarar gelmez, sanırım." Kahvesini yudumlayarak numarayı çeviriyor. "Hey, bir soru. Bugün kapak çekimi yapacağım. Adamla poz vermeye ne dersin?" Duraksıyor, Mia'yı dinliyor ve gözlerini deviriyor. "Kimse sen olduğunu anlamaz. Dur bakalım." Albümümdeki bir fotoğrafını çekiyor. "Gönderdiğim mesajı kontrol et. Düşündüğümüz şey bu." Bir duraklama daha, bu sefer daha uzun. Aisha'nın ayağını yere vurmaya başlamasına yetecek kadar uzun. "Lütfen, bunu benim için yaparsan seni Eylül'de Austin'e götürürüm."

Biraz ileri geri konuşuyorlar ama Aisha koltuğunda zıplayıp kulaktan kulağa gülümsediğinde Mia'nın *evet* dediğini anlıyorum. Onlar konuşmayı bitirmeden stüdyonun kapısı açılıyor ve Logan içeri giriyor, başında beyzbol şapkası yok, saçları nemli. Ilık bir esinti stüdyoya giriyor ve kolonyasının kokusunu odanın dört bir yanına taşıyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve vücudumdaki her kas kasılıyor. Onu her gördüğümde ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşürken onun benden hiç etkilenmemesi hiç adil değil.

Aisha aramayı kesiyor, gözleri kahverengi deri ceketini çıkaran bir adamın şaheserinde. Altında forma yok, sadece düz beyaz bir tişört, yakası nemli, saçlarından damlayan su tanecikleri kumaşı işaretliyor.

"Kim tahmin edebilirdi ki?" Aisha kıkırdıyor ama sesinde flörtöz bir ton var. "Hoş geldiniz Bay Hayes."

Bir kaşı diğerinden daha yukarı kıvrık, ona bakıyor. Görünüşüne bakılırsa, Aisha'yı bir yere yerleştirmekte zorlanıyor. "Evet, üzgünüm tatlım, ama bana kim olduğunu hatırlatman gerekecek."

Aisha gülümsemesi bozulmadan havaya vuruyor. "Beni tanı mıyorsun Logan, ama bu kasaba Hayes'i tanımayan biri için çok küçük. Seni buralarda görmüştüm. Ben Aisha Harlow." İki santimlik topuklarının üzerinde ayağa kalkıp elini uzatıyor ve Logan'ı içine girmek istediği bir çift ayakkabı gibi inceliyor.

El sıkışıyorlar ve sonunda bana bakıyor. Vücudumun üzerinde gezinen gözlerinin baskısı, kahverengi ve altın beneklerin zengin karmaşıklığı ve gülümsemesini uzakta tutma şekli kalbimi şarkı söylüyor. Bir kot pantolon ve büyük boy bir tişörtün içinde minik elbiseli Aisha kadar seksi değilim, ama dikkati onun değil benim üzerimde ve bu egomu okşamıyorsa lanet olsun.

"Kahretsin. Eminim nöbetçi kuaförünüz yoktur, değil mi?" Aisha oflayarak parmaklarını Logan'ın saçlarında gezdiriyor. "Çekimden önce şekillendirilmesi gerekiyor."

Viskinin hızlı tekmesi gibi bir kıskançlık acısı içimi yakıyor.
Çek ellerini kızım.

"Sana bir model buldum," diyorum, sesimin onun elini çekmek istediğimi ele vermemesine dikkat ederek. "Saçını kendi yapabilir."

"Evet, eminim, ama bugün kendim halledeceğim. Mia'yı okuldan almam gerekiyor, o yüzden mağazaya uğrayıp birkaç ürün alacağım." Çantasını kaptığı gibi stüdyodan dışarı fırlıyor ve Logan'ın arkasından bana başparmağıyla işaret ediyor.

Neden onu buraya çağırdım ki? Aisha güzel, sarışın, kendinden emin ve Hayes klanının düşmanı değil. Muhtemelen bu gece kendini Logan'ın yatağında bulacak.

Başımı bir tarafa eğiyorum, mantıksız duygularımı kontrol altına almak için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Eğer onu becermek istiyorsa, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Logan ve ben yalnız kaldığımız anda atmosfer değişiyor, sanki Aisha oksijenin çoğunu yanında götürmüş ve şimdi hava solunamayacak kadar yoğun. "Yardım etmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim," diyorum. *Keşke etmeseydin.* Loveseat'i işaret ediyorum. "Oturun. Başlamadan önce kızın gelmesini beklememiz gerekiyor."

Oturuyor, vücudunun taze, duş kokusu şimdi çok daha yakın ve kafamı karıştırıyor.

"Bir kız mı?" diye soruyor.

"Son dakika ilavesi," diyerek sehpanın üzerindeki albümü gösteriyorum. "Yeniden yaratmaya çalıştığımız şey bu."

Ben fincanları toplayıp kahve yapmak için harekete geçerken o daha da yaklaşıp resmi inceliyor. Ellerimi meşgul edecek herhangi bir şey.

Logan da peşimden geliyor. Kapı çerçevesine yaslandığında uzun gövdesi küçük alanı dolduruyor ve avını takip eden bir şahin gibi her hareketimi izliyor. Kahve makinesi salyangoz hızıyla çalışıyor ve uzun bir fincanı sade kahveyle dolduruyor. Diğer taraftan, acı aroması Logan'ın duş jelinin kokusunu engelliyor.

Bir ayağımdan diğerine geçerken bacaklarımın arasındaki nemin farkına varıyorum. Bedenimin zihnime ihanet etmesinden nefret ediyorum. Logan'ın ne kadar derin kesebileceğine rağmen onu her gördüğümde tahrik olmaktan nefret ediyorum.

Duvardan uzaklaşıp arkamda duruyor ve tezgahı belimin iki yanından kavriyor. Üzerinden yayılan sıcaklığı hissediyorum, göğsü sırtımda geziniyor. "Hâlâ kızgın mısın prenses?" Başını eğiyor, sıcak nefesi boynumda.

"Kızgın değildim."

Sadece Logan'ın ateşleyebileceği ani, sıcak bir telaşın üstesinden geliyorum. Yaklaşıp bana doğru eğildiğinde sesinin titreşimi göğsünden benimkine doğru yayılıyor ve ereksiyonunun dış hatlarının popoma baskı yaptığını hissediyorum.

"Üzgün müsün?"

"Ben... En başta neden senden daha az pislik olmanı bekledim bilmiyorum." Bir elini karnıma koyup parmaklarını sahiplenici bir tavırla açtığında sesim zayıf, kelimeler neredeyse bir fısıltı. "Beni bırakmalısın Logan."

"Neden?" diye mırıldanıyor, dudakları omzumla boynumun birleştiği yumuşak noktaya değiyor. "Seni bırakmamı istemiyorsun Cass. Kabul et bunu." Başımı *hayır* anlamında sallıyorum ama ağzı açık bir şekilde kulağıma öpücükler kondurup dişleriyle derimi sıyırdığında gözlerim kapanıyor. "İşimiz bitti." Fısıltı, ama eğim benim Kafa için ve yan, veren onu daha iyi erişim.

"Hatırladın mı? Sen söylemiştin."

"Hiç başlamadık, bebeğim." Diğer elini kalçamı kavramak için hareket ettiriyor ve kendini bana daha sert bastırıyor. "Asla başlamayacağız, ama sen çok iyiydin.

Çeneni kapalı tutma konusunda çok iyisin ve seni sistemimden atamıyorum. Sanırım seni *sikip* atmam gerek."

O bu kadar yakinken vücudumun kontrolü bende değil. Kartlar onun elinde. Kararları *o* veriyor. Ben bir kuklayım, dokunuşuna tepki veriyor ve iradesine boyun eğiyorum ama en azından bir süreliğine zihnimin kontrolü bende.

"Geçen sefer bana nasıl davrandığından sonra senin ganimet çağrın olacağımı mı sanıyorsun?"

Bir elini göğsüme götürüp nazıkçe yoğuruyor ve ben yutkunamadan dudaklarımdan yumuşak bir nefes koparıyor. Başım geriye düşüyor, omzuna yaslanıyorum.

"Evet, sanırım yapacaksın," diyor, sesi memnun görünüyor. Kendini beğenmiş piç. "Kaybedecek neyin var ki?"

Akıl

sağlığını.

Dürüstlük

ümü.

Gururumu.

Kalbimi.

Göğüs ucumu çimdikleyip bacaklarımdan arasında karıncalanan beklentiye artırdığında gözlerim yuvalarından fırlıyor.

"*Evet* de." Beni etrafında döndürüyor, koyu renk gözleri gözlerimde, bir eli çenemin altında, parmakları başımı eğiyor, böylece yukarı bakacağım. Diğer eli kot pantolonumu bağlayan düğmeye dokunuyor. Çevirerek açıyor, fermuarı kaydırıyor ve elini kumaşın altına sokarak sırlıklam olmuş külotuma dokunuyor. Sadece doğru miktarda basınç uygulayarak küçük, mükemmel daireler çiziyor. "Benim için *her zaman* çok hazırsın," diyor ve bana üç hafta önce ona söylediklerimi hatırlatıyor. "Boşalmak mı istiyorsun bebeğim? Seni boşaltmamı söyle."

Ve bir kez daha silahsızım. Tüm bedenimi saran ihtiyaç karşısında çaresizim. "Evet." Kendimi parmaklarına bastırarak ona karşı koyuyorum. "Beni boşalt."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve elini hızla geri çekerek kot pantolonumu uyluğumun ortasına kadar indiriyor. "Aisha geri gelmeden önce fazla zamanımız yok, bu yüzden *ben* seçiyorum." Ellerimi tezgâhın üzerine koyarak beni kahve makinesine doğru döndürüyor. "Sik. Sikime boşalacaksın."

Pantolonunu aşağı iterken kotunun kumaşı fırfırlanıyor ve bir eliyle kalçamı kavrayıp sırlıklam külotumu yana çekiyor. Dizlerini bükerek ereksiyonunu girişime doğru yönlendiriyor. Hızlı bir hamle bekliyorum ama Logan sikişinin şişmiş başını kıvrımlarımın arasına sürüyor, kaygan ıslaklık işine yardımcı oluyor.

"Dayan," diye homurdanıyor, bir elini göğüslerimin altından geçiriyor, diğer eli hâlâ kalçamda, beni tek bir hamlede dolduruyor. "Kahretsin, harika hissediyorsun."

Harika hissettiriyor. Ne zaman o yanımda olsa, daha önce hiç olmadığım kadar sakin oluyorum. Rahat. Kendime geliyorum. İlişkımız tamamen fiziksel olmasına rağmen *mutluyum*. Onu en son bu kadar yakınımda gördüğümden beri içimde biriken baskı azalıyor. Elleri vücudumda dolaşırken içime girip çıkmasını, dudaklarının boynumda ya da omzumda olmasını, göğsünün sırtıma değmesini seviyorum.

Logan'ın yanında kendimi güvende hissetmemeliyim. Kaçmalı, saklanmalı ve bana dokunmasına izin vermemeliyim çünkü o adam benim ölümüm olacak. O zaten kalbime ve bedenime sahip. Aklımı ele geçirmesi de uzun sürmez. Bunu kaybettiğimde, kendimi acıdan kurtaramayacağım.

Logan Hayes beni çiğneyip tükürecek.
Doldur.

Ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

ON DÖRT

Logan

Hatamdan ders almış olacak ki, Cassidy'den ayrılırken bir rulo kağıt havlu aldım, onu döndürdüm ve diz çöktüm.

"Bunu kendim yapabilirim." Havluları elimden almak için uzanıyor ama kalbim hızla çarparak onu uzaklaştırıyorum.

Perçinlenmiş bir halde, döllerimin onun amının pembeliğinden ve kalçalarının soluk, süt gibi teninden aşağı damlayışını izliyorum. İçine boşalmama izin vermesi, bana bu kadar güvenmesi inkar edilemeyecek kadar ateşli.

"Bu sefer değil, ama buna alışma." Elimden geldiğince kuru kağıt havlularla onu nazıkçe temizliyorum. "Burada iyi bir iş çıkarmıyorum prenses."

Ayağa kalktığımda "Teşekkür ederim," diyor.

Hafif, bol kotunun düğmesini ilikliyor ve kahve makinesine doğru dönüyor, boynunun kıvrımındaki deri dişlerim sayesinde genişliyor. Cass ile birlikteyken dudaklarımın ve ellerimin ne yaptığının sadece yarısının farkındayım. Ne zaman onun içine girsem, dünya dönmeyi bırakıyor.

Sadece biz, alternatif bir boyutta kilitli kalıyoruz.

İlk seferden farklı olarak, ben onun amına gömüldüğümde dünya cehenneme dönebilir ve ben bunu fark etmem. Kokusu beni tutarsızlığa sürüklüyor ve sevimli iniltieler açlığını körüklüyor. Çaba sarf etmekten yanan kaslarımın acısını bastırıyorum, kızışmış bir hayvan gibi içine giriyorum, sikimi ıslatmasına ve boşaldığında etrafımda kenetlenmesine açım.

"Bu ne kadar sürecektir?" Tezgâhtan bir fincan sade kahve kaparak soruyorum.

Cass makineyi tekrar çalıştırıyor ve dokunmatik panelden karamelli bir latte seçiyor. "Bu Mia'yla birlikte ve kamerayla ne kadar iyi çalıştığınıza bağlı."

Aisha'nın geldiğini haber veren kapı zili çalıyor.

Mükemmel zamanlama. Bir dakika bile erken değil.

Birlikte poz vereceğim kızı merak ederek mutfaktan çıkıyorum. Aisha koltuğun yanında durup omzundan büyük bir çanta çıkarıyor ve bu çabayla ağırlaşıyor. Kısmen arkasına saklanmış, pembe önlüklü bir elbise, beyaz, uzun kollu bir bluz ve bir çift beyaz spor ayakkabı giymiş minik bir kız duruyor.

Yemin ederim, hiç bu kadar narin bir kız görmemiştim. Yaklaşık 1.80 boyunda, porselen bir bebeği andırıyor. Uzun, kirli sarı saçları taç şeklinde örülmüş, yanakları pembenin koyu bir tonunda ve iri, yeşil, sevimli gözleri var.

"Merhaba," diyor tatlı, melodik bir sesle, dolgun dudaklarını büken bir gülümsemenin gölgesi. "Sen Logan olmalısın."

"Evet, sen de Mia olmalısın."

Mia'ya bir kot pantolon ve beyaz bir atlet fırlatmadan önce çantasını boşaltıp sehpayı saç ürünleriyle dolduran Aisha'ya bakarak başını sallıyor. "Bunu giy."

Nereye?

Kapısız mutfak dışında bu kızın üstünü değiştirebileceği hiçbir yer yok ve stüdyonun ortasında alev almadan soyunabileceğini sanmıyorum. O kadar ürkek ki, uzun bir oda bölmesini almak için hareket ettiğimde kendimi büyük bir kötü kurt gibi hissediyorum ve yolumda olmamasına rağmen bir adım geri atıyor.

Oda bölmesi muhtemelen pahalı bir dekor ama amacına hizmet edecek. Mutfak kapısını kapatıyorum ve Cassidy elinde bir fincan kahveyle çıkınca Mia'ya içeri girmesini işaret ediyorum.

"Kaç yaşında?" Cass'e kaşlarımı birleştirerek fısıldıyorum. Yasal değilse ona dokunmamın imkânı yok.

"On sekiz," diye cıvıldıyor Aisha, hiç de sessiz değil. "Otur, Logan." Elinde bir tarakla pencerenin yanındaki yönetmen koltuğunu işaret ediyor. "Bu kadar mahcup görünme. Bunu daha önce de yaptım."

Mia'ya dokunmaktan sadece elime değdiğinde paramparça olma ihtimaline karşı çekiniyorum.

Saçlarım her türlü çekme, püskürtme ve modellemeye maruz kalırken, Cassidy kurulum üzerinde çalışıyor ve nefesinin altında bir dizi tutarsız anlamsız şey mırıldanıyor. *Işık, pozlama* ve *lens* gibi gerçek kelimeleri yakalıyorum ama bunun dışında pek bir şey anlamıyor.

Mia kantinden hafif bir kot pantolon ve atletle çıkıyor, köprücük kemiklerinin altındaki iki santimlik çıplak teni koluyla gizliyor, yanakları hâlâ

Scarlet.

İyi ki kameraya bakmaması gerekiyor. O kadar utangaç ki yaklaşan saatlerden korkuyorum, ama aynı zamanda yuvarlak, kesinlikle kusursuz yüzüne yan bakışlar atıp duruyorum. Neredeyse doğal değil. Makyaj yapmamış ama fotoşoplanmış gibi görünüyor.

Bahse girerim üçüzlerden biri bu hatun için kendini kaybederdi. Kız muhteşem. Muhtemelen kızıdan yayılan güvensizlik yüzünden onların tipi değil ama Conor bunu yürütebilir. Sert davranıyor ama yedimiz arasında en şefkatli olan o.

Çöpçatanlık yapmayı bırak, salak. Hepsi çocuk.

"Üniversiteye mi
gidiyorsun Mia?" "Evet.
OCC."

"O zaman eminim kardeşlerimi tanıyorsundur. Üç kişiler, Cody, Colt ve Conor."

"Evet, onları gözden kaçırmak imkânsız," diye itiraf ediyor ve sanki benimle konuşmak çok stresliymiş gibi bileziklerini çekiştiriyor. "Anaokulundan beri aynı okullardayız."

"Uslu duruyorlar mı?"

"Bilemem." Cass'ten bir fincan kahve alıyor, biraz rahatlıyor ve artık göğsünü kapatmıyor. "Benden bir sınıf üstteler. Birlikte hiç dersimiz yok."

"Peki ya partiler?" Diye soruyorum ve Aisha saçımı çok sert çekince irkiliyorum. "Dikkat et," diyorum ona.

Sadece alay ediyor. "Sana bir parti kızı gibi mi geliyor?"

Mia'nın yüzü bu yorum karşısında düşüyor, gözleri artık parlamıyor ve utanarak içine kapanıyor.

Vay canına. Bir insan nasıl bu kadar çekingen olabilir?

"Doğru, bence bu mükemmel," diye ekliyor Aisha. "Şimdi, gömleğini çıkar, aygır. Şu göğüslerini görelim."

On dakika boyunca üzerinde çalıştığı saç modelini bozmamak için sıfır özen göstererek tişörtü başımdan geçirdiğimde bir kaşımı kaldırıp sırtıyorum. Gözleri göğsümde geziniyor, sanki satın almayı düşündüğü bir elbiseymişim gibi başını yana eğiyor. Cass dönüyor, mavi gözlerini bana dikeyyor ve sertçe yutkunuyor, arzu boğazını tıkıyor. Tekrar sikime hazırmış gibi bana aval aval bakmayı bıraksa daha güvenli olacak.

"Sadece seninle başlayalım. Tanıtım malzemesi için birkaç kareye ihtiyacım olacak," diyor Aisha.

Cassidy'nin bakışlarına ve dudaklarının seğirmesine bakılırsa, Aisha dizginleri ele almaya çalışarak ince buza basıyor olabilir. Kameranın önündeki yerimi alıyorum ve sonraki otuz dakika boyunca poz vermenin görüldüğü kadar kolay olmadığını keşfediyorum. Cass sürekli başımı ya da kollarımı yeniden konumlandırıyor, kameraya nasıl *baktığımı* azarlıyor.

Sırtımayı bırak.

Gülümse.

Omuzlar geriye.

Kaşlarını çatma.

Kaşlarını çat.

Kapıya bak. Bana

bak.

Kaşlarını çat.

Aman Tanrım. Bu sırada setin etrafında zıplıyor, her çekimden sonra ışığı yeniden ayarlıyor, kamera açısını değiştiriyor ya da lensleri değiştiriyor. Kendine güveni ve tutkusu yüzünden okunuyor ve bu da onu çok tahrik ediyor. Çok da yetenekli. Işık ve gölgelerle oynayarak en ilgi çekici kareleri yaratıyor.

O arka fonu değiştirirken ben fotoğraflara göz gezdiriyorum. Aisha omzumun üzerinden bakıyor, onun boyunda bu hiç kolay değil ama çenesini omzuma dayamadan bunu başarıyor.

"Mia, hazır mısın?" Cass soruyor.

O iri gözlerini Jules Verne'in "Seksen Günde Devri Alem" kitabından ayırıp kitabı çantasına tikiştiriyor. Odayı geçiyor, omuzları gergin, adımları küçük.

Aisha, "Bırak saçlarını kardeşim," diyor ve Cass'le benim kafalarımız ona doğru kayıyor. "Ne?"

"Onun kız kardeşin olduğunu söylemedin."

"Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm. Birbirimize benziyoruz. Hem ne önemi var ki?"

Tamam, bu kadar. Aisha'yı sevmiyorum. Mia'ya karşı tutumu iğrenç. Ona bir köpek gibi havlayarak emirler yağdırıyor ve Mia da tereddüt etmeden yerine getiriyor. Onunla savaşıma ihtiyacının nereden geldiğini bilmiyorum ama sistemimi dolduruyor ve Aisha'nın kafasını koparmak istiyorum.

"Beni nerede istiyorsun?" Mia uzun, dalgalı saçlarını indiriyor ve benden bir adım ötede duruyor. "Bu iyi mi?"

"Önce Logan." Cass beni arkam fonda duracak şekilde konumlandırıyor, kameraya bakıyor, sonra Mia'ya duruşunun nasıl olması gerektiğini gösteriyor.

"Dik dur!" Aisha, Mia'yı bir adım itmek için sete daldı. ileri. "Isırmaz, biliyorsun değil mi?"

Mia göğsümden sığıyor. Avuçlarını karnımdaki kaslara dayıyor, sonra hemen geri çekiliyor. "Özür dilerim."

"Ya otur ve çeneni kapat ya da çekimi yapacak başka birini bul." Aisha'ya dik dik bakıyorum. Bayan Büyük Yazar çenesini kapatmazsa pek bir şey yapamayız. "Ya da daha iyisi... neredeyse öğle yemeği vakti. Git ve *Zeytin Ağacı*'ndan bir şeyler al." Cüzdanımdan birkaç yüzlük çıkarıp parayı onun eline tutuşturuyorum. "Şefe seni benim gönderdiğimi söyle."

"*Zeytin Ağacı mı?*" diye soruyor, sesi şeker gibi tatlı, patlamamı tamamen görmezden geliyor. "Neden? Orası şehrin öbür ucunda."

Bu da huzur içinde çalışmak için bir saatimiz olacağı anlamına geliyor. "Baldızım oranın baş aşçısı. Neyi sevdiğimi bilir." Eminim Aisha resimleri bugün yaptırmak için yanıp tutuşmasa gitmemi söyleyecekti ama bana tartışamayacak kadar çok ihtiyacı var.

"Onu neden Nico'nun restoranına gönderdin?" Cass, Aisha gittikten sonra sorar. "Ya-"

"Mia'yı strese sokuyor," diyorum, altın yüzükleriyle oynayan küçük sinir yumağına bakarak. "Arada bir ona siktir olup gitmesini söylemelisin."

Belli belirsiz bir gülümseme daha dudaklarının kenarlarını kaldırıyor ve yanakları sanki senkronize bir şekilde ısınıyor. "Kafa sallamak daha kolay."

"Seni böyle ezip geçmesine izin veremezsin."

Cevap vermiyor, Cassidy'ye bakıyor ve talimatları bekliyor. Çekim, Aisha'nın yorumları ve tüm seansa hükmetmesi olmadan yarım saat kadar sürüyor.

Elimi Mia'nın sırtına ilk doladığımda rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titriyor ama çok da komik olmayan birkaç şakamdan sonra sakinleşiyor ve onu kendime çekmeme izin veriyor.

ON BEŞ

Logan

Büyükbabamın şirketi devralma teklifini kabul ettiğimden beri haftalar geçti. Mayıs, ben farkına varmadan Haziran'a dönmüş. Ve şimdi, Haziran da neredeyse bitti. Son birkaç hafta, akşam geç saatlere kadar süren toplantılar ve Cassidy ile akıllara durgunluk veren seksle geçti.

İlk başta ziyaretleri haftada ikiyle sınırladım, ancak ikinci haftanın yarısında Cumartesi gününe kadar bekleyemedim ve dairesine daha erken geldim.

Şimdi, her gün oradayım ve hala daha fazlasını istiyorum. *Günde* iki kez orada olmak, işten önce parmaklarıma ve sikime boşalmasını sağlamak istiyorum, sonra tekrar sonra, ama her gün bir çizgi çiziyorum. Bu çok fazla zaten. Ve iki aylık düzenli seksten sonra hâlâ tavşanlar gibi sevişiyor olmamız bir şekilde yanlış.

Çarşamba günü geldiğimde Cass kapıyı açıyor, sevimli bir sıkıntı kasırgası: kızgın ve sinirli, yanakları pembe, saçları başının tepesinde dağınık bir topuz halinde toplanmış. Öğleden sonrasını koşu bandında saatte yirmi mil hızla koşarak geçirmiş gibi görünüyor.

"Bu gece uygun bir zaman değil. Sana mesaj atacaktım ama unuttum. Kusura bakma. Yarın gelebilir misin?" diye soruyor ama kapıyı daha geniş açıyor. "Ortalığı dağıtmanın ve kendime zarar vermenin tam ortasındayım." Parmağını ağzına götürüyor, sıyrılan ekleminden sızan kanı emiyor.

Bu manzara karşısında sikimin acı verici bir şekilde sertleşmemesi gerekiyor ama sertleşiyor. Cassidy'nin yaptığı her hareket gülünç derecede iç gıcıklayıcı.

Dairede hiç mobilya yok. En azından oturma odası, mutfak ve yemek alanında. Küçük yatak odasının kapısı açık duruyor, loveseat tarafından engellenmiş, oda kapasitesinin ötesinde dolu. Josh'un bile oraya girmenin bir yolunu bulacağından şüpheliyim.

"Ev sahibim zemini değiştirmeye karar verdi," diyor ben manzarayı seyrederken. "Ama müteahhidin eskisini sökmeye ancak bugün vakti oldu."

"Sen de yenisini tek başına ve hiçbir alet kullanmadan döşemeye karar verdin." Ceketimi çıkarıp uzun kollu kazağımın kollarını kıvırıyorum. "Haklısın. Tek yaptığın ortalığı dağıtmak." Köşedeki yontulmuş parke paneli gösteriyorum. "Adamın geri gelmesini bekle."

Kollarını kavuşturup göğüslerini dışarı çıkarıyor ve siyah tişörtünün altına sütyen giymediği acı verici bir şekilde belli oluyor. Pasaklı gibi giyindiğinde bile gülünç derecede seksi. Eşofman altı kalça kemiklerine kadar iniyor, saçları topuzdan dökülüp omuzlarında dans ediyor. Tişörtü tutkalla lekelenmiş ve alnında bir kan lekesi var.

"Sorun da bu zaten," diye homurdanıyor ve iki bira almak için buzdolabını açıyor. "Ev sahibi bir saat önce arayıp adamın iki hafta boyunca gelmeyeceğini söyledi! Yerine birini bulmaya çalışıyor ama yarın kimse gelmeyecek." Bana bir şişe Bud Light uzatıyor, kendini tezgâhın üzerine atıyor ve Corona'sının etiketini endişeyle soymaya başlıyor. "Birkaç gece yerde yatmak sorun değil ama kıyafetlerime ya da banyoya ulaşamıyorum ve altı saattir işemedim."

Bira bu konuda yardımcı olmaz.

Alanı değerlendiriyorum, yeterli olduğundan emin olmak için duvarın yanındaki döşeme paketlerini sayıyorum, sonra hangi aletlerin mevcut olduğunu kontrol ediyorum - küçük bir çekiç, üç tornavida, büyük bir mutfak bıçağı ve bir mezura.

Yeterli değil. Panelleri makasla kesmeyi mi umuyordu?

Buraya zemini döşemeye gelmedim. Cass'i yatırıp yemeye geldim ama yatırarak yer yok.

Kahretsin. Sanırım DIY olacak.

Birayı bir kenara bırakıp arabamın bagajından bir alet kutusu almak için daireden çıktım. Orada saklamak eski bir alışkanlık. Ara sıra tamirat işleriyle uğraşmaktan hoşlanıyorum ve ailede tamir edilmesi gereken her şey için başvurulan kişi oldum ama son bir yıldır ofisime kapandım ve aletlerle oynamaya pek vaktim olmadı.

Artık Stone & Oak'ı devraldığıma göre ellerimi hiç kirletmeyeceğim.

"Gittiğini sanıyordum," diyor Cassidy döndüğümde, alet kutusunu ana banyomdan daha büyük olmayan odanın ortasına bırakarak. "Bunu kendi başıma yapabilirim Logan."

"*Teşekkür* et ve yardım etmek için o güzel kışını buraya getir." Yerleştirdiği üç paneli söküyorum, sonra bir rulo zemin yalıtım malzemesini açıyorum. "Önce bu gidecek."

"Ben geri kalanı üzerinde çalışırken zeminin tamamlanan kısımlarını örtmek için olduğunu sanıyordum," diye itiraf ediyor, yalıtımı açmama ve boyutuna göre kesmeme yardım ediyor. "Tamam, sırada ne var?" Şimdi heyecanlı, gülümseyerek yerde bağdaş kurmuş oturuyor.

Yüzü o gülümsemeyle aydınlanıyor ve ben bir an nefesimi tutamıyorum. O aptal kompresör göğsümde ateşleniyor, ciğerlerimi kalbimin etrafında senkronize olacak kadar şişiriyor.

"Şimdi zemini döşüyoruz," diyorum boğazımı temizleyerek. "Ama yapıştırıcı yok. Yerine oturuyor."

Ona nasıl yapıldığını gösteriyorum ve o işi kavradığında, ben duvarlardaki boşlukları doldurmak için panelleri keserken onun çalışmasına izin veriyorum. Yarım saat sonra odanın yarısı tamamlanmıştı ve yanımdaki Bud Light şişesi boş duruyordu.

"Daha fazla biraya ihtiyacımız var, bebeğim."

İçimden küfrediyorum, yüzümü kayıtsız bir ifadeye büründürürken gözlerini kaçırıyor, işime odaklanıyorum. Önemli bir şey değil.

Evet, doğru.

Eğer yatak odasının dışında sevgi sözcüklerini kontrol altında tutamazsam işler çığırından çıkacak.

Cass ya fark etmiyor ya da bunu büyütmemeyi seçiyor, ki bunun için sonsuza dek minnettarım. Onu sistemimden atmak işe yaramıyor. Şimdiye kadar çekiciliği aşmış olurum sanıyordum. Akla gelebilecek her pozisyonda ve dairesindeki her yüzeyde seks yaptık ama ne olursa olsun bu kıza doyamıyorum. O bir Xanax ve görünüşe bakılırsa bende de ciddi bir anksiyete var.

Her gün buraya gelerek ince bir buzun üzerine basıyorum. Bir noktada, biri fark edecek. Biri beni onun dairesinden çıkarken görecektir, haber kardeşlerime ulaşacak ve sonra... Oraya gitmek bile istemiyorum.

"Yüzme derslerine yazıldım," diyor bana bira daha uzatarak. "İlk dersimi dün aldım."

"Öyle mi? Nasıl geçti?"

"Pek iyi değil." Sırtındaki kırmızı ve mor çürükleri ortaya çıkarmak için tişörtünü yukarı çekiyor. İçimde bir öfke kaburgalarımın saplanıyor. Eğitimci, her kimse, bunun başına gelmesine izin verdiği için bir tekme yemeli. "Havuz girerken merdivenden kaydım ve suya düştüm."

Soğuk ürpertiler sırtımda dolaşıyor ve cansız bedeninin görüntüsü gözümün önünden geçerken midemde bir boşluk hissediyorum.

gerçek zamanlı olarak gerçekleşiyor. Onu geri getirmeye çalışırken ciğerlerine hava pompaladığımda göğsümde yükselen korkuyu asla unutacağımı sanmıyorum.

"Yüzme bilmediğini anlıyorum ama daha fazlası var, değil mi? Sudan korkuyorsun."

"Kulağa geldiği kadar tuhaf değil," diye ısrar ediyor, kürek kemiklerini birbirine kenetliyor. Zemini kırpmayı bırakıyor, aniden bir tahnit hayvanı gibi kaskatı kesiliyor. "Musluktan akan suya aldırmiyorum. Sadece başımı sokacak kadar derin olduğu zaman."

Boğazıma oturan sıcak yumruyu yutkunarak bastırıyorum. Peygamber çiçeği mavisî gözlerindeki bakış derimi kaşındırıyor. Bu üzüntü değil. Hayır, bu daha uğursuz bir şey: korkuyla karışık bir kırılganlık. Akuafobisi sebepsiz değil. Bu tepkiyi tetikleyen bir şey olmuş.

"Çocukken boğuldun mu?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışarak ama başaramayarak soruyorum. İçim içimi yiyor, bana koruyucu aile hakkında anlattıklarını hatırlıyorum.

Açlık ve yalnızlığın en kötü duygular olmadığını çabucak anladım diyelim.

Cass diğer tarafa dönüyor ve anıların onu boğmasını engellemek için dişlerini sıkıyor. Bir sonraki paneli yerine takmaya devam ediyor ama on saniye sonra bir kenara fırlatıyor. "Beş yaşındaydım..." Sırtı bana dönük otururken, hikâyeyi anlatırken gözlerimin içine bakamıyormuş gibi balkon kapısına bakıyor. "Ailemin organize ettiği tek tatildi. Süslü bir şey değil, Laguna Beach'te ucuz bir motelde birkaç gece. Orada bir havuz vardı," diye sessizce iç geçiriyor. "Ne kadar heyecanlandığımı hatırlıyorum çünkü daha önce hiç havuza girmemiştim. O zamana kadar havuz bile görmemiştim, bu yüzden annemle babam şezlonglarda güneşlenip içki içerken ben ilk günün çoğunu suyun içinde geçirdim."

Bunun nereye gittiğini sevmiyorum. Etrafımıza ağır, uğursuz bir hava çöküyor. Tüylerimi diken diken eden havasız bir huzursuzluk hissi. Bana konuşacak kadar güvendiği için memnunum ama saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp başını öne eğdiğinde söyleyeceklerinden korkuyorum.

"Babam kafasını sallayıp duruyordu ve annem ona odamıza dönmesi için bağırdı. O zamanlar toplum içinde çok içmiyordu ama ayık olmaktan da çok uzaktı. Babamın ayaklarının üzerinde sallandığını hatırlıyorum, doğru düzgün göremeyecek kadar sarhoştı. Havuza devrildi ve serin su onu biraz ayılttı. Çıkması gerektiğini anlayacak kadar."

Ellerim sıkı yumruklar haline geliyor, zihnimde, göğsümde ve kalbimde öfke yükseliyor. Bu tahmin edebileceğimden de kötüydü.

Hayal ettiğimden de kötü.

"Başını suyun üstünde tutmak için beni koz olarak kullandı, beni defalarca suyun altına itti," diye devam ediyor, sesi duygudan yoksun. Sözleri mesafeli, sanki yaşadığı cehennemi yeniden yaşamak yerine bir senaryo okuyormuş gibi. "Annem yardım çağırmak için içeri koştu. Sadece beş yaşındaydım ama o kadar net hatırlıyorum ki... etrafımda yüzeye çıkan baloncukları, suyla dolan ciğerlerimdeki acı çığlıklarını, babamın nasıl çılgınca çırpındığını, boğulmaktan korktuğunu ama beni boğmaktan korkmadığını." Omurgasını dikleştiriyor, yenik bir nefes veriyor. "Havuz o kadar derin değildi. Ayağa kalksa su boynunu geçmezdi ama bunu fark edemeyecek kadar sarhoştı."

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. İçim öylesine titriyor ki kemiklerim biblo gibi oldu. Babası tarafından neredeyse öldürülen bir kıza ne diyebilirim ki? Shawn'dan bunun gibi kanlı hikâyelerden payıma düşeni duymuştum ama onlar hep yabancılarla ilgiliydi. Tanıdığım ya da tanıştığım biri değildi, bu yüzden beni hiç bu kadar etkilememişti.

"Sonra ne oldu?" Sesim sert, boğazım kuru bir şekilde sordum. "Kahretsin Cass... seni incitmenin bedelini ödediğini söyle bana."

Başını usulca sallıyor. "Daha sonra ne olduğunu bilmiyorum. Ertesi sabah hastanede uyandım ve yoğun bakımda üç gün geçirdim. Eve geldiğimde babam oradaydı, sarhoştı." Başını kaldırıyor ve yavaşça arkasını dönüyor.

Yanaklarında gözyaşı lekesi yok. Gözlerinde bir tane bile parıldamıyor. Sanki boynuma bir bıçak daha saplanıyor. Ağlaması gerekirdi. *Hissetmesi* gerekirdi ama uyuşmuş ve içi boş görünüyor.

Bileğini kelepçeliyorum ve onu içeri çekiyorum, kucağıma alıyorum, göğsüme sarılmaya zorluyorum.

Biz bir çift değiliz.

İlişkimiz sarılmayı içermiyor.

Beni bir arkadaş olarak gördüğünden şüpheliyim, ama tepkim istemsiz bir refleks. Benimleyken kendini güvende hissediyor mu bilmiyorum ama umarım öyledir. İzin verilip verilmediğinden emin değilmiş gibi elini yavaşça, dikkatlice kaldırıyor ama sonunda parmaklarını başımın arkasındaki saçlarda gezdiriyor.

"On beş yaşımdayken koruyucu ailelerden birinde benim yaşımda bir çocuk vardı," diyor, sıcak nefesi boynumu okşuyor. "Prensip olarak tüm dünyadan nefret ederdi. Eminim çocukken incinmişti ve bu onun sorunlarla başa çıkma yöntemiydi, ama..." Derin derin nefes alıyor, yüzünü daha da içime sokuyor. "Sudan korktuğumu çabucak öğrendi ve başımı

Sanki korkum ona hastalıklı bir zevk veriyormuş gibi beni tekmelerken ve çılgılık atarken görebilmek için neredeyse her gün küvete giriyordu."

İçimden o pisliği bulup bağırsaklarını deşmek geliyor. Onu ve Cass'in babasını da. Sadece kâğıt üzerinde yatıyor olabiliriz ama o yıllardır öyle ya da böyle hayatımın bir parçası. Söylediklerinden etkilenmeden kenarda duramam.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm prenses."

"Önemli değil. Beni Theo'nun havuzundan çıkardığında bir bakıma kötü anıların üstesinden geldin. Bana karşı çok nazıktın ve beni sakinleştirmeye kararlıydın. Banyoda yere su öksürdüğümde Zack gülmüştü. Yardım etmeye çalıştığını görmek... Bilmiyorum. Bir şekilde korkumu azalttı."

Göğsüm gururla doluyor ve onu tutuşum kendiliğinden sıkılaşıyor. Bana karşı gevşemeye başladı. Kaslarında daha fazla esneklik var ama kalbinin kaburgalarına ne kadar sert çarptığını hissedebiliyorum.

Ancak o zaman saçlarını okşadığımı, kulağının arkasına doğru tekrar tekrar taradığımı fark ediyorum. Onun üzerinde yatıştırıcı bir etkisi var gibi görünüyor, bu yüzden durmuyorum.

Durmalıyım ama durmayacağım.

"İki yıl sonra, kendi çocuklarına sahip olamayan yaşlı bir çift tarafından evlat edinildim. Çok iyi insanlardı ve aylar süren yardım ve şefkatten sonra onlara güvenmeyi öğrendim. Terapimin parasını ödediler. İyileşebildiğim kadar iyileştim. Geçmişimde olanların beni tanımlamasına izin vermiyorum, ama..." zayıfça kıkırdıyor, bana bakmak için uzaklaşıyor. "Suyu sevmiyorum ve bunun değişeceğini hiç sanmıyorum." İşine devam etmek için kucağımdan kayarak uzaklaşıyor.

Üzerime çöken hayal kırıklığına engel olamıyorum. Seksle sonuçlanmayan, sadece bir sevgi anyken ona yakın olmak... kahretsin. *Doğru* hissettirdi.

Bizimle ilgili her şey yanlış. Çok yanlış, ama şu anki an çok doğruydı.

Onu bir şekilde rahatlatmak, yüzüne tekrar bir gülümseme yerleştirmek istiyorum ama acımak istediğinden şüpheliyim.

Bir saat içinde zemin tamamlandı ve yatak odası düzenlendi. Sonraki bir saati duşta ve yatakta geçiriyoruz ama bu gece seks farklı. Bir şeylerin değişmesini istemiyorum ama nasıl hissettiğim konusunda da bir şey yapamıyorum. Vücuduna dokunuşlarım daha hassas, öpüşlerim daha derin ve *daha* anlamlı.

Bu sadece başka bir fiziksel çaba değil.

Hâlâ sıcak ve talepkâr, ama göğsümü dolduran sıcaklık ve onun dokunuşundan nasıl etkilendiğim yeni bir şey.

ON ALTI

Cassidy

Logan: Akşam 7'de bir Uber seni alacak ve evime götürecektir.

Mesaja bakıyorum, alnımda iki çizgi beliriyor. Habersiz ziyaretimden beri oraya gitmemiştim.

Yatağında sevişiyoruz.

Mutfağında

.

Kanepemde

.

Duşumda.

İki hafta önce babam tarafından boğulduğuma dair fevri itirafımdan bu yana programda hiçbir şey değişmedi. Logan hâlâ gün aşırı geliyor ve bu konudan bir daha bahsetmedi.

Buna sevindim. Bunların hiçbirini ona anlatmamalıydım. Gardımı düşürmek en iyi ihtimalle aptalca ve sorumsuzcaydı. Kaya bile ailemin ve koruyucu ailelerimin ellerinde yaşadığım boktan şeyleri bilmiyor. Zack fobimden beslenen tek kişiydi ama birkaç kişi daha hayatımı olduğundan daha büyük bir cehenneme çevirmekten gurur duyuyordu.

Ev sahibi, zeminin yapıldığını söylediğimde hesabıma birkaç yüz dolar havale etti. Logan işe yardım ettiği için para kabul etmeyecek kadar gururlu ama bir hediyeyi reddedecek kadar da aptal değil.

Ya da ben öyle umuyorum.

Bir süredir anlamlı ama kişisel olmayan bir hediye arayışındaydım ve nihayet bu sabah bir aydınlanma yaşadım.

Uzun bir banyo yapıp kese ve yüz maskeleriyle kendimi şımarttıktan sonra sahip olduğum üç uyumlu iç çamaşırı takımından birini giydim. Üstüme hafif bir elbise geçiriyorum ve boş vaktim olduğu için makyajımı yapmaya gayret ediyorum. Yine de onu etkilemek için daha fazla çabaladığımı belli edecek kadar değil. Logan aptal değil. Bu numarayı bir mil öteden anlayacaktır ve ben de sahip olduğumuz şeyi tehlikeye atmayacağım.

Sadece seks istediğini biliyorum ama kollarında üç ay geçirdikten, öpücüklerini tenimde hissettikten ve en yoğun zevki almak için her seferinde yolundan çıktığında yüzündeki kararlılığı gördükten sonra, daha fazlasını ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Ve umudun beni yavaş yavaş tüketmesine izin veriyorum çünkü son zamanlarda bu *sadece* seks değil. Yer döşemesinde bana yardım ettiğinden beri mesajlaşıp duruyoruz. Önemli ya da anlamlı bir şey değil ama ileriye doğru bir adım gibi geliyor.

Bir gün bana aldığı bir beyzbol şapkasının resmini gönderdi; geçen hafta annesinin doğum günü için çiçeklerle ilgili bir soru; dün ben daha uyanmadan *bir şemsiyeye ihtiyacın olacak*.

Romantik yanım *biz* kavramına çocukların güvenlik battaniyelerine sarıldığı gibi sarılıyor. Karasevda! bir ergen gibi Logan'la *çıktığımızı*, kardeşlerinin önünde öpüştüğümüzü, Nico'nun restoranında yemek yediğimizi ve yan yana uyuyakaldığımızı hayal ediyorum.

Aptal, *hayalperest* ben.

Yine de hayallerin zararı olmaz; hepimizin gerçekleşme ihtimali çok düşük olan hayalleri vardır. Piyangoyu kazanmak buna en iyi örnektir. Logan kazanan bir piyango bileti ama onu bozduran ben olmayacağım. Onu sadece saklamak için aldım.

Saat tam yedide Logan'ın çağırdığı Uber'in arka koltuğuna oturdum. Yirmi dakika sonra, bir çift büyük güneş gözlüğünün arkasına ve beyaz, geniş kenarlı hasır bir şapkanın altına gizlenerek kapısını çaldım.

Kapı hızla açılıyor ve karşımda normal ve ıslak rüyalarımın erkeği beliriyor; gözleri çerçevemde geziniyor, ağzının kenarında kendini beğenmiş bir sırıtma beliriyor. "Kocanı havuzdaki çocukla aldatacakmış gibi görünüyorsun."

Perdeleri yırtıp içeri giriyorum ve modaya uygun şapkamın kenarıyla ona vuruyorum. "Bu çabayı takdir edeceğini düşündüm," kapı kapandığında aramızda işaret ediyorum, "büyük bir sır, değil mi?"

Yüzündeki eğlence ifadesi kayboluyor ve gözlerini bana diyor. "Sana makyaj yapmamı söylemeliydim. Koridorun sonundaki banyoda bebek mendilleri var. Çıkar şunu."

Göz kalemi iki gözümde de eşit görünsün diye yarım saat boyunca çizip yeniden çizdim ve şimdi bu çabayı silmem mi gerekiyor? Evet, hayır. "Neden?"

"Başka bir kötü anıyı iyi bir anıyla değiştirmek istiyorum."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun Logan. Tekrar dene."

Boynunu kaşıyıp ofluyor, belli ki rahatsız olmuş. "Benimle havuza girmeni istiyorum."

Sanki zaten dışarıdaymışız gibi geri çekiliyorum, kenarda duruyorum. Başarısızlıkla sonuçlanan yüzme dersi sırasında kalbim göğsümden çıkmaya çalıştı, boğazım kurudu ve gözlerim akmayan yaşlarla doldu. Ayağımı havuza sokmadan önce bile dilimi o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım ve merdivenden iki basamak indikten sonra panik beni ele geçirdi.

Logan'a kaydığımı söyledim. Gerçek şu ki bacaklarım o kadar güçsüzdü ki sanki yerden elli kat yukarıda uzanan dar bir kalasın üzerinde şiddetli bir rüzgarda yürüyormuşum gibi hissediyordum.

Kaymadım.

Bayılmışım.

Neyse ki sadece birkaç saniyeliğine. Ve bu birkaç saniye o kadar uzun sürdü ki gözlerimi açtığımda artık suyun içinde değildim. Fayansların üzerine uzandım, sıırıslıkladım.

"Bu iyi bir fikir değil. Denedim ve başarısız oldum ve-"

"Hey," diyor, yüzümü ellerinin arasına almak için yaklaşıyor ve gözlerimi ona dikmeye zorluyor. "Seni içeri atmayacağım Cass. Baskı yok, sadece dene, tamam mı? Rahatlamam için sana birkaç şişe Corona getirdim. İçmeyeceğim ve gerekirse durumun başında duracağım."

Uber'e bindiğimde beklediğim şey bu değildi. Her zamanki gibi seks yapacaktık ama *bu mu*? Yardım etmek istediği için ani ve sorumsuz bir mutluluğa kapıldım ama aynı zamanda katledilmek üzere olan bir domuz gibiyim.

Yine de Logan'ı reddedebileceğim pek bir şey yok.

"Makyajımı çıkarmam gerekmiyor. Kafamı kendi isteğimle suyun altına sokmamın imkânı yok."

"Tamam, makyajı bırak."

Bacağımın arkasına bir şey dokunuyor ve tüylerimi diken diken eden bir korkuyla ileri atılıp Logan'ın çenesine, dudağına ve burnuna kafa atıyor ve beş yaşında bir çocuk gibi çığlık atıyorum.

"Kahretsin. Ne oluyor lan?" Logan çenesine masaj yaparak mırıldanıyor. "Sanırım dişimi kırdın."

Devasa, beyaz ve sarı bir yılanın bacağıma tırmanmaya çalıştığını gördüğümde sözleri zar zor anlaşılıyor. Tekrar çığlık atarak Logan'a bir ağaç gibi tırmanıyorum. Kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum ve omuzlarını kavıyorum.

Boynuna çivi çakmış. Yılanın sadece bir kısmı koridorda. En az on beş ayak uzunluğundaki gövdesinin üçte ikisi hâlâ oturma odasında.

"Sen de mi yılanlardan korkuyorsun?" Logan mırıldanıyor, sesine eğlence karışıyor. "Sakin ol."

Popomu desteklemek için ellerini yeniden ayarlıyor ve hafifçe sıkıyor. Beni tutmasına gerek yok. Yılan ayaklarının altındayken aşağı kaymayacağım. Tırnaklarımı Logan'ın etine geçireceğim, pes etmeden önce sarmaşık gibi tutunacağım.

"Adı Hayalet. Merhaba de."

"Merhaba mı?!" Ona bakmak için geriye doğru eğilerek ciyaklıyorum. Dudağının şiştiğini gördüğümde inatçı bir suçluluk duygusu vicdanıma saldırıyor ama bu beni asıl meseleden uzaklaştırmaya yetmiyor. "Bunun bir adı mı var?! Neyin *var* senin?!"

Logan kıkırdarak kıcımlı daha sıkı sıkıyor. "Zehirli değil ve oldukça yavaş. Ondan daha hızlı koşabilirsin. Tabii boynuma asılmayı tercih etmezsen, o zaman da sorun yok ama buraya tırmanırken hiç zorlanmayacağını göreceksin."

Daha yukarı çıkıyorum, göğüslerim Logan'ın yüzüne bastırıyor.

Aradaki yumuşak noktaya ağzı açık öpücükler konduruyor. "Bundan zevk alıyorum," diye nefes alıyor, sesi şehvetle ağırlaşıyor. "Bir dahaki sefere geldiğimde onu da getireceğim."

"Hayır, getirmeyeceksin!" Kollarında zıplıyorum. "Çekil, Logan. Çekil! Çıkar beni buradan!"

Tekrar gülüyor ve yılanın üzerinden geniş bir adım atmadan önce boynumun sütununu öpüyor. Beni mutfağa götürüp büyük boy adaya oturtuyor.

"Sana zarar vermez. Geldiği kadar yumuşak başlıdır. Aslında sarılmayı sever."

"Sarılmak mı? Sana *sarılmıyor!*" Parmağımı göğsüne sokuyorum. "İçine sığacak mısın diye kontrol ediyor!"

Artık kıkırdamıyor. Yüzüme karşı gülüyor. Olgun bir kadın olarak kollarımı kavuşturuyorum.

"Beni yemesi için olduğundan iki kat daha büyük olması gerekir. Onu satın almadan önce araştırmamı yaptım. Bana sarılmasına izin vermezsem ve geceleri onu kafesinde tutarsam, bana bir şey olmaz."

Yılan mutfağa giriyor. Korkumun kokusunu almış olmalı çünkü kırmızı gözleri üzerimde ve ben duruşuma aldırmadan bacaklarımı yukarı çekiyorum - adanın üzerinde bir elbisenin içinde bağdaş kurmuşum. Ne kadar da hanımefendiyim.

"Lütfen onu şimdilik kalemine koyabilir misiniz?"

Logan tezgahı kavrayıp benimle göz hizasına gelmek için yaklaşıyor. "Havuza girecek misin?"

"Bu şantaj!" Gözlerim mermer zeminde inkar edilemez bir zarafetle süzülen korkunç yılanı takıldı. "Unut gitsin. Ben eve gidiyorum." "Hayır, gitmiyorsun. Burada işimiz bitmedi." Bana bir kahve getirmek için uzaklaşıyor.

sonra Hayalet'i yerden kaldırıyor ve yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek odadan çıkarıyor. "İşte," diyor bir süre sonra. "Güvende ve emniyette."

"Sen normal değilsin," diye hayıflanıyorum, biradan büyük bir yudum alarak. "Seni öldürecek. Bu sözümü unutma."

"Dört aydır benimle ve bana bir kez bile zarar vermedi. Öte yandan sen..." Yüzünü ve şişmiş dudağını işaret ederek cümlemin geri kalanını söylemedi. "Hadi, ben yüzerken sen de havuzun kenarında oturabilirsin."

Yılanın gözümün önünde cisimlenmesini bekleyerek tekrar yere bakıyorum.
yol.

"Sana kilitli olduğunu göstermemi ister misin?"

"Evet."

Beni kollarına aldı ve oturma odasına götürdü.

Yılan aslında benim banyom büyüklüğünde bir vivaryumda kilitli. Sanırım tüm dairem bu oturma odasına sığardı.

"Tamam, şimdi beni yere bırakabilirsin."

Bırakmadı. Beni arka bahçeye götürüyor ve havuzun kenarından iki adım ötedeki rahat kanepeye oturtuyor. Pantolonundan sıyrılıp tişörtünü başının üzerinden sıyrarak kaslı vücudunu gözler önüne sererken gözlerimi dikip bakıyorum.

Haye'lerin hepsi yakışıklı, ebeveynlerinden ve büyükanne ve büyükbabalarından en iyi genleri alarak bir dizi seksi özelliğe sahip Tanrı benzeri numuneler yaratmışlar, ama Logan *benim* tarzında seksi: sıkı ama hantal kaslar yok; geniş omuzlar, iyi tanımlanmış karın kasları, trisepsler ve latlar. Bir sıçramayla havuza giriyor, berrak su tabakasının altında boylu boyunca yüzüyor ve sonunda yeniden yüzeye çıkıyor.

"Gösteriş budalası," diye mırıldanıyorum şişeden yudumlarken. "Çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

Daha yakın yüzüyor, dirseklerini havuzu çevreleyen fayanslara dayıyor ve parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor. "Çok kolay. Sen de dalmaya ne dersin?"

Önce bacaklarını mı?" Bir eliyle vücudunu destekliyor, diğeriyle sandaletlerini çıkarıyor ve sonra fayansları işaret ediyor. "Buraya otur."

"Burası ıslak." Suya fazla yaklaşmamak için bahaneler arıyorum. "Elbiseyi mahvedeceğim."

"Çıkar onu. Burada kimse seni göremez."

"Peki ya komşuların?" Yakındaki evlere göz gezdiriyorum ama hepsi Logan'ın bahçesine belli bir açıyla bakıyor ve tek bir pencere bile bahçeye bakmıyor. Bir hışımla elbisemin askılarını omuzlarımdan aşağı kaydırıyorum. "Sanırım gördüğün hoşuna gitti," diye takılıyorum, gözleri siyah bir iç çamaşırı giymiş vücudumda gezinirken gerginliği kırmak için.

"Beğenilmeyecek ne var ki?" Dirseklerinin arasındaki boşluğa vuruyor ve elini uzatıyor. "Otur. Bacaklarını omuzlarıma koy."

Gözlerindeki kararlılık korkumu kontrol altında tutmama yardımcı oluyor. Oturuyorum, soğuk su külotumu ıslattığında dişlerimi sıkıyorum. Logan alçalıyor, böylece bacaklarımı omuzlarına koyabiliyorum, dizlerim boynunun iki yanında, ayaklarım havada, sakın su tabakasından güvenli bir mesafede.

Bu hem rahatlatıcı hem de sinir bozucu çünkü şu anda kontrol Logan'da. Daha aşağıya inip bacaklarımı suya daldırabilir, ki orada durursa hiç de fena olmaz, ama elleri kalçalarımı kavırıyor ve beni kolayca havuza sürükleyebilir.

Bu düşünceyle kalbim küt küt atıyor.

"İç," diyor, parmak uçları etimi okşuyor.

Şişeyi almak için eğiliyorum ve o da bu fırsatı beni kenara doğru çekmek için kullanıyor.

"Sakin ol, seni içeri atmayacağımı söyledim. Kendi şartlarınla girmelisin ama" diyerek bacaklarımın arasına uzanıyor, parmağını külotumun içine sokuyor ve amımı ortaya çıkarmak için külotumu kenara çekiyor. "O kadar güzel kokuyorsun ki, tadına bakmalıyım."

Yeşil ışığı beklemeden bacaklarımın arasına dalıyor ve dilinin ucuyla kalçalarımın tepesindeki gergin sinir demetini okşuyor. Suya bu kadar yakın oturduğum için gerginim ama Logan bedenimi ve zihnimi rahatlatmak için harika bir iş çıkarıyor.

Sağlıksız bir heyecan duyularımı sarsıyor. Bahçedeyiz, göz önündeyiz. Hâlâ gün ışığı var ve beni günlerdir açmış gibi yiyor. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti geçiyor ve gözlerim kapanıyor.

"Şışt," diye sesleniyor bana karşı, sıcak nefesi tenimi havalandırıyor.

"Kimse bizi göremez ama sessiz olmazsan duyarlar."

Sırtımı kamburlaştırıp başımı kanepenin altına yaslıyorum. İnemeleri duymamak için yanağımı ısıyorum, bizi sanki yukarıdan izliyormuşum gibi hayal ediyorum: Logan havuzda, başım bacaklarımın arasında, onun omuzlarına yaslanmış.

G noktamı her okşayışında kalçalarım kasılıyor ve beni daha da yaklaştırıyor. Her zamankinden daha uzun sürüyor ama orgazm geldiğinde Logan elini dudaklarımın üzerine koyuyor, nefes alış verişlerimi bastırıyor, parmakları orgazmı uzatmak için içeri ve dışarı pompalıyor. Gözlerim beyaz noktalarla dans ediyor, orgazm o kadar yoğun ki saçlarımı koparmak istiyorum.

"Bana bak," diyor, elleri artık tenime dokunmuyor, sıcak nefesi artık klitorisimde değil.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, bakışlarındaki kedi tatminini karşılıyorum. Kenardan bir metre kadar uzaklaşarak bacaklarıma bakmamı istiyor. Suyun içindeler, dizlerime kadar suya batmışlar. Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. O kadar da kötü değil. Suyun içindeki bacaklar iyidir. Bunu daha önce de plajda dalgaların arasına girdiğimde yapmıştım.

"Bu nasıl?" Daha yakın yüzüyor, bacaklarımın arasında durabilmek için dizlerimi birbirinden ayırıyor. "Cehennem kadar korkutucu mu yoksa katlanılabilir mi?"

Ona bakarak gülümsüyorum. "Katlanılabilir."

"Güzel." Kendini havuzdan dışarı atıyor ve bir şişe daha Corona almak için evin içinde kayboluyor. Suya geri atlamak yerine kanepeyi itip arkama yerleşiyor, kalçaları benimkileri kavırıyor. "Arkana yaslan."

Onun serin, ıslak göğsüne yaslanıyorum, kendi iyiliğim için fazla sakin ve rahatım. "Bunu neden yapıyorsun? Neden bana yardım etmeye çalışıyorsun?"

"Neden olmasın?" Kollarını köprücük kemiklerime dolayarak beni daha da yakınlaştırıyor. "Daha sonra yine içine gireceğim." Kulak mememi ısırıyor. "Seni havuzda becermek gibi bir fantezim var, bu yüzden burada bencilce davranıyorum."

Ayaklarımı yavaşça hareket ettiriyorum, anılar yerine hoş hislere odaklanıyorum. Su bacaklarımın etrafında girdaplar çizerek hareket ediyor ve tuhaf bir özgürlük hissi yaratıyor.

"Bana sarılır mısın?" Başımı çevirip yanağımı göğsüne bastırıyorum. Yüzmesine rağmen klor yerine baharatlı kolonyası gibi kokuyor. Bu durumdan faydalaniyorum, yakınlığı avuçluyorum, kendimi kollarına bırakıyorum ve o bu kadar yakinken göğsümü dolduran mutluluğu ve sakinliği ezberliyorum. "Eğer içeri girersem," diye açıklıyorum. "Başım suyun üstünde kalsın diye beni tutar mısın?"

"Gitmene izin vermeyeceğim Cass." Çenemi kavırıyor ve dudaklarıma ulaşmak için başımı geriye yatırıyor. Vücudum öpücükle tutuşuyor. Daha önce paylaştıklarımıza hiç benzemiyordu. Ön sevişmenin bir parçası olarak tasarlanan her zamanki acil, talepkâr öpüşme seansları değil. Bu farklı. Samimi, neredeyse şefkatli. "Benimle güvendesin." Burnunu yanağıma sürüyor ve kalbimin ritmini kalp durması aralığına zorluyor. "Önce ben gireceğim."

Havuzda atladığında üşüyorum, bir an sonra yukarı fırlıyor ve üzerime daha fazla soğuk damlacık sıçratıyor.

"Ellerini boynuma dola," diyor tekrar bacaklarımın arasında durarak. Midemde büyüyen huzursuzluk hissine rağmen söyleneni yapıyorum. "Kendini rahat hissetmezsen durmamı söyle, tamam mı?"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve aldığı tek cevap çenemi sallamak oluyor. Korkunun beklentisi, korkunun kendisinden daha kötü olabilir.

Logan beni yavaşça kalçalarımın tutarak kıkımın altındaki fayansları artık hissetmeyene kadar yaklaştırırken bakışlarımı tutuyor. Beni suya indirirken ağırlığımı destekliyor ve ben de bacaklarımı onun kaburgalarına dolayarak hayata tutunuyorum.

Yavaşça beline doğru kaymaya başlıyorum, gözlerinde parlayan kararlılığa odaklanıyorum. Bedenim zihnimden kopmuş, buzda ilk adımlarını atan Bambi gibi titriyor.

Korkuyorum ama o kadar da değil.

Logan yakınımdayken korku kontrol edilebilir.

Ellerimi omuzlarına doluyorum, sanki can simidimmiş gibi vücuduna yapışıyorum, gözlerim sımsıkı kapalı. Bir elini belime dolamadan önce belimden göğüslerime kadar su yükseliyor.

"Bu nasıl?" diye soruyor, yanağı yanağıma değiyor, sesi ancak fısıltı kadar. "Kenardayız. Seni bir kalp atışında kaldırabilirim."

Ciğerlerimdeki tüm havayı burnumdan uzun bir nefesle boşaltıyorum ve gözlerimi açıp Logan'ın kollarında bedenimin suyun altında olduğu yere bakıyorum.

Sinirlerimi titreten, kanımı donduran bir korku midemin çukurunda çırpınıyor. Buz gibi buhar omurgamda dalgalanıyor ve dayanılamayacak kadar acı veren anıları çağırıyor.

Logan'a sarılıyorum, hayatımda bana bir nebze huzur veren tek kişiye. Zihnimi dağıtmak ve paniğin titreşimli bir ton gibi vücuduma yayılmasını engellemek için yoğun bir ihtiyaçla hareket ederek dudaklarımı onun dudaklarına çarpıyorum.

"Dışarı," diye fısıldıyorum. "Lütfen, beni yatağa götür. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var."

"Beni içinde isterken *lütfe* deme," diye homurdanıyor, dudağımı ısırarak. "Gözlerini kapat. Dışarı çıkmıyoruz." Külotumu tekrar kenara itiyor ve beni uzun, sert horozuna sokuyor. Korkumun vücut bulmuş haliyle sarmalanmışken aniden içeri girmesi hissiyatı yükseltiyor: zevk ve dehşet karışımı. "İşte böyle... Gözlerini benden ayırma Cass. Benimleyken ne kadar iyi hissettiğine odaklan bebeğim." Ağırlığımı korumam için beni teşvik ederek kenara yaklaşıyor. "Dirsekler geride. Seni bırakmayacağımı söyledim ve bırakmayacağım. Omurganı eğmeni istiyorum."

Başımı sallayıp pozisyon alıyorum. Daha sert itiyor, bir eli kalçamda, diğeri sırtımda, havuzun sert kenarında etimi zedelememi engellemek için bir kalkan görevi görüyor.

Gün batımıyla birlikte mavi gökyüzünü boyayan turuncu ve pembenin ilk ışınlarına odaklanıyorum, etrafımızda sıçrayan suya sağır, Logan'ın dokunuşu dışında her şeye karşı hissizim.

Kapüşonlu gözlerindeki kararlılık, ayırık dudakları ve her hamlesinde gerilen kasları beynimdeki bir düğmeyi çevirerek korkuyu mutluluğa dönüştürüyor. Cesaret, çölde büyüyen bir çiçek gibi her şeye rağmen filizleniyor.

Şimdi ya da asla.

"Geri çekil," diyorum, neredeyse uzanana kadar kendimi kenardan uzaklaştırıyorum, sadece yüzüm suyun üzerinde. Hâlâ içime giriyor ama hareketleri artık daha sakın ve yavaş. "Durma. Sakın bırakma."

Derin bir nefes alıp başımı arkaya eğdiğimde parmaklarını kalça kemiklerime geçiriyor, korku ve özgürlük karışımı bir duyguyla suyun altına giriyorum.

Zack'in başımı içine ittiği küvetin dibi gözlerimin önünden geçiyor. Oksijen kabarcıklarının tepeye doğru koştuğunu görüyorum. Ellerimi dibe dayayıp yukarı itmeye çalışırken saçlarımın uçtuğunu görüyorum ama Zack daha güçlüydü.

Zihnim sıkışıyor, kendini bir düğüm haline getiriyor. Panik, gözümü kırpmamdan daha hızlı bir şekilde göğsümü sıkıştırıyor. Kendimi bir anda dışarı atıyorum, çırpınıyorum, Logan'a yapışıyorum, zihnim *motor* anonsu *kesilen bir uçağın içi* gibi.

Ben tek bir nefes bile alamadan Logan'ın dudakları dudaklarıma yapışıyor. Üç saniye sonra havaya ihtiyacım yok ama panik beni boğmaya çalışıyor -boğazımın etrafında sıkılmış büyük, sıkı bir yumruk.

Ağzım onunkıyla senkronize çalıştığında, öpücük yavaş, sıcak ve yatıştırıcı olduğunda ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde hafifliyor.

"Sakin ol." Alnını benimkine yaslıyor, kıpırdamıyor, siki hâlâ içimde, kolları sırtımda. "Sakin ol prenses. İyisin."

Başımı sallıyorum, hava yutuyorum ve göğsüne yapışıyorum. "Ben iyiyim. İyiyim, *özür dilerim*. Yapabileceğimi sanmıştım."

"Yapabilirsin. *Yaptın* da. Kendi başına. Korkudan kurtulmak istiyorsun ama bu zaman alacak. Bir akşamda her şeyin bitmesini bekleme. Bu gece harikaydın. Tüm bu zaman boyunca oturup ayaklarını ıslatacağını sanmıştım."

Alnından öpüyorum. "Teşekkür ederim, ben-"

Kapı zilin sesi ikimizi de ürkütüyor. Az önce başka bir yerdeydik, dış dünyaya açık değildik, ama gerçeklik içeri sızıyor, bulanık, acı ve istenmeyen.

Logan dokunuşuyla geriliyor, gözlerini açık veranda kapısına diyor. "Lanet olsun." Beni sudan çıkardı. "Kahretsin, muhtemelen kardeşlerimden biridir." Dışarı fırlıyor, telefonunu kapıyor, ekrana birkaç kez dokunuyor, sonra nefesinin altında tekrar küfrediyor ve bana ön kapının üzerindeki kameradan canlı bir yayın gösteriyor.

Nico orada, arabasını kaldırımın kenarına park etmiş.

Telaşla elbisemi kapıp tüylerim diken diken olmuş ıslak bedenimin üzerine geçiriyorum.

"Sadece..." Logan'ın gözleri benden telefonunun ekranına gidip geliyor. "Kahretsin, saklanmalısın." Kolumdan tutup beni ayağı kaldırıyor ve evin içine sürüklüyor. "Çantayı al."

Mutfağı doğru koşarken tek kelime edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Çantamı, gözlüklerimi ve şapkamı adadan kapıyorum, ayakkabılarımı göğsüme çekiyorum, Logan'ın uzun bacaklarına zar zor ayak uyduruyorum.

Garaj kapısını çekerek açtı. "Ben gelip seni alana kadar burada kal." Beni içeri itti ve kapıyı çarparak kapattı.

Gözlerim yeni yaşlarla doluyor. Kim olduğunu sanıyor da beni buraya kilitliyor? Bana yukarı çıkıp yatak odasında beklememi söyleyemez miydi? Ya da daha iyisi, Nico'ya yalan söyleyip ondan bir şekilde kurtulamaz mıydı? Benimle yakalanma ihtimali ilk anda Logan'ın bütün akşamki tatlı adamı bir pisliğe dönüştü.

Neden şaşırdım ki?

Beni burada yalnız ve soğuk bırakması neden canımı yakıyor? Neden tamamen başka bir şey bekliyordum?

Bu gece romantik tarafımın dizginleri ele almasına izin verdim. Logan karakterinin dışında davranıyordu ve doğru yönde ilerlediğimizi ummak için kendime izin verdim. İlişkimizi sadece cinsel olarak sürdürmekte ne kadar kararlı olursa olsun, bundan daha fazlası var. *Önemsediğini.*

Aptal, *salak*, *salak* ben.

Zifiri karanlıkta beton zemine çöküyorum, soğuktan ve korkunun kalıntılarından titriyorum, telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum. Küçük gümüş bir hediye çantası dikkatimi çekiyor.

Logan'a vermeyi unuttum.

YEDİ

Logan

"Dikkatin dağınık," diye işaret ediyor Nico, Corona şişesini çekştirerek. "Neler oluyor?"

Ben eşofman ve tişört giymek için yukarı koşarken o da Ghost'u vivaryumdan çıkardı. Yılan tembelce onun yanında çörek gibi kıvrılıyor, tanımadığı birinin yanında şaşırtıcı derecede rahat. Sanırım kısır yaratıklar birbirlerine yapışıyorlar.

Bu bilmeden şimdi kurtulamayacağım. Nedense bütün Hayes klanı buraya geliyor. Cass'le birlikteyken telefonum sessizde olmasaydı, ziyaretlerinden kaçınabilirdim ama Nico arka arkaya on kez aradığında cevap vermedim ve onun gelmesini istedim. Şimdi, Shawn, Theo ve hatta üçüzler de yolda.

Bir şeyler dönüyor.

Birinin evini istila etmemiz alışılmadık bir şey değil ama bir şeylerin ters gittiğini iliklerime kadar hissediyorum.

Avuçlarım her geçen saniye daha da nemleniyor.

Sanırım Cass ve beni biliyorlar.

Sanırım bu bir müdahale.

Diğer beşi kapıdan içeri adımını atar atmaz Nico'nun kıcıma tekmeyi basacağını düşünüyorum.

"Yok, ben iyiyim," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum, onu buradan atmak ve Cassidy'nin garajdan çıkmasına izin vermek için can atıyorum.

Yine, düşünmek için bir saniyem olsaydı onu yukarı gönderirdim ama güvenlik sistemi uygulamasında Nico'nun ön kapının dışında durduğunu görünce aklım başımdan gitti.

"Her zamanki gibi çalışıyorsun," diye ekledim. "Bu gece neden herkesin buraya geldiğini söylemek ister misin?"

"Telefonuna cevap verseydin benim evimde buluşacaktık." Gözlerinde hiç eğlence yok. Gülümsediği de söylenemez.

koşullar beni daha da geriyor. "Sabırlı ol kardeşim. Herkes geldiğinde sana söyleyeceğim."

Beş dakika sonra kapı çalıyor ve üçüzler davet beklemeden içeri doluşuyor. Dürüst olmak gerekirse, Nico'nun içeri dalmadığına şaşırdım. Theo'nun yaptığı gibi kapıyı çalmaları konusunda ısrar etmiyorum. Mahremiyet konusunda çok titizdir. Thalia'yla tanıştığından beri daha da fazla, sanırım bu anlaşılabilir bir şey.

Küçük kardeşimi sikini ıslatırken görürüm diye kapıyı çalmadan evlerine girme riskini göze alamazdım.

Colt ve Conor oturma odasına girmeden önce koridorda şakalaşıyorlar. Cody bir kasa birayı göğsüne bastırmış, saçları ensesinde at kuyruğu yapacak kadar uzun, ama Nico'yla benim kaşlarımızı çatmamıza neden olan Cody'nin saç modeli değil.

"Yüzüne ne oldu senin?" Colt'un morarmış gözüne ve yarılmış dudağına bakarak soruyorum. "Bir pisliğin sana vurmasına izin mi verdin?"

Conor kıvrık yelesini gözlerinden uzaklaştırarak, "Yardım etmek için olay yerine gelmeden önce birkaç kez," diyor. Harry Styles'ın 2013 yılındaki haline benziyor. Bir gün onu anlayamayacağı kadar sarhoş edeceğim ve saçlarını kendim keseceğim. "Kaburgalarım yumruk yedim." Göğsünü gururla şişiriyor ve tişörtünü kaldırarak elim büyüklüğünde mor, alaca bir çürüğü ortaya çıkarıyor. "Yine de kazandık."

"Neden kavga ediyordunuz?" Nico kelimeleri sıktığı dişlerinin arasından zorla geçiriyor.

"Nasıl bilmezsin? Senin evinde yaşıyorlar!"

"Onları üç gündür görmedim Logan." Colt'a geri döner. "Neden vuruldun? Sana hiçbir şey öğretmedim mi?"

Cody bira kutusunu açıp diğer ikisine şişeleri dağıttı. "Onu rahat bırak. Adam senin boyundaydı ve öfkeliydi."

"Peki onlar kışlarına tekme yerken sen neredeydin?"

"Q'nun arkasında tecavüz etmek için ilaç verdiği kızın iyi olduğundan emin olmak için." Cody, Nico'ya *dik dik bakmaya* cüret ederken aklında cinayet vardı. Cesur bir hareket. "Başka sorusu olan var mı?!"

Daha önce hiç böyle bağırdığını duymamıştım. Göğsü kabarıyor ve elleri sanki bir kelime daha ederse Nico'yu yere sermeye hazırlanıyormuş gibi sıkı yumruklar haline geliyor. İyi şanslar. Tek bir yumruk atmaya cesaret ederse yoğun bakım ünitesini boylar. Nico, Cody'nin yumruğu yüzüne yaklaşmadan onu bayıltırdı.

Evin kapısı tekrar açılarak bizi garip bir durumdan kurtardı.

"Evde kimse var mı?!" Shawn elinde bir şişe votkayla oturma odasına girerek gülüyor. "Arkadaşınız nasıl?" diye soruyor üçüzlere. "Tanıklık edecek mi?"

"Üzerinde çalışıyoruz," diye itiraf ediyor Cody, sesi normale dönmüş. "Sarsılmış durumda ama dayanıklı biri. İyi olacak."

"Zor biri mi?" Shawn alay ediyor. "Colt'un ayakkabılarının üzerine kustu, kardeşim.

O sert biri değil."

"Neredeyse *tecavüze* uğruyordu!" Cody tekrar gürleyerek ayağa fırladı. "Gülüp geçmesini mi bekliyordun? Ona bir şans ver! Pazartesi günü onu karakola götüreceğiz. Asher'ın bir uyarıyla kurtulmayacağından emin ol, tamam mı?"

"Asher Woodward mı?" İki yıl önce Thalia'dan dayak yiyen adamı hatırlayarak soruyorum. Onun birinin içkisine ilaç kattığını görmüş ve yüzüne vurmuştu.

"Evet, aynı kişi. Şimdi elimde onu birkaç yıllığına gönderecek kadar para olmalı."

"Birkaç yıl mı?" Conor elini saç dediği dağınıklıkta gezdirerek alay ediyor. "Birkaç dişini daha kırmalıydım."

Yedi kişinin sonuncusu daha fazla birayla geliyor. Bu tipik bir Hayes alemine dönüşüyor. Saatlerce gitmeyecekler. Cass'e mesaj atmak istiyorum ama telefonunun sesi en yüksek ayardaysa çocuklar ping sesini duyabilir.

Bacağım yerde zıplıyor. "Pekâlâ, bu toplantı ne hakkında?" Herkesin elinde bir bira ya da içki olduğunda Nico'ya soruyorum. "Bir şeyi mi kutluyoruz?"

Oda sessizliğe gömülüyor. Kalbim bir konga davulu gibi atarken, o tatlı zamanını beklenti ve gerginlik üzerine inşa ediyor. Ceketinin cebinden bir tomar kâğıt çıkarıyor ve soğukkanlı bir yüz ifadesiyle bana uzatıyor. Kâğıtları açtığımda midem bulanıyor, Cass ve benim onun dairesinin kapısında öpüşürken çekilmiş resimlerimizi bekliyorum.

Ama hiç resim yok.

Kaşlarım ortada düğümleniyor. En üstte koyu mürekkeple *Satın Alma Sözleşmesi* yazıyor ve metin yığını arasında *Country Club* gözüme çarpıyor. "Bu mu," diye başlıyorum, Nico'ya bakarak. "Country Club'ı mı *satın aldın*?!"

Başını sallıyor, yüzü artık ifadesiz değil. Hatta yüzünde gerçek bir gülümseme var. "O ahmağa reddedemeyeceği bir teklif yaptım."

"Jared'le mi konuştun?!" Theo gürlledi.

"Avukatım aracılığıyla. Her neyse," evrakları benden alıp sehpanın üzerine bırakıyor, "sizi burada istememin nedeni bu değil. "Bu." Bir tomar kâğıt daha çıkardı ve altı kopya verdi.

Benimkini kısaca okudum, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. Nico, Country Club'ı yediye bölüyor ve her birimize yüzde on dört hisse veriyor.

"Neden?" Shawn ilk şoku atlattı.

Nico omuz silkiyor ama ben bunun sağlam bir nedeni olduğunu biliyorum. Planlamadan ve enine boyuna düşünmeden hiçbir hamle yapmaz. "Evlisin ve bir çocuğun var. Artık bize ayıracak fazla zamanın yok. Theo da evli ve yakında hepimizin ailesi olacak. Sence yedimiz bir araya gelip şimdiki gibi oturup içebilir miyiz?"

"Kesinlikle evet!" Colt gürlüyor. "Kankalar karılardan önce gelir!"

Bu cümle Theo'dan kafasının arkasına bir şaplak yemesine neden oluyor. "Karıma bir daha *orospu* ders en dişlerini halıya geçirirsin *kardeşim*."

"Birbirimizi göreceğiz, elbette," diye devam ediyor Nico. "Ama doğum günleri, Noel ve annemin buluşmaları olacak. Bir iş yürütmek bizi birbirimize yakın tutacak. Zorunlu yönetim gözden geçirme toplantıları anlaşmalara dahil edildi. Yılda iki hafta sonu, açıklanmayan bir yerde."

Theo sırtarak Nico'nun sırtını sıvazlıyor. "Yani, hafta sonu eşlerimizden ve çocuklarımızdan uzaklaşmamıza izin vermek için yasal bir belge hazırladın."

"Tatlım, bu bir iş. Yemin ederim. Evet, Vegas'a gidiyoruz ama... kahretsin, sözleşmeye baksana. Gitmek zorundayım!" Cody dramatize ediyor.

Kardeşimin hayatlarımızdan uzaklaşmak ve sadece yedimiz birlikte zaman geçirmek için bir nedenimiz olmasını sağlamak için birkaç milyon dolar harcadığına inanamıyorum.

"Kahretsin," diyor Shawn, elinin tersiyle gözlerini silerek. "Beni ağlatıyorsun, göt herif."

Gülüp geçiyoruz ama gerçek şu ki benim de boğazımda bir tıkanıklık var. Hayatımı altısı olmadan hayal edemiyorum ve bu durum Cassidy ile olan ilişkiyi bitirme zamanının geldiğinin acı bir şekilde farkına varmamı sağlıyor. İlk başta iyiydim.

ama geçen hafta boyunca odaklanmakta zorlandım, evine gidip onu mutfak tezgahının üzerine yatırabilmek için saatlerin geçmesini istedim.

Bıçağın ucunda dengede duruyorum. Yanlış bir hareket yaparsam aşığı yuvarlanacağım. Asıl soru, keskin kenara mı yoksa kr kenara mı vuracağım?

Şimdiye kadar ona doyacağımı sanıyordum, ama anlaşmaya devam ettikçe vücudunu daha çok arzuluyorum. Ve son zamanlarda, erotik düşüncelerim aletimin ona girip çıkmasıyla sınırlı değıl. Onu ptğm hayal ediyorum. Onu kollarıma aldığımı ve yatak odasındaki küçük, rahatsız yatakta nefes nefese yatarken sırtını okşadığımı hayal ediyorum.

O kurtulamadığım bir parazit ve ben de kurtulmak zorundayım. Ne kadar uzun süre devam edersek, kardeşlerimin bu sırrı öğrenme riski o kadar artar.

Birkaç saat boyunca kutlama yapıyoruz, konuşuyoruz, hasret gideriyoruz ve Shawn'ın Josh'un inkâr edilemez bir kargaşaya yol açtığına dair anlattığı hikyelere gülüyoruz. Sabah saat bir gibi çıkıyorlar ve son araba sokağın sonunda kaybolur kaybolmaz koridoru geçip garaj kapısını çekerek açıyorum ve ışığı yakıyorum.

"Kahretsin, ben çok-" Durup boş odaya bakıyorum. Nereye gitti bu kız?

Yerde küçük, gümüş bir hediye çantası duruyor. Elime alıyorum, iinden bir kart çıkınca kaşlarım birbirine düğümleniyor.

Yer döşemesine yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Dinlediğiniz için de teşekkürler. Koltuklar sizin seçeceğiniz kadar iyi değıl ama umarım günün tadını çıkarırsınız.

Birkaç hafta sonraki Los Angeles Dodgers maçına iki bilet çantada. Kalbim yine sıkışıyor. İşte ben onu bırakmaya hazırım ve o bana tuttuğum takımın maçına bilet almak için o anı seçiyor.

Cebimden telefonumu ıkarpı güvenlik uygulamasını kontrol ediyorum ve buradan fark edilmeden nasıl çıkabildiğini görüyorum. Evin n tarafındaki binanın yanından çıktığını görünce rahatlıyorum, bu da demek oluyor ki...

Ekrandan karşı duvardaki personel kapısına bakıyorum. Taşındığımdan beri o kapıyı iki kez kullandım. Belki de kilitlemek akıllıca olur. Garajda alacak bir şey yok ama evin içine açılan kapıyı kilitlemiyorum ve orada alacak çok şey var.

Muhtemelen şu anda uyuyordur, ama yine de ona bir mesaj gönderdim.

Ben: Özür dilerim. Bu benim için bile aptalca bir hareketti. Biletler için teşekkürler.

Teslim edildi, neredeyse anında mesajın altında okunacak şekilde değişiyor, ama üç nokta hiçbir yerde görünmüyor. Bir dakika geçti, iki, beş. Cevap yok.

Ben: Beni hayalet gibi gösterme. Sana yukarı çıkmanı söylemeliydim ama düşünemedim.

Tekrar, *oku* ama cevap yok. Çok kızgın. Dürüst olmak gerekirse, sessiz muameleyi hak ediyorum. Onu karanlık, soğuk garaja kilitlemek, ıslak ve hala korkmuş bir halde aşağıya inmek çok alçakçaydı.

Ben: Hadi ama, böyle yapma. Özür dilerim.

Üç nokta dans etmeye başladı. Garajdan çıkıp üst kata çıktım, o yazarken gözlerim ekrandaydı. Görünüşe göre bu konu üzerine bir tez yazıyor. Kıyafetlerimi çıkarıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve yatağa giriyorum, bir yandan da beni azarlamayı bitirip *gönder* tuşuna basmasını bekliyorum.

Noktalar duruyor, sonra tekrar başlıyor ve telefonumun ping atması en az on dakika sürüyor.

Prences: Ben iyiyim. İyi geceler.

İ ç i m i yavaş, inatçı, bastırılmaz bir suçluluk duygusu kaplıyor. Hay sikeyim. Bu acıttı.

O iyi değil. Hem de hiç değil. Yine üzgün.

Benim yüzümden. *Yine.*

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünün görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. Boğazımın arkasını yakan utancı yutmaya çalışıyorum, ama bir elmanın kalın bir parçası gibi orada duruyor.

O kızın gitmesine izin vermeliyim. Onun hayatında almak için orada olan ve karşılığında çok az şey veren başka bir kişi olmak istemiyorum.

SEKİZ

Cassidy

Mary-Jane, Kaya ve ben akşam saat onda Rave'e girdik. Son dakikada beni dışarı davet etmek için aradı ama başka bir planım olmadığı için teklifini kabul ettim.

Kızlarla en son ne zaman dışarı çıktığımı hatırlamıyorum. Son zamanlarda zamanımın çoğunu Logan'la geçiriyordum ve bunu değiştirmeyecek olsam da, onun sessiz kaldığı her gün endişem on kat artıyor. Beni garaja kilitlemesinin üzerinden üç gün geçti ve gecenin bir yarısı yarım yamalak bir özür dışında ondan haber alamadım.

Sevişmeye gelmedi.

Beni kilitlediği için ona kendini kötü hissettirmemeliydim. Düşünmüyordu... Panikledi.

O pislik için bahaneler üretmekten nefret ediyorum, ama daha da önemlisi, ortalıkta olmamasından nefret ediyorum. Onu özlüyorum. İlişkimizin bitmesini istemiyorum... ama içten içe, benimle işinin bittiğini biliyorum.

Yine de bahanelere sarılıyorum. Belki meşguldür? Ya da seks havasında değildir? Belki ailevi bir acil durumu vardı?

Hayır, seni aptal. Sen bittin.

Tanrım, neden bu kadar acıyor?

Kaya yanımdan geçerken yanıma dirsek atıyor, gümüş pullarla kaplı cazip bir kıyafet giymiş, flaş ışıklarını yansıtıyor, bir kaleydoskop gibi renk değiştiriyor ve görüş alanındaki çoğu erkeğin dikkatini çekiyor.

Gözlerini alan payetler değil. Göbek deliğine kadar uzanan dar, dekolte göğüs dekoltesi ve etkileyici implantlarının üzerinde sütyen olmaması.

"Önce içkiler!" diye bağırarak bara doğru yöneliyor. "Bu gece ne içiyoruz?"

Kulübün etrafındaki hoparlörlerden bangır bangır yükselen müzik sesinden barmenin beni duyabilmesi için tezgâhın üzerine eğiliyorum. "Kivili daiquiri, lütfen."

Kaya her zamanki siparişini (bir şişe şampanya) vermeden önce burnunu kırıyıyor. Eskiden ben de aynısını yapardım ama artık bir iş sahibi olduğum ve en yakın arkadaşımın alkol bağımlılığına sürüklenişini izlediğim için içki tüketimimi azalttım.

Beklerken telefonumu kontrol ediyorum, Logan'dan bir mesaj görmeyi umuyorum ama ekranda hiçbir bildirim yok.

Kaya yanında duran bir adamla göz göze gelince, "Ben yukarıda bekleyeceğim," diyorum. Bir dakikadan kısa bir süre içinde onunla öpüşecek ve ben onun kocasını aldatmasını izlemek istemiyorum.

Elimde bir içkiyle odanın diğer tarafındaki merdivene yöneliyorum ama adımımın ortasında donup kalmadan önce yolu yarılayamıyorum, nabzım kulaklarımda uğulduyor.

Logan her zamanki gibi bir forma ve kot pantolon giymiş, siyah saçlarını gizleyen bir beyzbol şapkası takmış, en fazla üç metre ötemde duruyor. Midem bulanıyor ve safra boğazıma tırmanıyor.

Bir kızı öpüyor.

Dudakları nefes nefese bir senkronizasyon içinde çalışıyor, elleri kızın giydiği dar bodycon elbisenin zar zor örttüğü kışını okşuyor. Kız müzikle birlikte sallanıyor, parmaklarını adamın saçlarında dolaştırıyor ve kendini sevdiğim adama daha da yaklaşıyor.

Hangisi beni daha çok öldürüyor bilmiyorum, ona dokunması mı yoksa bunu herkesin içinde yapması mı? Kulaklarımda tiz bir çınlama başlıyor. Bakışlarımı onlardan ayıramadan izlerken dünya yavaşça etrafımda parçalanıyor. Onu kulübün ortasında herkesin görebileceği şekilde öpüyor.

O bir sır değil.

Ondan utanmıyor...

Esmer kız onun dudaklarına gülümsüyor, yanakları pembeleşiyor, güzel yüzünde sarhoş ve mutlu bir ifade belirliyor. Göz kırıyor ve etrafında dönüyor, kışını onun kasıklarına bastırıyor, sanki Logan onun direğiymiş gibi gıcırdatıyor.

Logan onu kollarındaki deli gömleğinin içinde tutuyor, başını eğip kulağını ısırırken zıplayan göğüslerini destekliyor.

Kaya yanımda duruyor, benim görüş alanımı takip ediyor. Gözlerini bana çevirmeden önce yüzünde sıcak bir öfke parıltısı belirliyor. "Tanrım, hâlâ o aptalı unutamadın mı? Vazgeç artık Cass. Üç yıl oldu."

Üç gün oldu ama Kaya bunu bilmiyor. O sadece birlikte geçirdiğimiz bir geceyi biliyor. O zamanlar bambaşka biriydi. Şefkatli, sevgi dolu. Onu aradığımda, hüngür hüngür ağlıyordum.

ve yirmi dakika sonra elinde dondurma ve şarapla kapımı çaldı.

Etrafına göz gezdiriyor, karanlıkta daha kaç Hay'in gizlendiğini kontrol etmek için dans pistini tarıyor. Nico şüphesiz buralarda bir yerde. Theo evlendiğinden beri Logan'la yakınlaştılar ve nadiren ayrı çıkıyorlar.

Bunu bilmem çok acınası. Bana hiç söylemedi. Ben sadece onun hayatına dikkat ediyorum, bilgi kırıntıları arıyorum.

Logan'ın kollarındaki esmer kız tekrar dönüyor, küçük eli Logan'ın göğsünden aşağı kayarak kot pantolonunun paçasını kavıyor. Kaburgalarımın arkasında sıcak bir kıskançlık, acı ve hayal kırıklığı topu yanıyor. Gözlerinin kapkara oluşu içimi parçalıyor.

Gözlerimde daha fazla yaş birikiyor, ama sertçe yutkunuyorum, Logan gözlerimin kafasında delikler açtığını hissediyormuş gibi yolumuza döndüğünde kayıtsızlık maskesini yerine oturtuyorum. Dans pistinde göz göze geliyoruz ve yüzündeki duygusuzluk damarlarımdaki kanı donduruyor.

Kızdan uzaklaşıyor ama benim varlığımdan etkilenmiyor, yaptıklarından utanmıyor, yakalanmaktan utanmıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, Kaya ya da Mary-Jane'in içimdeki perişanlığı görmemesi ve Logan'a dans pistinin ortasında ağlama zevkini tattırmamak için savaşıyorum.

Bunun sadece seks olduğunu biliyordum, defalarca daha fazlasını ummama izin versem bile, ama özel olduğumuzu sanıyordum. Her gün yatağımdaydı ama görünüşe göre bu yeterli değil ve boşlukları doldurmak için başka bir kıza ihtiyacı var. Takılmaya başladığımızdan beri kaç kişiyle daha yattı?

Oh, Tanrım... Prezervatif kullanmayacağı konusunda ona güvenmiştim!

"Haydi," diye bağırıyor Kaya bangır bangır çalan müzik eşliğinde, dirseğini benimkine geçirirken sesi sinirli. "Üst katta yer ayırttık."

"Kalmak mı istiyorsun?" Şu anda yapılacaklar listemdeki son şey bu. "Nico'nun yukarıda olduğuna eminim." *Lütfen, gidelim.*

Uzun saçlarını bir omzuna atıp çenesini yukarı kaldırıyor. "Ne olmuş yani? Beni görmek istemiyorsa gidebilir ama ben taşınmıyorum. Burayı seviyorum."

Ben buna kanmam. Kaya düğününden bir hafta sonra Nico'yu aramaya başladı. Dürüst olmak gerekirse hayal görüyor, ama ona bir şans daha vereceğini umuyor.

İsteddiği adam o değilse neden Jared'la evlensin? Nico'nun güvenini tekrar kazanmak ve af dilemek yerine neden Newport'un yarısıyla yatıyor? Belki aptalım ama onun seçimlerini aklım almıyor.

Arkamı dönüp kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp kaçmak istiyorum ama Kaya'yı beslemek için inandırıcı bir bahane bulamadan aklıma daha iyisi geliyor.

Logan'a bu zevki tattırmayacağım.

Kaya ve ben üst kattaki bara çıkan merdivenlerden çıkıyoruz ve Nico'nun Toby'yle oturduğu yerin tam karşısındaki kabine oturuyoruz. İkisi de bize bakmıyor ama Nico'nun çenesinin gergin, öfkeli daireler çizmesinden, Kaya'nın sanki buranın sahibiymiş gibi buraya geldiğini fark ettiğini anlıyorum.

"Bu da ne böyle?" diye tersliyor, elimdeki kivili daiquiri'ye şirin mi şirin burnunu kıvrırarak. "Senin sarhoş olman gerekiyor, fit olman değil, sürtük. Bize shot alacağım."

Barda içki siparişi verdiğimi duydu ve barmenin verdiğini gördü. Şu anda sorun çıkarmasının tek nedeni, kalkıp kalçalarını sağa sola sallayarak tekrar Nico'nun kabininin önünden geçmek için bir bahanesi olması.

Nico'nun umurunda değil. Gözleri telefonunun ekranından ayrılmıyor. Kaya bunu yüksek sesle itiraf etmiyor ama elinden gelse zamanı geri alır ve onu asla aldatmazdı.

Onun için ayık kalacağından da eminim, ama artık çok geç, bu yüzden on altı yaşındaymış gibi partilere devam ediyor.

"Jared, Nico'nun burada olduğunu öğrenirse aklını kaçırrı," diyor Mary Jane yanıma çökerek. "Ona söylemeli miyiz? O bir pislik, ama -"

O bir pislik ve onu takip etmekten *başka çare* yok. "Ne istersen yap, MJ. Gerçekten umurumda değil."

Kollarını kavuşturarak yüzünü buruşturuyor. "Pekâlâ, dökül bakalım. Tavırlarından bıktım usandım. Haftalardır mutlu, üzgün ve bunların arasındaki her şeyi tekrarlayıp duruyorsun. Neler oluyor?"

"Ben iyiyim. Sadece Kaya'nın saçmalıklarından bıktım." Bu yalan değil ama Mary-Jane'in istediği gerçek de değil. Ne kadar incinmiş ve sinirlenmiş olursam olayım, Logan ve benim hakkımda kimseye bir şey söyleyemem.

"Evet, doğru. Yıllardır onun saçmalıklarına katlanıyorsun bebeğim, sakın bana onun bir pislik olduğunu yeni fark ettiğini söyleme. Bir sorun olduğunu biliyorum. Bana söylemeyeceksin de kime söyleyeceksin? Bir erkek mi?"

Daiquiri'nin yarısını içiyorum ve gençken yaptığım gibi bir yatağın altına girip saklanmak istememe rağmen dik oturuyorum. O zaman Zack'i uzak tutmamıştı, şimdi de kanayan kalbime yardımcı olmayacağı kesin.

"Bir pislik, bir erkek değil. Fark etmez. Bitti artık. Aslında hiç başlamadı, yani... evet." Kaya'nın yerini kontrol etmek için etrafıma bakındım. O benim tüm niyet ve amaçlar için arkadaşım, ama gizemli erkek olmayışım hakkında bilmek istediğim son kişi o. "Kaya'ya bundan bahsetme. Gecenin geri kalanını onun meraklı sorularından kaçarak geçirmek istemiyorum."

MJ dudaklarını ince bir çizgi halinde büzüyor. Sanırım ona sırrımı açmadığım için incindi, ama kötü ruh halimi sezmiş olmalı ve cevaplar için zorlamamaya karar verdi.

Tanrı'ya şükür. Logan'ı düşünmek bile beni paramparça ediyor ve aynı zamanda kanımı kaynatıyor.

"Neye ihtiyacın var biliyor musun?" Şakacı bir şekilde beni itiyor. "Ribaund adamı. Unutmana yardımcı olacak ateşli bir *çamur adam*..." duraklıyor, daha yakına eğiliyor, gözleri iri ve yuvarlak, sonra tuzağa düşmediğimde iç çekiyor. "Güven bana. İhtiyacın olan şey iyi bir orgazm."

İhtiyacım olan şey bu *değil*. Newport'ta Logan kadar yetenekli başka bir erkek yok. Mümkün değil. Onun gibi adamlar hayatta bir kez gelir ve zamanın sonuna kadar yerini alacak kişi için seni mahveder.

İhtiyacım olan şey sarılmak.

Netflix, bir şişe şarap, kabarık bir battaniye ve yanağımı bastırabileceğim sıcak bir göğüs. Film izlerken saçlarımla oynayacak biri. Gece kalacak, başımı öpecek ve henüz kimsenin bana söylediğini duymadığım üç kelimeyi fısıldayacak biri.

Yirmi beş yaşındayım ve *seni seviyorum* kelimesini hiç duymadım. Bir kere bile. Ne ailemden, ne koruyucu ailemden, ne de arkadaşlarımdan. Ne kadar *üzücü* bir hayat.

Mary-Jane'e bunların hiçbirini anlatmıyorum çünkü çevresel görüşümde Logan'ın küçük kardeşinin oturduğu kabine doğru kaydığını görüyorum.

Yalnız değildi.

Esmer kız onun yanına oturmuş, uzun bir bardaktan yudumluyor, uzun parmakları ensesini okşuyor.

"Sanırım haklısın," diyorum MJ'e, dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak. "Bir erkeğe ihtiyacım var."

Eğer Logan yeni ilişkisini benim önümde sergileyebilirse, ona kendi ilacının tadına baktıracağım.

Sanki bir işaretmiş gibi, Kaya dört adamla birlikte geldi. Biri içinde en az yirmi shot olan bir tepsi taşıyor, diğer üçü de masaya prosecco şişeleri ve altı bardak yerleştiriyor. Evlidir ama erkekler tuvaletinde bir yabancıyla sevişmekte bir sakınca görmez.

Eğer Jared karısının maskaralıklarından haberdar değilse, bu dünyada yürüyen en saf insan olmalı.

"Bunlar Mary-Jane ve Cassidy," diye tanıtıyor Kaya bizi, dördü beni ve MJ'i yana kaymaya zorladığında.

Kendimi Logan ve yeni oyuncağının bulunduğu kabinde buluyorum. *Ona* dokunmuyor ama kızın *ona* dokunmasını engellemek için de hiçbir şey yapmıyor. Onlara doğru bakmamayı aklıma not ediyorum. Onun yerine sağımdaki adama odaklanıyorum. Alt dudağında bir piercing ve derin, fırtına mavisi gözleri var.

"Şerefe," diye parlıyor Kaya, bir kadeh kapıyor ve bizi takip etmeye çağırıyor. "Bize iyi dileklerde bulunanların şerefine..."

"Geri kalanların canı cehenneme!" Mary-Jane ve ben aynı anda bitiriyoruz.

Votka hayranı değilimdir, özellikle de diğer alkollerle eşleştirildiğinde, ama bu gece çekingenliği ve mantığı pencereden dışarı atıyorum, sabah sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırım.

Ve eğer son votka içişim beni nelerin beklediğinin bir göstergesiye, bu sonuçlar çok ağır olacak.

Yanımdaki Rush, kulağıma barı işaret ederek, "Hadi, votkayı yıkamak için daha az alkollü bir şeye ihtiyacın var," diyor.

Normalde *hayır* derdim ama A: Logan'ı canının yandığı yerden tekmelemek istiyorum ve B: Barda tanıdık bir yüz gördüm ve *merhaba* demek istiyorum. Mary-Jane'i dürtüyorum, böylece o ve o geceki arkadaşı bizi kabinde çıkarmak için hareket ediyorlar. *Q*'nun dışında Adrian için beni terk ettikten bir gün sonra bana mesaj atmış ve onun bir pislik olduğunu ve zamanına değmediğini söylemişti. *Aşk* uzun sürmedi.

Gözlerim Rush'ın dudaklarında, onu geçip Logan'a bakmadığımdan emin olmak için. Balkonun solundaki bara yaslanıyoruz ve Rush barmeni çağırırken ben de kalabalığı tarayıp koyu sarı saçlı birini arıyorum.

Az önce buradaydı. Nereye gitmişti? "Ne içersiniz?" Rush soruyor.

"Sana göre alkolsüz bir şey. Kola."

Başını sallıyor, siparişi vermek için tezgâhın üzerine eğiliyor. O konuşurken gözlerimi onun delici hareketlerinden ayıramıyorum. Bir çeşit

Dudağındaki gümüş yüzükte tuhaf bir şehvet var. Dudaklarıma ya da klitorisime bastırıldığında nasıl hissettireceğini merak ediyorum.

"Bakıyorsun Cass," diyor kulağıma, sonra ellerini vücudumun iki yanındaki tezgâhı kavrayacak şekilde hareket ettiriyor ve sırtıma doğru eğiliyor. "Dudaklarıma."

"Piercing ile oynuyorsun. Dikkat çekiyor."

Boynuma doğru gülümsüyor, metal halka kulağımın altındaki hassas bir noktayı sıyrıyor. Dudaklarıma battığını gerçekten hissetmek istiyorum.

Hayır. Logan'dan öç almak istiyorsun.

Bu doğru. Ve bu Rush için adil değil. Ya da Logan'a, bu konuda. O benim değil. Asla olmadı ve olmayacak. Bana bir ilişki ya da seks maceralarımız için belirli bir zaman dilimi vaat etmedi. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, Logan'ın Rush'ın alanımı işgal etmesini umursamadığını biliyorum.

Flört ettiğim için kendimi kötü hissetmemeliyim. Bu sefaleti kısa kesmeli ve yakışıklı yabancıyı geçici bir anestezi olarak kullanmalıyım. Topuğumun üzerinde dönüyorum ve beyaz dişleriyle dudak halkasını sıyırdığında kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Bakmayı kes," diye hışırıyor. "Bana öyle baktığında seni öpmemeyi neredeyse imkânsız hale getiriyorsun."

Sadist zihnim öfkemi körüklemek ve elimi güçlendirmek istercesine Logan'ın esmeri öptüğü görüntüyü öne itiyor.

Logan'dan öç almak için Rush'ı öpmek.

Sorun hala Logan'ın umurunda değil. Yeterince önemli değilim. Canının istediği zaman sikini sokabileceği sıcak, ıslak bir deliğim. Yaşayan, nefes alan bir şişme bebeğim.

"Isıracağımdan mı korkuyorsun?" Alay ediyorum.

Pek cilveli olmadı. Şaşıradım. Adamla flört etmek istemiyorum. Evde oturup Logan'ı içimden atana kadar yastığıma sarılıp ağlamayı tercih ederim.

Rush sırtıyor. "Umarım ısırırsın bebeğim, ama kendime biraz daha işkence edeceğim."

Bebeğim. Kulüpte tanıştığınız bir adamdan duyduğunuzda gizli bir anlamı olan bir kelime. Gevşekçe çevirirsek: *Seni hemen becermek istiyorum, o yüzden fazla umutlanma.*

Barmen tezgahın üzerine bir bardak kola ve iki shot koydu. Senkronize bir şekilde içiyoruz ve Rush'ın elini tutuyorum. "Hadi gel. Dans et benimle. Dudaklarına çok uygunsuz bir süre bakacağım." Başım biraz dönüyor ve yirmi dakikada üç kadeh içmek beni cesaretlendirmiş gibi görünüyor.

Kalabalığın arasından yolumuzu açarken Rush elini sırtımın alt kısmına koyuyor. "Kendimi kaybetmem ne kadar sürecek göreceğiz."

Strobe ışıkları odanın dört bir yanına sıçrıyor ve dans pistine giden merdiveni kullanırken gözlerimin bir an için onları takip etmesine izin veriyorum, sürekli değişen renkler büyülüyor.

J. Blavin'den "Safari" etrafımızda gümbürdüyor, mekân kapasitesinin ötesinde dolu. Rush'ın yere ihtiyacı yok. Sırtımı göğsüne yaslayana kadar beni kollarına çekiyor.

Bu gece müziği hissetmiyorum ama bu DJ'in suçu değil. Benim suçum. Havaya giremiyorum ve üç şarkı bile geçmeden tekrar yukarı çıkıyoruz.

Bu sefer gözlerimin Logan'a kaymasını engelleyemedim. Esmer kız artık orada değil, onun yerine iki kişi daha var, birini tanıyorum. Bana bakıyor, dudaklarında kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Cass! Hey, kızım!" Aisha kabinden fırlıyor ve kollarını bana doluyor. "Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

Bana bilmiş bir bakış fırlatıyor, elimi tutuyor ve beni bara doğru sürüklüyor. "Lütfen bana Nico'nun kapılmadığını söyle," diye kulağıma ciyaklıyor, sonra masalarına göz atarak geri çekiliyor. "O kadar seksi ki!"

"Nico mu?" Kaşlarım birbirine çarpıyor. Yani, yakışıklı ama çoğu kadının isteyerek yaklaştığı bir adam değil. Öte yandan, Aisha olabildiğince enerjik biri, bu yüzden ondan korktuğundan şüpheliyim. "Um, hayır, o alınmadı, ama-"

"Güzel. Bu gece o benim." Alt dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde ısırarak ona doğru bir bakış daha atıyor. "O benim yeni ilham perim olacak."

"O sarışınlardan hoşlanmıyor, Aisha, ayrıca o çok..." Nico'yu kelimelere nasıl dökeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum.

"Karamsar mı?" diye soruyorum, sürekli büyüyen bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Seksi mi? Kibirli mi? Biliyorum! Ondan bu yüzden hoşlanıyorum. Ve inan bana, bu gece sarışınlarla ilgilenecek. Özellikle de birini." Göz kırıyor, yanağını öpmek için eğiliyor. "Beni."

Ben kimim ki *hayır* diyeyim? Belki de Aisha'nın erkekleri ayaklarına düşürmek gibi bir huyu vardır. "İyi eğlenceler. Oh, ve bana bir iyilik yap, Nico'ya Logan'ın senin kapağın için poz verdiğinden bahsetme, tamam mı?"

Dirseklerini bara dayayarak barmene işaret ediyor. "Neden? Utangaç mı?" Kıkırdıyor ama sonra gözleri daha da büyüyor. "Kahretsin, aranızda bir şey mi var? Gizli aşk ilişkisi mi?"

Kahretsin, çok iyi. Logan'ı korumaya çalışırken iyi niyetliydim ama ifadem ne tür sorulara yol açacağını düşünmek için bir saniye bile ayırmadım. "Hayır," diye gülüp geçtim. "Sadece onlara sürpriz yapmak istedi ama henüz zamanı yoktu."

"Ah, anladım. Elbette, endişelenme. Logan'ın çıplak göğsünün fotoğraflarını göstererek adamı baştan çıkaracak değilim ya."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Kaya yanımda durarak tersledi. "Hepimiz seni bekliyoruz. Bir oyun oynamak istiyorum ve eğer kışını hemen oraya sokmazsan Rush'ın kulaklarından sperm sızmaya başlayabilir."

Aisha gözlerini Kaya'ya diyor ve Kaya da aynı bakışla karşılık veriyor. Tanrım, *lütfe*n Aisha'nın Nico'dan bahsetmesine izin verme.

"Yakında arayı kapatırız, tamam mı?" Daha fazla zarar görmeden Aisha'ya söylüyorum. "Kahve içmeye vaktin olduğunda beni ara."

"Arayacağım, bebeğim." Benimle konuşuyor ama Kaya'ya bakıyor, bir kaşı kalkık, alaycı bir jest yapıyor. Sonra sanki yanımdaki bu güzel kadının kim olduğunu anlamış gibi yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor. "Bu gece iyi eğlenceler Cassidy." Gözleri bir an için Nico'ya kaydı. "Kesinlikle eğleneceğim." Barmene sipariş vermek için dönüyor ama ben Kaya'yı kabine geri götürmeden önce Aisha elimi tutuyor. "Nico Corona içiyor, değil mi?"

İçimden homurdanıyorum. Kaya'nın bunu duymamış olmasına imkân yok. Ve Nico'ya ne kadar düşkün olduğunu düşünürsek, özellikle de birkaç kadeh içtiğinde, *bunun* sonu iyi bitmeyecek.

Birkaç ay önce *Tortugo*'da Nico'nun ona içki ısmarladığını gören bir kızı tokatlamıştı. Nico arkadaşlarıyla bardan çıkar çıkmaz kızı tuvalette pusuya düşürdü ve saçından bir avuç kopardı. O gece orada değildim ama Amy'den olayları detaylı bir şekilde dinledim. Kaya'nın deli gibi davranarak neyi başarmaya çalıştığını anlamıyorum.

Aisha'nın yaptığı güç oyununun ne olduğunu da bilmiyorum ama kıyamet kopmadan önce Kaya'yı sakinleştirmesi gereken kişinin ben olduğumu biliyorum.

Yine de hiç şansım yok.

Kaya kıpkırmızı oldu, burun delikleri açıldı. "Nico?" diye soruyor, Aisha'nın yüzüne bakarak. "Kanatlarını kırdığım için üzgünüm, *Barbie*, ama Nico sarışınlarla yatmaz."

"Ona neler kaçırdığını göstermenin zamanı geldi," diye karşılık veriyor Aisha tatlı bir gülümsemeyle. "Esmerlerin ona iyi gelmediğini duydum."

"Bu da ne demek şimdi?!"

"Hadi ama," Kaya'nın kolunu tutuyorum, tasmalı bir köpek gibi onu geri çekiyorum. "Nico senin değil, unuttun mu?" Kulağına konuşmak için yaklaşıyorum. "Ve eğer onu geri istiyorsan, şu anda kendine hiç iyilik yapmıyorsun."

Çenesini sıkıyor, öldürücü bakışları birkaç saniye daha Aisha'ya sabitleniyor, sonra sözlerim kafasına dank ediyor ve uzaklaşıyor, iki eliyle elbisesini ütülüyor, çenesi sanki daha büyük bir insan olduğunu göstermeye çalışıyormuş gibi kalkık.

Pek sayılmaz.

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor. Aisha bara dönmeden önce bana küçük bir gülümseme sunuyor ve ben ne oynadığını sormayacak kadar yorgun bir şekilde orada öylece kalakalıyorum.

NINETEEN

Cassidy

Standımıza döndüğümde Logan'ın gözleri benimkilerle kilitleniyor. Kısa bir süre benimle masanın üzerindeki telefonu arasında gidip geliyor, dikkatini Nico'ya vermeden önce ekrana üç kez dokunuyor.

Tek kelime etmedi.

Bana doğru düzgün bir bakış bile atmıyor, sadece telefonumu kontrol etmem için şifreli, sözsüz bir emir veriyor. Hayes kardeşler kibirli, şımarık ve oyuncu ama kusurları arasında iyi nitelikleri de var.

Ailelerine sadakat en üst sırada yer alıyor. Logan benimle yatarak onların güvenini kötüye kullanıyor. Kaya ile olan bağlantım benden nefret etmek için yeterli bir sebep, Theo'yu işin içine katmadan bile.

Rush'tan bir shot alıp oturuyorum, telefonumu kontrol etmek için can atıyorum ama bu fikri bir dakika düşündükten sonra çantamı masanın üzerinde, göz önünde bırakıyorum ki Logan dolaylı emrine itaat etmediğimi bilsin.

Onu rastgele bir kızla öpüşürken yakaladıktan sonra bana *mesaj* atabileceğini sanıyorsa, başına başka bir şey gelmiş demektir.

"Daha fazla içkiye ihtiyacımız var," diye bağılıyor Kaya, elini Rush'ın arkadaşı Jason'ın üzerine koymuş, o da başını sallayıp ayağa kalkarak bara doğru ilerliyor. "Pekâlâ! Hadi şu oyunu oynayalım." Prosecco şişesini kapıyor, kalan üç parmak şampanyayı içiyor ve masanın üzerine bırakıyor. "Şişeyi çevir!" Sırtarak şişenin boynunun MJ'in yanındaki Aaron'ın üzerine düşmesini izliyor.

Kimse itiraz etmiyor. Kaya masaya doğru eğildiğinde kimse kılını bile kıpırdatmıyor. Aaron hiç tereddüt etmeden mesafeyi kapatıyor ve dudaklarını Kaya'nın dudaklarına bastırarak ateşli ve çok uygunsuz bir öpücük konduruyor. O evli bir kadın, Tanrı aşkına.

Eski sevgilisini kıskandırmaya kararlı evli bir kadın. Birkaç saniyede bir Nico'ya bakıyor, izleyip izlemediğini kontrol ediyor ama Nico ona hiç aldırıyor, Aisha'yla sohbete dalmış.

Bu akşam hayatta kalabilmem için bir kadehe daha ihtiyacım var.

MJ şişeyi kapıyor, şişe Kaya'nın üzerine düşüyor ve yine ikisi de öpüşme seansına girmeden önce tereddüt etmiyorlar. Tanrım, bu gidişle yedi kişilik bir seks partisine gideceğiz.

Jason bir tepsi daha içki ve neyse ki birkaç bardak limonatayla geri geliyor. Bir tanesini alıp göğsüme bastırıyorum, votka ve kivili daiquiri yüzünden midem bulanıyor.

En iyi kombinasyon değil.

Dönme sırası Aaron'da, şişenin boynu beni bir kişi farkla ıskalayıp Rush'ın üzerine düştüğünde avuçlarım nemli.

"Olmaz," diye bağılıyor bas sesleri arasında. "Penaltı shot'ı içeceğim."

"Penaltı shot mı?" Bu fikre tutunarak soruyorum.

"Evet, eğer birini öpmek istemiyorsan, bir shot iç."

Masada beş kişi var ve öpmeyi düşündüğüm sadece bir kişi var. Gerçi Logan yirmi adım ötedeyken bu bile dayanılmaz. Ya buradan zil zurna sarhoş çıkıp gideceğim ya da kendimi yabancıları ve arkadaşlarımı öpmeye maruz bırakacağım.

Masa elimin altında titriyor. Bara gelişigüzel bir bakış atıyorum, gözlerim Logan'ın üzerinde geziniyor, telefonu yukarı bakıyor, ekran yanıyor. Toby kızlardan biriyle öpüşmekle meşgul, Nico ise dişlerini gıcırdatıp Aisha'ya ters ters bakıyor.

Sanırım ne kaçırdığımı kontrol etmek istemiyor.

Bir kalp atışı sonra, Logan'ın ne söyleyeceğini merak ederek içeri giriyorum. Eğer bu gece gelmek isterse, sanırım onunla dövüşecek kadar sarhoş ve cesurum. Mesajları kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum ve kimsenin ekranı görmediğinden emin olmak için arkama yaslanıyorum.

Logan: Çok olgunca. Kaybet şu pisliği.

Beni test etme. Kalk ve eve git.

Logan: Sana dokunmasına izin verdiğin için buradan zarar görmeden çıkacağını mı sanıyorsun?

İçimi sağlıksız bir heyecan kaplıyor ve kalbim hızlanıyor. Sinirlenmiş. Ağzımı yırtıp açmak isteyen gülümsemeyi durdurmak için yanağımı ısıyorum. Önemsiyor. Sadece bedenim için, ama beni başkasıyla paylaşmak istemeyecek kadar önemsiyor.

Bunu dans pistinin ortasında esmer kızı öpmeden önce düşünmeliydi.

Aklıma birkaç cevap fikri geliyor ama her biri acınası, kıskanç ya da meydan okuyucu geliyor. Her biri bana karşı kullanılabilir ve tek istediğim küçük bağıımızı bir neşterle koparmak: güzel, temiz bir kesim, berbat bir peynir bıçağı işi değil. Tartışmak, yalvarmak ya da ağlamak yok.

Artık beni incitecek hiçbir şey yok.

Küçük bir tezahürat patlak veriyor, masanın etrafında bir dalga gibi yuvarlanıyor. Başımı kaldırıp herkesi bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu kontrol ediyorum.

Rush dudağındaki piercing ile oynayarak beni izliyor ve boynu bana dönük şişeyi işaret ediyor. Dudaklarıma bakarak sırtıttığında adrenalin sinir uçlarımı ateşliyor.

Yanağıma okşayan nefesinin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınım eğiliyor. "Ne olacak bebeğim? Bir shot mı istersin yoksa bir öpücük mü?"

Uzaklara bakıyorum, dümdüz ileriye, gözlerim Logan'a kilitlenmiş. Sanki avucunda patlamasını istiyormuş gibi parmaklarıyla cam şişeyi yokluyor. Kendini o kadar sıkı tutuyor ki kaslarının hiç gevşemediğini söyleyebilirim. Omuzları geriye atılmış, gözleri kısılmış, çenesi kare şeklinde.

Bakışlarının esiri olmuş durumdayım. Karnımda kelekler uçuşuyor ve yakıcı bir sıcaklık dalgası omurgamdan aşağı kayıyor ve uyluklarımın arkasını okşamak için aşağı iniyor.

Bunu daha ne kadar sürdürebilirim? İnsanlar beni yere düşürdükten sonra ayağa kalkmamam ne kadar sürer? Harcanabilir olmaya razı olmayı ne zaman bırakacağım? Hayatım boyunca sadece bir araç oldum. Asla kimsenin önceliği olmadım. Ne önemsendim ne de sevildim.

Kullanıldı

m.

İhmal

edildim.

İstismar

edildim.

Atıldı.

Unutuldu.

Neşeli bir döngü gibi dönüp duran, hiç bitmeyen bir acı döngüsü. Önce, sadece parayı önemseyen ailem. Sonra, aynı hedefleri olan koruyucu aileler. Sonra, beni sadece yardıma ihtiyaçları olduğunda hatırlayan çok sayıda arkadaşım.

Kalbimde ve zihnimde yüzlerce küçük, görünmez kesik ve çürük. Ağlayarak geçirdiğim sonsuz geceler. Korku içinde geçen sonsuz günler.

Ama her seferinde ayağa kalkıyorum ve yeni bir güne gülümseyerek bakıyorum çünkü umudum var. Bir gün bu atlıkarıncanın duracağına ve diğer yöne döneceğine; yeterince beklersem mutluluğun bana iyi geleceğine inanıyorum.

O zamana kadar kendim için savaşmaktan başka çarem yok. Kalbimi ve zihnimi daha fazla acıdan korumak çünkü sınıırımın nerede olduğundan emin değilim. Geri dönüşü olmayan noktaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olabilirim.

Sertçe yutkunuyorum, Logan'dan uzaklaşmak için kalan gücü topluyorum.

Asla birlikte olmamamız gerekiyordu. Onu bırakmanın, ağlamanın ve bir peri masalı fantezisi yaşamayı bırakmanın zamanı geldi. Sonsuza dek mutlu olmak sadece bir kez olur.

Rush'a "İkisine de ihtiyacım var," dedim.

Bir kadehe uzanıyor ve limonatasını yudumlarken beni izliyor. Bardağı masaya geri koyar koymaz çenemi kavırıyor, dudaklarımı dudaklarıyla kapatıyor, öpücük sert, sıcak ve dilinde tattığım limonata sayesinde tatlı. Onu elimden geldiğince öptüğümde piercingi alt dudağıma saplanıyor.

Yine de hiçbir şey hissetmiyorum. Göğsümde kelekler, sıcaklık ya da karıncalanma yok.

İliklerime kadar işleyen iğrenç bir utançtan başka bir şey yok.

Çenemdeki sıkı tutuşunu bırakarak burnuma sevimli bir öpücük konduruyor. Dudakları ayrılıyor ama telefonum elimde titreyip Rush'ı uzaklaşmaya zorladığında hiçbir kelime çıkmıyor.

Ekranın kilidini açıyorum ve metni okurken yüzümdeki ifadesizliği korumak için elimden geleni yapıyorum.

İki kelime, bir parmak. İşimiz bitti.

Kelimeler demir bir yumruk gibi yüzüme çarptı. Logan en fazla hasarı vermek, bıçağı döndürmek ve mümkün olduğunca çok kan akıtmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. Tek bir cümle ve benden geriye kalan tek şey incisini kaybetmiş bir kabuk.

İçgüdülerim devreye giriyor ve piyanodaki en düşük La notası gibi içimde yankılanan acıyı hafifletmek için savaşıyorum.

Kalbim dizlerime doğru inerken göğsümden bir hıçkırık kopmakla tehdit ediyor ama telefonu masanın altına indiriyorum. Yumruklarımı sıkıyorum ve burnumdan derin bir nefes çekiyorum, toplayabildiğim en içten gülümsemeyi taklit ediyorum.

Ben: Teşekkür ederim. Umarım bir gün sadece seçeneğiniz değil, önceliğiniz olacak birini bulursunuz.

YİRMİ

Logan

Bu geceyle ilgili her şey yanlış. Ben ve esmer mi?

Yanlış.

Cass'in beni onu öperken görmesi? Yanlış.

Gözüme kestirdiğim ilk kolay kızla Cass'i sistemimden atabileceğimi düşünmek mi?

Yanlış.

Onu görür görmez, sinirli zihnimin çatlaklarından bir sakinlik duygusu sızdı ve beni kısa bir saniyeliğine tekrar rayına oturttu.

Ellerimi esmerin kıcını okşarken gördüğünü fark ettiğimde düşüncelerim bir Mario Kart yarışına dönüştü.

Onu *öptüğümü* gördü.

Umursamalı mıydım? Hayır. Biz birlikte değiliz. Ben yanlış bir şey yapmadım. Theo'yla yaptığı numarayı asla geçemezdim. Bu durumda ben bir azizim, ama... gözlerimiz kilitlendiğinde üzerime yoğun bir durgunluk çöktü. Gülümsemesi soldu, kaydı ve uzaktan bile olsa yüzünün acıyla büküldüğünü gördüm.

Sadece bir anlığına, ama oradaydı: hayal kırıklığı.

Sonra yüz ifadesini sık sık takındığı o şımarık ifadeye, güvensizliğini gizlemek için tasarlanmış bir maskeye dönüştürdü.

Peşinden gitmek istedim ama kendimi nasıl açıklayacaktım? *Kahretsin, burada olmanı beklemiyordum* demek mazeret olamaz. Zaten açıklamam da gerekmiyordu. Cassidy kuralları biliyordu. Sadece seks anlaşması yaptığımızı biliyordu. Duygu yok, bağlılık yok. Onu aldatmış falan değilim... Peki neden aldatmışım gibi hissediyorum? Neden midem bu kadar daralıyor, dönüyor ve yuvarlanıyor? Neden ciğerlerim hava almakta zorlanıyor?

Parmaklarımı şakağıma bastırıp bir süre küçük daireler çizerek masaj yapıyorum, sonra elimi tekrar aşağı indirip biramı sıkıyorum. On adım ötede

Sağımda, Cruella DeMon masanın üzerinde bir şişeyi döndürüyor, karanlık gözleri birkaç saniyede bir kardeşime odaklanarak buraya bakıyor.

Şişe yavaşça döndükçe ellerim soğuyor ve uyuşuyor. Öfke sistemimde isyan ediyor, doğrudan göğsüme yöneliyor, orada kalbime kamp kuracak ve sıvı gazap lanet kan dolaşımında patlayacak.

İvme kazandığını, dik bir tepeden aşağı yuvarlanan bir kartopu gibi endişe verici bir hızla büyüdüğünü hissedebiliyorum. Dans pistinde Cassidy'ye dokunmaya cüret eden pislik, bir daha ona elini sürmeye kalkarsa onu hiçbir şey kurtaramayacak.

O benim.

Benden başka kimse ona dokunamaz.

Bu düşünce tarzındaki sorun ne? Bu bir yalan. Cassidy benim değil ve asla da olmayacak.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, hayal kırıklığı aklımı kurcalarken bokumu sağlam tutmak için savaşıyorum. Boğazıma düğümlenen sinir yumağı yutkunmamı zorlaştırıyor.

Buraya nasıl geldim ben? En başından beri istediğim şey seksti. Sadece onun vücudunu. Duman gibi sıcak, yağsız, tonlu ve becerikli vücudu, ama aniden daha fazlasını arzuluyorum.

Kıskanıyoru

m.

Endişeleniy

orum.

Sürekli onu görmek, etrafında olmak, ona dokunmak, onu öpmek ve onu tüm lanet dünyadan korumak istiyorum.

Bu olamaz. Şimdi olmaz. *Onunla* olmaz.

Cass ve ben olamayız. Asla. Bu yüzden esmeri öpmek harika bir plan gibi görünüyordu. Beynimi yeniden düzenlemek, doyamadığım güzel sarışını unutmak ve saplantılı düşüncelerimi isimsiz bir sürtüğe yönlendirmek için bir gece. Kafamı tekrar yerine oturtmak için bir gece.

İşe yaramaması ve *Rush* adında bir solucan kutusu açması çok kötü oldu. Onu tanıyorum. Ağabeyi benim bir arkadaşım ve Rush, Cassidy'nin etrafında olmasını isteyeceği türden biri değil. O bir oyuncu, kendi deyimiyle bir *koleksiyoncu*.

Kuku koleksiyoncusu.

Onlar aşağıda dans ederken balkonda durdum ve Rush'ın elleri Cassidy'nin karnına ya da beline her dokunduğunda kıcımı yerinde tutmak için içgüdülerimle savaştım. O elleri on farklı şekilde kırdığımı hayal ettim ve öfkelenmemem ramak kaldı. Kendimi kontrol edebilmem bir mucize.

benim kadar sinirli. İçten içe, Cass'le uğraşmaya hakkım olmadığını biliyorum.

Tamamen cinsel ilişkimiz onun için işe yaramıyor.

Onunla *uğraşmamalıyım*, ama işte buradayım, telefonum elimde, şimdiden üç mesaj gönderdim. Şişe çevirme sırası Rush'a geldiğinde bacağım sabırsızca zıplıyor. Kaya'nın Nico'ya baktığı kadar sık ona bakıyor ve beni sinirden kudurtuyor.

Tek tesellim Cass'in dikkatini telefonuna verip mesajlarımı okuması.

Nico çok meşgul, öfkeleniyor, tersliyor ve Aisha'ya karşı sabrını kaybediyor. Bir dakika önce onun kucağına oturmuş, kulağına tatlı sözler fısıldıyor ve kalçalarını onun kucağında yuvarlıyordu. Bizimkinin tam karşısındaki kabine dikkat etmiyor. Oturduğumdan beri kafamın dumanlı olduğunu fark edemeyecek kadar öfkeli.

Şişe gittikçe daha yavaş dönüyor ve sonunda durup Cassidy'yi işaret ediyor. Tabii ki öyle. Karma'nın bir oyunu olduğuna eminim. *Al bakalım, seni pislik.*

Şakaklarımda gümbür gümbür bir basınç başlıyor, vücudum o kadar gergin ki tek bir kasımı bile oynatamıyorum, ama Rush Cass'e yaklaştığında neredeyse iki büklüm olup kusacaktım. Dudakları kıpırdıyor, konuştuğunu anlıyorum, en yüksek mertebeden bir centilmen ağzını onunkine dayayıp dayayamayacağını kontrol ediyor.

Hayır, yapamaz. Gecenin sonunda hâlâ dişleri olmasını istiyorsa yapamaz.

O da bir şeyler söylüyor. Ve o öfke, kafamdaki o gümbür gümbür baskı... *kahretsin!*

Çenesini kavradığında ve dudakları birleştiğinde tek bir nefes bile alamıyorum. Kafasında bir şişe kırıp Cassidy'yi itfaiyeci tarzında kulüpten dışarı taşımama ramak kaldı. Kime ait olduğunu hatırlatmak için onu eve götüreceğim.

Bu düşünce tarzındaki sorun ne? Evet... bu da bir yalan. O bana ait değil.

Kafamın içindeki baskı arttıkça irkiliyorum. Oyun bitti.

Son.

Gözlerimi aşağıya dikerek çok derin ve sakinleştirici birkaç nefes alıyorum. Damarlarımda yanan lavı soğutmak için hiçbir şey yapmıyor, ama kayıtsızlık maskesini takıyorum, etrafımdaki şiddeti dizginliyorum ve ona başka bir mesaj gönderiyorum.

Ben: İki kelime, bir parmak. İşimiz bitti.

Tekrar oraya bakıyorum, tepkisini kontrol ediyorum, dudaklarının bir çizgi haline gelmesini, gözlerinin sulanmasını bekliyorum ama hayır. Telefonuna *gülümsüyor*, beni anlayamayacağım kadar sinirlendiriyor.

Niyetini yanlış mı anlamışım? Şu ana kadar seksten fazlasını istediğinden emindim ama muhteşem yüzünü aydınlatan gülümseme farklı bir hikâye anlatıyor, attığı mesaj da öyle.

Prences: Teşekkür ederim. Umarım bir gün sadece seçeneğin değil, önceliğin olacak birini bulursun.

Teşekkür mü? Bana ne için teşekkür ediyor? Ve bıçağı biraz daha sert bükmenin yolu.

Cassidy: 1. Logan: 0.

O haklı. O benim önceliğim değil ve birinin önceliği olmayı hak ediyor. İnsanların arkasından ona yapıştırdığı boktan etiketlere rağmen, o harika biri. Tutkulu, akıllı, şefkatli. Naif ve fazla güveniyor, bu da onu defalarca ısıyor. İnsanlar onun iyi kalbini kullanıyor ve yıllarca ihmal edildikten ve soğuk, sert bir rezervle muamele gördükten sonra insan etkileşimine ne kadar özlem duyduğundan faydalıyorlar.

Ekranı karartıp telefonu cebime geri soktuğumda başım dönüyor.

Cehennem dondu kaldı.

Çakırkeyif olmuş. Kimseyi ilgilendirmemiş gibi içkileri yudumluyor, masadakileri öpmeyi reddediyor. Bundan memnun olsam da, Rush'a her gülümseyişinde sarsılıyorum.

Gece yarısına doğru, tuvaletlere giden koridora doğru yürüyüşünü izliyorum, adımları garip, alkol motor fonksiyonlarını bozuyor.

Nico'ya bakıyorum, karşıdaki kabine dikkatini verip vermediğini kontrol ediyorum ama Aisha'yla didişiyor. Onunla yatmayacağını açık açık söylediğini duydum ama Aisha onu başından savdı ve sanki burun deliklerinden buhar çıktığını görmek en iyi eğlence biçimiymiş gibi sinirlerini bozmaya devam ediyor.

İkisi meşgulken ve Toby dans pistindeyken, Cass'i takip ederek kurşunu ısıyorum. Buradan siktir olup gitmesi, eve gidip uyuması gerekiyor. Bir gece için yeterince içti.

Kızlar tuvaletinin karşısındaki duvara yaslanıp dişlerimi çiğneyerek beklerken hava boğucu, sidik, içki ve ter kokusu burun deliklerime saldırıyor.

Cass dışarı çıkar çıkmaz bileğini kavırıyor ve onu sağ tarafımdaki başka bir koridora sürüklüyorum. Boş, karanlık ve yolun dışında. Sohbet için mükemmel.

"Ne yapıyorsun lan sen?" En uçtaki *personeler* özel kapının yanına gelene kadar onu itip kakıyorum. Göğsüm kabarıyor. Tenine dokunmak, parfümünün kokusu ve giydiği o kıvrımları saran elbise kafamın içinde yepyeni bir isyan başlatıyor. "*Bu* da ne böyle?" Onu duvara doğru itiyorum ve parmağımı göğüs dekoltesindeki kumaşın kenarında gezdiriyorum.

Karanlıkta onu zar zor görebiliyorum. Kapının üzerindeki LED şeritten gelen zayıf ışıktan başka hiçbir şey yüzünü ve giydiği dayanıksız elbiseden neredeyse dışarı fırlayan göğüslerini aydınlatmıyor.

"Bu," diyor az önce dokunduğum kumaşa dokunarak. "Buna elbise denir."

"Buna *uygunsuz* deniyor. Kaç tane pisliğin sana baktığı hakkında bir fikrin var mı? Her sapığın ıslak rüyası gibi görünüyorsun!"

Yere bakıyor, alnında derin çizgiler var. "Hiçbir şey göstermiyorum, pislik. *Arkadaşın* daha az giyyordu ama seni onun kıcını yırtarken görmedim."

"O benim sorumluluğumda değil!" Sözcükleri düşünmeden ve kulağa ne kadar berbat geldiğini fark etmek için bir saniye geçmeden patlıyorum. "Sen de değilsin," diye hızla ekleyerek kendimi köşeye sıkıştırıyorum. Elbisesinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini açıklamanın mantıklı bir yolu yok. "Burada olamazsın," diye devam ediyorum, kulaklarım çınlarken ana konuya geri dönüyorum. Ellerim titriyor ve onun üzerinde yükselirken nabzımın isyanı beni çıldırıyor. "Sarhoşsun Cass. Eve gitmen gerek." Ama onu itmek yerine bileğini sıkıca kavırıyorum. "Rush'la ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Beni kışkırtmaya çalışıyorsun, değil mi? Bir şeyi kanıtlamak için onunla yatacak mısın? Kes şunu. İşimiz bitti. Bitti."

Kolunu büküyor, tutuşuma karşı mücadele ediyor. *İyi şanslar prenses*. Doğruca çıkışa yöneleceğini bilene kadar bırakmayacağım.

"Kendini çok üstün görüyorsun, değil mi?" diyerek beni bir adım geriye itiyor. "Ya ondan hoşlanıyorsam? Newport'taki tek erkek sen değilsin, biliyorsun değil mi? Sevişmek için *sana* ihtiyacım yok."

"Evet, onun yerine kardeşlerimden birini becereceksin, değil mi? Üçüzler artık yasal, yani-"

Misilleme yapıyor.

Beni bildiği tek yolla incitiyor.

Bana öyle sert bir tokat atıyor ki kafam yana savruluyor. Avucunun yanağıma değme sesi boş alanda yankılanıyor.

Bu da nesi...

Parmak uçlarımı yanan etime bastırıyorum, uzun zamandır ilk kez nutkum tutuluyor, söylediğim kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor.

Lanet olsun.

Bu yersizdi. "Cass, ben-"

"*Yapma*," diye bağırarak elini avuçlarımdan çekiyor.

Beni iki eliyle iterken mavi gözlerinde taze yaşlar birikiyor ve onu bu şekilde -gözyaşlarına yakın- görmek beni lanet bir balık gibi kesiyor. Yere yapışmış, donmuş, hareketsiz onu izliyorum. Az önce ne oldu öyle? Bunu neden söyledim ki? Ben... kahretsin. Böyle *düşünmüyorum*. Onu ve Theo'yu atlattım. Yatağa girdiklerinde beni tanı mıyordu. İlk tanıştığımızda ona bakmayacağını biliyorum. Üç yıl önce birbirimize ilk baktığımız andan beri Cassidy'nin ilgisi benim üzerimdeydi ama... ama ben lanet olası bir Göt herif.

İki saattir kanım kaynıyor, onu o dar, güzel elbisenin içinde, o özür dileyen adama gülümserken izlerken kıskançlık kafamın içinde bir tıslama nöbeti başlatıyor.

Sinirlendim.

Bir adım uzaklaştı ama ben yine elini tuttum, kalp atışlarım hızlandı. "Özür dilerim."

Bana bakmıyor, gözlerini yere dikmiş. "Bırak beni," diye fısıldıyor.

Kelimeleri duymaktan çok dudaklarını okuyorum. Utanç midemin etrafında kıvrılıyor ve sanki biri beni boğazlamış gibi hissediyorum. Müzik hâlâ etrafımızda bangır bangır çalıyor, baslar yeri sarsıyor ama ses sanki kalın bir camın arkasından geliyormuş gibi uzak görünüyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, başparmaklarımda hissettiğim gözyaşlarını siliyorum. Çenesi titriyor. Dudaklarından küçük, acı dolu bir inilti dökülüyor ve midem dizlerime çöküyor. "Öyle demek istemedim."

"Sen yaptın." Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve tekrar geri adım atıyor. "Bir insanın kendini ne kadar küçük ve istenmeyen hissedebileceğinin sınırına ulaştığını düşünüyordum."

Koruyucu aileler arasında gidip geldim ama üç yıl önce bana mesaj atarak yanıldığımı gösterdin." Sesi kırılıyor - taşaklarına bir tekme daha. Gözyaşlarını siliyor, dudaklarının arasından düzenli bir nefes geçiriyor. "O zamanlar dibi bulduğumu sanmıştım. Ama beni evinden attığında yanıldığımı bir kez daha kanıtladın. Ve sonra tekrar, beni garaja kilitlediğinde... üç gece önce ve bu gece... Ben değersiz değilim, Logan. Böyle hissetmeyi hak etmiyorum. Seni asla bilerek incitmedim."

"Cass-"

"Ne?" diye homurdanıyor, biraz daha dik durarak. "Üzgün müsün?" diye gözyaşları arasında şaka yapıyor ama sesinde mizah yok, sadece bir acı okyanusu var. "Üzgün değilsin. En azından yüzüme karşı yalan söylememe nezaketini göster."

Bununla birlikte, topuğunun üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor. Karşı koymadım.

Peşinden koşmuyorum.

İşimiz bitti. Bitti. Zaten çok uzun zamandır birlikteyiz, ama uzuvlarımdaki güçsüzlük sarsılmıyor.

Lanet olası dünya patlıyor mu?

YİRMİ BİR

Logan

Cassidy'nin kabini sabah saat bir civarında boşalıyor ama o gideli bir saat oldu. Sonunda ayaklarımı hareket ettirmeye zorlayıp Nico'yla oturmak için geri döndüğümde artık orada değildi.

Orada sadece Rush ve arkadaşlarından biri, burada da sadece ben ve kardeşim kaldık.

Toby on dakika önce sevimli bir kızı eve götürdü, çıkarken de kıcını sıktı. Aynı oyun planını kardeşimden de bekliyordum. Aisha'dan kurtulduktan sonra, çevik bir esmer onun yerini aldı ve bir saatini fermuarını kuru kuru sıkarak geçirdi. Onun tipine benziyordu, ama onu gönderdi, hiçbir sebep yokken mükemmel kabul edilebilir bir amdan vazgeçti.

En azından, umarım bir sebebi yoktur. Umarım Cruella'nın varlığı ve her fırsatta Nico'ya attığı bariz, baştan çıkarıcı bakışlar kafasında bir ateş yakmamıştır, yoksa Tanrı yardımcım olsun, o sürtüğün peşinden bir daha gitmeyi aklından bile geçirirse lanet çenesini kırarım.

"Sorun nedir?" Hoparlörlerden yükselen Ava Max ve "The Motto" sesleri arasında bağdırmamak için ona yaklaşarak soruyorum. "O hatunu neden gönderdin?"

Birasını bir dikişte bitiriyor ve başını bana doğru çeviriyor. "Üniversitede olduğunu ağzından kaçırdı."

"Üniversiteli kızlar vahşidir, kardeşim. Onun için gitmeliydin."

Başını bir kez sallayıp boş şişeyi masaya vuruyor. "Çok genç, çok yapışkan ve çok sinir bozucu. Aisha'dan hiç bahsetmeyeyim. Ne lanet bir iş parçası."

Biramın etiketini sıyrarak sırtıyorum. "Ondan hoşlanmadığını söyleme. Seni çok iyi tanıyorum."

"Onun boynunu çalmaktan çok uzak değildim Logan. En hafif tabirle sinir bozucu biri." Adam tersliyor ama dudaklarının kenarından çok nadir görülen, minicik bir gülümseme kıvrılıyor. "Bu gece neden ava çıkmıyorsun?"

Sekizinci Bud Light'ımı kurulayarak omuz silkiyorum. "Burada çok meşgulüm..." Şakağıma dokunuyorum, "...büyükbabamın emekli olmadan önce yapmamı istediği şeylerle."

Keşke ona Cassidy'den bahsedebilseydim. Ona ya da kardeşlerimden birine. Ben kendi alanımın çok dışındayım ve onlar her zaman ne yapacaklarını bilirler. Tavsiyelerine ihtiyacım var ama onlarla konuşamıyorum. Bu işte yalnızım, çıkışı olmayan karanlık, ürkütücü bir labirentte geziniyorum.

Kumrala hiç dokunmamalıyım. Dudak dolgusu işi berbat olduğu için öpücük özensiz ve iticiydi. İçime doğru kıvrıldığında, kalçalarını döndürdüğünde ve kıcını bana sürttüğünde aletim kıpırdamadı.

Mükemmel bir şekilde sikilebilir olmasına rağmen hiçbir şey hissetmedim.

Tanrım. Cassidy'ye işimizin bittiğini söyleyeli iki saat bile olmadı ama ıslak, puslu bir sabahta mezarlık gibi kasvetliyim... ama ruh halimi düzeltecek bir şey gördüğümde şans yüzüme gülüyor olabilir.

Rush bara yöneldi ve bana biraz stres atmak için harika bir fırsat verdi. O kabinde otururken kalkıp kardeşimi şüphelendirmeden onu haklayamazdım ama şimdi o bardayken intikamımı nasıl alacağımı biliyorum.

Tek yapmam gereken o pisliği ilk yumruğu atması için kışkırtmak, sonra altın olacağım. Yumruğu indirmesine bile izin vereceğim.

"Bir bira daha ister misin?" Nico'ya soruyorum ve karşılığında keskin bir baş sallaması alıyorum. "Hemen geliyorum."

Ben ayağa kalkıp boynumu ve eklemelerimi kırarken telefonunu çıkarıyor. Herifin kanını akıtma düşüncesi göğüs kafesime sıkıca sarılmış zinciri hafifletiyor.

Barda duruyorum, dirseğimi Rush'la başka bir adamın arasına dayayıp onları kenara iterek barmen Mick'i getirirken stratejimi çoktan belirlemiştim. Çok önemsizim ama şu anda umurumda bile değil.

"Yine aynısı dostum," diyorum, sıranın bende olmadığını gayet farkındayım. "Sıra var," diye tersliyor Rush.

Hiç anlaşılmadık, bu da bu gece bir avantaj. Nico'nun soru sormasına ya da kendi sonuçlarına varmasına yol açmadan yumruğumu çenesine indiremiyorum. O zeki ve gözlemci. Bunu anlayacak ve sonra kanayan ben olacağım.

"Kuralların benim için geçerli olmadığını biliyorsun," diye karşılık veriyorum, Mick'in biralarını almasını izlerken gözlerim önümde.

"Nico'yu kastediyorsun. Bu onun kulübü, senin değil."

Teknik olarak, Adam Banes kulübün sahibi. Nico sadece sessiz bir ortak. Ya da öyle düşünmeyi seviyor. Gerçekte, Newport'taki herkes onun bu yılın başında Adam'ı satın aldığını ve genel müdür olarak atadığını biliyor.

Rush'a yan gözle bakıp omuz silkiyorum. "Tomayto, tomahto. Mesele şu ki, ben servis alırım; sen beklersin. Buna hiyerarşi deniyor ve sen merdivenin oldukça altında oturuyorsun."

Mick bana doğru iki şişe uzattı. "Senin hesabına yazacağım."

"Sağ ol dostum." Rush'ın omzunu kavıyorum, parmaklarımı kemiğe batırıyorum, çenemi ona doğrulturken moraracak kadar sert. "Sen diğerlerine servis yapmayı bitirene kadar bekleyebilir."

Rush kendini elimden çekip alıyor ve -sağ olsun- yüzüme *bakıyor*. "Senin derdin ne Logan?" Formamı avuçladı.

Bu bir yumruk değil ama kabul ediyorum. Yani, onu gördün. O başlattı, değil mi?

Nico da öyle
düşünecek. Umarım.

Her iki durumda da, içimde zerre kadar kendime hakim olma duygusu kalmadı. Bileğini kavıyorum ve beni tutuşu gevşeyene ve acı dolu bir kaş çatma yüz hatlarını lekeleyene kadar geri dönüyorum. "Kime dokunduğuna dikkat et," diye homurdanıyorum, hem Cassidy'yi hem de beni kastederek. "Yanlış kişiye dokunursan kanarsın. Bu gece iki kez kanayacaksın."

Elimi boynuna götürüyorum, parmaklarımı derisine batırıyorum ve yüzünü tezgâha çarpıyorum. Tökezleyerek geri çekiliyor, etraftaki birkaç kişiye çarpıyor ama sıkılı yumruklarını kaldırıyor, daha fazlası için hazır. Ve daha fazlasını alacak. Hayatımda pek çok insana yumruk attım ama *bu* yumruk en iyisiydi. Dirseğimin nasıl geriye düştüğünü ve sonra nasıl havalanıyor, hedefe iniyor.

Çenesi değil. Burnu değil. Elmacık kemiği bile değil. *Dudakları*. Alttan yarılr, kan sızar ve ikisi de hemen şişer.

Bu onu öptüğüm için.

Tekrar saldırıyorum, indirmeye çalıştığı yarım yamalak yumruktan kaçıyorum ve yumruğum bu sefer yüzünün yan tarafıyla birleşiyor.

Bu ona dokunduğum içindi.

"Bitti mi?" Nico yanımda durmuş, gayet rahat bir şekilde soruyor, sipariş ettiğim biralar şimdi elinde. "Bu da ne demek oluyor?"

"Çizgiyi kesti!" Rush vücudunu benden uzaklaştırarak ters ters bakıyor, korku dolu, yalvaran gözlerini sanki ona yardım edecekmiş gibi kardeşime diyor. "Bırak beni Logan," diye ekliyor ve onu gömleğinden tutan elimi kavırıyor.

Onu geri itip gitmesine izin veriyorum ve o da aceleyle uzaklaşıyor, emri çoktan unutulmuş. Onu takip etmek istiyorum. Daha işim bitmedi. Ter bile dökmedim ama Nico elini omzuma atıp beni masaya geri götürüyor, başka şansım yok.

"Soğukkanlılığını çok çabuk kaybediyorsun," diye söyleniyor, tekrar masaya otururken.

Kaşlarımı kaldırıyorum, iki büyük yudum içiyorum. "Bakın kim konuşuyor," diyerek geçen hafta *Tortugo*'da rastgele bir pisliğe vurduktan sonra henüz iyileşmemiş olan eklemelerini gösteriyorum.

Bunun ne hakkında olduğunu hâlâ bilmiyorum.

Omzunun üzerinden dans pistinde hareket eden kalabalığa bakarak, "Örnek olay," diye itiraf ediyor.

Rush'a çaktım ama gerçekler değişmiyor.

Cass ve ben bittik.

YİRMİ İKİ

Cassidy

Tüm hafta sonu boyunca TLC.

Beklendiği gibi, baş ağrısı üstüne baş ağrısı ve bir de migrenle uyandım. Baş ağrısı alkolden, migren ise ağlamaktan kaynaklanıyordu. Susuz, yaralı ve bitkin bir şekilde uykuya daldım. Logan'a beni ne kadar kötü hissettirdiğini, ne kadar değersiz ve harcanabilir olduğunu gösterebilseydim, bir daha asla gözlerimin içine bakamazdı.

Cumartesi günü öğleden sonraya kadar yatak odamda dönüp durdum ve yataktan kalkıp bir avuç ağrı kesici yutup bir bardak musluk suyuyla yıkamayı göze aldım. İkisi de uzun süre içimde kalmadı. Üç dakikadan kısa bir süre sonra tabletleri, suyu, shot'ları ve kivili daiquiri'yi kustum.

Hareket edemeyecek kadar güçsüz olduğum için banyoda duvara yaslanarak uyuyakaldım. Ve bu ne kadar iyi bir seçimdi... Gece geç saatlere kadar aralıklarla kustum. Pazar öğleden sonra, başımda ıslak bir havluyla kanepede uzanırken vücudum gevşek bir şekilde küçük yudumlarla su içmeye başladım. Cuma gününden beri yemek yememiştım ama midem bunu istemiyordu ve tekrar kusarım diye yemek yemekten çok korkuyordum.

Çamaşır makinesinde sıkma devrinde bir saat geçirmiş ve bir kova dolusu çamaşır suyu yutmuş gibi hissetmenin iyi yanı, Logan'ı düşünecek gücümün olmamasıydı. Eğer onu düşünmeme izin verseydim, içimdekileri dökmek için ağlar ve çığlık atardım.

İki kelime, bir parmak. İşimiz bitti.

Bitti. Komik. Hiç başlamadığımızı söylediğini hatırlıyorum.

Günün çoğunda uyukladım, televizyon arka planda gürültü olarak açıktı, ama bir noktada temelli uykuya daldım ve Pazartesi sabahı altıya kadar uyanmadım.

Baş ağrım geçti ama kendimi yemek yiyecek kadar iyi hissetmiyorum ve bir fincan sade, acı kahveyle yetinip dairenin içinde tepinerek telefonumu arıyorum.

Yastığın altındaki sinir bozucu şeyi bulup şarja takıyorum ve alkol, kusmuk ve ter kokusundan arınmak için duş alıyorum.

En son üniversitede bu kadar sarhoş olmuşum. Bugün Kaya'ya yeni bir saygı duyuyorum. Çılgın bir alemden sonraki sabah her zaman çok zinde ve dinlenmiş oluyor ve bir gece önce ne kadar sarhoş olursa olsun normal bir insan gibi işlev görüyor.

Bu bir yetenek olmalı. Ya öyle ya da ultra yüksek bir tolerans geliştirdi ve akşamdan kalmalar onu rahatsız etmiyor. Ya da belki her sabah kahve yerine bir bardak şampanya içiyordur.

Yardıma olduğunu duydum.

Cumartesi günü *sarhoş kalma* yolunu düşündüm ama buzdolabındaki Corona şişesine bir bakış midemi bulandırmaya yetti.

Duş aldım, giyindim, güzel ve temiz kokuyorum, yatak odamdaki aynanın önünde bağdaş kurup oturuyorum, kapatıcı ve fondötenle gözlerimin altındaki koyu halkaları gizlemeye çalışıyorum. Bir dereceye kadar işe yarıyor. Evden çıkmaya ya da sabah dokuz için bir kadın doğum randevusu almaya utanmayacak kadar.

Logan güvenimi boşa çıkardı ve sağlığımı bilerek riske attığına inanmasam da cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırmayacak kadar aptal değilim. Umarım bana klamidya bulaştırmamıştır.

Gerçi. Sanırım cinsel yolla bulaşan hastalıklar arasında klamidya o kadar da kötü olmazdı.

Luke'a mesaj atıp işe geç kalacağımı bildiriyorum ve arabama atlayıp şehrin diğer ucundaki kliniğe gidiyorum. Resepsiyon görevlisi beni gülümseyerek karşılıyor ve hemşire birkaç dakika içinde beni özel bir odaya sokuyor.

"İşte önlüğün. Üzerini değiştir ve yatağa atla. Doktor birkaç dakika içinde yanınızda olacak."

Kot pantolonumu ve tişörtümü katlıyorum, pembe külotumu aralarına saklıyorum ve mavi önlüğün arkasını sıkıca tutarak yatağa oturuyorum. Birazdan doktora kadınlık organlarımı göstereceğim ama şimdilik mütevazılığımı koruyacağım.

Kadın üreme sistemi ve meme kanserinin belirtilerini gösteren grafik posterler, bir dizi güven verici çizginin arasında duvarları süslüyor. Bunların, vajinanıza plastik bir tüp sokan bir yabancıyla seks ve cinsel yolla bulaşan hastalıklar hakkında konuşurken kendinizi rahat hissetmenizi sağlaması gerekiyor.

Bir süre sonra kapı açılıyor ve tanıdık bir yüz görmek beni rahatlatıyor. Altmışlı yaşlarında yaşlı bir adam olan Dr. Jones, Newport'a taşındığımdan beri doktorum. Henüz emekli olmadığına seviniyorum ama artık çok uzakta olamaz.

"Günaydın Cassidy," diye cıvıldıyor, dikdörtgen gözlüklerini uzun, çarpık burnuna doğru iterek. "Seni buraya getiren nedir? Sadece bir kontrol mü?"

"Keşke. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırmam gerekiyor."

"Tamam, bunu yapabiliriz." Bir tabureyi yaklaşıyor, yüzünde en ufak bir kınama belirtisi görünmüyor. Eminim kaç yıllık meslek hayatı boyunca her şeyi görmüştür ve artık hiçbir şey onu şaşırtamaz. "Korunmasız seks yapmayalı ne kadar oldu? Bazı enfeksiyonların testlerde ortaya çıkması zaman alır. Kan almadan önce birkaç hafta beklemek daha iyi olabilir."

"Eğer bir şey kaptıysam, ortaya çıkacaktır," diye teminat veriyorum, Logan'ın bilerek verdiği onca acıya rağmen üç ay boyunca bacaklarımın arasına girmesine izin verdiğim için utanıyorum. "Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum ama tedbirli olmak üzülmekten iyidir."

Logan'ın bana cinsel yolla bulaşan bir hastalık bulaştırdığını sanmıyorum ama artık ona güvenmiyorum ve test yaptırmayacak kadar da aptal değilim.

Yine de prezervatifi atmasına izin verecek kadar aptalım.

Hayatım doğduğumdan beri aşağı doğru bir sarmal içindeydi, ama *bu* yepyeni bir düşük seviye. Buraya nasıl geldim?

Thalia'yı ve ona bir parti veren aptal, düşünceli, şefkatli kocasını suçluyorum. O parti olmasaydı...

Kafamı sallıyorum, düşünceleri yok sayıyorum. Olan oldu. Zamanı geri alamam, bu yüzden kontrolüm dışında olan şeylerin üzerinde durmanın bir anlamı yok.

"Ben de bir implant yaptırmayı düşünüyordum."

Dr. Jones tıbbi geçmişime göz atıyor ve not defterine bir şeyler karalıyor, başıyla onaylıyor. "Herhangi bir nedeni var mı? Hap kullanırken kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Hayır, ama implantlar daha az zahmetli."

"Sonuçları aldıktan sonra bunu konuşabiliriz. Bir süredir check-up yaptırmadın, bu yüzden sen buradayken hızlı bir muayene yapacağım, bir sürüntü alacağım ve sonra kaba işeyeceksin ve kan alacağız." Yatağı işaret ederek beni rahat etmeye ya da bir jinekoloğun muayenhanesinde ne kadar rahat olunabilirse o kadar rahat olmaya davet ediyor. "Adetleriniz düzenli mi? Sorun yok mu?"

"Evet, bir değişiklik yok. Hap kullanırken neredeyse hiç kanamam olmuyor. İmplant taktırdığımda tekrar normal adet göreceğim mi?"

Bir spekuluma uzanıyor ve onu kayganlaştırıcı ile kaplıyor, lateks eldiven giymiş parmaklarıyla beni açıyor. Bu kısımdan nefret ediyorum; jel soğuk

Dr. Jones'un iyice bakabilmesi için beni geren spekulum nedense bana bir konserve açacağı görüntüsü veriyor.

"Tahmin etmek zor," diye mırıldanıyor başını bacaklarımın arasından kaldırarak. "Normal regl olabilirsin ya da hiç olmayabilirsin. Bu değişir." Tekrar aşağı dalıyor, tek görebildiğim gri saçları. "İşler nasıl?"

Evet, neden o içimin derinliklerine bakarken sıradan bir sohbet yapmıyoruz?

Bu kesinlikle onun ne yaptığını ve neden burada olduğumu aklımdan çıkaracaktır.

Söz verdiğim gibi, muayene beş dakika sürdü. Örnekler alındıktan, iç organlarım kontrol edildikten ve göğüslerimde tümör olup olmadığına bakıldıktan sonra kendimi banyoya kilitleyip kaba işiyorum ve kıyafetlerimi değiştiriyorum.

Bu her kızın hayalinin gerçekleşmesi değil mi?

Gerçek hayattan bir peri masalı: Mükemmel erkeğe aşık ol, bütün gece onunla seviş ve sonra sana belsoğukluğu bulaştırıp bulaştırmadığını kontrol et, çünkü o pantolonunun içinde tutamayan bir pislik.

Hemşire kanımı aldıktan sonra benimle fuayede buluşan Dr. Jones, "Sonuçlar Çarşamba gününe kadar elimizde olur," diyor. "Sonuçlar geldiğinde sizi arayıp başka bir randevu alacağız. İmplant için de randevu almak ister misiniz?"

"Belki geri döndüğümde," diyorum, kapıdan girdiğimden beri ilk kez gerginim, sanki beynim dehşeti yeni yeni yakalıyor. "Telefonu bekleyeceğim."

Resepsiyon masasının üzerindeki büyük akvaryumdan bir şerit renkli prezervatif çıkarıyor ve arsız bir sırıtişla uzatıyor. "Yırt, tut ve yuvarla."

Kıkırdamaya zorlayarak prezervatifleri çantama saklıyorum. "Teşekkür ederim. Bunun için biraz geç olması çok kötü."

Gürültülü bir patlamayla uykumdan sıçradım. Daha gözlerim tam olarak açılmadan kalbim en yüksek vitesine geçiyor.

Bang, bang, bang!

Kaşlarımı çatıyorum, sehpanın üzerindeki telefona bakıyorum, kanepede uyuyakaldığım için biraz kafam karışıyor. Saat daha akşamın dokuzu bile değil. Okunmamış birkaç mesaj ekranda bekliyor, ama her seferinde bir şey.

Küçük dairemin camlarını sarsan gürültü devam ediyor. Bugün salı akşamı. Komşularım bu rahatsızlıktan hoşlanmayacaklar, çoğunun sabah beş ya da altıda işe gitmesi gerekiyor.

"Geliyorum," diye mırıldanıyorum, battaniyeyi bir kenara atarak.

Kapıyı açmadan önce mesajları kontrol etmeliydim çünkü muhtemelen aynı kişiden geliyorlardı ve bilseydim evde yokmuş gibi davranırdım.

"Git Logan," diyorum kapıyı tutarak, yüzüne mi çarpayım yoksa daha da mı açayım bilemiyorum. Onu görmek bile sistemimi endorfinle dolduruyor. "Git," diyorum tekrar.

Bu benim tek savunma hattım ama ses tonum kararlılıktan yoksun. Gitmesini istediğime ben bile inanmıyorum. O iğrenç biri. Beni incitiyor ve hayatımdaki herkesten daha kötü hissettiriyor ama onu özlüyorum. Kokusunu, karanlık gözlerini, tenime tapan ellerinin sert dokunuşunu...

"Lütfen, beni yalnız bırak, tamam mı? İşimizin bittiğini söylemiştin."

"Evet, hatırlıyorum." Kendini içeri bıraktı, beni geçip mutfığa girdi. "Ayrıca sadece bir kez sevişeceğimizi söyledim ve bak ne oldu. Mesajlarıma neden cevap vermedin?"

"Uyuyordum ve sana söyleyecek bir şeyim yok," diye kestirip atıyorum, onun benimkini alevlendiren öfkesinden besleniyorum. "Git, Logan."

Mutfak tezgâhına yaslanıyor, çenesi kare şeklinde, gözleri kısılmış. "Rush'ı neden öptüğünü açıklayana kadar olmaz."

Onun duruşunu taklit ederek ellerimi göğsümde birleştiriyorum. "Dilini esmerin ağzına sokmakta hiç zorlanmadın ve açıklama yaptığını da duymadım." Bir adım daha yaklaşıyorum, göğsüm kabarıyor. Yarın alacağım test sonuçlarının yarattığı endişe, incinmişlik ve öfkeyle harmanlanıp patlayıcı bir karışım oluşturuyor. "Sanırım biz özel değildik. Bunu beni korumasız sikmeden önce söyleyebilirdin!" Onu kapıya doğru itiyorum. "Git buradan. Hemen şimdi."

Kolumdan tutup beni daha yakına çekti. "Biz ayrıcalıklıydık. *Öyleyiz*. Özel. Ben esmeri öptüm ama sen Rush'ı öptün, o yüzden ödeştik diyelim."

Omuz silkmeye çalışıyorum ama bana olan tutumu sıkılaşıyor. "Aramızdaki tek şey *bitti* Logan. Hiçbir şey olmamış gibi buraya gelebileceğini mi sanıyorsun? Cuma günü yaptığın o saçmalıkları söylememiş gibi mi?!" Parmağımı göğsüne saplıyorum. "Defol git evimden! Bana cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırmadığına dua etsen iyi olur, yoksa yemin ederim sonuçları alır almaz seni öldürürüm!"

Bunun üzerine beni bıraktı; kaşlarını kaldırdı, aptal ve yakışıklı yüzünde mutlak bir güvensizlik ifadesi vardı. "Test mi yaptırdın? Neden? Temiz olduğumdan emin olmasaydım sana asla dokunmazdım. Bunu biliyorsun Cassidy. Bana güveniyorsun!"

"*Güven mi?*" Şaka yapıyor olmalı. "Sana güvenmiyorum ve buraya gelmeni istemiyorum. Git ve geri gelme!" Onu tekrar itiyorum. "İki

kelimeler, bir parmak. Çık dışarı!"

Odayı sessizlik kaplıyor ve Logan'ın düşmanlığı bahar yağmurunda tebeşirle çizilmiş resimler gibi silinip gidiyor. "Cuma günü söylediklerim için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm Cass. Yollarımızın bu şekilde ayrılmasını istemiyorum," diyor ve derin bir iç çekiyor. "O kızı öptüm çünkü-"

"Umurumda değil! Sen yapmamış olsan bile, biz-" Dudağını ısırarak sözümü kestim. *Biz diye* bir şey yok. "*Bu,*" diye elimle aramızda işaret ediyorum, "zaten yakında bitecek." Derin bir nefes alıyorum çünkü öfkem azalıyor ve yerini beni dizlerimin üstüne çöktürmekle tehdit eden acı alıyor. "İsteddiğini aldın Logan ve beni kırık bir oyuncak gibi bir kenara fırlattın. İlişkimiz bitti. Bunu sen söyledin. Şimdi defol git."

"Seni bir kenara atmıyorum." Beyzbol şapkasını çekip çıkarıyor, saçlarını bir avuç tutuyor. "Ne yapacağını biliyorsun. Sadece seks için anlaşıştın, şimdi ne oldu? Daha fazlasını mı istiyorsun? Tanrı aşkına, *Kaya*'yla kankasın sen!"

"Theo'yu becerdiğimi unutma."

Dişlerini gıcırdatıyor, acı dolu bir bakışla beni yere yapıştırıyor, yüzü bir yıkım resmi. Ve sonra, tavrı gözlerimin önünde değişiyor. Yüz hatları yumuşuyor ve bileğimi kelepçeleyip beni kendisine çekmeden bir saniye önce kahverengi gözlerinde sarsılmaz bir kararlılıkla dudaklarıma bakıyor.

Onun dokunuşuna her zaman verdiğim tepkiyi veriyorum; tüylerim diken diken oluyor ve midemde bir sıcaklık birikiyor. Sanki kararlılığımın zayıfladığını hissetmiş gibi dudakları dudaklarımı yakalıyor. Ağzının yumuşaklığı ve tanıdıklığı günlerdir etrafıma ördüğüm yüksek duvarı yıkıyor. Onu uzaklaştırmak için aklımdan geçen ilk düşünce, görüldüğünden daha hızlı bir şekilde, hiçbir iz bırakmadan yok oluyor.

Bana sarıldığında, dudakları benimkilerle savaştığında, öpücükleri açgözlü, düpedüz acımasız olduğunda, ona en başta neden kızdığımı bilmiyorum. Bu bir bulanıklık. Odaklanılmamış, soluk bir anı. Bir dakikadan daha kısa bir geçmiş.

Benden muhtaç bir inilti kaçıyor ve Logan bu sesi doğrudan dudaklarımdan içiyor, dili benimkiyle daha şehvetli, sakın bir şekilde alay ediyor. "Pisliğin teki olduğumu biliyorum. Seni incitmeye devam ettiğimi biliyorum ama... Bunu kızgınken bitirmemizi istemiyorum, tamam mı?" diye fısıldıyor, dudaklarını boynuma götürüyor, dişleriyle etimi sıyrıyor. "Yatakta barışacağız ve sonra işimiz bitecek, söz veriyorum." Bir eliyle bileklerimi kavlıyor, diğer eliyle belimi bulana kadar yan tarafımda geziniyor. "Sen harikasın bebeğim, bunu biliyor musun? Seni iyi hissettireceğim. Her zaman yaparım."

İşte.

O ses...

Arka plandaki çatırtı.

Bu benim kararlılığım; yaklaşmasına, bana dokunmasına ve beynimi yıkamasına izin vermeme kararlılığım paramparça oluyor.

Onunla savaşamam.

Onu seviyorum, onu istiyorum ve ona ihtiyacım var.

Beni tezgâhın üzerine çekiyor, dudakları dudaklarımda, parmakları geceliğimin eteğinin altında kaybolana ve nefesi kesilene kadar ellerim kalçalarım tırmanıyor.

"Çok yumuşak," diye mırıldanıyor, alt dudağımı ısırtıyor. "Çok sıcak. Aç bebeğim," diye yalvarıyor. "Güzel ve geniş."

Bacaklarımı açtım, zihnim mantıklı düşüncelerden yoksun. Sadece ben ve O.

Onu.

Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Külotumu kenara çekti ve iki parmağını yavaşça içeri kaydırıldı.

Dikkatli olmazsa öfkeleneneğimden korkuyor. "O öfkeyi senden tam burada çıkaracağım, ama önce..." parmaklarını kıvrarak G noktamı okşuyor. "...benim için boşalacaksın. Parmaklarımdan damladığını hissetmek istiyorum."

Dudaklarımı ayırıyorum, alnımı omzuna yaslıyorum, gözlerim kapalı, göğüslerim göğsüne değiyor. Bunu durduramıyorum. Bedenimde onu uzaklaştıracak, artık neredeyse yok olan zihnimi koruyacak güç kalmadı.

O yakınımdayken kontrol bende değil. Sadece aramızda mesafe olduğunda durumu kontrol etmeye çalışıyorum, bu yüzden bu gece onu içeri almamalıydım. Kapıyı açmamalıydım. Bir adım uzağımdayken çığlık atabilir ve kavga edebilirim ama bana dokunurken kendimi savunamam.

Ve istemiyorum da.

Bu adamın içinde kayboldum. Şefkatinde ve vahşiliğinde. Yalnız olduğumuz, dünyaya karşı ölü olduğumuz kısa anlar için ayrılmış şefkatte.

"Seni özledim," diye fısıldıyor, parmakları beni yukarı kaldırırken dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Seni deli gibi özledim."

Kalbim kabarıyor, hoş bir sıcaklıkla çevreleniyor. Bunun önemli olduğunu düşünecek kadar saf değilim. Belki seksten daha fazlasını istiyordur ama sözleri, ihmal edilmiş zihnimdeki yüzlerce kesik ve çürük üzerinde yatıştırıcı bir merhem gibi davranıyor.

Beni asla bir ilişkiden fazlası olarak görmeyecek, ama beni göğsüne yakın tuttuğunda, bir eli kürek kemiklerimin üzerinden beni kucaklamak istercesine sarktığında; sanki beni korumak ve benimle ilgilenmek istercesine, ona karşı koyacak gücü kendimde bulamıyorum.

Yarın başka bir nehirde ağlayacağım, ama şimdilik onun yakınlığının, getirdiği huzurun ve uyandırdığı mutluluğun tadını çıkarıyorum.

Başka hiçbir erkek beni Logan kadar hızlı orgazmın eşiğine getiremez. Vücuduma uyum sağladı. Beni en yükseğe çıkarmak için ne yapacağını, nereye basacağını ve nereye iteceğini biliyor. Beni inletmek ve ona sarılmamı sağlamak için.

Nefes alışlarım havayı dolduruyor, daha duyulabilir hale geliyor. Karnımdaki kramplar yoğunlaşıyor ve parmaklarının her hassas, hedefe yönelik darbesiyle ona doğru bükülüyorum.

"Geçti bebeğim. Sorun yok," diye mırıldanıyor yumuşak bir sesle. "Bana bırak." Beni daha yakın, daha sıkı tutuyor, parmaklarına boşaldığımda dudakları sıkıca şakağımda, omzunu ısırmadan önce hareketsiz ve sessiz. "İşte böyle. Karşı koyma. *Benimle* savaşıma." Parmaklarını geri çekip kalçamı okşadıktan sonra yüzümü kavırıyor ve gözlerini gözlerime diyor. "Daha iyi misin?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarına boğulma ihtimalime karşı konuşmaktan korkuyorum. Yine de konuşmamı beklemiyor. Dudakları tekrar dudaklarımı yakalıyor, öpücük yavaş, derin, neredeyse şefkatli. Sanki beni yatıştırmak istiyor. Sanki sözlerine inanmadığımı bildiği için jestlerle özür dilemeye çalışıyor.

"Seni iyi hissettiriyorum. Başka kimse değil. Sadece ben, prenses." Başıma bir öpücük konduruyor ve ellerini kalçalarımın indiriyor. "Fikrimi değiştirdim. Seni yatakta istiyorum."

Beni tezgâhtan kaydırıp kollarına aldığımda bacaklarımın onun belinden başka gidecek yeri yoktu. Sınıra kadar çalışmış, neredeyse şehvetten kör olmuş bir halde formasını çıkarmaya çalışıyorum ama hareketlerim çok koordinasyonsuz. Logan odaklanmama yardımcı olmuyor, boynumu öpüyor ve kulağımı ısıyor. Kumaşı yukarı doğru çekiyorum, ellerimi altından geçiriyorum ve onun kusursuz karın kaslarına dokunuyorum.

"Çok sabırsızsın," diye mırıldanıyor ve beni yatağa fırlatıyor. Vücudu benimkini örtmeden önce tek hamlede formasını yırtıp atıyor.

Tutku ve özlemle kendimi o ana adıyorum. İkimiz de çıplak kalana kadar giysilerimiz odanın içinde uçuşurken onun dokunuşu için savaşıyorum ve sıcak tenine yapışıyorum. Bakışlarıyla buluştuğum anda Logan kalçalarını hiç uyarmadan ileri itiyor ve her sert santimiyle içimi dolduruyor. Delici bir

Titreme bedenimi sarsıyor, bu his tüm mükemmelliğiyle neredeyse dayanılmaz.

"Sarıl bana," diyorum sırtını tırmalayarak. "Lütfen sadece-"

Beni bir öpücükle susturuyor, kolları beni içine alıyor, ten tene, göğüs göğüse, yavaşça geri çekilip tekrar sokuyor.

Kulağıma "Bir tane daha," diyor, kalbim küt küt atıyor ve kalçalarımı bir sıcaklık dalgası kaplıyor. "Seni duymak istiyorum bebeğim."

Dişlerimi omzuna geçiriyorum, boynunun kıvrımına ağzı açık öpücükler konduruyorum ama beni yatakta yukarı doğru iten her umutsuz, sert hamle beni bir başka orgazma daha yaklaştırıyor. Yumuşak, neredeyse duyulmayan inlemelerimi daha fazla sessiz tutamıyorum.

Logan tenimin ulaşabildiği her santimini öperken beni izliyor. Alçak homurtular ve sığ nefesler omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayıyor.

Tanrım, onu şu anki halinden farklı bir durumda görmeyi asla istemiyorum, sanki dünyada ihtiyacı olan tek kişi benmişim gibi karanlık, şehvetli gözlerle beni izliyor.

Orgazm beni vurduğunda, göz kapaklarımdan arkasını keskin bir beyazlığa boyayarak, "İşte bu," diye geveliyor. "Güzel, işte bu... Seni böyle görmeye bayılıyorum."

Bedenim onun elindeyken ve en tatlı şekilde parçalanırken onu olabildiğince yakınımaya çekiyorum. Dudaklarında tatmin olmuş, huzurlu bir gülümseme kıvrılıyor, sonra birkaç kez daha dayanılmaz bir tempoyla boşalıyor ve ben onun kollarında boşalırken o da benim kollarımda boşalıyor.

Sanki bunca zamandır burada olmama rağmen beni özlemiş gibi dudakları tekrar benimkileri buluyor. Kalçamı tutarak yavaşça çekiliyor ve hiç beklenmedik bir şey oluyor... yanıma çöküyor, beni kollarıyla sarıyor ve derin, sakinleştirici bir nefes alıyor.

Logan oturduğunda yatak Logan'ın ağırlığıyla gıcırıyor ve bacaklarını kenara atıyor. Vahşi seksten sonra beni göğsüne sarmıştı ve ben de onun sıcak bedeninin yanımda olmasının rahatlığıyla uyuyakalmış olmalıyım.

Kalmasını beklemiyordum ama işte burada, gözlerindeki uykuyu siliyor. İçim şişiyor ve umut yeniden beliriyor. Bu daha fazlası için ilk adım mı?

Yan dönüyorum, başımı dirseğime dayıyorum ve parmaklarımı omurgasının hizasında gezdiriyorum, dokunuşumun altında kaslarının gevşediğini hissediyorum. Dışarısı karanlık, komodinin üzerindeki saat sabah dördü biraz geçeyi gösteriyor.

"Seni uyandırmak istememiştım," diyor, ayağa kalkıp formasını yerden almadan önce dokunuşumdan uzaklaşıyor.

Hâlâ yarı uykuluyum ve gecenin bir yarısı neden kalktığını anlamam biraz zaman alıyor. Komşularım uyanmadan önce gizlice dışarı çıkıyor, böylece sabah kimse onu görmeyecek.

Pis olduğuma dair iğrenç bir his boynuma dolanıyor.

Top gibi kıvrılıyorum, yaklaşan gözyaşlarımı durdurmak için tırnaklarımı ellerime geçiriyorum. Logan beni kırmak için daha ne kadar yol bulacak? Bana umut verip küçük bir hareketle onu elimden almak için?

Gözyaşları içinde kot pantolonunu giymesini, kemerini bağlamasını ve ceketini silkmesini izliyorum. Sonra bana doğru eğilip başımın tepesine dudaklarını büzerek bir öpücük konduruyor.

Uzaklaşmak istiyorum.

Yataktan fırlamak, ulaşabildiğim her şeyi yüzüne fırlatmak ve avazım çıktığı kadar bağırarak onu buradan kovmak istiyorum ama olduğum yerde donup kaldım, tek bir kasımı bile oynatmaya korkuyorum.

Soğukkanlılığımı kaybedeceğim ve savaşmak yerine yalvaracağım.

"Görüşürüz," diye fısıldıyor karanlığın içine, uzaklaşmadan önce.

Kimse yanımda kalmayacak.

Kimse beni sevmeyecek.

Kimsenin umurunda olmayacak.

YİRMİ ÜÇ

Cassidy

Çarşamba günü uyandığım andan Dr. Jones saat on bir buçukta arayana kadar her on dakikada bir telefonumu kontrol ediyorum. Luke yerel bir tasarımcının yeni ayakkabı koleksiyonunun fotoğraflarını çekerken ben mini mutfığa saklandığımda midemde bir korku hissi oluşuyor.

Başparmağımı ekranda kaydırmadan önce derin bir nefes alıyorum. *Sorun yok. Sen de iyisin. Rahatla. "Alo?"*

"Günaydın Cassidy," diyor Dr. Jones, sesindeki her zamanki hafiflik gitmiş, yerine keskin bir kenarı olan resmi bir ton gelmiş.

Bir öfke fırtınası omurgamda dans ediyor ve kalbim kalp durması aralığına giriyor. Yanlış bir şeyler *var*.

Lanet olası piç!

Onu hadım edeceğim; yemin ederim. O güzel, uzun sikini bir daha hiçbir kadının içine sokma şansı bulamayacak.

"Günaydın," diyorum, vücudumu saran bir ürperti içimi kaplıyor. "Görünüşe göre iyi haberlerin yok."

Luke'un Nikon'undan gelen flaş sesi ağır sessizliği bozan tek ses oluyor.

"Cassidy, bugün ofise gelebilir misin?"

Bir başka sinir harbi midemi bulandırıyor ve bu karmaşa yüzünden Logan'a nasıl işkence edeceğimi hayal ediyorum. "Endişelenmeli miyim? Elimde ne var?"

"Yüz yüze konuşmayı tercih ederim. Ne zaman burada olabilirsin?"

Duvardaki takvime bakıp o günkü randevularımı kontrol ediyorum. Nabız kulaklarımızda zonkluyor, Luke'un fotoğraf makinesinin ve pencerenin dışındaki trafiğin sesini bastırıyor.

Yarım saat sonra bir aile fotoğrafı çekimi ve öğleden sonra dörtte bir çocuk seansı için randevum var, ancak söylenmemiş cinsel yolla bulaşan hastalık teşhisi başımın üzerinde bir kasırğa gibi asılı dururken bugün doğru düzgün bir fotoğraf bile çekemeyeceğim.

"Müşterilerimi yeniden planlayabilirsem, yarım saat içinde orada olurum."

"Tamam, sorun değil. Bugün evrak işleriyle uğraşıyorum, o yüzden her zaman iyi. Yakında görüşürüz." Daha fazla bilgi almak için başının etini yememe fırsat vermeden telefonu kapatıyor.

Kulaklarımda bunaltıcı bir sessizlik çınlıyor. Tanrım, lütfen HIV olmasın. *Lütfen.* Logan'a bir daha *asla* bakmayacağım, yemin ederim. Sadece HIV olmasın.

Telefonu tüm gücümle sıkıyorum, derin nefesler alıyorum ve sakın kalmak için elimden geleni yapıyorum, ancak dökülmemiş gözyaşları bir kez daha dökülmekle tehdit ediyor.

Gözyaşları kurumadan önce bir insan ne kadar ağlayabilir? Cuma gününden bu yana iki nehir ağladım ama su kanalları hala gayet iyi çalışıyor. Keşke evimdeki su tesisatı da gözyaşı kanallarım kadar güvenilir olsaydı.

Sabahki randevuyu gelecek haftaya ertelemek için müşterimi arıyorum ve bu işi hallettikten sonra çantamı omzuma atıyorum. "Ben çıkıyorum," diyorum Luke'a, bacaklarım biraz süngerimsi hissediyor. "Daha sonra döneceğim. Saat dörtte yürümeye başlayan çocukların fotoğraf çekimi var."

Kendini kaptırmış, sanki daha iyi poz versin diye ayakkabıyı istiyor gibi kameraya ve arkasında küçük fiyonkları olan bir çift şirin, pembe, bantlı topuklu ayakkabının arasına bakıyor. Beni duydu mu emin değilim ama cevap sessizlik.

Arabama yaklaştığım her adımda daha çok titriyorum, ta ki göğsümde yükselen öfke köşeye sıkışmış, korkmuş bir hayvanın pençeleriyle dışarı çıkmaya çalışması gibi olana kadar. Ve direksiyona oturup Logan'a bir mesaj gönderdiğimde ona bir çıkış yolu gösteriyorum.

Ben: Çok teşekkürler, pislik! Bir daha yanıma yaklaşma yoksa aletini keserim. Kızlarına test yaptırmalarını söyleyen iyi olur.

Telefonu yolcu koltuğuna atıp motoru çalıştırıyorum ve ana yola çıkıyorum. Eller serbest sistemi devreye giriyor ve Logan'ın havuzunda geçirdiğimiz geceden sonra ona atadığım zil sesi arabayı dolduruyor -Chase Atlantic'ten "Swim". Onu yedi kez sesli mesaja gönderdim, ama ipucunu almıyor.

"Ne?!" Sekizinci denemesinde cevap veriyorum. "Sana söyleyecek bir şeyim yok!"

"Elinde ne varsa benden *almadın*, o yüzden adamlarını arayıp haber ver."

Ayağımı yere daha sert basarak alay ediyorum. "Bir yılı aşkın süredir kimseyle birlikte olmadım Logan. Bu boku bana sen verdin! Sakın göstermeye cüret etme

Yüzünü tekrar bana çevir. İşimiz bitti. Bitti! Anladın mı?! BİTTİ!"

Hattın onun tarafında yüksek bir patlama sesi duyuldu. "Olaydan önce test yaptırdım Cass. İyiydim, bu yüzden..." Sesi öfkeden kontrollü bir kızgınlığa dönüşüyor. "Testin ne için pozitif çıktı?"

"Seni ilgilendirmez!"

Benimle büyük bir nezaketle paylaştığı cinsel yolla bulaşan hastalığı bilseydim bile ona söylemezdim. Bir kliniğe gitmenin, kaba işemenin ve test yaptırmanın utancını yaşamayı hak ediyor. Sonuçları almanın utancını.

Yüce Logan Hayes'in utanç içinde başını öne eğdiğini görmek için iyi para öderdim.

"Sana kadar hiç korunmasız seks yapmadım, bu yüzden bu karmaşayı benim üzerime atma. Bunu senin için kolaylaştıracağımı mı sanıyorsun? Ha!" Ayağımı geri basarak vitesi değiştiriyorum. "Unut gitsin! Nasıl bir tedaviye ihtiyacın olduğunu öğrenmek istiyorsan, tıpkı benim yaptığım gibi tüm bu boktan süreçten geçmen gerekecek! Doktorunuzu arayın!"

İlerideki kavşağın ışığı kırmızıya dönüyor. Kendimi o kadar kızdırmışım ki ne hızımın arttığını ne de gaza ne kadar bastığımı fark ettim.

Newport'un göbeğinde saatte altmış milin üzerinde hız yapıyorum ve zamanında durma şansım yok. Sağa ya da sola sapmak ve yirmi metreden daha uzakta olmayan durmuş Mustang'den kaçınmak için yer yok.

"Kahretsin!" diye bağırıp frene basıyorum.

Yolda patinaj yapan lastiklerin sesi kulaklarımı deliyor. Büyük bir darbe küçük Fiat'ımı sarsmadan bir saniye önce arabanın kontrolünü kaybediyorum. Zaman yavaşlıyor. Darbenin gücü beni ileri fırlatıyor, kollarım sanki yerçekimi yok olmuş gibi havaya kalkıyor.

Sağır edici, ezici bir metal bükülme ve cam frenleme sesi havayı dolduruyor.

Hava yastığı yüzümde patlıyor.

Emniyet kemeri bloke oluyor ve beni koltuğa doğru itiyor.

Dünya kararmadan önce üzerime bir cam şelalesi dökülüyor.

Ve sonra... *acı.*

Çok fazla acı.

Gözlerimi açmadan önce fark ettiğim ilk şey bu. Görüşüm sanki yirmi yirmi görüşlü dört diyoptri düzeltici bir gözlükten bakıyormuşum gibi bulanık.

Yüzümün önünde tuttuğum ellerimi *görebilmek* için gözlerimi kırıştırıyorum. Kulaklarımdaki tiz bir çınlama diğer sesleri bastırıyor ve yüzümden aşağı ılık ve ıslak kan damlıyor. Dokunmak için elimi kaldırıyorum, yeterince yer olsa iki büklüm olacağım bir nefes çekiyorum. Keskin, bıçak gibi bir acı göğüs kafesimi yırtıyor.

Soğuk bir ürperti omurgamdan aşağı kayıyor ve görüşüm her saniye netleşmeye başladığında nabzım boynumda üç kez çarpıyor.

Kan içindeyim.

Ellerim, bluzum, bacaklarım... kıpkırmızı kan ve küçük kırık cam parçalarıyla kaplı. Sertçe yutkunuyorum, çok acıtmayan hızlı ve sık nefesler alıyorum.

"Cassidy?! İyi misin?" Biri arabanın yanına eğilmiş, pencereden içeriye bakıyor -ya da eskiden pencere olan şeye. Artık cam yok. "Siktir!" Arkasını dönerek kırıyor. "Conor! Ambulans çağır!"

Dümdüz önüme bakarken zihnim bulanık bir şaşkınlık içinde. Çarptığımı hatırladığım Mustang'in arkası artık orada değil. Onun yerine bir nalbur dükkanının vitrinine aval aval bakıyorum. Arabamın ön tarafı çarpmanın etkisiyle bir akordeon gibi katlanmıştı.

Gözlerimi kırıştırıp çarpışmayı tekrar izliyorum. Kesinlikle bir Mustang vardı. Hangi cehenneme gitmişti?

Tekrar yan tarafa, arabamın yanındaki genç çocuğa baktım. Tanıdık geliyor. Koyu renk gözler, koyu renk saçlar, keskin yüz hatları.

Logan.

Hayır, çok

genç.

Onun kardeşi.

"Seni tanıyorum," diyorum, kelimeler dilimde jilet gibi. "Cody, kimse... kimse yaralandı mı?"

"Kafanı oldukça sert çarptın, o yüzden bunu görmezden geleceğim," diye sırtıyor, ağzının köşesi hafifçe kalkıyor.

Logan...

Hayır, çok genç ama birbirlerine çok benziyorlar.

"Ben Colt, Cassidy ve yaralanan tek kişi sensin. Kıcıma Schumacher gibi davranırken aklından ne geçiyordu?"

"Colt," diye yankılanıyorum, şakaklarımın arkasında ağırlar çakarken yüzümü buruşturuyorum. Zihnim hâlâ yarı ağır çekimde takılı kalmış durumda. Sözlerini anlamam ve işlemem normal sürenin üç katını alıyor. "Schumacher nedir?"

Yine sırtıyor ve ben ağlamak istiyorum.

Logan.

Burada olması için kolumu verirdim. Kafam çok karışık.

"Eskiden Formula 1 pilotuydu. 1998'de başka bir F1 aracının arkasına çarptı-" Duraklıyor ve şaşkın ifademi fark ederek beni başından savıyor. "Neyse boş ver. Acelen ne?" Başını daha da içeri sokup gösterge paneline baktı. "Vay canına. Çarpışmada kırk. Frene bastığında lastiklerin gıcırdadığını duydum ve aynaya baktım ama yolundan çekilmek için çok geçti. Ne kadar hızlı gidiyordun?"

"Um..." Parmaklarımı şakağıma bastırıyorum, başıma ağrı giriyor. Sanki orada bir bomba patlamış gibi hissediyorum. "Bilmiyorum. Altmış, sanırım." Tekrar etrafıma bakıyorum. Colt'un arabası nerede? Boynum tutulduğundan başımı eğip arka camdan bakamıyorum. "Kaza yaptım."

"Evet, kahretsin. Nasıl hâlâ hayattasın anlamıyorum kızım. Arabamın arkasına çarptın ve bu..." burnunu kırıştırdı, Fiat'ıma bakmak için kendini geri çekti, "...oyuncak dışarı fırladı ve burada durmadan önce iki kez döndü."

"Ambulans yolda." Başka bir çocuk arabanın yanında durdu. Conor, sanırım. Ya da belki Cody'dir. Şu anda onları ayırt edemiyorum ama Colt'a benziyor, yani üçüzlerden biri olmalı. "Selam Schumacher. İyi misin? Ambulans gelene kadar olduğun yerde kalmalısın."

"Zahmet etme Conor. Referansları anlamıyor," diyor Colt, F1 bilgimin eksikliğinden mutsuz bir şekilde. "Kımıldama. Kim bilir ne kadar kötü yaralanmışsındır."

Titriyorum. Sanki donmuş bir göldeki buz deliğine dalmışım gibi tüm vücudum soğuktan titriyor. Neden bu kadar soğuk? Güneş parlıyor ve ben stüdyodan çıktığımda hava seksen beş derecedir.

"Bu da ne?" Colt kafasını tekrar içeri iterek sordu. "Bu... radyo mu? Hâlâ çalışıyor olmasına imkân yok."

Sessiz melodiye odaklanıyorum - Chase Atlantic'ten "Swim". "Bu benim telefonum."

Logan.

Polis sirenlerinin sağır edici sesi telefonumdan sızan melodiyi yutuyor. Colt ve Conor bir adım uzaklaşıyor ve bir grup izleyiciyi ortaya çıkarıyor.

kaldırımında durup fotoğraf çekiyorlar ve aval aval bakıyorlar.

Kimse yardım etmeye çalışmıyor. Sanki bu gerçek bir kaza değil de bir film ekibi tarafından gerçekleştirilen bir gösteriymiş gibi dehşet ve merak içinde öylece duruyorlar.

Pozisyonumu ve vücudumdaki hasarı değerlendiriyorum, üzerimden metal parçalar çıkmadığını görmekten memnunum. Bu güven verici. Ellerim ve kollarım camın derimi parçaladığı kesiklerle kaplı ama önemli bir şey yok. Dikiş gerektirecek bir şey yok. Yüzüme dokunuyorum, parmaklarım sol gözümün üzerinde açık bir yara bulana kadar çenemden yukarı doğru akan kanı izliyorum.

Dikiş atılması gerekebilir.

Bacaklarım, kalçalarım batan direksiyon kolonunun altında sıkışıp kaldı. Kahretsin, ya bacaklarım yoksa? Ya şoktaysam ve acıyı hissedemiyorsam?!

Paniklemeye başlayıp derin ve keskin bir nefes daha aldığımda bu teori yıkılıyor. Göğüs kafesimi parçalayan acı, aslında acıyı hissedebildiğimi kanıtlıyor. Dayanılmaz bir acı.

Ayak parmaklarımı oynatarak orada olup olmadıklarını kontrol ediyorum ve spor ayakkabılarımın içinde hareket ettiklerini hissederek rahat bir nefes alıyorum.

Ben iyiyim.

Bacaklarım

var.

Yaşıyorum.

Colt haklı. İkiye ayrılmamış olmam şaşırtıcı. Hayatımı kurtardığı için iyi bir çarpışma bölgesi olan *oyuncağı* öpmek istiyorum, ama tekerleğe sarılıp metal parçasına teşekkür etmeye çalışmadan önce, Shawn eğilip kafasını arabanın içine sokuyor.

"Selam Cass," diyor, sesi sanki korkmuş bir çocukla konuşuyormuş gibi nazik, sakın ve yumuşak. "Nasıl hissediyorsun? Ellerini ve bacaklarını oynatabiliyor musun?"

"Evet. Ben iyiyim. Tanrım, çok özür dilerim, hızıma ya da yola dikkat etmiyordum ve-"

"Hey, sakın ol. Olur böyle şeyler. Kardeşlerim iyi, şimdi sana odaklanalım, tamam mı?" Arabayı inceliyor ve kapıyı açmaya çalışıyor ama kapı sıkışmış. "Seni buradan çıkarmamız gerekebilir."

"Hayır, hayır, hayır. Kapıyı açıp koltuğu geriye kaydırırsanız kendim çıkarım. O kadar da yaralı değilim." Ellerimi kaldırdım, bileklerimi döndürdüm ve dirseklerimi büktüm. "Gördün mü?"

Gülümsüyor, başını sallıyor, sonra doğruluyor ve birine bağıyor. Üç itfaiyeci arabaya yaklaşıyor, kapıyla halat çekme yarışı oynuyorlar. Bu sırada arka planda Chase Atlantic'in "Swim" şarkısı tekrar tekrar çalıyor, her seferinde üç saniyeden fazla durmuyor. Melodi, soğukkanlılığımdaki çatlakları ılık bir bal gibi dolduruyor ve sakın kalmama yardımcı oluyor.

Sağlık görevlileri kapı açılır açılmaz boynuma bir boyunluk takıyor ve bacaklarımı serbest bırakmak için koltuğu geriye itiyorlar. EMT üniforması giymiş genç bir adam gözlerime ışık tutuyor ve itirazlarıma rağmen beni bir sedyeye taşımadan önce düzinelerce soru soruyor.

Yürüeyebilirim.

O kadar da yaralı değilim.

Kaburgalarım beni öldürüyor ve başım arkadan yarılmış gibi hissediyorum ama bacaklarım ve omurgam iyi.

"Colt!" Bağıyorum, itfaiyecilerden biriyle birlikte yanımda durduğunu görüyorum. Conor da orada, arabamın fotoğraflarını çekiyor. Colt koşarak yanıma geliyor ve sağlık görevlilerini kısa bir mola vermeye zorluyor. "Telefonum," diye nefes alıyorum. "Lütfen telefonumu getirebilir misiniz? Yolcu tarafında bir yerde."

"Eğer bulabilirsem," diye mırıldanıyor, gözlerinde gerçek bir endişeyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "İyi olacaksın Cass."

Hangimizi rahatlatmaya çalıştığından emin değilim. Üçüzler saç stilleri dışında birbirlerinin aynısı ama nedense her biri ağabeylerinden birine diğerinden daha çok benziyor.

Colt'un gözleri Logan'inkilerle aynı. Sol irisinde tek bir altın benek bulunan koyu, zengin kahverengi. Dehşetin ürpertisi tenimi bir isilik gibi sarıyor ve sakinliğimin ince dış tabakası titreyip çatlamaya başlıyor. Keşke Logan şu anda yanımda olsaydı.

Keşke elimi tutsaydı ve sadece burada olsaydı.

Korkuyorum. Bunu yüksek sesle itiraf etmeyeceğim ama hastanede olaklardan çok korkuyorum. Kaburgalarımındaki ağrıyı ve her nefes alışımında ciğerlerimin bıçakla delinmiş gibi hissettiğimi anlattığımda sağlık görevlilerinden birinin yüzünde rahatsız edici bir ifade belirdi. Bu iyi bir şey olamaz.

Colt koşarak Fiat'ın yanına gitti ve beni ambulansın arkasına taşıdılar. Antiseptik kokusu burnumu rahatsız ederken, etrafımdaki sağlık görevlilerinin ne yaptığını kontrol etmeyi reddederek tavana bakıyorum.

"İşte, çantanı da aldım," diye atlıyor Colt, çantayı yanıma koyuyor ve telefonu elime tutuşturuyor. "Kendine iyi bak, tamam mı?" Parmaklarımı sıkıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ve yavaşla, Schumacher."

Boyunluk izin verdiği ölçüde başımı sallayarak kıkırdıyorum ve parmaklarımı artık çalmayan telefona kapatıyorum. Logan'ı arayıp hastaneye gelmesi için yalvarmak istiyorum ama gecenin bir yarısı evimden gizlice kaçtığı anı gözlerimin önünden geçiyor ve aramıyorum.

İlişkimiz böyle yürümüyor.

Kimseyle ilişkim böyle yürümüyor. Bu işte yalnızım.

Kendimden başka güvenebileceğim kimse yok.

Colt ambulandan iniyor ve bir saniye sonra sağlık görevlileri kapıyı kapatıp sireni çalıyor.

"İsterseniz ailenizi arayabilirsiniz," diyor ekipten biri, otuzlu yaşlarının sonlarında bir kadın, koltuğunda kemerini bağlarken.

"Ailem yok," diye mırıldanıyorum ama ekranı görmek için telefonu kaldırıyorum ve bir numara çeviriyorum.

"İyi günler, Newport Sahili Kadın Doğum Uzmanı. Nasıl yardımcı olabilirim?" Resepsiyon görevlisinin melodik sesi kulağımda çınlıyor, hat iyi çalışılmış.

"Merhaba Darcie, ben Cassidy Roberts. Beni Dr. Jones'a bağlayabilir misiniz?"

Jones'a bağlar mısın?"

"Evet, tabii. Bir saniye bekleyin." Bekleme müziğı başlıyor, ama neyse ki diğer yerlerdeki kadar rahatsız edici değil ve birkaç saniye sonra Darcie'nin sesi tekrar kulağıma dolduğunda sona eriyor. "Üzgünüm, bir şeyler atıştırmak için dışarı çıktı. Ona bir mesaj iletmemi ister misin?"

"Evet, ona bugün randevuya gelemeyeceğimi söyle. Yarın yeniden planlamak için onu arayacağım."

"Elbette. Ona haber veririm. Kendine iyi bak!" Bu tavsiye için biraz geç kaldık...

YİRMİ DÖRT

Logan

"Telefonu aç!" Cass'in numarasını yirmi dakika boyunca tekrar tekrar çevirerek ilk kez bağırıyorum. "Siktir! Telefonu aç!"

Ofiste volta atıyorum, kuru odun termitleri zihnimin kâğıt fabrikasını kemiriyor. Arama kesilmeden hemen önce bağırıp çağırması beni endişelendiriyor.

Konuştuğumuzda araba kullanıyordu ama karanlık senaryoların zihnimi istila etmesine izin vermeyi reddediyorum.

O iyi.

Sadece sinirli ve benimle konuşmak istemiyor.

İstemese de olur. Ona cinsel yolla bulaşan bir hastalık bulaştırmadığıma eminim. Ben yapmış olamam. Ben temizdim. Her yıl rutin olarak test yaptırırım ve randevum Thalia'nın doğum gününden bir gün önceydi.

Cassidy'ye dokunmadan önce temizdim.

Şimdi değilim. Hepsi onun ve benimle yatarken siktiği pis her neyse onun sayesinde.

Öfke şimdilik arka plana itildi. Numarasını çevirip tekrar ararken midem korkuyla çalkalanıyor. Elimdeki cep telefonu sinyal vermeden önce beş deneme daha yapıyorum - Hayes grup sohbetinde bir mesaj. Daha uygulamayı açmadan üç mesaj daha geliyor.

Conor: Colt iyi bir gün geçirmiyor. Şansına küssün.

Colt'un Mustang'inin gönderdiği fotoğrafı inceliyorum, arka tampon ve sol far parçalanmış.

Nico: İyi misin?

Kahretsin, bunu nasıl yaptı?

Conor: Evet, iyiyiz. Diğer arabayı görmelisin. Cody'ninki hiç zarar görmemiş.

Başka bir resim gönderiyor. Sarı Fiat sanki Colt'un Mustang'iyle değil de bir kamyonla çarpışmış gibi buruşmuş. Ön tarafı neredeyse tanınmaz halde, kaput gözleme gibi katlanmış, ön cam ve sol tekerlek kayıp.

Boğazıma kadar safra geliyor. Ellerim o kadar titriyor ki sürekli gelen mesajları okuyamıyorum. O arabayı tanıyorum.

Cassidy.

Onun yerine Conor'ı arıyorum, ardı arkası kesilmeyen pinglere aldırmadan.

"Çok tatlısın," diye gülüyor kulağıma. "Biz iyiyiz Logan. Sakin ol. Colt'ta ya da bende bir çizik bile yok. Cody burada değil. Kahve içmek için dışarı çıktık ve *bam!* Colt'un yüzünü görmeliydin, kardeşim!" Yine gülüyor. "Biz iyiyiz, Shawn burada, ve ben bir adam tanıyorum-"

"Conor!" Saçmalamasını durdurmak için bağırdım. "İyi olmana sevindim. Peki ya Cassidy? O iyi mi?"

Onun tarafında kısa bir duraklama var. Beni boğacak kadar uzun. Gözlerimi kapatıyorum, karanlık senaryoların başka bir dalgasını engelliyorum, ama göz kapaklarımda arkasında titreşiyorlar ve gözlerim tekrar açılıyor.

O iyi. Bir şeyi yok. Sakın korkma.

"O olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor, her kelimeyi tartarak. "Arabasını biliyorum. Nasıl. O mu? O mu?"

"O yaşıyor... bir şekilde. Kullandığı oyuncağın saati çarpma anında saatte kırk milde durmuş. O küçücük arabanın patlamaya nasıl dayandığı hakkında hiçbir fikrim yok. Lanet kaldırıma fırladı!"

"Tanrı aşkına!" Ağzından çıkan her kelimeyle birlikte dişlerim gıcırıyor. "Odaklan Conor! *Cassidy*. O iyi mi? Yaralandı mı?"

"Tanrım, mısır gevreğine kim işedi?" diye mırıldanıyor, şimdi bana fena halde kızgın. "Yaşıyor dedim. Hırpalanmış ve morarmış. Sanırım birkaç kaburgası kırılmış ve yüzünde kötü bir kesik var ama böyle bir patlamadan sonra beklediğimden daha iyi durumda. İtfaiye ekibi onu arabadan çıkardı ve-" Arka planda çalan ambulans sireni Conor'ı cümlesinin ortasında durdurur. "Evet, onu hastaneye götürüyorlar."

"Teşekkürler. Sizi sonra ararım." Masadan anahtarları kaptığım gibi, resepsiyon görevlisinin yanından geçerken ona bir *hoşça* kal bile demeden hışımla ofisten çıkıyorum

Masa.

"Ne demek *ziyaretçi yok?*" Cass'i görmeme izin vermeyen hemşireye homurdanıyorum. "Ziyaret saatleri beş buçuğa kadar bitmiyor!"

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Üzgünüm ama hasta içeri kimsenin alınmamasını istedi. Telefonu var, belki aramayı deneyebilirsiniz. Şu anda odasında olduğunu biliyorum ama yakında birkaç test daha yapması gerekiyor. İçeri girebileceğinizi söylerse sizi yukarı çıkarırım ama-"

"Peki," diye hayıflanıp telefonumu çıkarıyorum.

Zaten onlarca kez aramayı ya da mesaj atmayı denemedim değil. Cevap vermiyor.

Cass ziyaret etmeme izin verene kadar beklemeye hazır bir şekilde kafeteryaya doğru yürüyorum. Antiseptik, narenciye zemin yıkama ve lateksin saldırgan kokusu, buranın her köşesinde gizlenen hastalık ve ölüm kokusunu maskeleyemiyor.

Kasiyere "Bir sade kahve," diyorum ve hazır başlamışken bir sandviç alıyorum.

Bir süre burada kalacağıma dair bir his var içimde.

Kahvemi getirmek için uzaklaşırken Cass'e bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Neden kimseyi görmek istemiyorsun? Seni görene kadar gitmiyorum prenses.

Telefonum pinglemeye devam ediyor, Colt'un kazasıyla ilgili sohbet hâlâ devam ediyor. Buraya geldiğimden beri Conor'ın Cassidy için endişelenmemi bir numaralı konu haline getirmediğinden emin olmak için mesajlara birkaç kez baktım ama neyse ki henüz bundan bahsetmedi.

Umarım bahsetmez. Onun iyiliğine olan ani ilgim için bir bahane bulacak ne zamanım ne de enerjim var.

Koruyucu meleğinin kovulması gerek. Rezil biri.

Ben yemek yiyip kahve içerken, ekrana bakarken ve Cassidy'nin mesajları okumasını isterken bir saat geçiyor. En azından Colt'un parçalanmış Mustang'inin ilgi çekici konusu yoluna giriyor ve pingler yüzde yirmide duran şarjımı tüketmiyor. Şarj aleti almak için hediyelik eşya dükkanını ziyaret etmem gerekebilir.

Ben: Hala buradayım. Sadece bana iyi olduğunu söyle.

Zaman geçiyor.

Etrafımdaki herkes zor bir dönemden geçiyor. İster bir hastalık olsun, ister sevdiğim birinin yavaş yavaş ölmesini izlemek, masaların üzerinde sessizce sohbet eden insanlar sorunlarıma bir perspektif kazandırıyor. Yakınlarda genç bir kız oturuyor, kafası tıraşlı ama yorgun, solgun yüzünde cesur bir gülümseme var. Sürekli başını öpen ve kolunu sıkkan annesine gülümsüyor.

Hayat çok kısa ama insanlar bunu çok geç olana kadar fark etmiyor. Bariz olana karşı körüz. Hayatın anlardan ibaret olduğunu göremeyecek kadar körüz. Çizginin dışına çıkıp *siktir et, bu benim hayatım ve benim seçimlerim* diyemeyecek kadar korkuyoruz.

Bunun yerine, ulaşılabilir olanın peşinden gidiyoruz. Daha fazlasını istiyoruz: para, takdir, saygı. Ama gerçek şu ki, sonunda kimse kullandığınız havalı arabayı ya da beş bin dolar harcadığınız yepyeni kanepayı hatırlamayacak.

Son nefesinizi verirken ve hayat gözünüzün önünden geçerken pahalı aletleri ya da beş yatak odalı bir evi görmeyeceksiniz. Maddi şeyler görmeyeceksiniz.

İnsanları

göreceksiniz.

Anıları.

Anıları.

Sevdiğiniz birinin gülümsemesini. Onların kahkahalarını. Mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayacaksınız.

İnsanların mutlu olmak için çok fazla şeye ihtiyacı yoktur, ancak biz hayatlarımızı bilerek karmaşıktırıyoruz. İnsani etkileşimlerden çok dış görünüme önem veren bir toplumda yetişiyoruz.

İki saat daha geçti ve masada üç boş fincan duruyordu. Ben de bir şarj aleti aldım. Ve bir sandviç daha. Ve bir dilim turta. Gönderdiğim son mesajın altındaki *Teslim Edildi* ifadesi *Okundu* olarak değişene kadar saat beş buçuğa yaklaşıyor. Telefona sarılıp üç noktanın dans etmeye başlamasını bekliyorum.

Bir dakika geçiyor.

Beş.

On.

Ve sonunda, yazmaya başlıyor.

Prences: İki kırık kaburga, üç dikiş ve hafif bir ezik. Yaşayacağım. Meleğim seni hayatıma geri aldığım gün işi bıraktı. Sonunda ağlayacağımı biliyordu ve önceden imzaladı. Evine git. Seni görmek istemiyorum.

Sanki Yunanca yazılmış gibi mesaja uzun süre bakıyorum. *Seni görmek istemiyorum*, ekrandan fırlıyor ve beni hiç kesilmediğim şekilde kesiyor.

Dikişler. Kırık kaburgalar. Çürükler.

Bu da acıtıyor. Cassidy'yi yatakta, acı içinde, yalnız ve korkmuş bir şekilde hayal etmek bıçağı daha da derinleştiriyor, ama o tek satır kelimelerin acıtmasını beklediğimden daha fazla acıtıyor: *Sonunda ağlayacağımı biliyordu ve vaktinden önce imzaladı.*

Hay sikeyim.

Onu asla incitmek istemedim. Eğlenmemiz gerekiyordu. Sevişmemiz gerekiyordu, çünkü bunu çok iyi yapıyoruz ama işin içine duyguları da katarsak, ikimiz de böyle bir karmaşaya ihtiyaç duymayız.

Gitmeliyim. Hayatıma devam etmeliyim ama onu görmeden yapamam.

Yüzüme söyle, sana inanabilirim.

Üç nokta yanıp sönüyor, sonra bir dakika boyunca tekrar edip duruyor ama hiçbir mesaj gelmiyor. Birden içimden telefonu kafeteryanın diğer ucuna fırlatmak geldi.

Gerçi hastalardan birinin kafasından sekerdi.

"Affedersiniz." Daha önce Cass'i görmeme izin vermeyen hemşire masamın önünde durdu. "Cassidy eğer isterseniz şimdi ziyaret edebileceğinizi söyledi-"

O sözünü bitirmeden ben ayağa kalktım. "Yolu göster."

Sevecen bir gülümseme dudaklarını büküyor ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları vurguluyor. "Normalde beş buçuktan sonra kimseyi içeri almıyoruz ama bütün gün buradaydın, o yüzden bir istisna yapacağım."

Ağzım kurduğundan onu şereflelendiremiyorum. Beni içeri aldığı için minnettarım ama aynı zamanda içim gergin, ne bekleyeceğimi bilemiyorum.

Hemşire beni kafeteryadan çıkarıyor ve asansörle beşinci kata çıkıyoruz. Cassidy'nin durumunu görmek için endişelenerek, mantıksız gerginliğimden kurtulmak için yumruklarımı sıkmaya devam ediyorum. Colt'un grup sohbetine gönderdiği parçalanmış Fiat'ının birkaç fotoğrafı hayatta olmasının bir mucize olduğunu doğruluyor. Böyle bir kazadan sonra iki kırık kaburga sadece yüzeysel bir çizik sayılır.

"Sadece on dakikanız var," diyor hemşire Cassidy'nin odasının kapısını açarken. "İyi değerlendirin." Göz kırıyor ve içeri girmemi işaret ediyor.

Odadan iki adım içeride duruyorum, gözlerim yatakta yarı oturan, yarı yatan, birkaç beyaz yastıkla desteklenen kızda.

Kaşının altındaki dikişlere bakarak hırıltılı bir nefes çekiyorum. Yarım santim daha aşağıda olsaydı, gözünü kaybedebilirdi. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve onun kesikler ve çürüklerle kaplı zeytin tenini incelerken midem bulanıyor.

"Bana öyle bakma," diyor, sesi sakın ama bitkinmiş gibi zayıf. "Buraya gelmeyi sen istedin. Beni makyajlı, her zamanki gibi güzel bulmayı mı bekliyordun?"

"Makyajsız da en az kırmızı dudaklar ve dumanlı gözlerle olduğun kadar güzelsin." İçeri doğru yürüyorum, yatağının yanındaki rahatsız sandalyeye otururken bacaklarım biraz süngerimsi. "Nasıl hissediyorsun?"

Korkunç derecede solgun, dudakları soluk sütlü bir pembe ve mavi gözlerinin altında gölgeler var. Göğsüme ağır bir zincir dolanıyor. Çok kırılğan görünüyor.

"Ben iyiyim. Ağrı kesiciler işe yarıyor, artık kaburgalarımı hissetmiyorum bile." Sarı saçlarını parmaklarıyla geriye doğru tarıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Neden buradasın Logan? Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Çünkü endişeleniyorum. Kafam karışık ve hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Ne hissettiğimi *anlamıyorum* ama bu duyguların hoş karşılanmadığını biliyorum. Beni ailemi kaybetmeye bir adım daha yaklaşıyorlar.

"Mesajda söylediklerinde ciddi miydin?"

"Ciddi olmak istiyorum," diye itiraf ediyor iç çekerek, zayıf bedenini örten yorganın köşesiyle oynayarak. "Bunun... *bizim* bir son kullanma tarihimiz olduğunu biliyorduk. Artık onu geçtik."

Biz. Bizim bir parçamız olmayalı uzun zaman oldu. Tam olarak on yıl, ama üniversite kaçamakları anlamlı değildi. Cass ve benim anlamlı olmamız gerektiğinden değil, ama işte buradayız. Üç aydır seks yapıyoruz ve ben boyumu aşmış durumdayım.

"Planlar değişir, Cassidy. İkimizin de eve dönecek kimsesi yok." *Bunu bitirme. Henüz bitmedi. Seninle işim bitmedi.* "Elimizdeki nesi yanlış?"

"Yanlış bir şey yok. *Doğru* bir şey de yok." Nefesini düzene sokuyor ve gözlerini siliyor, gözyaşlarının önüne geçiyor ve ben derimden sürünerek çıkmak istiyorum. "Bunu ne kadar sürdürürsek, o kadar çok incinirim. Sadece bir yere kadar rol yapabilirim."

"Rol yapmak mı?"

"Seksin yeterli olduğunu. Yeterli değil."

Dişlerimi sıkıyor, çelişkili duygularımı bir kenara itiyorum. Parmaklarımın arasından kayıyor ve onları daha geniş mi açsam yoksa yumruğumu mu sıkısam karar veremiyorum.

"Eğer istediğin gündelik bir ilişki değilse neden kabul ettin?" Kızgınlığımın parlamasına izin vererek soruyorum. Şu anda en güvenli seçeneğim bu. Öfke tanıdık geliyor. Hayal kırıklığı değil. Düşüncelerimi kaplayan o asık suratlı disfori sisiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. "Sadece bu seferlik olacak dediğimde neden bana geldin?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ama neşeli bir yanı yok. Pes etmiş, kendisi için savaşmayı bırakmış ve ne kadar acı verirse versin hayatın getirdiklerini kabullenmiş gibi görünüyor.

"Bu kadar zeki bir adama göre, son derece umursamazsın. İzin verirsen *her zaman* sana geleceğim ve geceleri gizlice dışarı çıkmanı izlemek ne kadar acı verirse versin seni her zaman geri alacağım." Gözlerimin içine bakıyor, sesi yumuşak. "Ağlayacağım ve seni yanıma yaklaştırmayacağıma dair kendime söz vereceğim, ama ortaya çıktığında seni uzaklaştıramam." Yanağını ısıyor, ilk sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Bu üzücü," diye fısıldıyor, gözleri beni rehin alıyor. "Ama ne kadar sık gidersen git, geri gelmeni istiyorum Logan, çünkü seni seviyorum. Seni *yıllardır* seviyorum."

I... I... Tanrım, nefes alamıyorum.

Bu sözleri daha önce de duymuştum. Annemden, babamdan, büyükbabamdan, büyükbabamdan ve hatta kardeşlerimden. Okuldaki birkaç sarhoş kızdan da duymuştum ama hiçbiri beni şimdiki gibi etkilememişti.

Bu üç küçük kelime bir kurşun gibi etki ediyor. Zırhımı delip geçiyor, göğsümü delip geçiyor ve kalbimde durup onu ikiye bölüyorlar.

Sanki biri midemin derinliklerinde yavaş ve sabit bir kibrit çakmış gibi çelişkili duyguların kakofonisi derimin altında yanıyor. Kelimeler boğazıma yapışıyor. Her an kendiliğinden yanabileceğimden korkuyorum. İlkel bir kaçış tepkisi ya da ona benzer bir şey devreye giriyor: dev bir adrenalin seli damarlarımı uyuşturucu gibi dolduruyor.

Kendimi hiç bu kadar canlı ve yenilmiş hissetmemiştim.

Cassidy kocaman gözlerle beni izliyor. Sessizce dağılıyor, yorganı çekiştiriyor ve duygularına hâkim olmak için dişlerini alt dudağına gömüyor. Bana, bazen bilmeden iyilikten çok acı veren soğuk, kibirli herife duygularını itiraf etmek kolay olmasa gerek.

"Kartlar senin elinde," diye sessizce devam ediyor. "Bir kez ağlayıp bir mucize eseri hayatıma devam mı edeceğim yoksa tekrar tekrar ağlayacak mıyım, buna sen karar vereceksin."

Kartları istemiyorum.

Onun duygularını ve kırılganlığını sömürmek istemiyorum ama gitmesine izin verecek gücüm var mı bilmiyorum...

Belki birlikte bir gece daha geçirirsek, doyarım. Belki bu yeterli olur. *Lanet olsun*. Her seferinde bana teslim olacağını söylememeliydi.

Nasıl kenara çekileceğim?

Kapıya hafifçe vurulması beni içine daldığım tuhaf trans halinden çıkarıyor. Kapı açılıyor ve beni içeri alan aynı hemşire, ağzını büken aynı sevecen gülümsemeyle kapıda duruyor.

"Üzgünüm ama gitme vakti geldi. Yarın sekiz buçukta tekrar gelebilirsiniz."

Kendimi ayağa kaldırıp gözlerimi Cassidy'ye diktiğimde bacaklarım maraton koşmuş gibi hissediyor. Onun bakışları altında kendimi o kadar çığ hissediyorum ki, sanki kemiklerimde deri kalmamış gibi ve her hava hareketi saf ıstırap.

Bir adım atıyorum, yatağın üzerine eğiliyorum ve dudaklarımı alnına bastırıyorum. Tek kelime etmeden odadan çıkıp gitmek için tüm kararlılığımı, irademi ve cesaretimi topluyorum.

İtirafını kabul etmeden ya da reddetmeden. Ama yaptım.

Bir bacağımı diğerine geçirdikten sonra Cassidy'yi huzur içinde yaralarını yalaması için bırakıyorum.

YİRMİ BEŞ

Cassidy

Bir haftadır ilk kez Logan gittiğinde ağlamıyorum.

Orada *öylece* oturuyordu. Sessizdi. Gözleri benimkilerdeydi ama yüzünden aklından neler geçtiğine dair bir ipucu yoktu.

Kelimeler bekliyordum. Herhangi bir kelime yeterli olurdu. Herhangi bir tepki, ama bana *hiçbir şey* vermedi. İlişkimizin bitip bitmediğine ya da birkaç gün içinde evime gelmesini beklemem gerekip gerekmediğine dair hiçbir işaret vermedi. Başımı öpene kadar *hiçbir şey*.

Ondan sonra hiçbir söze gerek kalmadı. Bu jest çok şey anlatıyordu. Avazı çıktığı kadar bağırdı.

Bu onun *veda* etme şekliydi.

Belki de ona onu sevdiğimi söylemek yanlış bir seçimdi. Ona ikimizin de inanmayacağı genel bir cevap verebilirdim ama neden zahmet edeyim ki? Duygularımı dile getirmemek şimdiye kadar ne kazandırdı?

En azından ona söyleyerek bir adım atıyordum. Tanrı bilir ne yönde ama yine de bir adım.

Bütün gece tek bir damla gözyaşı dökmedim. Uyuyamadım da.

Kısmen kan dolaşımda dolaşan ağrı kesiciler sayesinde, kısmen de Logan'ın bu sefer temelli gittiğini kabul ettiğim için bedenim ve zihnim uyuşmuş hissediyor. Beklenen rahatlama yerine, bir topun içine kıvrılıp yas tutmak istiyorum.

Sabah erkenden beklenmedik ama çok hoş karşılanan bir ziyaretle ilk gelen Luke oldu. Düşüncelerimle baş başa kalmak bana hiç iyi gelmiyor.

"Kutsal bebek İsa'nın annesi," diye homurdanıyor kapıyı düzgünce kapatmadan önce. "Cehennem gibi görünüyorsun, bebeğim. Dün neden gelmemi istemediğini şimdi anlıyorum. İnsanların beni böyle görmesini istemezdim." Yüzünü buruşturarak beni işaret ediyor. "Lanet olsun, bir otobüsle kavga etmiş gibi görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

"Beklediğimden daha iyi," diye itiraf ediyorum, bana stüdyomuzun yakınındaki kafeden bir fincan kahve uzattığında doğruluyorum. Gülümsüyorum, kapağı açıyorum ve acı-tatlı aromasını içime çekiyorum. Hastanede servis edilen kahvenin tadı ayak gibi, o yüzden *bu* bir nimet. "Hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim. Uyuşturuldum, bu yüzden kendimi iyi hissediyorum. Şimdilik ağrım yok."

Logan'ın on iki saat kadar önce oturduğu koltuğa oturdu. "Randevularının çoğunu gelecek haftaya aldım ve neredeyse ölmeni umursamayan ve ertelenmeyi reddeden iki çifti de ben karşılayacağım."

"Gelecek hafta çalışıp çalışamayacağımdan emin değilim. Beni buradan çıkardıklarında güzel ilaçlar kesilecek ve kırık kaburgaların ne kadar acı verdiğini tahmin bile edemezsin." Yanağından öpmek için yataktan kalkmayı düşünüyorum ama onun yerine bir hava öpücüğü gönderiyorum. "Dün beni idare ettiğin için teşekkür ederim. Eminim yürümeye başlayan çocukla çok eğlenmişindir."

Kaşlarını çatıyor ama omzumu şakacı bir şekilde dürttüğünde gözlerinde eğlence parlıyor. "Aslında o kadar da kötü değildi, biliyor musun? Yine de o doldurulmuş gri tavşanın gözünü çıkardı. Yeni bir tane sipariş ettim."

Fotoğraf çekimini dakika dakika anlattıktan sonra arabayı nasıl çarptığımı açıklayarak on dakika geçiriyorum ve Luke güne başlamak için ayrılıyor, beni yine yalnız bırakıyor, Kaya'yla mesajlaşıyorum.

Çok üzgün olduğunu ama işlerinin yoğun olduğunu ve gelemeyeceğini söylüyor. Ayrıca yakında iyileşeceğimi umuyor ve *işleri daha rahat olduğunda* ziyaret edeceğine söz veriyor. Kaburgalarım iyileştiğinde ve ondan yardım istemediğimde.

İsteyeceğimden değil. Hayat bana kendi kendime yetmeyi öğretti.

"Bir ziyaretçiniz daha var." Hemşire öğleden sonra ikiye doğru odaya baktı. Kalbim hızla çarpmaya başlamadan ve umut kalbimdeki çatlakları tıbbi yapıştırıcı gibi doldurmaya cesaret etmeden önce tatlı bir sesle "Sevimli adam değil," diye ekliyor. "Thalia Hayes. İçeri gelebilir mi?"

"Evet, ama gitmeden önce, ne zaman taburcu olacağımı biliyor musun?" Sabahtan beri doktorun taburcu evraklarını imzalamasını bekliyorum ama şu ana kadar gelen giden olmadı.

"Artık uzun sürmez. Doktor salondan çıktı ve kısa süre içinde viziteye çıkacak."

Bunu zaten üç kez duydum, ama üzerinde çok az kontrolü olduğu bir şey için ona seslenmek yerine gülümsüyorum. Gülümsemek istemiyorum ama bunun bana bir şeyler kazandırdığını fark ettim. Öğle yemeğinde fazladan bir puding ve

Kahvaltıda içtiğim berbat, ılık, kahverengi su yerine hemşire odasını tercih ettim.

"Arkadaşını içeri göndereceğim."

Thalia odaya giriyor, bir omzunda büyük bir çanta ve elinde daha küçük bir çantayla yatağıma doğru yürürken kıvrıcık yelesi zıplıyor. "Bu şekilde buluşmaya bir son vermeliyiz," diye homurdanarak çantaları bacaklarımın üzerine bırakıyor. "Aklından ne geçiyordu? Theo arabanın pert olduğunu söyledi. Neden hız yapıyordun?!"

"Sana da merhaba."

Yanağıma öpmek için eğiliyor, kahverengi gözleri yüzümde geziniyor, başparmağını kaşımın altındaki dikişlerin üzerinde gezdirip iç çekerken öfkesi azalıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Göründüğüm kadar iyiyim," diyorum çünkü yüzündeki endişe beni yanlış etkiliyor ve gülümsememi gerçek tutmak için mücadele ediyorum.

Beni önemsiyor. Yani, beni *gerçekten* önemsiyor. Midem düğümleniyor, gözlerimden yine yaşlar süzülüyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Thalia kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. "Bana ne için teşekkür ediyorsun? Sana henüz bir şey vermedim ama-" Parmağını kaldırıp çantasına baktı ve Milk Duds çıkardı. "İşte, şarap getirmek istiyordum ama" diye etrafımızı işaret ediyor, "sizi sarhoş *edip* uyuşturamam."

Gözlerimi silerek kıkırdıyorum. "Seni seviyorum, bunu biliyorsun değil mi?"

"Neden, ben çok sevimliyim." Göz kırıyor ve yatağın yanındaki sandalyeye oturuyor. "Tamam, can kulağıyla dinliyorum. Konuş Cass. İçindekileri dök. Bir şeyler sakladığını biliyorum. Haftalardır bir enkaz gibisin! Hâlâ o gizemli adamla mı ilgili?"

Bana konuşmamı ilk kez emretmiyordu ama sohbet etmek için aradığında onu telefonda başından savmak yüz yüze konuşmaktan daha kolaydı. Ona karşı koyamayacak kadar yorgun ve incinmiş durumdayım.

Beni önemsiyor ve sırlarımı paylaşacak kadar güvendiğim biri varsa o da Thalia'dır.

"Sana bir şey söylersem..." Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Kimseye söylemeyeceğine yemin eder misin? Kimseye demek istiyorum, Thalia. Theo'ya bile."

Özellikle de Theo'ya.

Üç parmağını kaldırdı. "Scout'un onuru. Hadi ama, bana güvenilebileceğini biliyorsun. Konuş."

Dudağımı ısıyorum, titrek bir nefes alıyorum. "Üç aydır takıldığım şu adam..."

Gözlerini deviriyor, beklentiyle başını eğiyor. "Öyle mi?" "Logan."

"Logan," diye yineliyor, kalın kaşlarını birbirine yaklaştırarak. "Yani... kayınbiraderim mi? O Logan mı?"

"O Logan." Başım yastıklara çarpıyor ve bakışlarımı tavana dikiyorum. "Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm." Dişlerimi sıkıp kolumu yüzüme atıyorum. Bu bir yalan ve ben ona yalan söylemiyorum. "Yeterince uzun süre devam edersek daha fazlasını isteyeceğini umdum ama o sadece seks istedi. İlişkimiz uzadıkça, hava karardıktan sonra gizlice kaçışını izlemek daha da zorlaştı."

Elimi tutuyor, başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "Bu beklediğim son şeydi. Neden bu kadar uzun süre sır olarak sakladın?!"

"Anlaşmanın bir parçasıydı. Ben sadece onun kirli sırrıydım. Kimse bilmiyor ve bilmemeli, tamam mı? Lütfen Theo'ya söyleme."

"Söz vermiştim," dedi. "Üç yıldır gizlice dolaşıyorsun aylar, Cass. Bu sadece seks değil."

Oh, ama öyleydi.

"Ona onu sevdiğimi söyledim," diye fısıldadım, gözyaşlarına yakın. Tanrım, gözyaşlarıma lanet olsun. Ağlamaktan çok yorulduğum. "Ve şimdi seks bile istemiyor."

"Ne göt ama," diye homurdanıyor, elimi çok sıkı sıkıyor.

Baraj patlıyor ve bir saat boyunca ona son üç ayın nasıl bir rollercoaster olduğunu anlatıyorum. Çoğunlukla sessizce dinliyor, ilk gittiğimde Logan'ın beni evden attığını ve ikinci kez garaja kilitlediğini söylediğimde küfürler mırıldanıyor.

Bitirdiğimde hafıflemiştim. Bir şekilde arınmışım. İçimi dökmeye ihtiyacım vardı. İlla bir fikir duymak için değil, sadece konuşmak ve duyulmak için. Acı gerçek şu ki Logan gitti ve bu sefer geri gelmeyecek. Duygularımı itiraf ederek sınırı aştım.

"Onu sevdiğini söylediğinde ne dedi?"

"Hiçbir şey," diyorum iç çekerek, bu üç kelimeyi duyduğunda yüzünde beliren o saf mahcubiyeti hatırlayarak. "Kesinlikle hiçbir şey. Kalktı ve gitti. O zamandan beri ondan haber almadım ve eminim almayacağım da."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ediyor.

"Söyleyecek pek bir şey kalmadı. İşimiz bitti. Kendimi yeniden toparlamalı ve devam etmeliyim."

YİRMİ ALTI

Cassidy

Yatağım en rahatı değil ama hastanedekinden on kat daha iyi. Şimdi kendi dairemde güvendeyim, sabahın beşinden beri uyanık yatıyorum, tavana bakıyorum ve hayatıma nasıl devam edeceğimi bulmaya çalışıyorum. Hayatıma nasıl devam edeceğimi ve Logan'ı nasıl sileceğimi.

Onu o kadar çok özlüyorum ki akıl sağlığımın parçalandığını hissediyorum. En hafif tabiriyle sağlıksız bir durum ama aynı zamanda içimdeki küçük, cansız bir parça onun bir daha ortaya çıkmayacağını söylüyor. Gecenin bir yarısı gidişini izlemeyeceğimi.

Medeni olmaya, şehirde birbirimize rastladığımızda kibarca başımızı sallayarak varlığımızı kabul etmeye geri dönebiliriz. Her şey yoluna girecek.

Kısa süreliğine de olsa ona sahip olduğum ve şimdi tamamen yabancı olacağımız için kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissetmeyeceğimden eminim.

Saat sekizde kaburgalarımı korumak için yuvarlanarak ve çömelerek yataktan kalktım ve saat dokuzda -acılı bir duş ve daha da kötü bir giyinme denemesinden sonra- yazlık, düğmeli bir elbiseyle kliniğe geldim. Hiçbir makyaj kaşımın altındaki dikişleri kapatamazdı, bu yüzden çürük elmacık kemiğini kapatmaya zahmet etmedim.

"Yüce Tanrım!" Darcie masasının arkasından koşarak bağırdı. "Ne oldu sana tatlım?"

Ani patlaması Dr. Jones'u çağırdı, ofisinden çıktı, gözleri kısılmıştı ve bana bakarken alnında iki derin kırışıklık vardı.

"Ben iyiyim. Bir araba kazası geçirdim ama neyse ki sadece iki kaburgam kırıldı. Çarşamba gününden beri hastanedeyim, bu yüzden daha önce gelmedim."

"Ah, seni zavallı şey!" Darcie omzumu sıktı. "Korkunç bir şey olmalı!"

Dr. Jones onun arkasından gözlerini deviriyor. "Hadi, Cassidy. Ofisimde konuşuruz."

Kalbim daha yüksek bir ritim tutturuyor. Sesi her zamanki gibi rahat ve neşeli gelmiyor. Şimdiye kadar etrafımda dolaşan hafif tedirginlik saniyeler içinde dört katına çıkıyor. Ya konu CYBH testleri değil de Pap smear ise? Kaburgalarımı bıçaklayan acıdan gözyaşlarına boğulmadan olabildiğince derin nefes alıyorum.

Kendimi sakinleştirerek yavaşça nefes veriyorum. Zihnimin kimsenin duymak istemediği altı harfli kelimeye kaymasına izin vermemeye çalışıyorum ama bu imkansız.

Kanser.

"Oturun," diyor, dar, beyaz bir masanın önündeki sandalyeyi işaret ederek. "Nasıl hissediyorsun?"

Son iki gündür bu soruyu çok duydum. "Dürüst olmak gerekirse, iyiyim. Kaburgalarım acıyor ama ağrı kesiciler etkisini azaltıyor ve" kaşımın altındaki dikişleri gösteriyorum, "bu kısa sürede iyileşecek."

Başını sallıyor, düşüncelere dalmış. "Hastanede hangi testleri yaptırdınız?" Ses tonu yatıştırıcı, sanki bombayı patlatmadan önce beni sahte bir güven duygusuna sokmaya çalışıyor. "Kan aldılar mı? Röntgen çektiler mi?"

"İkisi de. Neden?"

"Şu anda hangi ilaçları kullanıyorsun?"

"Sadece ağrı kesici. Neden?" Koltuğumda kıvranarak tekrar soruyorum. "Bu sonuçlarla mı ilgili? Neyim var benim? Tanrım, lütfen bana HIV virüsü taşıdığımı ve hastanenin yarısına bulaştırdığımı söyleme."

"Cassidy," diyor gergin bir öfkeyle, sesi nadiren kullandığı resmi doktor-hasta tonuna geri dönmüş. Masasının üzerindeki not defterinden başını kaldırıyor ve tek bir cümleyle ayaklarımın altındaki zemini söküp atıyor. "Hamilesiniz."

Düşüncelerim, kaza yaptığımda Fiat'ımın durduğu gibi aniden durdu. Kelimeler kulaklarımda bir ses klibi gibi yankılanıyor.

Cassidy, hamilesin.

Hamilesin.

Hamilesin.

"Hayır, bu doğru değil," diye fısıldıyorum, düşüncelerimi toparlayıp bu fikre tutunarak. "Bu bir hata. Doğum kontrol hapı kullandığımı biliyorsun. Bu mümkün değil."

"Her şey mümkün." Ellerini masanın üzerine koyarak parmaklarını birbirine bağlıyor. "Haplar zaman z a m a n başarısız olur. Belki de onları almadın

ya da etkinliğini zayıflatan ilaçlar kullanıyordu. Bilmiyorum ama ben de iki kez tahlil yaptırđım. Kesinlikle hamilesiniz."

Bu bir rüya. Kötü, çok *kötü* bir rüya.

Kalçamı buluyorum ve tırnaklarımla derinin ilk katmanını kıracak kadar sertçe çimdikliyorum. Bu bir rüya *değil*. Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim sıkışıyor ve nefes alamıyorum. Göğüs kafesimdeki keskin bıçaklanma korkuyla karışıyor, haberlerin ağırlığı beni içten içe eziyor.

"Sorun yok," diyor Dr. Jones, bana bir bardak su getirmek için ayağa kalkarken. "Diğeri tüm testler negatif çıktı, bu yüzden cinsel yolla bulaşan hastalıklar konusunda endişelenmene gerek yok. Ne kadar ilerlediğini görmek için ultrason yapacağız ve doğum öncesi vitaminlerine başlayacağız..."

Konuşuyor.

Ağrı kesici almayı bırakmam gerektiğini, hamileliğe uygun ilaçlar için bana bir reçete yazacağını, dinlenmem gerektiğini ve...

Başka ne söyleyeceğinden emin değilim. Sadece yarım yamalak dinliyorum. Odaklanamıyorum. Dışarıdan bakınca iyi durumdayım, gözlerim onunkilerde, ne zaman doğru olduğunu düşünsem başımı sallıyorum ama içimden çığlık atıyorum.

Hayattan daha çok sevdiğim adama hamileyim.

Bebegi doğurabilir miyim? Kendi başıma büyütebilir miyim? Logan'ın bilmeye hakkı var mı?

Belki de.

Ona söyleyecek miyim?

Bilmiyorum.

Tepkisinden korkuyorum. Hiçbir senaryo benim lehime olmayacak. Ya benimle kalacak çünkü çocuğu için doğru olanı yapmak isteyecek ama kardeşleri onunla konuşmayı bıraktığında benden nefret edecek ya da kürtaj kliniğinden randevu almamı söyleyecek ve sonra beni hayatından çıkaracak.

Keşke üçüncü bir seçenek olsaydı. Bana gülümseyeceği, heyecanlı, *mutlu* ve aşık olacağı bir seçenek. Beni öpmesini ve sonra dizlerinin üzerine çöküp karnımı öpmesini.

Elimi bir an için karnıma götürdüm, sonra çektim. Asla tanışamayacağım birine bağlanmanın zamanı değil.

Belki de Logan'a söylememeliyim. Benden nefret edecektir ve kayıtsızlığı kaldırabilsem de sevdiğim tek kişiden gelecek nefreti kaldırabileceğimi sanmıyorum.

"Cassidy," Dr. Jones'un sesi dağınık düşüncelerimin kargaşasını yarıp geçiyor. "Buraya geldiğinde bu soruyu sormayı düşünmemiştim.

ama... sana cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yapmamı istediğinde, seks rızaya dayalı mıydı?"

"Tanrım, *evet!*" Tırnaklarımı ellerimin arkasına geçirerek bağıyorum. "Evet, öyleydi ama bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyorum. Hiçbir hapı atlamadım ve işe yaramaları gerekiyordu!"

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Masasındaki evrakları bir kenara itip bana doğru eğildi. "Olur böyle şeyler. Sık olmaz ama olur. Ultrasonu ben yapayım, sen de eve gidip bir sonraki adımını düşün, tamam mı?" "Tamam," diye fısıldıyorum, gösterge panelindeki bobblehead köpek gibi başımı sallıyorum

Gözlerim açılmadan önce. "Peki ya araba kazası? Ya-"

"İleriye düşünme," diye uyarıyor. "Görünmüyorsun, bu yüzden çok ilerlemiş olamazsın ve kırık kaburgalar dışında iç hasar yok..." diye devam ediyor. "Kanaman ya da ağrın var mı?"

Başımı *hayır anlamında* sallıyorum.

"Bu iyi bir şey. En son ne zaman adet gördüğünü hatırlıyor musun?"

Yine başımı sallıyorum ama ağzımı da açıyorum. "Hayır, hap kullanırken düzenli olmuyor. Bazen aylarca adet görmediğim oluyor, o yüzden dikkat etmiyorum."

"Peki ya korunmasız seks? O ne zaman oldu?"

Yanaklarım bir anda ısınıyor.

Sayıyorum, bir sayı bulmaya çalışıyorum. Logan ve ben ilk kez ne zaman seks yapmıştık? Thalia'nın doğum günü Mart ayındaydı. Ekspres tarihler, Nisan'ın ilk haftası. Şimdi Temmuz'un ilk haftası.

"İlk kez yaklaşık üç ay önce."

On üç hafta. On üç haftalıkken göstermeliydim, değil mi? O kadar ilerlemiş olmamın imkanı yok. Hastalanmadım, yorulmadım ya da aşermedim. *Normal* hissediyorum.

Keşke son reglimin ne zaman olduğunu ve yumurtlama dönemimi nasıl hesaplayacağımı bilseydim. Belki midem bulanıyor olsaydı daha erken fark ederdim. Belki adetlerim daha düzenli olsaydı ya da canım tuhaf yiyecekler isteseydi, ama şu ana kadar hamilelik belirtisi göstermedim.

Cevaptan etkilenmedi ve kusursuz profesyonelliği için minnettarım. "Tamam, ilk üç aylık dönemden daha ileride olamazsın. Önce normal ultrason yapabiliriz ama ben transvajinal ultrasonu tavsiye ederim. Sadece birkaç haftalık olsa bile bize hamileliği gösterecektir. Üstünü değiştirmene yardım etmesi için bir hemşire çağırmamı ister misin?"

"Hayır, ben hallederim."

Elbisemden sıyrılıp önlüğü giymem normalden daha uzun sürüyor ama bu yalnızlık anı bana nefes alma ve düşünme şansı veriyor. Aynadaki yansımama aval aval bakıyorum, gözlerim karnıma sabitlenmiş. Sağa sola dönüp herhangi bir yuvarlaklık olup olmadığını kontrol ediyorum, sonra parmaklarımı oraya bastırıp kaşlarımı çatıyorum. Karnım hep böyle sıkı mıydı? Bu hafif kıvrım daha önce de var mıydı?

"İyi misin Cass?" Dr. Jones kapıya vuruyor.

"Evet, özür dilerim." Ellerimi önlüğün kollarına sokuyorum ve arkasını kapalı tutmaya çalışıyorum çünkü bağlamak için arkaya uzanmamın imkânı yok. "Artık çok daha yavaşım, hareketlerime dikkat etmem gerekiyor."

"Gençken birkaç kaburgamı kırmıştım, o yüzden nasıl acıdığını biliyorum. İnan bana bir şampiyon gibi idare ediyorsun. Ben daha teatraldim."

Biraz yardımla yatağa uzandım ve Dr. Jones bacaklarımı yeniden konumlandırdı: ayak bileklerim bitişik, dizlerim ayrık.

"Tamam, rahatlamaya çalış. Soğuk hissedeceksin."

Her zamanki gibi. Çubuğun üzerine bir prezervatif sarıyor, şeffaf jelle kaplıyor ve çubuğu yavaşça içime sokmadan önce bir monitörü yaklaşıyor.

Bu gerçeküstü bir deneyim.

Henüz haberi kabullenecek, durup içimde minik bir insanın büyüdüğünü anlayacak zamanım olmamıştı. Logan'ın gözlerine, siyah saçlarına, burnuma ve dudaklarıma sahip küçük bir insan. Onun zekası, benim tutkum ve...

Çürük kalbimin etrafına yayılan sıcaklık, Logan'la birlikteyken hissettiklerime yakın... *mutluluk*. Bu duyguya tutunmamayı öğrendim.

Asla uzun sürmez.

Logan'ın yatak odasındaki büyük yatağın yanındaki beşikte yatan bir bebeğin baştan çıkarıcı görüntülerini engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

Dr. Jones asayı bir süre oynattıktan sonra durur ve gözlerinin kenarlarındaki kırıksıklıkları ortaya çıkaracak kadar geniş bir şekilde gülümser. "Tamam, küçük olanı buldum. Kıpırdamayın. Ben ölçümleri yapacağım. Sesi açmamı ister misin? Kalp atışlarını duyabilirsin."

Başımı salladığımda gözlerim yaşlarla doluyor. Duymak istiyorum ama bebeği doğurmamaya karar verirsem, bu ses sonsuza dek peşimi bırakmayacak. Dudağımı ısııyorum, tavana bakıyorum.

"Bunun sürpriz bir hamilelik olduğunu biliyorum Cassidy, ama kendine zaman tanı, tamam mı? Acele kararlar vermeyin. Düşün, tekrar düşün ve ne zaman

Ne yapmak istediğini bildiğinden eminsen, karar vermene her şekilde yardımcı olmak için buradayım."

Kelimeler dudaklarımdan çıkmıyor. Boğazımda, yutkunmayı acı veren büyük bir yumrunun arkasında sıkışıp kaldılar. Beş dakika süren ultrason boyunca gözyaşlarına boğulmamak için mücadele ediyorum.

"Ölçümlere göre dokuz hafta üç günlüksünüz. Bebek sağlıklı görünüyor ve bu aşamada olması gerektiği gibi gelişiyor. Endişelenecek bir durum görmüyorum."

Dokuz haftalık. İki aydır hamileyim ve hiç fark etmedim.

Yanağımın içini ısııyorum, dilimde bakır paraların tadını alıyorum.

Nasıl fark etmemişim?! Hamile olduğumu bile fark etmediysem bu beni nasıl bir potansiyel anne yapar?

"İçiyordum," diyorum, sesim kırılıyor. "Bilmiyordum ve içiyordum, parti yapıyordum, stres yapıyordum, kaldırıyordum ve-"

Dr. Jones güven verici bir şekilde elimi sıktı. "Bebek iyi, Cassidy. Hamile olduğunu bilmeyen tek kadın sen misin sanıyorsun? İkinci üç aylık dönemin yarısına kadar farkına varmayan kadınlar oldu. Şimdi geri dönüp bir şeyleri değiştiremezsin, bu yüzden kendini hırpalama. İleride kendinize iyi baktığınızdan emin olun. İçki içmeyin, ağırlık kaldırmayın, stres yapmayın ve bol bol dinlenin." Yüzümü sildiğimde elimi tekrar sıkıyor. "Giysin. Fotoğrafların çıktısını alıp folik asit ve vitaminler için bir reçete yazacağım."

Oturmama yardım ediyor, yüzündeki sevgi dolu ifade baş etmeme pek yardımcı olmuyor. Kendimi tekrar banyoya kilitliyorum, titreyen ellerimle önlüğümü çıkarıyorum.

"Herhangi bir semptomum yok," diyorum beni duyabileceği kadar yüksek sesle. "Hasta olmadım ya da aşermedim. Bu normal mi?"

Hafifçe kıkırdıyor, sesi kapalı kapıdan bana zar zor ulaşıyor. "Her hamilelik farklıdır. Bazı kadınlar kusar, bazıları kusmaz. Sabah bulantısı olmadığına sevinmelisin. Birçok kadın her gün kusmamak için kolundan bacağından vazgeçer. Bu, gelmeyeceği anlamına gelmez. Hâlâ çok zaman var."

Belki de belirtilerim hafiftir? Ya da kolayca yanıltılıyordur. Son zamanlarda yorgun ve enerjisizdim, bu da yatakta daha fazla saat geçirmeme neden oluyordu, ancak bunu işte geçirdiğim uzun günlere ve Logan'la geçirdiğim geç gecelere bağlıyordum.

"Darcie seni dört hafta sonra tekrar muayene ettirecek ve masada sana bir hamilelik paketi verecek" dedi.

Ofis. "Bugün eczaneye git ve hemen folik asit ve vitaminleri almaya başla. Birkaç resim bastırdım." Bana bir reçete fişi ve mühürlü bir A4 zarf uzattı. "Belki bakmak istersin diye. Herhangi bir sorunuz olursa beni arayın."

Yüzlerce sorum var ama cevapları Dr. Jones'ta değil. Sadece ben biliyorum.

YİRMİ YEDİ

Logan

Bir gün geçiyor.

İki.

Üç.

Akıl sağlığını kaybediyorum.

Her gün bir mücadele. Cass'e mesaj atmamak, onu aramamak, arabama atlayıp onun dairesine gitmemek için her lanet olası saatte kendimle zihinsel olarak tartışıyorum.

Kafam onunla dolu. Düşüncelerim hiç durmadan o güzel sarışının etrafında dönüyor. Çarşamba akşamı hastaneden ayrıldığımdan beri neredeyse hiç yemek yemedim. Kahve, elma ve birayla hayatta kalmaya çalışıyorum. *Neden* elma bilmiyorum, o yüzden sakın sorma.

Bugün Cumartesi ve kafamın durmaksızın ileri geri oynamasıyla daha ne kadar başa çıkabileceğimden emin değilim.

Git ve onu gör.

Sakın gitme.

Önemsediğini kabul et.

Bu sadece bir aşk.

Onu görmek ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacı var mı diye kontrol etmek istiyorum. Alışveriş belki. Ya da arabasını tamir ettirmek. Gerçi tamir edilebileceğinden şüpheliyim. Yeni bir arabaya ihtiyacı var. Bu konuda yardım edebilirim.

Uzun zamandır ilk kez yalnız içiyorum. Sefaletimde bana eşlik etmesi için kardeşlerimden birini arayamam, o yüzden bir kasa Corona ve Ghost.

Beni hiç umursamıyor, koltuğun etrafına kıvrılıyor.

Biramı döküyorum, telefonum sehpanın üzerinde çaldığında yerimden sıçıyorum, Cassidy olduğunu düşünüyorum -umuyorum- ama hayır. Bu sadece

Hayes grup sohbeti.

Logan, bir saat içinde Rave'de buluşalım. Colt:

Peki ya ben? Ben de gitmek istiyorum.

Evet, ben de.

Nico: Kayıtlara geçsin, 3C'lerin 21 yaşına gelmeden sohbete katılmasına karşı oy kullandım.

Ben: Sağ ol kardeşim, ama bu gece pas

*geçmem gerek. Shawn: *Dun dun dunnn* Arsa*

kalınlaşıyor...

Theo: Kayıtlar öyle yansıtacak. Kimsenin umurunda değil. Oylamada geride kaldın, Nico. Peki ben neden davet edilmedim?

Çünkü dikkat ediyorum. Bugün ayın ilk hafta sonu ve bu da eş zamanı demek. Randevu gecesi, değil mi? Cezalısın, kardeşim. Peki Logan? Sikişiyorsan ya da ölüyorsan geçebilirsin. Hangisi?

Ölmek.

Bok gibi dramatikim ama bir parçam şu anda ölüyormuş gibi hissediyor. Ekranı karartıyorum ve telefonu yanımdaki koltuğa atıyorum. Ardı arkası kesilmeyen pingler durmuyor ve cevap vermeyi bırakırsam altısının da buraya geleceğini biliyorum. Beni rahat bırakmaları için onlara bir hatunla meşgul olduğumu söylemek için telefonu tekrar elime alıyorum ama neredeyse Corona yudumunda boğulacaktım. Sohbetten gelen milyonlarca bildirimin arasında Cassidy'den bir mesaj var.

Prencesim: Cinsel yolla bulaşan bir hastalığım olmadığı ortaya çıktı. Özel olduğumuzu söylerken yalan söylemediysen, sanırım iyisin. Sana bağırduğım için özür dilerim.

Kalbim göğsümde bir çekiç gibi çarparken ve ruhum omzumda oturmuş, kollarını kavuşturmuş ve şüpheli bir bakışla gelişmekte olan sahneyi izlerken bir cevap yazıyorum.

Ben: Yalan söylemedim. Nasıl hissediyorsun? Bir şeye ihtiyacın var mı?

Üç noktanın dans ettiği süre boyunca gözlerim ekrana yapışmış durumda.
Bir cevap gelene kadar yarım dakika geçiyor.

Üç kelime.

Beni öldüren üç lanet kelime.

Prensesim: Bir zaman makinesi.

Prensesim: Ben iyiyim. Sonra görüşürüz.

Kahretsin, bu acıttı. Yatak odasının karanlığında fısıldadığım cümleyi tekrar tekrar bana fırlatıyor ve bir keskin nişancı hassasiyetiyle soğukkanlılığımla delip geçiyor.

Telefon çalmaya devam ederken kafam kanepenin arkasına çarpıyor. Ama arayan Cass değil. Kardeşlerim grup sohbetini havaya uçuruyor.

Onu hayatımdan çıkardığımı, Thalia'nın doğum günü partisinden önceki halimize döndüğümüzü hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Geri dönüş yok.

Geri dönmek istemiyorum. Beni sevdiğini söylememiş gibi davranmak istemiyorum. İlerlemek istiyorum; bundan ne çıkarabileceğimize bakmak istiyorum. Biz. Erkek gibi davranmak ve baskın duygularıyla savaşmayı bırakmak istiyorum; sadece fiziksel bir şeymişiz gibi davranmayı bırakmak istiyorum.

O gemi çoktan battı.

Hayır, okyanusun dibine battı.

Son üç gün tam bir işkenceydi. Gün boyunca çalışarak ve dikkatimi dağıtarak güçlendim, ancak sessiz evimde tek başıma otururken zihnimin dolaşmasını engelleyecek hiçbir dikkat dağıtıcı yoktu.

Onu

özlüyoru

m. Seksi

değil.

Onu özlüyorum.

Saçlarının kokusunu, tatlı gülüşünü, sesini, dudaklarını ve tadının nasıl olduğunu. Onu görmeyi, yanında olmayı, sarı ipeksi saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırmasını ve kararsız kaldığında alt dudağını çiğnemesini izlemeyi özlüyorum.

Sesini duymayı, gülümsemesini ya da küçük burnunu kırıştırmasını özlüyorum. Vücudunun sıcaklığını, kapüşonlu gözlerini ve dudaklarında bir dua gibi çınlayan adımı özlüyorum. Boşaldıktan hemen sonra yüzümü göğüslerine gömüp yattığımda saçlarımla oynamasını ve nefesimi tutmasını özlüyorum.

Özlediğim çok şey var. O kız hakkında sevdiğim çok şey var. Doğruluyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Aşk mı?

Kalbim düşüncelerimin hızına uymaya çalışarak daha hızlı atıyor ve göğsüm kramp girmiş gibi daralıyor.

Ben...?

Böyle mi hissettiriyor?

Sürekli endişelenmek, düşüncelerimin yaralı bir hayvanı fark eden bir akbaba gibi onun etrafında dönmesi, her zaman onunla birlikte olma ihtiyacı... Bu mudur?

Kalbim kabarıyor, kafesteki bir kuş gibi çırpınıyor. Vay anasını.

Ve sanki sihirli bir değnek dokunmuş gibi, zihnimdeki durağanlığı ve dağınıklığı boşaltıyor. Cassidy'nin peşinden gittiğim için benden nefret eden kardeşlerimin düşüncelerini bir kenara bırakıyorum.

Beni sevin ya da benden nefret edin.

Onları affetmeyeceğim tek bir şey bile yok.

Kardeşlerimden herhangi birine sırtımı dönmeme neden olacak tek bir şey bile yok ve umarım bu her iki şekilde de işe yarar.

Olmasa bile, onlarla *onun* arasında seçim yapmak zorunda kalmamalıyım. Ne olursa olsun benim yanımda olmalılar. Mutluluğum onların onayına bağlı olmamalı.

Cass'e mesaj atıp geldiğimi haber vermek için telefonu elime alıyorum ama ekrandaki altmış dokuz bildirim dikkatimi çekiyor. "Kahretsin," diye tıslıyorum nefesimin altında, beş dakika boyunca cevap vermememin Hayes'in Avengers gibi toplanması için yeterli olduğunu görüyorum.

Evime doğru geliyorlar ama şu anda bunun için zamanım yok. Bekleyebilirler. Önce Cassidy ile konuşmalıyım. Anahtarları kapıyorum, evi kilitliyorum ve garaj yolundan geri geri çıkıyorum, ayağım pedalı yere indirdiğinde lastikler gıcırıyor.

YİRMİ SEKİZ

Cassidy

Birkaç ebeveynlik broşürü sehpanın üzerine yayılmış durumda. Vitaminler ve folik asit çaydanlığın yanında, her sabah almam için hazır. İlk dozu dün gece, diğerini de bugün aldım.

Ne halt edeceğime karar vermedim ama şimdilik, bu karmaşayı kabullenene kadar vitaminleri alıyorum, karton gibi tadı olan kafeinsiz kahve içiyorum ve stres yapmamaya çalışıyorum. Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Dr. Jones'un beni uçurumdan aşağı attığı haberinin üzerinden yirmi dört saat geçti. Hâlâ çok yeni. İçimde bir insanın büyüdüğünü düşünmek çok *garip*.

Bir oğlan, umarım.

Koyu renk gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve güçlü çenesiyle babasının küçük bir karbon kopyası. Ama burnum. Ve benim yüz şeklim.

Koyu renk saçları mı olacak yoksa benimki gibi açık renk mi?

Koyu. Kesinlikle koyu. Hayes genleri benim cılız sarışınının savaşı kazanması için çok güçlü.

Hamileliğin kilometre taşları, yapılması ve yapılmaması gerekenler ve bebeğin doğuma kadar farklı aşamalarındaki çizimleriyle dolu mutlu, iç açıcı broşürlerin arasında iki broşür daha var. Pek de mutlu olmayanlar. Resim, çizim ya da metin içermeyen beyaz kapaklar. Altında saklanan sayfalarda ne yazdığını gizlemek için sadece düz bir kağıt.

Bir tanesini çevirip açtım ama ilk sayfanın üst kısmında koyu mürekkeple yazılmış iki sorudan fazlasını midem kaldırmadı.

Hamilesiniz ama bebeği doğurmak isteyip istemediğinizden emin değil misiniz? Kürtaj hakkında daha fazla bilgiye mi ihtiyacınız var?

Hamileliği sonlandırma düşüncesi kanımı donduruyor, ancak bu seçim, bunu yapmak ve bebeği doğurmak kadar geçerli. Her iki seçeneğin de artıları ve eksileri vardır. Seçimin kendisi, çoğu kadın için bir nimettir.

Amerika'da artık yok. Burada, Kaliforniya'da, hala bedenlerimiz hakkında bilinçli kararlar almamıza izin veriliyor. Sırf sarhoş olup prezervatif takmayı unuttuğumuz için anne olmama hakkımız var.

Olur böyle şeyler ve istemediğimiz bebekleri büyütmeye zorlanmadığımız gerçeği daha sağlıklı bir toplum yaratıyor.

Broşürü okumak ve seçeneklerimi bilmek istiyorum. Ne zaman karar vermem gerekiyor? Çok geç olmadan ne kadar önce? Canım yanacak mı? Süreç nasıl işliyor?

Madalyonun diğer yüzünü de biliyorum; hamilelik broşürlerini okumak çok kolaydı. Bilgiyi içime çektim, zihinsel notlar aldım, bir süreliğine bu bebeğin planlanmış bir mucize olmadığını unuttum. Bu bir sürpriz. Bir kaza.

Elimde bir fincan yeşil çay, kanepeye oturdum ve broşürlerin arasındaki hala mühürlü zarfa baktım. Bir yanım zarfı yırtıp açmak ve içindeki fotoğraflara bakmak istiyor: bebeğimin ilk fotoğraflarına. Başka bir yanım ise kararımı verene kadar ona dokunmamam gerektiğini biliyor.

Kapının çalınmasıyla başım o yöne doğru dönüyor. Düşünmek için bir saniye bile beklemeden odayı geçip kapıyı açıyorum. Tam o sırada broşürlerin hâlâ sehpanın üzerinde, göz önünde durduğunu fark ediyorum.

Thalia'yı gördüğümde yüzümdeki kan çekiliyor. Kapıyı suratına kapatmamdan bir saniye önce gülümsemesi kaşlarını çatmasına dönüşüyor.

"Bana bir saniye ver!" Bağıryorum, broşürleri saklamak için acele ediyorum. Öğrenmemeli. Logan'a söyleyip söylemeyeceğime karar verene kadar. "İçeri gel!" Tekrar bağıryorum, yeni, kutsanmış halimin kanıtlarını yatak odamdaki çekmeceye tıktırıyorum.

"Neler oluyor?" Mutfaktan soruyor, sesi kısık. "Neden neredeyse burnumu kırıyordun?"

"Üzgünüm, bir şeyi kaldırmam gerekiyordu." Yatak odasından çıktım ve adımımın ortasında durdum.

Thalia mutfak dolaplarının yanında duruyor, yanında bir şişe şarap, bir elinde iki bardak...

Diğerinde doğum öncesi
vitaminlerim. Bunu neden
düşünemedim?!

"Ben... onlar-"

"Senin değil mi?!" diye tersliyor, gözleri kocaman ve alnında yatay kırışıklıklar var. "Sakın yüzüme karşı yalan söylemeye kalkma!" Aval aval şişeye bakıyor ve folik asit dolu olana kısa bir süre göz atıyor. "Sen hamilesin."

Kimsenin böyle öğrenmemesi gerekiyordu. *Kimsenin* bilmemesi gerekiyordu! Vitaminleri saklamayı akıl edemediğim için kendime ve habersizce buraya geldiği için Thalia'ya kızgınım. Bana on dakika önceden haber verseydi, hapları saklamayı hatırlardım.

Yine de öfke rahatlama kadar yoğun değil. Konuşmak, tarafsız bir fikir duymak ve sadece birine *söylemek* istiyorum çünkü aklım karmakarışık, dakikada on kez değişiyor.

"Daha dün öğrendim," diye itiraf ediyorum sessizce.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kollarını omuzlarıma atarak beni kucaklamak için kendine çekiyor. "O kadar şaşırdım ki ne diyeceğimi bilemiyorum. *Tebrik* etmek istiyorum ama içimden bir ses ağlamaktan çok uzak olmadığını söylüyor, sanırım henüz bunun için uygun bir ruh halinde değilsin."

"Henüz değil," diyorum yüzümü gıcıklayan saçlarına. "Ne yapacağımı bilmiyorum... Kafam çok karışık." Ona bir kadeh şarap doldurmak için uzaklaşıyorum ve başka biri beni ziyaret etmeye karar verirse diye vitaminleri ve folik asidi dolaba saklıyorum.

Kanepenin iki ucuna oturduğumuzda "Kaç aylıksın?" diye soruyor. "Logan biliyor mu?"

"Hayır. Ona söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyordum... bilirsin işte. Bebeği doğurmamaya."

Kaşları saç çizgisiyle buluşuyor ve ağzı sanki konuşmak istiyormuş da onun yerine şaraptan büyük bir yudum almaya karar vermiş gibi açık kalıyor. Bana bağırarak, telefonu kapmak ve Logan'a hemen buraya gelmesini söylemek istediğinden eminim, ama sadece bu - Thalia benim en iyi arkadaşım. İnançları doğrultusunda hareket etmek ve ailesinin korunmasını sağlamak yerine bir saniyesini ayırıp *beni* düşünüyor.

"Tamam." Kaslarındaki katılığı silkeleyip atıyor. "Kararını verdin mi? Konuş benimle, bebeğim. Şu anda aklının nerede olduğunu bilmezsem sana yardım edemem. Logan'ı tanıyorum, bu yüzden şüphelerini giderebilirim."

Ayaklarımı popomun altına kıvırıyorum ve elimi karnıma koyma içgüdüleriyle savaşıyorum. Bunu henüz bir kez bile yapmadım ama çok zor. Özellikle de bu sabah karnımı incelediğimde, karnımın alt kısmındaki belli belirsiz yükselişin bir şişlik *olduğundan* daha da emin oldum.

Çok küçük ve muhtemelen kimse bunu bir bebek çıkıntısı olarak görmez ama ben vücudumu tanıyorum ve bu çıkıntı yeni.

Broşürlerde, bazı kadınların vücut yapılarına bağlı olarak sekiz hafta gibi erken bir zamanda göstermeye başladıkları yazıyor. Ben bir deri bir kemik kalmışım, bu da muhtemelen Thalia hamile kalmaya karar verdiğinde ondan daha erken göstereceğim anlamına geliyor.

Bardağın kenarını alt dudağıma bastırıyorum, iki elimle tutarak onları meşgul ediyorum. "Korkuyorum."

"Sana bebekten kurtulmanı söyleyeceğinden mi?" diye soruyor, şarabın kalanını bitirirken. "Görünüşe göre bu gece ikimiz için de sarhoş olacağım."

"Nico, Theo ve diğerleriyle ilişkisini mahvettiğim için benden nefret edeceğinden korkuyorum. Ben her zaman gözden çıkarılabilir oldum. Etrafımdaki insanlar için her zaman bir baş belasıydım. Ailem, koruyucu aileler, hatta arkadaşlarımın çoğu."

Ben konuşurken Thalia can kulağıyla dinliyor, ona geçmişimle ilgili Logan'dan başka kimsenin bilmediği şeyler anlatıyorum. İhmal ve istismarın canlı bir resmini çiziyorum ve bunun beni yıllarca ne kadar güçsüz hissettirdiğini anlatıyorum. Her seferinde ayağa kalkmanın ve cesur bir yüzle dünyaya bakmanın ne kadar zor olduğunu.

"Sonsuza kadar istenmediğimi hissetmek istemiyorum," diye sessizce itiraf ediyorum ve içimdeki bebeğin beni sonsuza kadar *isteyeceği* ve bana *ihtiyaç* duyacağı düşüncesine kapılıyorum. Birisi için önemli olacaktım. Yeri doldurulamaz. "Logan'ı seviyorum Thalia. Her şeyimle ama o kardeşlerine sadık, ben de onlara. Logan öne çıkarsa, ki çıkacağından eminim, onun yanında durmayacaklar ve bir noktada onları kaybettiğim için beni suçlayacak."

"Seni ne-" durdu ve başını salladı. "Başa saralım. *Logan*'a kardeşlerinin onun arkasında durmayacağını düşündüren ne?"

Yanaklarım ısındı. Thalia Amerika'ya taşınmadan çok önce Theo'yla yattığımı biliyor ama bu konuyu hiç açmamıştık. "Theo, birincisi," diyorum olabildiğince belirsiz bir şekilde, ama dudaklarını birbirine bastırma şekli bana ipucunu anladığını söylüyor. "Ve tabii ki Nico. Kaya ile arkadaşız."

"Ne olmuş yani? Nico'yu aldatmış falan *değilsin*."

"Biliyorum ama beni her gördüğünde elinde ne varsa onunla öldürmeye hazır ve-"

"Her zaman birini öldürmek istiyormuş gibi görünüyor, Cassidy. Senin hayranın değil elbette ama *sana* karşı kişisel bir kin beslediği için değil. Sadece ona Kaya ve Jared'i hatırlatan herkesten uzak durmaya çalışıyor, ama kendini aşacaktır. Çabuk sinirlenir ama o sert dış görünüşünü kırdığınızda iyi bir adam olduğunu görürsünüz."

Nico Hayes iyi bir adam mı?

Hayır, değil. Bunu söylüyor çünkü o bir Hayes ve ailesi onun için en önemli şey.

Kanatlı koltuğa tekrar oturuyor ve Ficus'umu yüzüne gelmeyecek şekilde ters çeviriyor. "Bence Theo seninle konuşursa kıskanacağımdan korktuğu için bu kadar katı davranıyor." Şarabından bir yudum daha alıyor. "Ona öyle olmadığımı söyledim bu arada. Hepimizin bir geçmişi var."

"Belki haklısın, belki de çaresiz bir iyimsersin... Logan'a söylemek konusunda iki arada bir derede kaldım."

Thalia bardağıyla oynarken bir an derin düşüncelere daldı, sanki düşüncelerini kelimelere dökmeye ve kulağa kötü gelmemeye çalışıyordu. "Sana ne yapacağını söylemeyeceğim bebeğim. Bu senin hayatın ve bu kararı tek başına vermelisin, ama benim fikrimi önemsiyorsan, Logan'ın bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum. Bu sadece senin bebeğin değil."

Ne zaman *bebek* dese kalbim çarpıyor. Bu kelimeyi duymak her şeyi gerçek kılıyor. Gerçek olmadığından değil, ama... Bilmiyorum, sadece gerçeği sağlamlaştırıyor.

Thalia gittikten çok kısa bir süre sonra, akşam saat dokuzda doğru kapı gürültüsüyle çalınıyor. Bu kez dışarıda kimin durduğunu çok iyi biliyorum. Kapının acilen çalındığını anlamamak mümkün değil ama bu onun gelmesi için en kötü zaman çünkü yanaklarım gözyaşlarıyla lekelenmiş durumda.

Kürtaj broşürünü okumak için cesaretimi topladım ve hayal gücüm fazla mesai yaparak süreci, acıyı ve kanı tasavvur etti. Kaybetme duygusu içime işledi ve elimi korumacı bir şekilde minik yumrumu kavrayacak şekilde tuttum.

Okurken Logan'a söylememe kararlılığım zayıfladı. Bilmesi gerekiyordu. Bilmeye ve bilinçli bir karar vermeme yardımcı olmaya hakkı var. İkimiz de yetişkiniz, Tanrı aşkına. Bunu halledebiliriz.

Sadece bu gece olmaz. Çok perişanım. Savaşamayacak kadar savunmasızım.

Kapının yanında durup yüzümü siliyorum. Kilit açılana kadar, aramızda mesafe olana kadar, ona karşı koyacak gücüm var. "Bu gece olmaz Logan," diyorum başımı kapıya yaslayarak, gözyaşlarım küçük nehirler gibi yüzümdeki yolculuğuna devam ediyor. Sesim kırılıyor, zor çıkıyor ama boğazımı yakan hıçkırıklarıma engel olamıyorum. "Lütfen. Bu gece olmaz, tamam mı? Git başımdan."

"Ağlıyor musun?" diye soruyor, sesinde gerginlik titreşerek. "Neler oluyor? İyi değil misin? Bırak gireyim."

"Git başımdan."

"Kapıyı aç, Cassidy. Beni içeri al. Konuşmamız lazım."

Evet, ama bu gece değil. "Git buradan," diye boğuluyorum, inliyorum ve her yerim titriyor.

"Siktir et. Hiçbir şekilde gitmiyorum. Kapıdan uzaklaş. İçeri geliyorum."

"Git başımdan."

Yumuşak bir gümbürtü çerçeveyi sarsıyor. Logan'ın uzun boylu, kaslı vücudu için yeterince güçlü değil, bu yüzden alnını çarptığını varsayıyorum. "Bırak gireyim, bebeğim. Üzgünsün. Konuş benimle. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Git başımdan."

Tek söyleyebildiğim bu, sessizce gözyaşlarına boğuluyorum. Uzun süre cevap vermiyor ama hâlâ orada olduğunu biliyorum. Onu hissedebiliyorum. O yakınımdayken vücudum karıncalanıyor ama bu karıncalanmalar bu gece hoş değil.

Bu gece derimin altında küçük böcekler geziniyor, huzursuzluk yaşayan, nefes alan bir organizma gibi kalbime ve zihnime yerleşiyor. Dizlerimi tutarak yere kayıyorum. Bir noktada pes edecek ve gidecek. Geceyi koridorda geçirmeyecek.

Orada oturup uzun bir süre kendime gelmek için elimden geleni yapıyorum. Kapının dışında bir hareket yok ama varlığını hâlâ hissedebiliyorum.

Logan gecenin karanlığında sıradan bir hırsız gibi daireye girmeden önce balkon kapısının gıcırtyla açılması başımı o yöne çeviriyor, kalbim iki uzun saniye boyunca boğazıma düğümleniyor.

Nabzım hızlanıyor, kafamda ve parmaklarımın ucunda yankılanıyor, kapıyı kaydırarak kapatıyor, gözleri üzerimde, kaşlarının arasında derin bir on bir oyan bir kaş çatıyor. Ayağa fırlıyorum, elimin tersiyle yüzümü siliyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor, yaklaştıkça yüz hatlarını endişe kaplıyor. "Neden ağlıyorsun? Ne oldu?"

İki elimle onu geri itiyorum, dudağımı morartacak kadar sert ısıırıyorum ve ağlamayı kesecek kadar sert ısıırıyorum. "Git başımdan."

Sesimdeki saf panik yüksek ve net bir şekilde çınlıyor.

Acınası bir durum. Duygusal karmaşadan ve kurumayan gözyaşlarımdan çok yoruldum.

Gözlerim açılıyor ve neden bu kadar karakter dışı davrandığımı, korkmuş küçük bir kız gibi hüngür hüngür ağladığımı fark ettiğimde ağzımdan küçük, rahatsız edici bir kıkırdama çıkıyor.

Ben her zaman kendimi korudum. Yoluma çıkan acılara takılıp kalmayacak kadar acı ve ihmal yaşadım, ama bir süredir duygusal bir tren enkazı gibiydim.

Aptal hormonlar.

"Lütfen Logan. Git, bugün bunu yapamam," diyorum, ayaklarımı yere koyarak onu kapıya doğru itmeye çalışıyorum. *Çıkışa* doğru.

Bir tuğla duvarı hareket ettirmekte daha çok şansım olurdu.

Bileklerimi kelepçeliyor, beni kendine çekiyor ve kollarına kilitliyor, bir eliyle başımı tutuyor, yanağımı göğsüne bastırıyor, diğer eliyle belimi kavriyor. "Şşş, bebeğim. Sakin ol."

Titriyorum. Bedenim zihnimden o kadar kopuk ki, sanki beynim Amazon'da aşırı ısınırken ben Kuzey Kutbu'nun ortasında duruyormuşum gibi hissediyorum. Boğazıma safra geliyor, iğrenç, asidik tadı akü asidi gibi yakıyor. Kendimi Logan'dan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o beni sadece kendine çekiyor.

"Gitmene izin vermeyeceğim. Sakinleşip seni bu kadar üzecek ne olduğunu anlatana kadar bırakmayacağım."

Gözyaşlarım daha güçlü akıyor, kaçmalarını engellemek için gözlerim kapalı olsa da burnumdan ve çenemden aşağı damlıyor. Logan'ı tekrar itiyorum, yumruklarımı onun yanlarına saplıyorum, deli bir insan gibi çırpınıyorum.

Kırık kaburgalarımın acı içinde bağırdığını ve üç yumruk sonra beni hareketsiz ve suskun bıraktığını düşünürsek, bu pek de iyi bir hareket değil. İstemsiz bir refleksle Logan'ın kolunu ısırdım, tişörtünün arkasını kavradım ve acıyı aktarmak için olabildiğince sert sıktım.

"Kahretsin." Ellerini kalçalarımın götürüyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Nefes al, bebeğim. Sadece benim için nefes al." Koltuğa oturuyor ve beni göğsüne doğru kısıyor. "Bu iyi mi?"

Pozisyonumu hafifçe düzeltiyorum, göğsünde eriyorum, kör edici acı çılgın zihnime bir yatıştırıcı gibi davranıyor, çılgınlıkları susturuyor ve gözyaşlarını durduruyor.

"Konuşmamız gerek," diyorum yavaş ve dikkatli bir nefes alarak. "Bunu bugün yapmak istemiyorum ama şu anda buradasın ve ben aklımı kaybediyorum."

"Konuşmamız gerektiği kesin ama," diye beni itiyor ve parmaklarını çenemin altında kısırarak beni gözleriyle buluşmaya zorluyor. "Şuna bakmalısın"

ben konuşurken."

"Önce ben," diye yalvarıyorum, müdürün odasının önündeki bir kız öğrenci gibi koltuğun diğer ucuna oturmak için kucağından kayıyorum. Tırnaklarımı dizlerime geçiriyorum. Bu kadar zor olmamalıydı. Hiçbir kadın bebeğinin babasına bu haberi vermeyi hayal etmez ama işte buradayım, o kadar gerginim ki karnım zonkluyor. "Biz sıradan seks arkadaşlarından başka bir şey değiliz ve-"

Logan öne doğru eğilir, çenesi gergindir. "Önce ben konuşursam daha iyi olur."

Başımı sallıyorum, yeni bir gözyaşı dalgasını durdurmak için dudağımı ısııyorum. Tanrım, hamileliğin bu ağlamaklı, duygusal yan etkisi ne kadar sürecek?

"Çenenin kapatıp beni dinlemelisin çünkü bu iş olabildiğince zor ve sözümü kesmeye devam edersen ağlamaya devam edeceğim ve her şey berbat olacak."

Gözlerini kısıyor ama susuyor, koltuğunda kendini yeniden ayarlıyor, dikkati odaklanmış, oda iğne düşse duyulacak kadar sessiz ve hareketsiz. "Tamam ama bana fuck-buddy deme Cass."

"Ailenle konuşmayı kesmenin nedeni ben olmak istemiyorum," diye başlıyorum, her kelimeyi tartarak. "Hayatını mahvetmek istemiyorum ve benden nefret etmeni de istemiyorum." Henüz mantıklı konuşmuyorum ama yakında anlayacaktır. "Seni seviyorum Logan ve senin için sadece en iyisini istiyorum ama yeterince acı çektim. En azından belli bir düzeyde duygularımı dikkate almanı istiyorum, tamam mı?"

"Cass, ben-"

"Henüz bitmedi," diyorum, ayağa kalkıyorum, hareketsiz oturamayacak kadar gerginim. "Sadece bunu bilerek yapmadığımı bil. Sana *asla* yalan söylemedim. Ve bunun uğruna asıl davranma. Kimse bilmek zorunda değil."

Ultrason fotoğraflarını almak için odadan çıkıyorum. Onları görmek istemiyorum ama sözlerimi sorgularsa ona sunabileceğim bir kanıtım olacak. Zarfı önündeki sehpanın üzerine bırakıyorum, o da almak için hamle yapıyor.

"Logan," diye ısrar ediyorum, orada bir yetim gibi duruyorum.

Gözlerini bana diyor ve ses tonumun ağlamaklı bir karmaşadan teslim olmuş bir fısıltıya dönüşmesi parmaklarını zarfın etrafına kapatmasını engelliyor. "Sadece söyle. Bunlar test sonuçları mı? Neyin var senin?"

Bilinmeyene hazırlanırken tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. "Hamileyim."

YİRMİ DOKUZ

Logan

Deprem oluyor.

Kafamın

içinde.

Hamileyim, zihnimin, kalbimin ve ruhumun en derin girintilerinde yankılanıyor, tabii böyle bir şey varsa.

O hamile.

Gözlerim karnına düşüyor ama yuvarlaklık yok. Sözlerinin görsel bir temsili yok. Burada derin bir şok halinde otururken beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Ses tellerim bağlı ve sanki yeterince uzun süre bakınca içini görebilecekmişim gibi gözlerimi karnından ayıramıyorum.

"Bir şey söyle," diye ısrar ediyor Cass, yanımdaki koltuğun kenarına oturarak. Sanırım yaklaşırsa beni ürkütmekten korkuyor. "Bunun beklenmedik olduğunu biliyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacın varsa, sorun değil, sadece-"

"Doğum kontrol hapı kullanıyordun," diye araya girdim, bu gerçeği hatırlayarak. "Nasıl hamile olabilirsin?"

Alt dudağını dişlerinin arasında sıkıyor ama bakışlarımı bırakmıyor. "Yemin ederim bunu bilerek yapmadım. Hapları her gün almam gerektiği gibi aldım. Takvime bakabilirsin, her gün işaretliyorum ve sana kalan haplarımı gösterebilirim, sayabilirsin ve bir tanesini bile atlamadığımı görebilirsin," diye saçmalıyor, gözleri kocaman, elleri görünmez bir kazak örüyor. Tepkimden o kadar korkuyor ki köşeye sıkışmış bir hayvan gibi titriyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Dr. Jones bunun olduğunu söyledi. Nadiren, ama oluyor."

Derin bir nefes alıyorum, durumu sakın bir şekilde değerlendirmek ve ağzımdan ne çıkacağını ve *nasıl çıkacağını* düşünmek için elimden geleni yapıyorum. "Ve benim olduğuna emin misin?"

Bu bir soru değil.

Sesimde zerre kadar suçlama yok. Bebeğin benden olduğunu biliyorum. Bebek başkasının olsaydı burada oturup titreyerek bana kocaman gözlerle bakmazdı.

"Bir yılı aşkın süredir başka biriyle birlikte olmadım," diyor sessizce. "Keşke sana karar vermek için daha fazla zamanımız olduğunu söyleyebilseydim ama yok. Sana sadece bir hafta verebilirim."

Kaşlarını birbirine çarpıyor. "Ne kararı? Burada verilecek bir karar yok. Sen hamilesin. Her şey bitti."

Saçlarını topluyor, gözlerinin içine bakmakta zorlanıyor. Onu bu kadar savunmasız görmeye dayanamıyorum. Bu onun daha önce de gördüğüm bir yönü ve her gün takındığı özgüven ve gülümsemenin altında var olduğunu anlayamadığım bir yönü.

Normalde çok pozitif ve harika biri ama şu anda dünyanın yükü omuzlarında. Genelde sakladığı zihinsel yaralar sergileniyor ve geçmişi geride bırakma ve bugününü etkilemesine izin vermeme isteğinin altında hala istenmeyen bir kız olduğunu gösteriyor.

"*Artık* hamileyim. Ailen benden nefret ediyor Logan. Ve onların senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Lütfen sırf yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğün için adım atma. Seksenli yıllarda değiliz. Beni de düşünmeye çalış, tamam mı?"

Kanım kaynıyor, fokurduyor, *taşıyor*, kendimi koltuktan dışarı atıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?! Tabii ki öne çıkacağım!" Beyzbol şapkamı çekip çıkarıyorum ve parmaklarımı saçlarımda ileri geri gezdiriyorum. "Bebeğimi tek başına büyütme izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Yeterince şey yaşadım," diye fısıldıyor ve parmaklarına bakarak dudağını çiğniyor. "Bir başka kötü karar daha vermek istemiyorum. Eğer bebek bizde kalırsa-"

"Eğer mi?" diye soruyorum, ancak şimdi nereden geldiğini anlayabiliyorum. "*Eğer*!?" Tekrar patlıyorum, odada volta atıyorum. "*Eğer diye bir şey yok! Sahip olmamayı nasıl düşünebilirsin? Beni sevdiğini söyledin!*"

Gözlerinden daha fazla yaş dökülüyor, ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor, sonra sertçe yutkunuyor ve yüzünü bilmem kaçınıcı kez siliyor, solgun yanaklarından kendiliğinden süzülen gözyaşlarını durdurmaya çalışıyor.

"İstiyorum ve eğer kardeşlerin öğrendiğinde yapacakları her şeyi kaldırılabileceğinden eminsen, bebeği doğuracağım. Ne zaman istersen onu görebilirsin. Bunu senin için zorlaştırmayacağım ama ileride benden nefret etmeye başlamanı da istemiyorum. Eğer bunu şimdi bitirirsek, kimsenin bilmesine gerek yok."

Sözleri kafamın içinde bir kilise çanı gibi çınlıyor.

Düşünceleri her geçen dakika daha da anlam kazanıyor. Yalnız bir anne olacağını düşünüyor. Bebeğe kimin ne zaman bakacağına dair bir program hazırlayacağımızı düşünüyor.

Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Başından beri bilerek ya da bilmeyerek onu incitmekten başka bir şey yapmadım. Su korkusunu yenmesine yardım etmeye çalıştığımda bile, sanki bir hataymış gibi onu hemen garaja kilitledim.

Bu gece buraya aklımda tek bir hedefle geldim. Haberlerle birlikte değişmedi. Aksine, ona herhangi bir kadına verdiğimden daha fazla değer verdiğimi gösterme kararlılığım on kat arttı.

Benim bebeğime hamile.

İstedğim her şey koltuğa oturmuş ağlıyordu.

"Kardeşlerim seçimlerimi kabullenemiyorsa, canları cehenneme." Yanına çömelip ellerini ellerime aldım. "Buraya seks arkadaşı olmamızı istemediğimi söylemeye geldim. Tanrım, bebeğim... tek düşündüğüm sensin. Tek istediğim sensin ve sana o kadar hızlı aşık oluyorum ki yetişemiyorum."

Durdu.

Nefes almayı keser.

Bana boş boş bakarken uzun, sessiz bir an geçiyor, sonra dudaklarından küçük, acınası bir inilti dökülüyor ve tüm vücudu titriyor. "Beni mi istiyorsun?" diyor, yüzü inanmazlığın resmiydi. Gözlerimden dudaklarıma, yanaklarıma, burnuma ve tekrar gözlerime bakıyor. "Emin misin?"

Seçtiği kelimeler mideme indirdiği bir başka düşük darbe.

Emin misin?

Birinin onu isteyebileceğini anlayamıyormuş gibi görünüyor ve öyle geliyor. Sanki herkesin bir şeyler almak ama asla geri vermemek için var olduğu varsayımıyla yaşıyormuş gibi.

Keşke Cassidy'nin tek istediğinin birilerinin onu umursaması olduğunu daha önce fark etseydim. Hayatında en azından bir kişi için önemli olmak istiyor. Sert dış görünüşünün altında endişeli, ihmal edilmiş ve asla ilk sıraya konulmamış bir kadın saklı.

"Özür dilerim." Yüzündeki gözyaşlarını başparmaklarımla silip yanaklarını avuçluyorum. "Seni incittiğimi biliyorum ama daha iyisini yapacağım. Sadece bana kendimi kanıtlamam için bir şans vermelisin."

Eğiliyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıldığında ağlamaklı gözlerinde umut parlıyor. "Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor parmaklarını dokuyarak

saçlarımın arasından geçirip öpücüğü derinleştirdim. "Seni mutlu edeceğim Logan. Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Sersemlemiş durumdayım.

Konuştğu her kelimedede kendimden daha çok nefret ediyorum.

Korkuyor. Kalbinin ne kadar hızlı attığını hissediyorum ve göğsüm acıyla sıkışıyor. Söz veren *ben olmalıydım*, o değil. Onu hafife alan bendim.

"Beni şimdiden yaşayan en mutlu adam yapıyorsun," diyerek ellerimi kalçalarını kavrayacak şekilde hareket ettiriyorum ve onu kollarımın arasına alıp sıkıca tutuyorum. "Yemin ederim daha iyisini yapacağım. Elimden gelenin en iyisini yapacağım prenses."

Başka hiçbir şey kollarımdaki sarışın kadar önemli değildi. Ona ilk baktığımda, gitmiş kadar iyi olduğumu anladım. Kontrolümüzde olmayan bir şey yüzünden kin tutarak üç yılımı boşa harcadım.

Üç yıl boyunca benim olabilirdi. Benim olmalıydı.

O benimdi.

Sadece bunu bilmiyordum.

Onu yatağa götürdüm, sırtımı dekoratif minderlere dayadım ve kaburgalarını incitmemeye dikkat ederek onu kendime çektim. Bana doğru kıvrıldı, sırtı göğsüme dönüktü ve bir elimi köprücük kemiklerinin üzerine koydum, dudaklarım şakağında.

"Özür dilerim. Başından beri sen olman gerekirken kardeşlerimi ön plana çıkardığım için çok özür dilerim."

Elimi kendi eliyle kapatıyor, kalbinin ritmi benimle birlikte olduğu süre uzadıkça yavaşlıyor. "Onlar senin ailen," diyor parmaklarımla oynayarak. "Sıradan bir kaçamak onlarla olan ilişkini riske atmaya değmez." Başını eğip çenemin altını öpüyor. "Çok geç değil, biliyor musun? Hâlâ gidebilirsin."

İçgüdüsel olarak ona biraz daha sıkı sarılıyorum. Kollarıma sanki benim için yaratılmış gibi oturuyor. Nasıl oldu da daha önce fark etmedim? "Biz sıradan değiliz. Uzun zamandır da öyle olduğumuzu sanmıyorum. Ve bu bir kaçamak değil. Sen benimsin Cassidy. Benim bebeğime hamilesin."

Boştaki elimi indirip tişörtünün altına sokuyorum ve parmaklarımı karnının üzerinde gezdiriyorum. Orada zaten hafif bir şişlik var. Büyük değil, ancak gelecek olanın bir işareti. Dokunulduğunda sert, kıvrımı çok hafif ama orada.

Eller aşağı, bu hayatımın en gerçeküstü ve şaşırtıcı anı. Thalia ile evlendiğinden beri Theo'nun bir aile kurması için başının etini yiyordum çünkü babalık içgüdülerim bir süredir en yüksek vitesteydi ve şimdi... Baba olacağım.

"Ne kadar oldu?"

"Dokuz buçuk haftalık. Daha dün öğrendim." Kollarımda vücudunu çevirip gözlerimin içine bakacak kadar kıpırdandı. "Geçen hafta sonu dışarı çıktığımda bilmiyordum. Bilseydim içki içmezdim ama -"

"Bebek iyi mi?" Parmak uçlarımı kolunda aşağı yukarı gezdirerek araya girdim. "Doktor ne dedi?"

"Sağlıklı ve doğru boyutta görüldüğünü ve kalp atışlarının güzel ve güçlü olduğunu söyledi."

"O zaman önemli olan tek şey bu." Başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum. "Tanrım, Cass... *hamilesin* prenses." Onu tekrar öpüyorum. "*Benim* bebeğime *hamilesin*. Sana göz kulak olacağım. İkinize de. Bunu nefes almak kadar kolay yapacağım. Gecenin bir yarısı kalkıp turşu alacağım ve kustuğunda saçlarını tutacağım." Onu daha sıkı tutuyorum, başını tekrar tekrar öpüyorum, göğsüm bir balon gibi şişiyor. "Eşyalarını yarın benim eve taşıyoruz."

Birden irkiliyor ve nefesinin altında tıslayarak yan tarafını tutuyor. "Hiçbir şey taşımıyoruz," diye sıkılmış dişlerinin arasından söyleniyor, gözleri sımsıkı kapalı. "Acele etme. Zamanımız var. Bebek Şubat'a kadar gelmeyecek."

Onu kendime doğru çekiyorum ve ağrısı geçene kadar kucaklıyorum. "Neyi beklemek istiyorsun? Zaten üç yılımı boşa harcadım. Artık benimsin. Seni yakınımda istiyorum. Er ya da geç birlikte yaşayacağız, neden daha erken olmasın?"

"Çünkü... çünkü bunu istediğinden emin olmalısın."

Bunu yüksek sesle söylemiyor ama güzel yüzünü buruşturmasından ve yorganı gergin bir şekilde mıncıklamasından birkaç gün sonra fikrimi değiştirip onu kapı dışarı edeceğimden korktuğunu anlayabiliyorum.

Hiç şansın yok. Bunca zaman aptallık etmiş olabilirim ama ona aşık olduğumu fark ettiğimde, göz açıp kapayıncaya kadar köklü bir değişiklik oldu. O *benim*.

Bakmak için benim. *Güvende* tutmak için benim.

Ona yaşattığım onca şeyden sonra, sözlerime inanmadığı için onu suçlamıyorum. Söylemek yerine, söylediklerimde ciddi olduğumu ona göstermeye başlamalıyım.

Uyandığımda Cassidy uyuyordu, çarşaflara, kollarına ve bacaklarına dolanmıştı. Yanıma yapışmış, bir eli göğsümde, bir bacağı dizden bükülmüş ve kalçalarımın üzerinden sarkıyor. Yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor, dağınık sarı saçları huzurlu yüzünün etrafına dağılmış.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve birkaç dakikamı ona bakmaya ve onunla ilgili her şeyi hafızama kaydetmeye ayırıyorum. Dudaklarının hafifçe bükülmesi, hafif kirpikleri, her güzellik işareti. Bana doğru kıvrılması çok güzel.

Elimi yorganın altından geçirip aramıza sokuyorum ve başparmağımla minik yumruyu okşuyorum. Bütün akşam ve Cassidy uyuduktan sonra en az bir saat boyunca yaptığım tek şey bu.

Bu düşünce bir kez daha aklıma geldiğinde kalbim üç beden şişiyor: Baba olacağım.

Sanki yıllardır bu anı bekliyormuşum gibi hissediyorum ve şimdi nihayet gerçekleşiyor, ezici sevincime engel olamıyorum. Elim çikip yorganın altından çıkıyorum ve Cassidy'nin üzerini tekrar örtüyorum.

Kalçasının ve belinin kıvrımları beynimi eritiyor ve sabah odunum acı verici bir şekilde sertleşiyor. İki kırık kaburgası olduğunu düşünürsek seks yapma şansım son derece düşük, bu yüzden horoz durumunu daha da kötüleştirmek yerine alnını öpüyorum ve dün gece giydiğim tişörtü başımın üzerine çekiyorum.

Telefonumu sehpanın üzerinde görür görmez içimi bir korku kaplıyor. Dün gece bir noktada kapatmışım çünkü kardeşlerim grup sohbetini havaya uçuruyordu ama sonsuza kadar burada saklanmaya devam edemezdim.

Telefonu elime alıp açıyorum. Hemen düzinelerce bildirim geliyor ve dün gece bana ulaşmaya çalışırken neden bu kadar acımasız olduklarını anlıyorum. Evimde birkaç saat geçirip gelmemi beklemişler.

Ana kapının yanındaki kasada yedek bir anahtar var ve her biri şifresini biliyor ama...

Anahtar acil durumlar için.

Ping, ping, ping.

Ping. Ping,
ping.

Dün gece mesajlarına cevap vermediğim için bana küfrediyorlar ve onları endişelendirdiğim için bana küfrediyorlar ve buzdolabında bir kuyuyu kurutacak altı davetsiz misafiri ağırlayacak kadar bira olmadığı için bana küfrediyorlar.

Sikikler, boklar ve pislikler sistemlerinden çıkana ve ilk düzgün soru gelene kadar bekliyorum.

Shawn: İyi misin? Dün gece neredeydin?

Ben: İyiyim. Meşguldüm. Konuşmamız gerek, ama bu mesajlaşarak yapabileceğimiz bir konuşma değil. Öğlen gelebilir misiniz?

Mazerete ihtiyacın varsa göz kırp.

Şimdi evde misin?

Ben: Henüz değil. Bir saat içinde dönerim.

Saat tam onda orada olacaklarını söylediklerinde içime yaklaşan bir kıyamet hissi yerleşiyor.

Bir parçam onları kaybetmekten korkuyor. Onlarsız hayatımın neye benzeyeceğini hayal bile edemiyorum. Ben hiç yalnız olmadım. Her zaman yanımdaydılar, yardıma veya tavsiyeye ihtiyacım olduğunda her zaman hazırıldılar ve onların güvenini ve kabulünü kaybetme ihtimali beni hafif bir paniğe sürüklüyor.

Ama aynı zamanda, bir gecede filizlenen farklı bir parçam onların onayını bebeğimin ya da Cass'in önüne koymayacak.

Baba olacağımı düşünmek hâlâ gerçeküstü. Gerçeküstü, korkutucu ve heyecan verici. Cassidy'nin içinde filizlenen hayata karşı korumacılığım şimdiden ağır basıyor. Aynı kelimeler kafamda bozuk bir plak gibi tekrarlanıyor.

Benim bebeğim.

Benim bebeğim.

Benim ailem.

Tanrım, kendi aptallığıma inanamıyorum. Bunu, dünyanın en inanılmaz duygusunu üç yıl boyunca yaşayabilirdim. Bunca zaman onu sevebilir ve onunla ilgilenebilirdim.

Zaten çok kısa olan hayatımı ne kadar da boşa harcamışım.

Kahve makinesinin sesi Cassidy'yi yatağından kaldırdı. Gri bornozunun askılarını belinde sıkarak mutfığa girdi.

"Hâlâ buradasın." Göğsüme sokuluyor, çeneme yumuşak öpücükler konduruyor. "Günaydın."

"Günaydın, bebeğim. Kapı kapalıydı, o yüzden gizlice çıkamadım." Sırtarak başını öpüyorum. "Tabii ki buradayım. Artık benimle birliktesin. Biraz dışarı çıkmam gerekiyor ama uzun sürmeyecek ve döndüğümde seni bavullarını toplarken bulmayı umuyorum." Ona bir fincan kahve veriyorum ve başka bir kapsül getiriyorum. "Kaldırmak yok, tamam mı?"

İki saat sürdü ama dün gece onu yanıma taşınması gerektiğine ikna ettim. Ultrason fotoğraflarına da baktık. Beyaz gürültü arasında fasulye şeklindeki bir lekeden daha farklı bir şey bekliyordum ama en uzun süre minik kollara ve bacaklara hayretle baktım.

"Şimdilik bir ya da iki çantaya temel ihtiyaçlarımı koymama ne dersin? Ev sahibime bir ay önceden haber vermem gerekiyor, böylece tüm eşyalarımı hemen taşımak zorunda kalmayız."

Onu kollarımla daha sıkı sarıyorum, tartışmaya hazırım ama tek bir kelime etmeden önce aklıma tek bir düşünce geliyor. Benim yanımda güvende hissetmesini istiyorum; ondan vazgeçmeyeceğimi görene kadar bu gerçekleşmeyecek, bu yüzden ayarlamalar yapmam gerekiyor.

"Bunu aşamalı olarak yaparsak daha iyi hissedecek misin?"

Başını sallıyor, elindeki kahveye bakıyor. "Hangi kapsülü kullandın? Mavi olanı mı?"

"Bilmiyorum. Neden?"

"Şimdilik normal kahve içemiyorum." Çöp kutusunu açtı, attığım kapsülü çıkardı, fincanını bana uzattı ve yeni, mavi bir kapsül aldı. "Bu kafeinsiz."

"Kafeinsiz, anladım."

Temizlikçimi yarın alışverişe göndermek için aklıma bir not alıyorum. O böyle çok yönlüdür: temizlikten fazlasını yapar. Eminim Cass'in kafeinsiz kahve dışında ihtiyacı olan başka şeyler de vardır ve Mira da dört çocuk büyüttüğü için hamilelikte olmazsa olmazları biliyordur.

On dakika sonra Cass'i öpüyorum ve birkaç saat içinde onu alacağıma söz veriyorum. Birkaç dakikalığına bile ayrılmak istemiyorum, ama lanet olası müzikle yüzleşme zamanı geldi.

Kardeşlerim evi basmadan önce duş almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için arabama atlayıp eve gidiyorum. Bugün geç kalmayacaklarını biliyorum,

Onlar gelmeden önce hazırlanmaya çalışırken neredeyse bir bacağımı kırıyordum.

Merdivenlerden inip başıma yeni bir forma geçirdiğim sırada kapı çalıyor, saçlarım hala nemli. Ve sanki bir düğme çevrilmiş gibi, midem sinirden kasılıyor.

Nico ve üçüzleri içeri almadan önce kendimi toparlamak için tek ihtiyacım olan derin bir nefes.

"Neler oluyor? Bu acele niye?" Colt koridorda kot ceketini çıkarıp dar bir sehpanın üzerine atıyor ve gümüş saatini yeniden ayarlıyor. "Pek iyi görünmüyorsun, kardeşim."

"Soru sorma. Tekrar etmeyeceğim, o yüzden diğer ikisinin gelmesini beklememiz gerekecek, tamam mı?" Onları mutfığa götürüyorum, avuçlarım şimdiden terliyor. "Kahve ister misin?"

Nico'nun gözleri her hareketimi takip ediyor, sanki mimiklerimi ve jestlerimi okuyarak sorunu tahmin edebiliyormuş gibi. Genelde ne olup bittiğini çözebilir, altıncı hissi vardır ama bugün bunu başaramayacak. Nasıl bir cehennem yaratmak üzere olduğumu anlamasına imkân yok.

Ben kahve makinesini çalıştırırken üçüzler adanın yanında oturmuş kendi aralarında konuşuyor, zihnim kardeşlerimin haberlere vereceği olası tepkileri hayal etmek için ileriye atlıyor.

Bu noktada tek umudum konuşmanın uzamaması.

Cass'le birlikte olmak istiyorum. Elim karnında gezdirmek, başını öpmek ve dün gece söylediğim her kelimedeki ciddi olduğumu ona göstermek istiyorum.

Ona aşık olduğumu söyledim ama gerçek şu ki ben zaten aşığım. Ne zaman olduğunu nasıl kaçırdım? Dün gece farkına varana kadar nasıl bilemedim?

Sıkıntımı bir kenara iterek burnumun kemerini sıkıyorum. Değiştiremeyeceğim bir şeyi kafama takmanın anlamı yok.

Theo ve Shawn on dakika sonra geldiler. Ortam hemen ağırlaşıyor ama benim zihnim hazır ve sakin. Cass istediğim şey. İhtiyacım olan o. Kardeşlerim bunu ya kabul edecekler ya da etmeyecekler. Bu kadar basit.

Sırtımı tezgâha yaslayıp mutfığa dağılmış, hepsi de aynı derecede gergin, şüpheli ve sessiz olan altısını izliyorum.

"Devam et kardeşim," diye ısrar ediyor Cody, fincanını iki eliyle tutup buharını üfleyerek. "Bu toplantı da neyin nesi? Ve neden bu kadar erken?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak kıkırdıyor. Yerleşik gerginlik kırıcı o, ama bu sabah fena halde başarısız oldu. Kimse havasında değil

gölmek için. "Dört saat önce yatağıma sürünerek girdim. Dököl bak alım.
Neler oluyor?"

Kutsal Üçlü konuya en az müdahil olanlardır, ancak büyük üçlü neye karar verirse, küçük üçlü onu taklit edecektir. Aramızda işler böyle yürür. Sorunlar karşısında genellikle birlik oluruz ama ne zaman nasıl ilerleyeceğimiz konusunda tartışsak, üçüzler bir kenarda durur ve biz bir hareket tarzı üzerinde anlaşana kadar beklerler.

Hala kendilerini buluyorlar, dünyayı nasıl yönlendireceklerini öğreniyorlar ve büyük adam pantolonları gerektiğinde, bize kendilerine güvendiklerinden daha fazla güveniyorlar.

Bu konuşmanın başlangıcını dün gece uyumadan önce, Cass uyuduktan çok sonra yüzlerce kez prova ettim ve dairesinden ayrıldığımdan beri de prova etmeyi bırakmadım.

"Hepinizi seviyorum," diyorum, kendimi kıvranmaktan alıkoymak için fincanımı Cody gibi iki elimle tutarak.

"Kahretsin. Sen de mi eşcinselsin?" Conor tek kaşını kaldırarak ofluyor. "Tanrım, neden bu kadar acımasısızsın? Sorun değil Logan. Seni seviyoruz. Sakin ol, kardeşim. Solgundan da solgunsun."

Shawn, Conor'ın kafasının arkasına vurarak "Sus," diyor ve devam etmemi işaret ediyor.

"Siz benim ailemsiniz," diye prova edilmiş ifadeyi tekrarlıyorum, "ve bu nasıl biterse bitsin, benimle bir daha konuşmayacak olsanız bile, bilin ki herhangi birinizin bana ihtiyacı olursa, beş, on ya da otuz yıl sonra, her zaman yanınızda olacağım."

Shawn bir ayağından diğerine kayar. Odaklanmış bakışı yavaşça alnını kaplayan iki dikey kırışıklığa dönüşüyor. Hepsinin yüzünde aynı ifade var.

Colt kollarını kavuşturup sırtını dikleştirerek, "Beni korkutmaya başlıyorsun," diyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Neler oluyor?"

"Birini mi öldürdün?" Conor araya giriyor. "Hapse falan mı gireceksin?"

"Kes sesini," diye kestirip atıyor Nico, ses tonundaki otoriter nota yüksek ve net bir şekilde çınlıyor. Ağzımdan çıkacakların en çok onu etkileyeceğini hissetmiş gibi çıkışa en yakın kapı çerçevesine yaslanıyor. "Saçmalamayı bırak. Kartlar masada, Logan."

En büyüğümüz değil. Aslında ortanca çocuk ama odayı her zaman o yönetir ve hepimiz en çok onun sözüne saygı duyarız.

burada büyük bir dezavantaj.

Kotumun arka cebine uzanıyorum ve masanın üzerine bir şey koyuyorum. Kart değil ama. Ultrason fotoğraflarından birini çıkarıp adanın öbür ucuna, benim durduğum yerin karşısında oturan Theo'ya doğru fırlatıyorum.

Onu kapıyor, beyaz gürültüye aval aval bakıyor, yüzünde bir şaşkınlık fırtınası yanıp sönüyor. "Bu mu-" Colt resmi elinden kaptığı gibi gözlerini bana diyor ve daha da büyüyor. "Bir hatunu hamile mi bıraktın?"

Dişlerimi ısırarak başımı salladım. "Şubat'ta doğuracak."

"Sik beni!" Conor haykırıyor. "Ciddi misin sen? Kardeşim, bu *iyi* haber! Neden biri ölmüş gibi davranıyorsun? Kim bu-" İkiyle ikiyi topladığında sert bir nefes alarak durur. "Yok artık..."

"Anne kim?" Shawn onun yerine bitirir. "Bize kimseyle görüştüğünü söylemedin. Bu ne demek oluyor?"

Theo ve Nico arasında bakışıp ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı atıyorum. "Onunla tam olarak görüşmüyordum. Üç ay boyunca öylesine birlikteydik ama kontrolden çıktı. Ona aşığım."

"Bu yine de *iyi* haber Logan. Hiç mantıklı konuşmuyorsun." Cody, resim şimdi elinde, diyor. Resmi ters çeviriyor ve sanki sadece belli bir açıdan görülebilen bir göz yanılsamasıymış gibi başını eğiyor. "Kötü haber ne?"

"Kötü haber falan yok." Bir ayağımdan diğerine geçiyorum. "Sadece hoşuna gitmeyecek haberler."

"Siktir," diye homurdanıyor Nico, burun delikleri alevlenmiş, siyah gözleri bana doğru hançer fırlatıyor. "Bana düşündüğüm kişi olmadığını söyle."

İşte. Başından beri beklediğim tepki. Cassidy için daha önce bir şeyler *hissetmek* istemememin nedeni.

Haklı olduğumu bilmek beni ne kadar hayal kırıklığına uğratsa da, ses tonundaki sertlikten de etkilenmedim.

"Özür dilerim," diyorum otomatik pilotta. "Bir anda oldu, Nico. Ne zaman olduğunu bile bilmiyorum. Onu her an görmeyi bırakabileceğimi sanıyordum-" Yumruklarını sıkmış bir halde bana saldırdığında kelimeler dilimin ucunda birikiyor.

Theo son anda yerinden fırlayıp bir barikat gibi davranıyor ve Nico'nun ön dişlerimi kırmasını engelliyor.

"Beni bıraksan iyi olur, yoksa sen de çenene bir tane yersin" diye çıkışır, Theo'yu itmeye çalışır, ama onu boş yere yere yere sermeye niyeti yoktur

Bu yüzden omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. "Ona kaç kere psikopat sürtüğ dedin? Lanet olası dengesiz. Manipülatif. Bir kadın için üzgün bir bahane! Şimdi de onu *hamile* mi bıraktın?!"

Patlaması beni şaşırtmadı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Theo araya girmeye fırsat bulamadan bana daha hızlı ulaşmasını beklerdim. Yardıma koşması da sürpriz oldu. Yine de kısa sürdü, çünkü Nico'nun sözleri kafama d a n k ettiğinde, bunun bitmeye yakın olmadığını anladım.

Her şeyi yanlış anladı.

"Kaya'dan bahsetmiyorum," diyorum. "Bana para versen bile ona dokunmam."

Nico'nun yüzündeki öfke bir anda boşalıyor, yerini şaşkınlık alıyor. Kollarını göğsünde kavuşturup Theo'dan bir adım geri çekiliyor. "O zaman kimden bahsediyorsun?"

"Cassidy," diyor Conor, kendinden emin bir sırıtişla. "Değil mi? Colt'un arabasına çarptığında bu yüzden bu kadar sinirlenmiştin." "Evet," diye itiraf ediyorum. İtirafın ağırlığıyla birlikte yere düşünüyorum. ama hafiflemek yerine daha ağır hissediyorum. Yenilmiş. Onların desteği olmadan bir hayatla karşı karşıyayım ve bu düşünce midemi bulandırıyor. "Express Dates'ten beri hiçbir bağımız yoktu. Onunla görüşmeyi istediğim zaman bırakabileceğimi sanıyordum ama yapamam ve yapmak da istemiyorum. Ona aşığım... ve o hamile. Baba olacağım. Hepinizi seviyorum ama önceliklerim bir gecede değişti."

Bir dakika boyunca sessiz kaldılar, ya tekrar konuşmamı bekliyorlar ya da haberleri değerlendiriyorlar. Ekleyecek başka bir şeyim yok.

Top onların sahasında.

Zaman yavaşlıyor. Saniyeler dakikalar gibi gelene kadar uzuyor ve *kimse* tepki vermiyor.

Nico'dan bir yumruk bile gelmiyor. Theo'dan tek bir kaş çatma yok.

Giyotinin düşmesini beklemek gibi.

Shawn burnunun kenarını sıkarak, "Hiç mantıklı konuşmuyorsun Logan ve migrenimi azdırıyorsun," diye homurdanıyor. "Şu açıcıyı açıkla. Neden seninle bir daha konuşmayalım ki?"

Fincanımı kenara koydum, artık dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım yoktu. "Theo ile olan geçmişi, ve-"

"O üç yıl önceydi!" Theo yumruğunu mermer tezgâha vurarak tersledi. "Kendine gel. Yüzlerce kez özür diledim."

Şimdiden. Takıldığımızda onu tanıımıyordun. Başka ne yapmamı istiyorsun? Zamanı geri alamam ki kardeşim!"

Kaşlarım ortada düğümlendi. "Sen... *ne*? Ben bunu uzun zamandır aştım Theo. Onu bu yüzden küçümseyen hepinizsiniz. İkinizden biri ona ne zaman tek kelime etti? Ha? Ya sen?" Nico'ya ters ters baktım. "Onun masasında beş dakika bile oturamadın! Evet, bunun bir sorun olduğunu biliyorum ama tahmin et ne oldu? Beni sevin ya da nefret edin. O benim ve gitmesine izin vermeyeceğim."

Nico'nun çenesi öfkeyle çalışıyor, ellerini sıkı yumruklar haline getirirken aklında cinayetden başka bir şey yok. Başka bir taşkınlık, yüzüme en iyi ihtimalle çenemi yerinden oynatacak bir yumruk indirmek için bir hamle daha bekliyorum ama onun yerine Nico yumruğunu buzdolabıma indiriyor.

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye homurdanıyor ve parmağını bana doğrultuyor. "Express Dates'te Cass'le geçirdiğim zamanı *senin* devralmanı istememin bir nedeni vardı." Artık söylenmiyor.

Evet, öyle ama içinde iyi türden bir enerji fokurduyor. Bunu söyleyebilirim çünkü neredeyse *gülümsüyor*. Neredeyse. Tam bir gülümseme değil ama ağzının hafifçe kıvrılması uzun zamandır onda görmediğim bir şey.

Kaya ve Jared fiyaskosundan beri Nico'nun duyguları zamanın yüzde doksan dokuzunda kızgınlık ile öfke arasında değişiyor ama burada neredeyse gülümsüyor.

"Thalia'nın partisinde onu nasıl izlediğini ve nefes almadığında nasıl paniklediğini gördüm," diye devam ediyor. "Seni birçok kadınla gördüm Logan, ama Cassidy seni harekete geçiren tek kadın. Onun önce Theo'yla birlikte olduğunu öğrendiğinde haftalarca perişan haldeydin."

"Çünkü ondan hoşlanıyordum!" Nico'nun sözleri kafamda yankılanırken kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor.

Cassidy'nin peşinden gitmemi mi istedi? Yardım etmeye mi çalıştı?

Tavşan deliğine düştüm ve alternatif bir gerçeklikte mi ortaya çıktım? Kesinlikle öyle hissettiriyor. Bu konuşmayla ilgili elli farklı senaryo hayal ettim ama hiçbirisi şu anda olanlara benzemiyordu.

Öfkelenmiyorlar.

Küfür etmiyorlar.

Kızgınlık, tamam, ama beklediğimden tamamen farklı bir nedenle.

"Yok artık!" Theo kıkırdıyor, başını sallıyor. "Cassidy ile birlikte olursan seninle konuşmayı bırakacağımızı düşündüğüne inanamıyorum. Hadi ama kardeşim."

Birlikte o kadar çok şey yaşadık ki! Ne kadar aptalsın sen?"

Cody bar taburesine yaslanarak, "Onu küçümsemiyoruz," diye ekliyor. "Onu o kadar tanımıyorum bile."

"Kaya ve Jared yüzünden ondan uzak duruyorum," diyor Nico, özür diler gibi bir sesle. "Kin tuttuğum için değil. Kahretsin, hepimizin ondan nefret ettiğini mi sanıyor?"

Geçmişindeki herkes nefret ediyordu...

Başımı sallıyorum, çenem gergin. Cassidy'nin ne kadar savunmasız olduğunu ve farkına varmadan onun zayıflıklarını nasıl kullandığımı bilmek akıl sağlığımı bozuyor. "Neden yapmasın ki? Thalia'nın partisinde herhangi biriniz ona tek kelime etti mi? Ona havadaymış gibi davrandınız. Siz ikinizden *korkuyor*." Nico ve Theo'yu işaret ediyorum.

"Harika," diye mırıldanıyor Theo, başparmaklarıyla oynarken. "Thalia beni öldürecek. Dinle, Cass'le konuşmuyorum çünkü Thalia o zaman takıldığımızı biliyor ve onu sohbet ederek eğlendirmesem evliliğim için daha güvenli olacağını düşündüm." Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Gerçekten Cass'e karşı bir şeyim yok Logan. Thalia onu çok seviyor ve eğer bu Cassidy'nin lehine bir ifade değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Karını etkilemek kolay değil," diye katılıyor Colt.

"Hepiniz pisliksiniz ama beni onlarla aynı torbaya koymayın çünkü partide Cass'le konuştum ve benden korkmadığı kesin," diyor Shawn kendinden memnun bir şekilde.

Cody bir kahkaha patlattığında gülümsemesi hızla kayboluyor. "Kimse senden korkmuyor. Oğlun bile."

Ortam rahatlamaya başlıyor ve benim kaslarım da onunla birlikte. Onları kaybetmekten ne kadar korktuğumu bilmiyordum, ta ki kaybetmeyeceğimi anladığım ana kadar. Onların desteği olmadan hayatımı sürdürmeye çalışmak çok zor olacaktı.

"Kayıtlara geçsin," diyor Nico, üçüzlere bakarak. "Olur da ikinizden biri ileride bu dâhi gibi aptalca fikirlere kapılırsa diye," diyerek beni işaret ediyor. "Sana sırtımızı dönmemiz için yapabileceğin tek bir şey bile yok." Tekrar bana bakıyor. "Kaya'dan o bebeği doğursan bile ben yine senin için burada olurum. Önce çeneni kırardım tabii, ama ne olursa olsun en sevilen amcan olurum." Gerginlik omuzlarımı ve boynumu terk ediyor ve beni kucakladığında kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor. "Tebrikler kardeşim. Umalım da çocuğun senden daha zeki olsun."

Sırayla şakacı bir şekilde omzumu yumrukluyor, beni sıkıca kucaklıyor, sırtımı sıvazlıyor ve bana aptal diyorlar. Haklılar. Ben bir aptalım.

Onlardan şüphe
ettiğim için.
Biz bir *aileyiz*.
Biz Hayes'iz ve yok edilemeziz.

OTUZ

Cassidy

Newport Beach üç yıldır benim evim ama yirmi dört saatlik bir zaman diliminde hiç bu kadar çok insan kapımı çalmamıştı.

Kapıyı hızla açıyorum, yüzümdeki kan anında çekiliyor. Bir Hayes bekliyordum ve burada bir Hayes var ama bu Logan değil.

Bu Nico.

O her zaman kemiklerimi titreten biriydi ama Kaya'dan beri beni düpedüz korkutuyor. Ava çıkmış bir aslan gibi hareket etmesi; herkese dik dik bakması ve her kelimeyi tartması beni bir saldırıya hazırlıyor.

Ve o *burada*, dairemin kapısında duruyor, siyah tişörtünün kolları pamuk ipliklerinin kapasitesinin ötesinde uzanıyor, çenesi kare şeklinde, gözleri daralmış, dövme boynunun sütununda bir damar zonkluyor.

Bir parçam kapıyı suratına çarpmak ve içeri girmesini engellemek için koltuğu itmek istiyor. Tıpkı zayıf dizlerim gibi bu da delilik sınırında ama beynimi ve damarlarımı buz gibi sıvıyla dolduran dehşeti kandıramıyorum.

"Beni içeri alacak mısın yoksa...?" diye soruyor, orada durup kapı çerçevesinin neredeyse tüm genişliğini ve yüksekliğini alarak.

Tüylerim diken diken, zihnim arı kovanı gibi. "Bir sorun mu var?" Boynumdaki ve omuzlarımdaki kaslar taştan daha sert, idare ediyorum. "Neden buradasın?"

"Konuşmak için," diye belirtiyor, sesi nefes borunuzu parçalamaya hazır vahşi bir köpeğin hırlaması gibi. "Şu anda elinde bir beyzbol sopası olmasını istiyormuş gibi davranmayı bırak."

Sanki bir beyzbol sopası onu durdurabilirmiş gibi. Vücudundaki her kas mükemmel bir şekilde tonlanmış, göğsü geniş, omuzları kare şeklinde. Ben onun yarısı kadarım.

En iyisi.

Başından beri benden kaçan hamilelik belirtisi şimdi ortaya çıktı tam güç: mide bulantısı. Nico'nun habersiz ziyaretinin ardındaki olası nedenler aklıma üşüşüyor. Muhtemelen bana ya yoldan çekilmemi ya da Logan'ın ailesini kaybedeceğini ve bunun benim suçum olacağını söylemek için burada.

Bacaklarımı çalışmaya zorlayarak kapıyı daha da açıyorum, kurdun kümese girmesine izin vermek için yoldan çekiliyorum. İçeri giriyor, kolonyasının kokusu havayı ıslatıyor ve kafamda uğuldayan tedirginliği yoğunlaştırıyor.

Logan gittiğinden beri ne aramış ne de mesaj atmıştı ve Nico'nun dairemdeki varlığı bizden haberdar olduğu anlamına geliyor.

"Benden neden korkuyorsun?" diye soruyor, sırtını rahatça buzdolabına yaslamış, dövme kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Sana hiç bir sebep gösterdim mi?"

"Sen çok..." Kazağımın kolundan bir parça tiftik koparıyorum, ağzım kuruyor. "...göz korkutucusun."

Bir kaşını kaldırdı. "Göz korkutucu... tamam, bunu çok anlıyorum ama bu kadar ürkek davranman için bir neden yok. Seni hiç incitmedim Cassidy. Sana tek bir kötü söz söylemedim. Sesimi de hiç yükseltmedim, o yüzden bana yardım et çünkü neden ağlamaya hazır göründüğünü anlamıyorum."

"Ben... Ben pek iyi hissetmiyorum." Elimini ağızma kapatıp hızla banyoya girdim.

Dizlerim tam zamanında karo zemine çarptı. Sabah içtiğim kahve, simit ve dün gecedan kalan tost ağızımdan dökülüyor. Ensemde soğuk terler boşanıyor, asidik safra tuvalete düşen her kusmuk dalgasıyla boğazımı alev alev yakıyor. Ürpererek duvardaki sifon düğmesine basıyorum ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak kıcımın üzerine düşüyorum.

Şimdiye kadar sabah bulantılarını atlattığım için çok mutluyum.

"Al," diyor Nico yanıma çömelip ıslak bir havluyu alnıma bastırarak. "İşin bitti mi, yoksa devamı gelecek mi?"

"Bitirdim." Kendimi yukarı çekmek için bir elimi fayanslara dayıyorum, ama Nico ön kolumu kavıyor, bana yardım ederken dokunuşu acı verici. Görünüşüne bakılırsa, çok sert sıkıştığının farkında olduğunu sanmıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, diş fırçama biraz diş macunu sürüp bana uzattığında kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma Cass. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Mutfağa geri dönmeden önce dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkıyorum, bedenim zayıf ve güçsüz. "Neden buradasın, Nico? Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Buzdolabından bir şişe su alıp bana uzatıyor, belli ki kendini evinde hissediyor. "Senden kaçmamın *seninle* hiçbir ilgisi olmadığını anlamanı istiyorum. Senden nefret etmiyorum Cass. Diğer beşi de etmiyor."

"Logan sana bizden bahsetmiş," diye ondan çok kendime mırıldanıyorum. Aşırı bir rahatlama hissi beni tam karnımdan vuruyor.

Ona sırtlarını dönmeyecekler. Beni seçmesine rağmen hâlâ kardeşlerine sahip olacak.

"Evet, öyle. Tıpkı senin gibi, ben de seni güvenecek kadar tanımıyorum, bu yüzden uzak durdum. Artık böyle bir ihtimal yok, bu yüzden seni tanıyabilmem için benden korkmamayı öğrenmen gerekecek."

Dudaklarının kenarları hayalet bir gülümsemeye dönüştüğünde gözlerim yaşla doluyor. "Beni ziyaret etmek için yanlış günü seçtin," diye fısıldıyorum, elimin tersiyle gözlerimi silerek. "Bugün berbat durumdayım ama *teşekkür ederim*. Logan'ın kardeşleri olmadan uzun süre hayatta kalabileceğini sanmıyorum."

"O konuya hiç girmeyeyim," diye kestirip atıyor, sesindeki soğukluk beni yeniden ürpertiyor. "Neden ona sırt çevireceğimizi düşündü, aklım almıyor. Onda ne buluyorsun? Aptalın teki olduğu belli."

Göğsümden küçük bir kıkırdama kopuyor. Haftalardır içimde sakladığım gerginlik, endişe ve sinirlilik, patlamış bir lastikten çıkan hava gibi tıslayarak dışarı çıkıyor. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken güldüğüm için komik görünüyor olmalıyım.

"Her zaman onun yanında olacağız," diye garanti veriyor Nico, benim için bir parça kağıt havlu yırtarak. "Aynı şey senin için de geçerli. Sen de artık ailenin bir parçasısın. Eminim yardıma ihtiyacın olduğunda ilk başvuracağın kişi ben olmayacağım ama beni de listeye eklesen iyi olur."

Gözlerimi kurulayıp kâğıt havluyu buruşturarak top haline getiriyorum.

"Teşekkür ederim."

Anlamı tahmin edemeyeceğin kadar büyük."

Nico'nun yüz hatlarındaki acımasız soğukluk gözlerimin önünden kayboluyor. O hiç değişmemiş ama benim ona dair algım son on dakika içinde değişti. Hâlâ onun yanında rahat değilim, yaydığı vahşi enerji hâlâ gözümü korkutuyor ama şu anda tüylerim diken diken değil ve bu büyük bir şey.

Dairenin kapısı açılıyor ve Logan kapıyı çalmadan içeri giriyor. Gözleri önce bana takılıyor ve alnında iki kırışıklık belirliyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," diyorum, gülümsememe rağmen sesim kırılıyor. "Mutlu gözyaşları."

Ağzının kenarlarında bir eğlence belirliyor ve gözleri Nico'ya kayıyor. "Benim kızımı *mutluluk* gözyaşları dökmeye mi zorladın? Sen de kimsin lan?"

Nico dolapları iterek Logan'ın omzunu sıkıyor. "İkinizi yalnız bırakayım." Odayı geçti ama bana bakmak için geri döndü, eli sıkıca tutamağın üzerindeydi. "Yeğenime iyi bak Cass."

Hangisinin beni daha çok şaşırttığından emin değilim: Logan'ın onlara hamile olduğumu söylemesi mi yoksa Nico'nun kız olacağından bu kadar emin olması mı? Her iki durumda da başımı sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşkınım.

Nico kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Logan beni göğsüne çekiyor. "Ne istiyormuş?"

"Ondan korkmamam gerektiğini ve her zaman senin yanında olacaklarını söyledi ve..." Sesim yine titriyor çünkü Nico'nun sözleri en ihmal edilmiş yanlarıma çarpıyor. "Ve *benim* de."

Logan başıma bir öpücük konduruyor. "Bunu demek istiyor, bebeğim. Sanki benim onlardan şüphe etmem onların suçuymuş gibi kendilerini bok gibi hissediyorlar." Birkaç santim uzaklaşıp odaya bakıyor. "Toplandın mı?"

"Söz verdiğim gibi iki çanta."

"Kapıyı aç," diyor Logan, sesi eğlenerek. Banyoya açılan kapının kolunu kaçıncı kez çektiştiriyor. "Beni kapıyı kırmak zorunda bırakma. Kaleminin içinde, yemin ederim."

"O şeyle burada kalamam!" Ben duştayken Ghost banyoya girince küvetin kenarına oturup havluya sarınarak bağırdım. O kadar yüksek sesle çığlık attım ki mahallenin yarısı duymuş olmalı. Bir oktav daha yüksek olsaydı, camlar kesinlikle kırılırdı. Kaburgalarım şu anda dayak yiyor, kimsenin işi değilmiş gibi acıyor. Çantamda ağrı kesiciler var ama hamilelik dostu olsalar bile onları almak istemiyorum. "Kapıyı açtığımda beni eve götüreceğine söz ver," diye sızlanıyorum, nabzım hâlâ hızlı atıyor.

"*Burası* senin evin. Aç kapıyı."

Altı saattir buradayım ama o şimdiden buraya sadece kendi evi değil, *benim evim* diyor. "Kilitli mi?"

"Evet! Sanırım ılık atarak ona kalp krizi geirttin," diye tekrar kıkırdıyor. "A bebeğim. A hadi."

Kilidi çevirip kapıyı aralıyorum ve dar aralıktan yatak odasını tarıyorum. Gözlerim Logan'ın yüzüne ve geniş gülümsemesine takılıyor. "Beni eve götürmen gerek."

Kapıyı açarak beni geri adım atmaya zorluyor. "Daha iyi bir fikrim var." Elimi çekerek beni banyodan çıkmaya zorluyor ve kulağında bir telefonla beni yatağa oturtuyor. "Hâlâ Ghost'u istiyor musun?" diye soruyor hattın diğer ucundaki kişiye. "Bu gece gelip onu alırsan çok memnun olurum. Eğer gelmezsen Cass küvette uyumak zorunda kalacak." nmde çömeliyor, bir eli kalçamda ve daha yukarı tırmanıyor. "Evet, bu işe yarar. Teşeekkrler."

"Ne işe yarayacak?" Aramayı kesip telefonu bir kenara fırlattığında soruyorum. "Ghost'u kim götürüyor? Temelli mi gidiyor yoksa sadece yatıya mı?"

"Temelli gidecek. Sadece ben varken onu burada tutmayı göze alabilirdim ama artık sen buradasın..." parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor, "...ve bebeğim burada, onu bırakmanın zamanı geldi."

"Bu konuda gerçekten mutlusun..." Minik yumruma dokunurken gözlerinde parlayan saf sevinçten büyülenerek mırıldanıyorum.

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım prenses." Dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor ve elini aşağı indirip havlunun altından amımı okşuyor. "Kaburgaların ne kadar ağrıyor?"

"Oldukça ağrıyor, ama... *oh*," klitorisimin etrafında döndüğünde nefesim kesiliyor. "Orgazmın acıyı hafiflettiğini biliyor musun?"

Bir kaşımı kaldırıyorum ve onun ellerinin tekrar üzerimde olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek gözlerimin yuvalarından fırlamaması için mücadele ediyorum. "Ne kadar faydalı olabileceğimden emin değilim."

Bir parmağını içime sokuyor, gözleri gözlerimde, karanlık ve tahrik olmuş, göz bebekleri şişmiş. "Tek bir kasını bile oynatmana gerek yok. Boşaldığını hissetmek, boşaldığında yüzünü görmek..." bir parmak daha ekliyor. "...Buna ihtiyacım var." Parmağını gğslerimin arasına sokuyor, havluyu tek hamlede çözüyor ve dişlerini çakıllı meme ucumun üzerinde gezdiriyor. "Uzan, bebeğim."

Ellerimi başına götürmeden önce iki dirseğimle destek alarak arkama yaslanıyorum ve üzerime çıkıp öpmek için başını eğene kadar onu yukarı kaldırmaya zorluyorum.

Ve ilk kez ona karşı hissettiklerimi gizlemiyorum. Saklamıyorum. Onu bastırmaya alışmıyorum. Aşkın beni tamamen tüketmesine izin verdim ve onu

Böylece benim için ne kadar önemli olduğunu hissedebilecek.

"Sensiz olmayı hiç istemiyorum," diye fısıldıyorum, parmaklarımla yüzünün hatlarını çiziyorum. "Seni her zaman herkesin sevebileceğinden daha çok seveceğim."

Ağzını açıyor ama tek kelime etmesine izin vermiyorum, onu bir öpücük daha için aşağı çekiyorum.

Ben *de seni sevdiğimi* duymak istemiyorum.

Sana aşık olduğumu duymak istemiyorum. En basit haliyle üç kelime istiyorum.

Seni seviyorum.

Ve bunun için, ne kadar sürerse sürsün beklemeye hazırım.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve o yakınımdayken ne kadar huzurlu olduğumun tadını çıkarıyorum. Şu anda ne kadar *istediğimi* hissediyorum.

Hayaller bazen gerçek olur. Ve sonsuza dek mutlu sonlar sadece bir kez yaşanmaz...

OTUZ BİR

Logan

Aylık buluşmanın başlamasına daha dört saat var ama işte buradayım, bir görev için vaktinden önce ailemin evinin kapısını çalıyorum. Cassidy yanıma taşınalı bir hafta oldu ve önceki yoldaşım Ghost tahliye edilerek Nico'nun evine yerleştirildi. Çoğu zaman bulutların üzerindeyim ve Cass'in yanımda olmasının verdiği huzurun tadını çıkarıyorum, Canım ne zaman isterse ona sarılıp öpüyorum.

Ama her şey parıltı ve ışıltıdan ibaret değil. Cass'in görmekten nefret ettiğim bir tarafı var. Güvensizliğini saklamaya çalışıyor ama her gün bizim hakkımızda, *benim* hakkımda ne kadar emin olmadığına dair ipuçları alıyorum. Küçük şeyler, mesela geçen sabah o mutfakta bir broşür okurken boş fincanını bulaşık makinesine doldurmam gibi. Ben bir şey düşünmedim ama yüzü soldu ve özür dilemeye başladı.

Aynı şey akşam yemeğini pişirdiğinde de oldu. Bana, bir kadın senin için yemek pişirdiğinde, sonrasında ortalığı temizlemen gerektiği öğretilmişti ama Cass yemek masasının üzerinden atlayıp elimden tabağı öyle bir kaptı ki yine kaburgalarını incitti.

Yanlış bir adım attığı anda onu kapı dışarı edecekmişim gibi davranıyor ve bu beni her seferinde öldürüyor. Artık çoğu zaman benimle birlikte olduğu için ne kadar savunmasız olduğunu fark ediyorum. Artık *konusuyoruz* ve yatak dışında birlikte vakit geçiriyoruz. Benden ve kendinden şüphe etmesinin ne kadar kolay olduğunu görüyorum.

Daha fazla açılıyor, geçmişinden, alkolik ebeveynlerinden ve koruyucu ailelerinden, istismardan, ihmalden ve korkudan bahsediyor.

İşte bu yüzden ailemin evindeyim.

Cassidy artık benim, benim bebeğimi büyütüyor ve başka birinin ona zarar vermesine izin verirsem lanetleneceğim.

Kasıtlı ya da değil, bu iş artık bitecek.

Kardeşlerimle yüzleştirdim ve diğer taraftan yara almadan çıktım. Şimdi ailemle yüzleşme zamanı.

"Logan!" Annem cıvıldıyor, kollarını boynuma doluyor. "Bu kadar erken gelmeni beklemiyordum."

Kucaklaşmaya karşılık veriyorum, sonra havada asılı duran tatlı elmalı turta kokusunu içime çekerek içeri doğru yürüyorum.

Büyükannem yine burada olmalı.

Annem harika bir aşçıdır ama tıpkı Thalia gibi o da yemek pişiremez. Ortak yönlerinin olduğu uzun listeye bir yenisi daha eklendi. Ne yazık ki bunların hiçbirisi onları yakınlaştırmıyor.

"Her şey yolunda mı?" Annem soruyor, bir takım erkek çocuğu yetiştirirken geliştirdiği altıncı his her zamanki gibi hatasız çalışıyor. "Endişeli görünüyorsun tatlım. Neyin var?"

Henüz bir şey yok.

"Babam burada mı?"

"Evet," diye mırıldanıyor, gözleri kısılmış ve çelişkili duygularla dolu. "Ofisinde."

"Gidip onu getirebilir misin? Sana söylemem gereken bir şey var."

Biraz solgunlaşıyor ve güzel yüzü endişeyle buruşuyor ama başını sallıyor, ben oturma odalarından birine yönelirken o da evin arka tarafına doğru uzun antreden aşağıya koşuyor.

Oturmuyorum, hareketsiz kalamayacak kadar kıpır kıpırım.

"Logan," diyor babam sert ama dostça bir ses tonuyla, odaya girerken. "Seni bu kadar erken getiren nedir?"

"Bence oturmalsın." Kuyruklu piyanoya yaslanıp yumruklarımı sıkıp açıyorum.

Birbirlerine bakıyorlar ama mecburen beyaz chesterfield kanepeye oturuyorlar, birbirlerine yakın, olası sorunlar karşısında birleşik bir cephe.

Kardeşlerim ve ben de bu konuda onlara çekmişiz.

Annem koltuğunda kıpırdanıyor, gözleri irileşiyor ve babam elini tutuyor, kucağında tutuyor, parmak eklemlerini nazikçe okşuyor.

"Kız arkadaşımın tanışmanı istiyorum," diye başlıyorum, önce bu bilginin aklımda yer etmesine izin veriyorum. "Ama bu ya benim şartlarımla olacak ya da hiç olmayacak."

Annem savunmacı bir hareketle sırtını dikleştirirken, babam kayıtsız kalıyor. İnkâr edilemez otoritesi, burada kimin yetkili olduğu konusunda şüpheye yer bırakmıyor. Yıllar süren siyasi kariyeri, Robert Hayes'in tek kelime etmese bile her durumda kontrolü elinde tuttuğu anlamına geliyor.

Açılış konuşmamın bir sebebi olduğunu biliyor ve eminim o da sebebin ne olduğunu biliyor ama ben söylenmesi gerekeni söyleyene kadar sessiz kalacak ve müzakereci rolünü üstlenmeden önce hareketlerimi ve jestlerimi inceleyecek.

"Ne demek istiyorsun?" Annem soruyor, sesinde çınlayan kızgınlıkla yanakları kıpkırmızı kesiliyor.

"Anne..." Yaklaşık kanepenin karşısındaki berjer koltuğa oturuyorum. "Theo bunu sana asla söylemeyecek ama ben söyleyeceğim çünkü birinin söylemesi gerekiyor." Derin bir nefes alıyorum, gözlerim onunkilerde, ses tonum durum göz önüne alındığında olabildiğince nazık. "Bizi sevdiğini biliyorum ve artık yetişkin olduğumuz ve kendi ailelerimizi kurduğumuz için boyundan büyük işlere kalkışıyorsun ama hayatımızdaki kadınların *asla* senin yerini alamayacağını kabul etmelisin. Theo seni Thalia ile evlenmeden önce sevdiği kadar seviyor. İkimiz de büyüdüğümüz için durmayacağız ama-

"Ama?" Annem elini babamın elinden çekip kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken dudakları ince bir çizgi halini alıyor.

Vücudunu yana doğru eğip çenesini kaldırıyor, gözlerini kısıyor ve dudaklarını büzüyor. Belirgin savunmacı tavrına rağmen, gözlerindeki acı beni eskiden olduğundan daha fazla yaralıyor.

"Bana ne olduğunu söyle Logan."

Duygularımı kontrol altında tutmak için çenemi ovuyorum. Niyetim onu incitmek değil. Sadece mantıklı düşünmesine ve davranışlarının ona pahalıya mal olacağını anlamasına yardımcı olmaya çalışıyorum.

"*Ama* seçimlerimizi kabul etmezsen anne, bizi giderek daha az göreceksin. Karısına düşman gibi davranmayı bırakmazsan Theo bir noktada patlayacak. Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşıyorum."

"Ona düşman gibi davranmıyorum!" Annemin yanakları daha da kızarıyor, gözlerinde küçük meşaleler yanıyor. "Onu sevmek zorunda değilim, değil mi? O Theo'nun karısı, benim değil."

"Onu sevmek zorunda değilsin," diye katılıyorum, öfkesinin beni ele geçirmesine ve fitili ateşlemesine izin vermiyorum. "Ama onu sevmemek için kıskançlıktan başka ne gibi bir nedenin var? Senin kabulünü kazanmak için canını dişine taktı. O harika biri anne. Theo'yu mutlu ediyor. Daha ne istiyorsun? Onu bulduğuna sevinmelisin."

Eskiden etrafını sardığı karikatürleri görmeliydin.

Babam kolunu annemin omuzlarına doluyor, onu rahatlatmak istercesine yaklaştırıyor ama yüzündeki ifade artık ifadesiz değil. O açık bir kitap.

Bugün benim tarafımda. Yine de bunu yüksek sesle itiraf etmiyor, Bay ve Bayan Robert Hayes'in birleşik cephesini destekliyor.

"Sizi seviyorum," diye devam ediyorum, ikisinin de gözlerinin içine bakarak. "İkinizi de. Ve kız arkadaşım la tanışmanızı istiyorum, ama *onu* da seviyorum ve yeterince şey yaşadı." Dirseklerimi dizlerime dayadım, parmaklarımı birbirine kenetledim. "İşte bu yüzden buradayım. Eğer onu bir saniye bile istenmeyen biri gibi hissettirirsen, onu bir daha buraya getirmeyeceğimi söylemek için. Buraya gelmeyeceğim." Derin bir nefes alıyorum, onlara söyleyeceğim en önemli haberi vermeye hazırlanıyorum. "Umarım bu kadar düşmanca davranmamak için elinden geleni yaparsın anne, çünkü Şubat ayında yeniden büyükanne olacaksın."

Dudaklarından küçük bir sızlanma geçti. Bu sesin ardında hangi duygunun saklı olduğunu anlayamıyorum. Mutlu mu, üzgün mü, yoksa şok mu oldu bilemiyorum ama *bir şeyler* hissediyor.

Öte yandan babam sakinliğin timsali. Duygusal olduğunu sadece gözleri ele veriyor.

"Oh, Logan! Neden onu daha önce getirmedin?!"

Sıkıntılı. O da öyle.

"Bu uzun bir hikâye. Yine de onu tanıyorsun. Theo'nun evinde neredeyse boğulacak olan kızı hatırlıyor musun?"

"Cassidy?" Annemin nefesi kesiliyor ve cebimde bir bıçak açılıyor. "O fotoğrafçı mı? Torunumun annesi *o mu*?"

Annem züppe değildir. Hem de hiç değil. O bir aktivist. Bir hayır kurumu var ve daha az şanslı olanlara yardım etmeyi seviyor, ama oğulları söz konusu olduğunda, görünüşe göre hiçbir kadın yeterince iyi değil. Belki de hepimiz Shawn gibi eşcinsel olmalıyız. Jack'i kendi oğlu gibi sevdiğine eminim.

Ayağa kalkıyorum, hayal kırıklığı derimin altındaki bir çürük gibi zihnimin içine yayılıyor. "Duymam gereken tek şey buydu," diyorum, ses tonum ne kadar yenilmiş hissettiğimi yansıtıyor. Odayı geçiyorum, boğazım o kadar kuru ki yutkunmak acı veriyor. "Bizi bugün beklemeyin."

Fuayeye giriyorum ve büyükannemin mutfağa doğru çekildiğini görüyorum. Kimse ondan bir şey saklamamış olsa da o her zaman meraklı bir taraftaydı. Biz oldukça açık bir aileyiz, nadiren sır saklarız.

Evden hışımla çıkmadan önce en azından ona bir *merhaba* demek için mutfağa doğru yöneldim ama annemin tiz sesi beni durdurdu

izler.

"Logan, bekle!" Peşimden koşuyor ve fuayenin ortasında kolumu tutuyor. "Özür dilerim, ben sadece..." sesi yumurta kabuğu gibi çatlıyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Bütün oğullarım gitti. Burada sadece baban ve ben varız, yalnız." Acınası bir şekilde burnunu çekerek hıçkırıyor. "Zaten daha az zamanınız var ve eşleriniz ve çocuklarınızla çok meşgul olacaksınız. Buraya gelmeyi bırakacaksınız ve-"

Ona sıkıca sarılıyorum. "Biz buradayız ve hep burada olacağız. Aile kuruyoruz diye buraya gelmeyi bırakmayacağız. Aksine, daha sık geleceğiz. Bizden bıkacaksın, söz veriyorum." Başını öpüyorum ve onu kollarımla sıkıca sarıyorum. "Bu ev şimdi boş gelebilir ama birkaç yıl sonra torunlarla dolu olacak. Thalia ve Cassidy oğullarını çalmıyorlar. Sana Hayes'in başka bir satırını verecekler anne. Onlar bizi daha iyi adamlar yapıyor ve senin ve babamın onları kabul etmesini istiyoruz."

Bana sarılıyor, formama tutunuyor ve sanki beni ve diğer oğullarını da elinde tutmak için ne gerekiyorsa söylemeye ve yapmaya hazırmış gibi başını sallıyor.

Babam yaklaşıyor, ikimizi de kollarıyla sarıyor, sessiz kahraman, sözlerden çok jestlerle günü kurtarıyor. "Tabii ki onunla tanışmak istiyoruz," diyor, sesi yüzeyde kontrollü ama altında yoğun duygularla dolu. "Tebrikler evlat. Seninle gurur duyuyorum."

Sadece sonunda zamanımı ayırmaya degecek birini bulduğumu değil, aynı zamanda anneme hepimizin yararına olacak soğuk ve acı gerçeği söylemeye istekli olduğumu da kastettiğini biliyorum.

"Lütfen bugün Cassidy'yle gel," diye yalvarıyor annem, uzaklaşarak. "Lütfen, onu gerçekten tanımak istiyorum. Ciddiyim."

Dudaklarımı alına bastırıyorum. "Saat ikide görüşürüz."

Cassidy tırnaklarını elimin arkasına geçiriyor ve kan akışımı kesecek kadar sert sıkıyor.

"Sakinleşmen gerek prenses," diyorum parmaklarımı onunkilere dolayarak. "Bebliğime hiç iyi gelmiyorsun."

Burnundan nefes alıyor ve dudaklarının arasından geri itiyor. "Gerginim. Thalia'nın doğumundan beri ailenle aynı odada bulunmamıştım."

doğum günü ve bu hiç iyi gitmedi."

Onu yanıma çekiyorum ve başını öpüyorum çünkü dudaklarımın onun üzerinde yatıştırıcı bir merhem gibi etki ettiğini öğrendim. "Artık her şey farklı."

Doğruyu söylemek gerekirse, ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Buradayız çünkü annemin sesindeki yalvaran notaya dayanamadım. Gözleri yaşlarla dolduğunda o na *hayır* diyemedim ama eylemleri doğrulayana kadar sözlerine güvenmeyeceğim.

Fikrimi değiştirmedim. Annemin beni zorlaması için çok fazla zehir gerekmeyecek. Cassidy'yi alıp arkama bile bakmadan buradan götüreceğim.

O benim önceliğim ve hiçbir şey bunu değiştiremez.

Kapı açılır. Theo bir kez daha yüzünü yüzüme doğru sallayarak sırtıyor. "Nico, Cass'in seni buraya daha erken getirebileceğini düşündü."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok fazla parası var," diyerek yanından geçip Cass'i de yanıma çekiyorum. "Ona Chanel çantalar ve Louboutin topuklularla şımartabileceği bir şeker bebek bulmalıyız. Cass'in hazırlanması benden daha uzun sürüyor."

"Öyle mi?" Adam sesinde zerre kadar çekingenlik olmadan ona soruyor. Geçen hafta Nico'yla birlikte Ghost'u almaya geldiklerinde aralarındaki buzları eritmişlerdi. "Bu mümkün değil."

Cassidy küçük bir gülümsemeyle. "Sana bir sır vereyim. Logan gitme vakti gelene kadar hazırlanmaya başlamaz."

Ev tuhaf bir şekilde sessiz: havada piyano müziği yok, ki bu pek sık rastlanan bir şey değil. Nico etraftayken annem hep çalar. Ya konçertoya geç kaldık ya da henüz başlamadı.

"Her ne yaptıysan..." Theo omzumu tutuyor ve kısa bir sarılma için beni kendine çekiyor. "Teşekkür ederim."

"Ne demek istiyorsun?"

Oturma odasının pencerelerini işaret ediyor ve merakla oraya yönelip tüm kardeşlerimin dağınık bir şekilde durup konuştukları ve bira içtikleri bahçeye bakıyorum. Küçük Josh büyükbabamla birlikte tenis kortunda top tepiyor; Shawn ve Jack büyükannemin masayı hazırlamasına yardım ediyor; Nico barbekünün başında babamla konuşuyor ve üçüzler havuzda şişme yataklarda yatıyor, gözlerine koyu renk perdeler çekmişler.

Hemen anlamıyorum ama Theo sırtımı tekrar sıvazladığında bana ne göstermeye çalıştığını fark ediyorum. Annem Thalia'yla birlikte üç kişilik koltukta.

sallanıyorlar, ellerinde içkiler. Sohbeta dalmışlar. Dahası, annemin yüzünde *gerçek* bir gülümseme var.

"Sana bir noktada kendini aşacağını söylemiştim. Neden bana teşekkür ediyorsun?"

Theo başımın arkasına vurarak, "Aptal gibi davranma," diyor. "Kapıdan içeri girdiğimizde annem ağlamaya başladı. Özür dilemeye başlamadan önce birinin öldüğünü sandım. Bu sabah gözlerini senin açtığından bahsetti."

Öyle görünüyor çünkü on dakika sonra annem yine ağlıyor, Cassidy'yi göğsüne sarıyor, karnına dokunuyor ve fısıldayarak *tebrik ediyordu*.

EPİLOG

Logan

Uyandığımda Cassidy duştaydı. Bu evi tasarlarken gösterdiğim zekâ için kendime şükrediyorum çünkü ebeveyn odasının kapısı açık olduğu için duş yatağımdan net bir şekilde görülebiliyor.

Dirseklerimin üzerinde yükselip kızımın göğüslerini sabunla köpürtmesini izliyorum.

Su seksi vücudundan aşağı akıyor, küçük yumrunun üzerinden damlıyor.

On dört haftalıkken, karnının çekici yuvarlaklığı *nihayet* dar kıyafetlerin altında görünüyor, bu yüzden bol kazaklar giymesine izin vermiyorum. Karnını bol tişörtlerin altına saklamasına izin vermek için bu anı çok uzun zamandır bekliyordum.

Herkesin onun hamile olduğunu bilmesini istiyorum. Yani alındı. Sahiplenilmiş.

Benimkini.

Saat sabahın altısını biraz geçiyor ve Cass buraya taşındığından beri ilk kez benden önce kalkıyor. Günler geçtikçe daha fazla uyuyor. Neyse ki hamileliğin getirdiği tek rahatsızlık uykusuzluk.

Hasta değil, şişmiyor ve iki hafta önce sebepsiz yere ağlamayı bıraktı. Aşerdiği tek şey limon. Turşudan daha iyi sanırım ama kabuklarını soyup elma gibi yediğinde çenem ağrıyor.

Duşta ona katılmak için yataktan kalkıyorum.

"Günaydın," diyor, gözleri vücudumda dolaşıp sertleşmiş sikimde duruyor. "Güzel, hazırsın."

Kıkırdıyorum, onu göğsüme çekiyorum. "Sen hazır mısın?" Son zamanlarda benim için yirmi dört-yedi kez ıslandığını düşünürsek bu aptalca bir soru, ama elimi karnından aşağıya doğru iz sürerek işarete ulaşıyorum ve onu nazikçe ovuyorum. "Bu cesaret verici."

Etrafında dönerek kendini bana doğru bastırıyor ve temas sırasında ağzından küçük bir inilti çıkıyor. Çoktan çalışmış, göğüsleri dolmuş, şişmiş,

yanaklar pembe, göz bebekleri şişmiş.

Sabahın köründe hazır ve istekli bir kadından daha iyi bir şey yoktur. Parmaklarımı vücudunun yan taraflarında gezdiriyorum, başparmağım çakıllı meme ucunu sıyırdığında titremesini izliyorum.

"Yine pis bir rüya gördün, değil mi?" Kıçını avuçlayıp nazikçe sıkarak soruyorum. İki haftadır yoğun, erotik rüyalardan muhtaç bir şekilde uyanıyor ve yorganın altında dudaklarının sikimi okşamamasıyla uyanmak bir fantezinin gerçeğe dönüşmesi değilse ne olayım. "Bir de bana sor."

Avucunun içine bol miktarda duş jeli döküyor ve göğsümle omuzlarımı ovuyor, aletimin tabanını kavrayıp yavaşça pompalamadan önce tatlı zamanını alıyor.

"Sana göstermeyi tercih ederim," diyor, beni akıntının altına doğru itip dizlerinin üzerine çökerek beni ağzına aldığı anda sesi soluğu kesiliyor. "Bana da göstermeni tercih ederim," diye inliyorum, dudaklarını olabildiğince aşağı kaydırarak emdiği anda gözlerim başımın içine dönüyor. "İşte böyle, Bebeğim," diyerek saçlarını avuçluyorum. "Bu iyi. Aynen böyle."

Dudakları inanılmaz ve orgazmın eşiğine gelmem çok kısa sürüyor. Sanki yaklaşan kıyameti sezmiş gibi, Cassidy yumuşak bir patlamayla beni bırakıyor ve ayağa kalkıyor.

Belini kavrayıp ayaklarından çekiyorum ve onu ıslak ve muhtaç bir halde yatağa yatırıyorum. Eskiden onu fırlatırdım ama artık ikili olduğu için onu biraz daha dikkatli kullanmayı öğrendim.

Hiç vakit kaybetmeden kalçalarının arasına dalıp dudaklarımı klitorisine yaklaştırıyorum. Zencefil ve limon gibi taze kokuyor. Meğer bu ne saç şampuanı ne de vücut losyonuymuş, duş jeli.

"Cehennem gibi bir rüya olmalı," diyorum onun güzel, telaşlı yüzüne bakarak. "Onu yeniden yaratacağız. Bana ne yapacağımı söyle."

Yumuşakça kıkırdıyor. "Tavsiyeye ihtiyacın yok sanıyordum." "İhtiyacım yok ama kısa bir tarif yardımcı olacaktır."

Bacaklarını sırtımda gezdiriyor ve parmaklarını saçlarımda dolaştırarak beni sertçe aşağı çekiyor. "Dudaklar," diyor, gözleri kapanıyor. "İki parmak."

"Üç kelime," diye fısıldıyorum, sonra bana söyleneni yapıyorum, iki parmağımı içine sokarken alttan üste doğru yalıyorum. "Aynen böyle mi?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Tanrım, *evet*. Durma."

Göğüslerini avuçluyor ve dudaklarından muhtaç bir inilti daha çıkıyor. Bunu hak ettiğimi sanmıyorum ama hamilelik hormonu Tanrıları kesinlikle benim tarafımda.

Orgazmın vücudunu kuru otlardaki ateş gibi parçalaması için otuz saniye yetiyor. Saçlarımı yumrukluyor ve beni yerinde tutarken kalçaları kavisleniyor ve dilimin üzerine boşalıyor. İhtiyacı olanı almasını izlerken kaya gibi sertleşiyorum. Saçlarımı çekiştirip öpmek için dudaklarıma ulaşana kadar beni daha yükseğe tırmanmaya zorlamadan önce titremesi bitmedi.

"Bugüne kadar yaptığın en seksi şey bu." Islak saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Muhtaç prensesimden daha fazlasını istiyorum," diye fısıldıyorum kulağını ısırarak.

"Sana ihtiyacım var. Şimdi," diyor, sesi sanki daha fazla bekleyemeyecekmiş gibi aceleci. "Ve senden bu kadar nazik olmamı istiyorum."

Nazik *olmamak* mı? Şimdilik vahşi seksi azalttım, ona ya da bebeğimize bir şekilde zarar vermekten çok endişelendim, ama geri çekilmenin berbat olduğunu inkar etmek yok.

Karnının üzerine dönerek kıcını dışarı çıkardı.

"Sert mi istiyorsun?" Kendimi onun girişinde konumlandırıyorum, dar alan bu açıyla daha da daralıyor. "Nasıl istersen." Bir hamlede içine girdim ve sırtına doğru eğildim. "Yatağın kenarına tutun bebeğim."

Çekilip tekrar içine girdiğimde iki eliyle yatağı kavırıyor, itiş hızım hızlı ve ona umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeyi vermeyi talep ediyor.

Burası *cennet*.

Yatak duvara çarpmaya başladığında "Tanrım," diye inliyor. "Sakın durma."

Sanki yapabilirmişim gibi. Açı mükemmel ve onu bu şekilde almamı istediğini ve buna ihtiyacı olduğunu bilmek ilkel içgüdüleri yüzeye çıkarıyor. Birkaç dakika içinde göğsümde bir ter sisi oluşuyor. İnlemeleri yükseldiğinde sıcak amcığının içine dökülme dürtüsüyle savaşıyorum.

Dirseklerinin üzerinde durup sırtını kamburlaştırıyor, sonra sağ elimi tutup şişmiş göğsünün etrafında kavırıyor.

"Sakın tutma," diye törpülüyorum, ona çarparak. "Seni tekrar boşaltacağım."

İhtiyacın olduğu kadar. Bırak."

Sert meme ucunu parmaklarımla arasına aldığım anda nefesi kesiliyor ve duvarları etrafımda zonkluyor, orgazm o kadar yoğun ki titriyor, çarşafı yumrukluyor ve altımda kıvranıyor, beni daha da derine çekmek için kalçalarını geri itiyor.

"İşte böyle," diyorum, orgazmın doruklarından inene kadar hissi uzatmak için sertçe içine giriyorum.

Daha fazla ipucu istemiyorum. Çekiliyorum, elimi belinin altına sokuyorum ve onu bir bez bebek gibi yukarı çekiyorum, onu yatağın üzerinde diz çökmeye ve iki elimle koltuk başlığını kavramaya zorluyorum. "İyi misin prenses? Daha ister misin?"

"Evet," diyor. "Seni çok seviyorum."

"Benim seni sevdiğimden daha fazla değil.

Sıkı tutun."

Boğazını kavriyorum, onu başının arkasını omzuma yaslamaya zorluyorum, içeri girdiğimde dudaklarından başka bir muhtaç inilti çıkmaya zorluyorum. Göğüslerinin bir gecede tekrar büyüdüğüne yemin edebilirim. Artık elime sığmıyorlardı.

"Daha sert," diye nefes alıyor yumuşak inlemeler arasında. "Lütfen, Logan... *daha sert*." "Şşş, sorun yok, daha fazlasına ihtiyacın var, daha sertine değil," diye kulağına fısıldıyorum, sonra

Başparmağımı sırtının alt kısmındaki çukura sokuyor, sanki lanet bir görevdeymişim gibi içine giriyorum.

Elimi boğazından klitorisine doğru kaydırıyorum ve iki parmağımla sıkı daireler çiziyorum.

Hâlâ yeterli gelmiyor, bu yüzden onu döndürüp üstüme çıkmaya zorluyorum. Ellerim ve ağzım ona daha fazlasını vermek için serbestken, o bana biniyor ve hızı dikte ediyor.

Çılgınca.

Serbest kalmaya o kadar ihtiyacı var ki sırtımı pençeliyor, aceleci, talepkâr bir tempoda yükselip alçalıyor.

Başparmağımla onu ovuyorum ve şişmiş göğüsleriyle ilgileniyorum, dişlerimi sert meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum. İnliyor, soluk soluğa kalıyor ve yüzündeki ifadeyi hiç bu kadar sevmemiştim, sadece kendine odaklandığı bu andaki kadar.

Üçüncü orgazm geldiğinde, ben de onunla birlikte uçurumun kenarına geliyorum, hareketsiz kalmadan önce birkaç kez daha pompalıyorum.

İkimiz de nefessiz kaldık, kaslarım yanıyor, göğsüm kabarıyor ve kalbim sanki maraton koşmuşum gibi atıyor.

"Boşaldığında çok ateşli oluyorsun," diyorum, yavaşça çekilirken dudaklarım başının arkasında. "İyi misin? Daha ister misin?"

Seks yapmadan çok uzun süre duramıyoruz ama son iki haftadır günde iki, bazen üç kez sik görevindeydim. Peki ya bugün? Hamile olduğunu öğrendiğimden beri yaptığım en çılgın yolculuktu. Büyük olasılıkla bütün gün ağrıyacağını bildiğim için biraz pişmanım ama bu ateşli değilse lanet olsun.

"Şimdilik böyle iyiyim. Özür dilerim, ben-"

"Yapma. Özür dileme. Neye ihtiyacın varsa vereceğim." Alnından öperim. "İnan bana, cinsel dürtülerin konusunda çok mutluyum."

"Hormonlar yüzünden." Yüzünü boynumun kıvrımına saklıyor. "Dr. Jones ikinci üç aylık dönemin sonunda bu kadar azgın olmayı bırakmam gerektiğini söylüyor. Belki de daha erken."

"Umarım öyle olmaz." Elimini aşağı indirip parmaklarımı yumruğunun üzerinde gezdiriyorum. "Ne zaman tekmelemeye başlayacak? Burada yaşıyorum."

"Her gün soruyorsun. En az bir ay daha tekmelemeye başlamayacak, muhtemelen daha uzun süre."

İkimiz de bebeğin cinsiyetinden eminiz. Cass erkek olduğunu söylüyor ama yanılıyor.

Başparmağımla yumruyu okşuyorum ve küçük prensesimizi uyandırmak için parmaklarımı ortasına vuruyorum. Gerçi az önceki sallamalar da muhtemelen işe yaramıştır. "Tekmele," diye fısıldıyorum. "Hadi Ava, tekmele babacığını."

"Ava mı? Oğlunun adının *Ava* olmasını mı istiyorsun? Okulda zorbalığa uğrayacak."

"O bir *kız*."

"O bir *erkek*," diye homurdanıyor. "Kardeşlerin ne düşünüyor?"

"Bir tanesi eşcinsel olduğumu düşünüyor." Sırıtiyorum ve kafama vurmaya çalıştığında başımı eğiyorum.

"Bebeğin cinsiyetini kastetmiştim." "Bu konunun dışında."

Dudaklarında muzaffer bir gülümseme beliriyor. "Onlar *Owen*'ın takımı, değil mi?" "*Oğlan* takımındalar. Yine de *Owen*'ın olmasına imkan yok. Nico hâlâ benim tarafımda olan tek kişi. Parasını bir kıza yatırdı. Herkese yüz dolar yatırdı. dolar."

"Her seferinde kaybetmiyor mu?"

"Kapa çeneni. O bir kız." Onu yanıma çekip başının tepesini öpüyorum.

"*Oğlan* tekme attığında sana söyleyeceğim, *o* yüzden lütfen her gün sormayı bırak."

Ayrıca, beni bırakmalısın."

Kıkırdıyorum, elimi çekiyorum. Bugünlerde yeni yürümeye başlayan bir çocuğun mesane kapasitesine sahip ve bahse girerim daha da kötüleşecek.

Her neyse. Bunu seviyorum.

Ona bakmayı seviyorum. Her akşam markete uğrayıp daha fazla limon ya da ne isterse almayı seviyorum. Onu yakınımnda tutmayı seviyorum.

ve film izlerken saçlarını okşamak.

Ve ben onu seviyorum. Onu.

O kadar çok seviyorum ki bazen nefes alamıyorum.

Cass kendini banyoya kilitledikten bir saniye sonra telefonum komodinin üzerinde çalışıyor. Saat sabahın yedisini biraz geçiyor ama bugün Cuma ve onlar işe ya da üniversiteye gitmek için hazırlanırken Hayes grup sohbetinden gelen bir bildirim beni şaşırtmıyor.

Ekran kilidini açıp uygulamayı açmadan önce, art arda beş bildirim daha geliyor. Gözüme çarpan ilk şey Cody'nin gönderdiği bir fotoğraf oluyor. Sıradan bir resim değil.

Bu bir kitap.

Daha spesifik olarak, Aisha Harlow'un "Tatlı Gerçek" kitabı. Kapakta yüzüm ve karın kaslarım gün gibi açık, kolum Mia'nın sırtına dolanmış, Mia'nın yüzü dalgalı sarı saçlarının ardına gizlenmiş.

Cass haftalar önce piyasaya çıkar çıkmaz bana kitabın bir kopyasını göstermişti. Kitabı tamamen unutmuştum ama kardeşlerimin er ya da geç bulacağını bilmeliydim.

Cody: Ve EN DÜŞÜK ASILI PANTOLON başlıklı resim için Yılın Modeli ödülü...

Gülmekten patladım. Bu fotoğrafta yanlış bulabilecekleri onca şey arasından Cody'nin alay etmeyi seçtiği şey, Cass'in çekim sırasında verdiği talimatlar doğrultusunda kalçalarımın aşağı sarkan ve karnımdaki V'yi gösteren kot pantolon.

Bebek yağıyla kaplı parlayan göğsümle değil.

Saçlarımın dağınıklığı değil, sanki yataktan yeni kalkmışım gibi, çünkü Aisha en iyi ihtimalle boktan bir stilist.

Kameraya baktığım gibi değil. Hayır.

Kot pantolonum.

Bir sürü gülme emojisi ve gif ekranı dolduruyor ve bir sonraki mesaja ilerliyorum.

Logan. Bu bir müdahale. Bırak da konuşalım. Endişelendiğimiz şey Sen.

Shawn: Öncelikle, seni her zaman seveceğimizi anlamalısın, ama...

Narsisizminiz kontrolden çıkıyor. Colt: Bebek yağı

takıntın sağlıklı değil. Ben: Hepiniz pisliksiniz.

İsim takmaya gerek yok Logan. Conor: Derin bir

nefes al. Yardım etmeye çalışıyoruz.

Cassidy banyodan çıkıp meraklı gözlerle beni izlerken tekrar kıkırdıyorum.

"Neye gülüyorsun?" Sürünerek yanıma geliyor, başını göğsüme yaslıyor, bir elini ortama koyuyor.

"Kardeşlerim Aisha'nın kitabını daha yeni buldular. Narsisizmim ve bebek yağı bağımlılığımın başa çıkmak için bir kısa mesaj müdahalesi düzenliyorlar."

Telefonumu açıp mesajları okumasına izin veriyorum ama üç dakika bile geçmeden nefes alış veriş dengeleniyor ve tekrar uykuya dalıyor.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek işe gitmek için kollarından kurtuluyorum. Cassidy'yi yalnız bırakmaktan ne kadar nefret etsem de, ona geri dönmeyi seviyorum. Hayatımın sonuna kadar yapacağım tek şey bu. Her zaman eve, onun yanına geleceğim.

Too Wrong'u okuduğunuz için çok teŖekkr ederim. Umarım kitabı beğenmiŖsinizdir. Lütfen birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum veya değerlendirme bırakın.

Çok Tatlı'nın (Hayes KardeŖler #3) nsz için devam edin

BİR

Nico

Lanet olası üniversite çocukları...

Sokağın her iki tarafındaki kaldırımlarda arabalar sıralanıyor; gösterişli Ferrari'lerden, Amerikan kas gücünden bebek pembesi bir Fiat'a ve hatta anlamsız bir moronun garaj yolunun dibine park edip yolu kapattığı sarı bir okul servisine kadar her şey.

Çocuklar ellerinde içkileri, sırtlarında yeterince kıyafetleri olmadan ve çok gürültülü bir şekilde sokağa doluşuyor.

Daha fazlası geliyor, akın ediyor, lanet olası kalabalıklar.

Kolej futbol takımının yarısı mor formalarıyla, rahat ve ukala bir şekilde, kolları bikinili ya da mini etekli genç kızlara sarılmış bir şekilde yolda yürüyor.

Dışarısı altmış beş derece, ama serin akşam havası genç kızların zayıf vücutlarını sergilemelerine engel olmuyor.

Yeni arabamın sürücü koltuğunda ileri geri sallanıyorum - çimen yeşili Mercedes GT R. Otobüsle vücut yığınları arasındaki dar aralıktan bakıyorum, araba yolumda yer olup olmadığını kontrol ediyorum.

Yer yok.

Tıklım

tıklım.

Yirmi küsur araba sanki akşamki vale gözlerini bağlayarak park etmiş gibi her yere park etmiş.

Derin bir nefes alıyorum, geri vitese takıyorum ve çocukların etrafında dönüp kimseyi ezmek için elimden geleni yapıyorum ki sarhoş bir hıyar ellerini uzatmış sokağın ortasına adımını atıyor.

Durmaktan başka çarem

yoktu. Neden bunu tekrar

kabul ettim ki?

Korna çalmak yerine motoru deviriyorum. V8 motorun kafa yaran kükremesi, saçlarını parmaklarının etrafında döndürerek bana doğru göz kırpan birkaç bebeği ürkütüyor.

Hiç zahmet etme.

"Kahretsin! Yoldan çekil, seni aptal." Biri şu anda spoiler'a dokunan çocuğu çekip uzaklaştırıyor. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?" diyor açık pencerelerimden içeri giren kısık bir sesle. "Onu kızdırma, ahbap."

En azından biliyorlar.

Tabii ki biliyorlar.

Bu gece kimin bahçesine baskın yaptıklarını herkes biliyor.

Kenara çekiliyorlar ve ben de freni bırakıp sokağın aşağısına doğru geri geri gidiyorum. Bir paket Marlboro almak için torpido gözüne uzanmaktan kendimi vazgeçirene kadar öfke göğsümde yükseliyor. Üç hafta önce sigarayı bıraktım -son üç yılda dokuzuncu kez- ama günde on kez bir paket almayı düşünüyorum.

Beş dakika sonra, parlak oyuncağımı evimden çok uzakta bıraktıktan sonra garaj yoluna giriyorum.

Biraz temizlenmişti.

Ama arabalardan değil.

Etrafta daha az insan var, çoğu zaten bahçede, bir düzine uzun hoparlörden iliklerime kadar hissettiğim kadar baslı bir tekno ritmi pompalanıyor. Bugün onları kurmak kardeşlerim ve DJ'in üç saatini almıştı.

Ana kapıya giden beton basamakları koşarak çıkıyorum ama futbol sporcularından birinin kardeşimin Mustang'inin kaputunun üzerinde sarhoş bir esmerle seviştiğini görünce duruyorum.

Kız sırtüstü yatmış, bacaklarını açmış. Daracık bir bikini sütyeninin örttüğü memeler, iğrenç herifin makineli tüfek gibi kıza her girişinde zıplıyor. Bu tempoya daha fazla devam ederse kalp krizi geçirecek.

Cody'nin arabasının kaputunu göçertmeden önce onlara çekilmelerini söylemeliyim ama söylemiyorum. Sigarayı bıraktığımdan beri sigortam çok kısa. Hiçbir zaman uzun sürmedi ama bugünlerde neredeyse hiç yok. Pislik herif burnunu kanatmam için bana bir sebep verirse diye karışmamak daha iyi.

Eğer Cody arabasının gece boyunca sikiş tezgahı olarak kullanılmasını istemiyorsa, garaja park etmeliydi. Gerçi muhtemelen Kutsal Üçlü'nün üçte ikisini oluşturan Colt ve Conor'la kısa çöpü çekti: tek yumurta üçüzleri.

Garajda beş yer var ama benim üç arabam var, bu yüzden üçüzlerden biri bulutların altına park etmek zorunda kalıyor. Şikayet etmiyorlar. Yapamazlar. Liseden mezun olduktan sonraki yaz yanıma taşınmalarına izin verdim.

kanatlarını açıp, annemizin gözlerinden uzakta, gençlerin yapması gerektiği gibi eğlenebilirlerdi.

Bu iki yıl önceydi. Şimdi genç oldular. Yirmi yaşındalar. *Yirmi*. Kahretsin, bu beni yaşlı hissettirmiyorsa. Doğdukları günü hâlâ hatırlıyorum.

Tam bir anne ayı. Özüne kadar aşırı korumacı. Üçüzler üç ay sonra yirmi bir yaşına girecek ama annem onlara hâlâ küçük oğullarıymış gibi davranıyor. Belki de babamla birlikte dört erkek çocuğun yeterli olduğuna karar verdikten dokuz yıl sonra sürpriz bir şekilde dünyaya geldikleri içindir.

Ya da belki vahşi oldukları içindir.

Anahtarı kilide sokuyorum, sakinleşmek için üç derin nefes alıyorum ve sigara içmediğim için gurur duyarak anahtarı çevirmeden önce gitmeye hazır olduğumdan emin oluyorum.

Plana sadık kal.

On beş dakika. Gir ve çık. Duş, kıyafet değişimi, sonra tekrar evden dışarı, kargaşa geçene ve bahçem yarın tekrar benim olana kadar uzakta.

Kapıyı itip açtım ve yine öfkelendim.

Geçen yıl, üçüzler ilk Bahar Tatili Açılış partilerini verdikten sonra, zemin katta tadilat yapmak zorunda kalmıştım. Bu yıl, birkaç katı kural koydum.

En önemlisi: Kimsenin eve girmesine izin verme.

Görünüşe göre bunu istemek çok fazla çünkü garaja giden koridor aydınlık. Koridorun ortasındaki misafir banyosunun kapısı açık duruyor ve Conor orada, kaşlarını çatmış, başının arkasını kaşıyarak içeriye bakıyor.

Colt her seferinde iki adım atıyor, bir elinde gargara şişesi, diğerinde yepyeni bir diş fırçası ve diş macunuyla merdivenlerden aşağı uçuyor.

Ve sonra *duyuyorum...* Biri kusuyor.

"Ne oluyor lan?" Colt'u alt basamakta durdurarak gümbürdüyorum. "Neden içeridesin?"

Bir bacağından diğerine geçti. "Özür dilerim, kardeşim. Küçük bir olay oldu ve Mia-"

"Buraya kusması için sarhoş bir piliç mi getirdin?!" Anahtarları kapının yanındaki sehpa fırlatıyorum. "Bu bahçemde vereceğin son parti olacak. Ben yapmadan önce onu evden çıkar."

Gargarayı diğer eline alıp öne doğru hamle yapıyor. Gömleğimi avuçlayarak beni oturma odasına doğru itiyor, gözleri kısılmış,

göğsü kabarıyor. "O sarhoş değil. *Korkuyor*, o yüzden çeneni kapa ve bırak biz halledelim."

Gömleğimi kavrayıp kumaşı buruşturduğu yere bakıyorum. İlk kez yüzüme bakmaya cüret ediyor. Bunu yapabildiği için gurur mu duyuyorum yoksa bana dokunmaya cüret ettiği için sinirleniyor muyum karar veremiyorum.

Sanırım en çok kafam karıştı. "Korkuyor mu? *Korktuğu* için mi kusuyor?"

Colt uzaklaşmadan önce yumruğunu açarak başını sallıyor, sırtı dik, gözleri odaklanmış. "Onu sakinleştirmemiz için bize birkaç dakika ver, tamam mı?"

Geri çekilmeye başladı ama kusma ve korku arasında bağlantı kuramıyorum. Bir kızın kusması için ne kadar korkmuş olması gerekir? Aklıma birkaç senaryo geliyor. Okyanus üzerinde kopan bir fırtına gibi içimde kıpırdanan öfke tam bir kasırgaya dönüşüyor.

Belki biri ölmüştür; havuzumda boğulmuştur ve polisler yoldadır, başlarında da geçen ay şefliğe terfi eden en büyük ağabeyim Shawn vardır.

"Ne oldu böyle? Bana birinin öldüğünü söylersen, beş dakika içinde eşyalarını toplarsın."

Colt'un kaşları havaya kalktı. "Öldü mü?" diye bir kahkaha attı. "Drama Kraliçesi mi oldun? Kimse ölmedi."

"O zaman kusan hatunu korkutan *ne* oldu?"

"Brandon onu zorla kucağına oturttu," diyor, yüz hatları yine buruşmuş. "Yüzüne dirsek attı ve burnunu kırdı. Sen ne yapman gerekiyorsa onu yap. Onu sakinleştireceğiz ve hemen buradan çıkacağız."

Uzun boylu, kilolu, karatede siyah kuşağı olan bir kadın hayal ediyorum çünkü başka bir kadının Brandon Price'la başa çıkabilmesinin imkânı yok. Üniversitede oyun kurucu. Gerçek bir oyun kurucu gibi de yapılı.

Partiden kimsenin ceset torbasında ayrılmayacağı için ne kadar rahatlamış olsam da Brandon'ın kırılan burnu ile kızın korkusu arasında bir bağlantı kuramıyorum. Gurur duymalı.

Colt ben daha başka bir soru soramadan gitti ve umurumda olmadığını fark ettim. Odak noktam evden olabildiğince hızlı bir şekilde ve bahçemdeki kargaşayı değerlendirmek için pencereden dışarı bakmadan çıkmak.

Ben de öyle yapıyorum.

Merdivenleri yarıladığımda telefonum çalıyor ve başparmağımı ekranda kaydırıyorum. "On beş dakikaya ihtiyacım var, Theo."

"Acele et," diye bağıyor, Noel arifesindeki bir çocuk gibi heyecanlı. "Yola çıkıyoruz."

Sırıtiyorum, her seferinde iki adım atıyorum. Ben de heyecanlıyım.

Theo Thalia'yla evlendiğinden, Logan Cassidy'yi hamile bıraktığından ve Shawn'la Jack Josh'u evlat edindiğinden beri nadiren hasret giderme fırsatı buluyoruz. Sonunda her zamanki saçmalıklardan uzak bir gece planladığımıza göre, kardeşlerimle vakit geçirme düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Çok uzun zaman oldu.

Sahanlığı geçip ikinci kattaki yatak odama çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Altı yatak odalı eve yayılıyor; paranın satın alabileceği en büyük yatak, vitrinli bir duş ve odanın ortasında bağımsız bir küvet bulunan özel bekar evim.

Evi satın almadan önce, bu alan gelecek vaat eden bir pop yıldızı için kayıt stüdyosuydu, bu yüzden ses geçirmez. Eve hiç kız getirmediğim için bu gerçekten faydalanmıyorum ama erkek kardeşlerimin eve sismek için getirdiği onca hatunu düşünürsek, ses geçirmez bir yatak odası bulunmaz bir nimet.

Duşa giriyorum, sonra gri, uzun kollu bir tişört ve siyah kot pantolon giyiyorum. Gümüş bir saat, bilezikler, kolonya ve spor ayakkabılar. Sol kulağında bir AirPods, Spotify çalma listem kısık seste ve on iki dakikadan kısa bir sürede hazırım.

İşim, *hayatım* her yönüyle çok zorlu, düşüncelerim her zaman saatte yüz mil hızla akıyor. Müzik beni nispeten aklı başında tutan tek şey. Ayakta kalmama yardımcı olan tek şey. O olmasaydı, muhtemelen uzun zaman önce kendimi tımarhanede bulurdum.

Aşağı inerken elimi saçlarımın arasında gezdirerek onları boyun eğmeye zorluyorum. Yatak odamın rahatlığından çıkar çıkmaz öfkem alevleniyor, kafamın içinde parlak kırmızı ışıklar yanıp sönüyor.

Birisi piyano çalıyor.

Oturma odamdaki 200 bin dolarlık Model C Steinway. Annemin on yıl önce aile evinden taşındıktan sonra çalmaya devam edeceğimi umarak aldığı piyano. Yedi oğlu var ama bugüne kadar müzik yeteneği olan tek kişinin ben olduğumu iddia etti. Rivayete göre yürümeye başlamadan önce kucağına tırmanmışım ve parmaklarının tuşlar üzerinde kayışını izlemişim.

Ben saçmalık diyorum. Bu sadece annemin beni cesaretlendirmek için uydurduğu bir hikaye.

Derin nefes al, dostum. Sakin ol.

Evet, sanki işe yarayacakmış gibi. Göğsüm daha hızlı yükselip alçalıyor ve nabzım kulaklarımda çalan müziği bastırıyor. Piyanoya dokunmasına izin verilen iki kişi annem ve onu yılda bir kez akort eden yaşlı beyefendi.

Normalde hoparlörlerin fişini çeker, üzüzlere avazım çıktığı kadar bağırır ve son çocuğa kadar bahçeden kovardım ama beni zemin kata götürecek merdivenlere ulaşmadan önce öfkem buharlaşıyor, hiçbir iz bırakmıyor.

Piyano bana bunu yapıyor. Zihnimi kulağımda bir kulaklığa ihtiyaç duymayacağım kadar sessizleştiriyor ve *bu* şarkı beni en karanlık yerden çıkarabilir.

Alt kattan gelen melodi bahçede çalan new-age elektro ritmi bastırıyor ve kulağımda Black Atlas'tan "Fantasy" çalıyor.

Orada piyanoma dokunan her kimse çok yetenekli. Her keskin nota, işkence gören zihnimi yumuşak bir battaniye gibi sarıyor.

Oradaki her kimse annemden daha iyi çalıyor ve kimsenin bu şarkıyı daha iyi çalabileceğini düşünmemiştim.

On saniye sonra, elimde AirPods'umla oturma odasının kapısındaayım. Cody köşedeki kanepenin ayak ucunda cep telefonu ile oynuyor, üzerinde sarı bir şorttan başka bir şey yok, göğsü çıplak ve ayaklarında parmak arası terlikler var. Koyu renk güneş gözlükleri kafasının tepesinde, Colt ve Conor'ın her gün alay ettiği erkek topuzuna batıyor. Kapının pervazına yaslanıp gözlerimi John Lennon'ın "Imagine" şarkısını çalan kıza çevirdiğimde telefonu bir kenara bırakıp bana bakıyor.

"Hey, dostum," diye fısıldıyor Cody, odayı geçerek. "Bunun için üzgünüm. Mia'nın sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Piyano işe yarıyor."

Mia. On dakika önce kusan kız. Hayal ettiğimden çok uzakta. Bir metre boyunda bir karate şampiyonu değil. Hayır, minyon tipli, yüzü beline kadar inen kirli sarı dalgaların ardına gizlenmiş.

Normalde bu ilgimi boşa çıkarırdı ama gözlerimi tuşları kaydıran parmaklarından alamıyorum.

"Brandon'ın burnunu mu kırdı?" Cody'nin sessiz tonunu taklit ederek soruyorum.

Konuşmak istemiyorum. Onu rahatsız etmek istemiyorum ama umarım arkasını dönüp kimin burada olduğunu kontrol eder.

Sanki beni duymamış gibi, sanki sadece kendisi ve piyano varmış gibi, bana hiçbir şekilde cevap vermiyor.

Cody'nin tek söylediği "Evet," oluyor.

Çok yardımcı oldu.

Mia 1.80 boyunda ve 100 kilodan daha az görünüyor, bu da burun kırma olayını anlamayı zorlaştırıyor. Bir kemiği kırmak güç gerektirir. Bunu bilecek kadar çok burun ve çene kırdım.

"Bunu nasıl başardı?"

Gözlerinde sıcak bir parıltıyla Mia'ya dönen Cody'nin yüzünde gururlu bir gülümseme beliriyor. Birkaç bira içmiş gibi görünüyor ve kokuyor ama kendinden geçmeyecek kadar da ayık. Yine de burada, aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi görünüyor. "Ona kendini savunmayı öğretiyoruz. İyiye gidiyor."

İyi mi? Bana sorarsan harika. Brandon Price'ı alt etmek bir başarıdır. Özellikle de Mia gibi küçük bir kız için. Üniversitenin sonuna kadar ve bundan sonraki her buluşmada övünme hakkı kazanılır.

"Conor ve Colt nerede?" Ellerin klavyede bir aşağı bir yukarı gidip gelişini izleyerek soruyorum. Parmaklarında en az bir düzine yüzük var, bazıları olması gereken yerde, bazıları ise daha yukarıda, orta eklemin üzerinde.

"Brandon'ı kovuyorlar."

Şarkı sona yaklaşırken Mia'nın arkasını dönmesini bekliyorum ama o melodiyi başka bir melodiye dönüştürüyor: Elvis Presley'den "Can't help falling in love". Dırdırcı bir merak beni yumuşak bir kömür gibi yakıyor ve soru işaretlerinden oluşan bir duman bırakıyor.

Kim bu kız?

Taburenin üzerine yayılmış pastel pembe eteği dizlerine kadar iniyor, bluzunun beyazı dalgalı saçlarının arasından görünüyor. Arkasında küçük fiyonkları olan pembe topuklu ayakkabılar giymiş ayaklarını dayadığı krem rengi halıya bakıyorum.

Cidden, *kim* bu kadın?

Kızların yüzde doksanının bikiniden başka bir şey giymediği bir Bahar Tatili partisinde ama pembe giyinmiş.

"Brandon onu bu kadar korkutacak ne yaptı?"

"Mia'ya karşı bir şeyler hissediyor ama Mia onu sürekli reddediyor. Onu zorla kucığına oturtmuş, o da yüzüne dirsek atmış."

"Colt bana o kadarını söyledi." Sesim artık neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. "Onu kusak kadar korkutan şeyin ne olduğunu soruyorum."

Cody önemli bir şey değişmiş gibi omuz silkiyor. "Korktuğunda ya da gerildiğinde hep kusar ve yüzleşmeyi pek sevmez." Ona bakıyor, sesi normal seviyesine dönmüş. "Sana bir içki getireyim, sonra da yola koyulalım tatlım. Sahneye geri dönmek için kendini iyi hissediyor musun?"

Başını iki kez sallıyor ve oynamaya devam ediyor. Üçüzlerin parti için tuttuğu dansçılardan biri olmalı. Bu kıyafet seçimini açıklıyor.

Cody odayı geçip içki dolabından bir bardak ve bir şişe şarap alır, sonra bardağın yarısını doldurur ve üzerine Sprite ekler.

Bahar Tatili partisinde beyaz şarap spritzer'ı mı?

Kırmızı solo bardaklarda bira beni üniversite çocuklarının alıştırdığı bir şey ama Mia şu ana kadar hiçbir klişeye uymuyor. Onun hakkında tek bir varsayımda bile bulunamıyorum. Bilmemek tedirgin edici. Merak içimde sihirli bir fasulye gibi filizleniyor, ta ki yüzünü görmezsem derimden çıkacağımı düşünene kadar.

Arkanı dön, Mia.

"Son bir tane," diyor sessizce ve bu hem bir yalvarış hem de bir söz gibi geliyor kulağa.

The Beatles'ın "Yesterday" şarkısı odada yankılanıyor. Hoş bir ürperti omurgamdan aşağı kayarken tüylerim diken diken oluyor. Böyle çalmak için çok genç. Duyguları sanki Lennon'ın kendisiymiş gibi aktarmak için çok genç.

Biri cep telefonumu aradığında melodinin üstesinden geliniyor. Mia irkilmiyor, ürkmüyor ve çalmayı bırakmıyor. Hiçbir şey berbat zihnimi piyano müziği kadar rahatlatamıyor ve muhtemelen bu yüzden olduğum yere çakılıp kalıyorum. Başparmağımı ekranın üzerinde kaydırıp telefonu kulağıma götürüyorum.

"Kalk ve parla!" Theo gürlüyor. "Hazır mısın?"

Hayır. Gitmeden önce bu kızı görmem gerek. "Beş dakika."

"Acele et! Bütün gece bekleyemeyiz. Dışarıda bekliyoruz."

Şarkı bitmek üzereyken aramayı kesiyorum. Cody bir amaçla odayı geçiyor, omuzları gergin, gözleri Mia'dan ayrılmıyor. Yumruklarını sıkarken sırtındaki yeni kazanılmış kaslar esniyor. Bu gergin bir hareket. Biliyorum çünkü ben de aynı şeyi yapıyorum, sadece kendimi toparlamaya çalışırken yapıyorum.

Mia'nın sağında, taburenin bir adım gerisinde büyük bir gölge gibi duruyor. Melodi kayboluyor ve dışarıda bangır bangır çalan tekno ritmi dışında oda sessizliğe gömülüyor. Mia yavaşça ayağa kalkıyor ama Cody görüş alanımı engelliyor.

Çekil, Cody.

Onu neden görmek istediğimi bilmiyorum ama istiyorum. Yeteneğin arkasındaki yüzü görmek istiyorum. Brandon'ın kırık burnundan sorumlu yüzü. Topuklarının arkasına fiyonk takan ve çok korkup kusan bir kızın yüzünü.

"Brandon hâlâ burada mı?" diye soruyor o yumuşak sesiyle.

Cody kolunu ona doluyor ve topuğunun karo zeminde çıkardığı tek tıkırtı bana onu yaklaştırmaya zorladığını söylüyor.

Bu çok ilginç.

Kardeşlerim kimseyle çıkmaz ama Mia'ya sarılması onun sıradan bir sevişmeden daha fazlası olduğunun açık bir işareti. Bu onun duruşunda, koruyuculuğunda.

"Conor ve Colt ondan kurtulmaya çalışıyorlar ama kalsa bile sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim, böcek." Başını eğiyor ve sadece sırtını görsem de başını öptüğünü biliyorum. "İyi olduğuna emin misin?"

Yürü, Cody. Bana kızını göster.

Sanki beni duyuyormuş gibi, şarabı getirmek için Mia'yı bırakıyor ve sonunda, *nihayet*, onu görüyorum.

Lanet olası bir lise son sınıf öğrencisi gibi görünüyor. Omzu açık beyaz bluzu, dizlerinin iki santim üzerinde duran kat kat tül bir eteğin içine sokulmuş.

Mütevazı.

Kız gibi.

Onu pamuk şekerden daha tatlı gösteriyor, ama bir şekilde uygunsuz çünkü zihnim çıldırıyor ve göstermediği her şeyi hayal ediyorum.

Otuz adım ötede duruyor ama iri gözlerinin rengi o kadar yeşil ki fark edilebiliyor. Süt ve bal gibi bir cilt, ucunda hafifçe kalkık küçük bir burun ve o dudaklar... kalp şeklinde; o kadar dolgun ki gülünç olma sınırında, ama doğallar. Dolgu yok.

Makyaj da yok.

Hiçbir şey. Ruj, dudak parlaticısı, göz farı ya da başka bir şey yok. kullanın.

Cody'nin yanından geçip

ve yüzükleriyle oynamaya, çekiştirmeye ve bükmeye başladı. İçimden *yuh* demek geliyor ve onun irkilmesini izliyorum. Kendi gölgesinden korkuyor gibi görünüyor, ama yanaklarının daha da ısınmasına rağmen bakışlarımı tutuyor. Çok şirin. Eminim yerin onu yutmasını tercih ederdi.

"Merhaba," diyor, dudaklarının kenarından belli belirsiz bir gülümseme geçiyor. "Bitirmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Yanağının iç kısmını ısıyor.

Kelimeler bir şekilde kifayetsiz kalıyor. Sanırım uzun zamandır ilk kez. Ne diyeceğimi bilemiyorum. *Bir şey değil mi? Sorun yok mu?* Kulağa hiçbir şey

Doğru.

"Harikasin," diyorum onun yerine, gözleri açılıp dudakları duyulamayan *bir oh*'a dönüştüğünde içimden sırtıyorum.

Cody'nin kafası bana doğru dönüyor, kısılmış gözlerinde sert bir kenar var. Evet, çizgiyi aşmış olabilirim ama bu doğru değilse ne olayım.

Mia ilk şoku atlatıp iki eliyle gevşek saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme."

Mia daha da kızarır, bileziklerini çekiştirir ve dikkatini elinde şarabıyla odanın diğer ucuna doğru yürüyen Cody'ye verir.

Cody onun elini tutuyor ve parmaklarını birleştiriyor. "Hazır mısın? Altı muhtemelen sabırsızlanmaya başlamıştır." Mia'nın başını sallamasını bekler. "Güzel. *Güle güle* de."

"Hoşça kal," diyor ve ardından garip bir el sallıyor.

Cody onu odadan çıkarıyor, bana dik dik bakıyor, gözleri sessiz tehditlerle dolu, sanki Mia'yı üst kata sürükleyip utangaçlığını yok edeceğimden korkuyor. Bundan daha iyisini bilmeli. Üniversiteli kızlarla vakit kaybetmem. Ne kadar güzel ve sıkı olsalar da, çok genç ve çok yapışkanlar.

I. A. Dice'ın Tüm Kitapları
[Kırık Kurallar \(Kırık #1\) Kırık](#)
[Vaatler \(Kırık #2\)](#)
[Kurtuluşun Kefaretin Tadı \(Deliverance #2\)](#)
[Sesi \(Deliverance #1\) Çok Fazla \(Hayes](#)
[Kardeşler #1\)](#)
[Çok Yanlış \(Hayes Kardeşler #2\)](#)
[Çok Tatlı \(Hayes Kardeşler #3\)](#)
Bağlanalım!
[Instagram](#)
[Facebook](#)
[Okuyucu Grubu](#)

İçindekiler

[\[1\]](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

